

Tiểu Khoái Lạc Của Ngài Chỉ Huy

Contents

Tiểu Khoái Lạc Của Ngài Chỉ Huy	2
1. Chương 1: Pk-v	3
2. Chương 2: Để Tôi Dạy Em Khoái Lạc, Yêu	5
3. Chương 3: Ngài Biết Không, Có Lúc Em Đã Suy Nghĩ Đây	8
4. Chương 4: Em Không Thể Đoán Được Suy Nghĩ Của Ngài Nữa	11
5. Chương 5: Tôi Không Đơn Giản Chỉ Muốn Như Vậy	13
6. Chương 6: Ngài Sẽ Giữ Em Bên Cạnh Chữ	15
7. Chương 7: Cầu Xin Ngài Giữ Em Ở Bên Cạnh	18
8. Chương 8: Tiểu Khoái Lạc	20
9. Chương 9: Em Rất Thông Minh	23
10. Chương 10: Ăn Nho	25
11. Chương 11: Tôi Rất Là Thích Em Đó	29
12. Chương 12: Mang Em Tặng Cho Người Khác	32
13. Chương 13: Tội Phạm Nguy Hiểm	35
14. Chương 14: Em Chứng Minh Cho Tôi	37
15. Chương 15: Tôi Tặng Em Một Món Quà Nhé	41
16. Chương 16: Ngôi Sao Sturn	44
17. Chương 17: Tặng Em Một Khẩu Súng	47
18. Chương 18: Ngài Thấy Em Có Đẹp Không	50
19. Chương 19: Em Cảm Thấy Mình Cũng Không Quá Khó Nhìn	54
20. Chương 20: Em Rất Đẹp	57
21. Chương 21: Mang Đá Từ Trường Thả Vào Mông Em	61
22. Chương 22: Thoa Thuốc	64
23. Chương 23: Tự Tung Tự Tác	67
24. Chương 24: Dịu Dàng Với Em	71
25. Chương 25: Ngài Thích Nhất Cái Gì Ở Em	73
26. Chương 26: Em Sẽ Nhớ Ngài	77
27. Chương 27: Thành Thật Liếm	82
28. Chương 28: Nhớ Vương Thanh	86
29. Chương 29: Hỏi Vay Tiền	88
30. Chương 30: Tôi Khi Nào Đồng Ý Cho Em Đi Làm	92
31. Chương 31: Tính Kế	95
32. Chương 32: Làm Sai Sẽ Phạt	99
33. Chương 33: Quất Roi Da	102
34. Chương 34: Bánh Trôi Nóng	106
35. Chương 35: Ai Dạy Em Phản Kháng	109
36. Chương 36: Chuông Bạc	111
37. Chương 37: Em Phải Tự Biết Điều Chính	114
38. Chương 38: Chán Ghét Tiếng Chuông	116
39. Chương 39: Ngài Có Muốn Mang Em Ấy Trở Về Hay Không	118
40. Chương 40: Ai Cũng Có Thể Bị Em Mê Hoặc	122

41. Chương 41: Người Ngụy Hiểm Nhất	124
42. Chương 42: Hẳn Cái Gì Cũng Biết	127
43. Chương 43: Ngài Dọa Em Ấy Thành Ra Như Vậy	129
44. Chương 44: Vật Nhỏ Đây Tôi Thường Ngày Rất Săn Sóc	132
45. Chương 45: Không Đến Lướt Em Lên Tiếng	135
46. Chương 46: Mọi Suy Nghĩ, Tâm Tư Của Em Đều Phải Đặt Trên Người Tôi	138
47. Chương 47: Thật Ra Em Không Có Cơ Hội Lựa Chọn	140
48. Chương 48: Thử Rượu	143
49. Chương 49: Lẽ Ra Sớm Một Chút Cùng Em Chơi Trò Đây	146
50. Chương 50: Vương Thanh Cũng Quan Tâm Cậu	147
51. Chương 51: Tôi Cũng Sợ Ngài Ấy	150
52. Chương 52: Hôm Nay Ngài Về Sớm	152
53. Chương 53: Một Chút Cũng Không Được	155
54. Chương 54: Phùng Kiến Vũ Lo Lắng	158
55. Chương 55: Ngài Thấy Kiểu Tóc Đây Có Hợp Với Em Không	162
56. Chương 56: Em Có Cái Đây Muốn Cho Ngài Thấy	164
57. Chương 57: Trêu Đùa	167
58. Chương 58: Em Nghĩ Mình Nên Nhận Mấy Roi	170
59. Chương 59: Ôn Nhu Hiểm Có	173
60. Chương 60: Tiểu Bại Hoại Đây Khắp Người Đều Là Mùi Rượu	175
61. Chương 61: Bị Kéo Đi	177
62. Chương 62: Người Không Sạch Sẽ	179
63. Chương 63: Hay Là Ngài Cũng Yêu Em Đi	181
64. Chương 64: Yêu Em	183
65. Chương 65: Tôi Nói Bỏ Là Bỏ	187
66. Chương 66: Em Muốn Có Đứa Nhỏ	190
67. Chương 67: Em Sẽ Chết Mất	192
68. Chương 68: Có Phải Hôm Qua Hai Người Đã Quan Hệ	195
69. Chương 69: Không Muốn Nhìn Thấy	197
70. Chương 70: Tôi Không Có Hứng Thú Đợi Đứa Nhỏ	201
71. Chương 71: Trước Nay Chưa Từng	203
72. Chương 72: Trong Bụng Có Thêm Một Đứa Nhỏ	206
73. Chương 73: Rất Nhanh Thôi Ngài Sẽ Nhìn Thấy Đứa Nhỏ	209
74. Chương 74: Đặt Tên Con	212
75. Chương 75: Vị Khách Không Mời	215
76. Chương 76: Bị Ngã	217
77. Chương 77: Ngụy Kịch	220
78. Chương 78: Mang Cả Tinh Cầu Đặt Vào Trong Tay Em	222
79. Chương 79: Mở Đầu Hoàn Mỹ	223
80. Chương 80: Nụ Cười Hạnh Phúc	226
81. Chương 81: Phiên Ngoại 1: Sữa Thì Ít Nhưng Dân Số Lại Đong	231
82. Chương 82: Phiên Ngoại 2: Tôi Muốn Uống Sữa	234
83. Chương 83: Phiên Ngoại 3: Cầu Cho Ngài Bình An	238

Tiểu Khoái Lạc Của Ngài Chỉ Huy

Giới thiệu

Thể loại: Fanfic Thanh Vũ có H, đọc xong hồi hận không chịu trách nhiệm nhá, đã cảnh báo có H trước rồi. Công nguyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-khoai-lac-cua-ngai-chi-huy>

1. Chương 1: Pk-v

Công nguyên năm 2085 thế giới bùng nổ chiến tranh hạt nhân, số người càng ngày càng ít đi. Vì trật tự xã hội phải đổi mới, loài người quyết định kích hoạt “Người máy trí tuệ”, một thể hệ người máy mới được ra đời...

Vương Thanh là sĩ quan chỉ huy trẻ tuổi nhất tinh cầu X, là người được sắp xếp để thử nghiệm và đánh giá kết quả của một người máy trí tuệ mang số hiệu [PK-V].

Căn phòng trống rộng hai mươi mét vuông, chỉ có duy nhất một chiếc bàn cùng một chiếc ghế. Khi Vương Thanh mở cửa bước vào liền nhìn thấy người máy PK-V kia, cậu ta thấp hơn hẳn, nhìn qua quả thật không có gì khác thường cả, rất giống với con người.

Vương Thanh nâng chân bước từng bước đi quyết đoán, đế giày cao su cứng vang xuống nền gạch men sứ trắng muốt tạo ra tiếng kêu lách cách đơn điệu. Vương Thanh bước đến nhìn PK-V một lượt, ánh mắt mang theo tia đánh giá rà soát kỹ càng.

Rất nhanh sau đó không gian vốn dĩ đang im lặng liền phát ra một tiếng rè rè nho nhỏ của máy móc, PK-V mở mắt nhìn người phía trước lên tiếng:

“Xin chào, em là người máy PK-V, lần đầu tiên gặp”

Vương Thanh xoay người tiến về phía chiếc ghế duy nhất trong căn phòng này ngồi xuống, cầm lên một tập giấy đã được in sẵn những thứ cần lưu ý cùng hướng dẫn sử dụng về PK-V. Hắn im lặng nhìn PK-V ở phía trước, ngũ quan cân xứng, màu da đồng lúa mạch, ánh mắt mở lớn có linh tính, khớp miệng không có nét cười nhưng nhìn sao cũng cho hắn cảm giác được PK-V này có điểm rất hoạt bát.

Đúng lúc này tiến sĩ Most liền tiến vào, trên tay mang một ly cà phê khế cúi đầu ý chào hỏi Vương Thanh. PK-V xoay người, bước đi vô cùng tự nhiên tiến về phía tiến sĩ Most cầm lấy ly cà phê từ tay ông rồi mang đến chỗ Vương Thanh:

“Cái này là cà phê của ngài”

Vương Thanh có điểm bất ngờ, hắn vừa rồi đột nhiên nghĩ đến muốn uống cà phê, không ngờ PK-V đã mang đến cho hắn:

“Cảm ơn”

Vương Thanh định cầm lấy ly cà phê kia đưa lên miệng uống thì PK-V đã nhanh hơn hắn một bước cầm lấy đưa đến trước miệng hắn, ý muốn cậu giúp hắn uống. Vương Thanh quả thật chậm rãi uống ly cà phê kia từ trên tay PK-V rồi buột miệng nói một câu:

“Ngon lắm, em có muốn uống thử không?”

PK-V nhìn chăm chăm Vương Thanh, ánh mắt mở lớn bình thản đáp:

“Ngài quên em là người máy sao?”

Vương Thanh giật mình, tiến sĩ Most đứng ở một bên bắt đầu giải thích:

“PK-V là sản phẩm có mức độ hoàn mỹ cao nhất từ trước đến nay, hầu như tất cả các phản ứng của cậu ta đều giống như con người. Cho nên tôi muốn nhắc nhở ngài một điều rằng, PK-V chỉ là một bộ máy cảm xúc”.

Tiến sĩ Most cùng Vương Thanh trao đổi một vài câu rồi rời đi, Vương Thanh cảm thấy có chút đau đầu vì mấy ngày hôm nay quả thật vô cùng căng thẳng, hẳn phải làm việc gấp đôi người bình thường để tìm ra cách giải quyết sau vụ chiến tranh hạt nhân kia.

PK-V lại lên tiếng:

“Ngài muốn em là gì cho ngài?”

Vương Thanh nhìn sang bên cạnh, PK-V vừa mới hoàn thiện đã được đưa đến đây cho nên cậu hiện tại không mặc đồ, Vương Thanh im lặng một chút liền trầm giọng:

“Lại đây, để cho tôi dựa vào một chút!”

PK-V bước tới đứng im lặng ở ngay sát bên Vương Thanh, Vương Thanh tựa đầu vào bụng PK-V cảm giác quả thật ngoài sức tưởng tượng, không có bất cứ một tiếng máy móc nào, cũng không thô cứng giống như sắt thép, mà ngược lại chính là vô cùng mềm mại có độ ấm, quả thật rất giống với con người.

Vương Thanh khẽ mỉm cười cùng PK-V nói vài câu, hẳn muốn thử xem PK-V có phải thật sự được tạo ra hoàn mỹ không có chỗ nào là giống người máy hay không:

“Làm người máy cũng tốt nhỉ, có phải là không bao giờ đau buồn, không bao giờ biết mệt mỏi?”

PK-V rất nhanh đáp:

“Không phải, em có thể cảm nhận được tâm trạng của ngài, tất cả...”

Vương Thanh ngồi thẳng dậy nhìn chăm chăm PK-V ở trước mặt im lặng không nói. Hẳn hiện tại chính là

bị một người máy làm cho cứng miệng, không biết nên phải nói câu gì tiếp theo.

Vương Thanh đứng dậy thở nhẹ một hơi:

“Tôi dẫn em đi lấy quần áo”

PK-V bước theo ở phía sau Vương Thanh, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn về hần ở phía trước, một đường đi ánh mắt kia quả thật không một giây phút nào lơ đãng nhìn sang hướng khác.

PK-V có thể tự mặc quần áo, tuy rằng động tác hơi chậm chạp không thuận, lúc mặc quần áo vào còn chưa thể thích nghi ngay được, đứng cũng có điểm lắc lư. Vương Thanh bước đến trầm giọng nhắc nhở:

“Đứng vững nào, để tôi xem”

PK-V đang mặc một bộ quần áo ngủ có điểm rộng, Vương Thanh khẽ lắc đầu bước tới lấy một bộ vest đen giúp cậu mặc vào. Vương Thanh giúp PK-V cởi bộ quần áo trên người kia ra, rồi lại giúp cậu mặc vào bộ vest hần mang tới, sau đó từ phía sau cậu vòng tay qua eo giúp đóng vào chiếc cúc áo trước bụng. PK-V cúi đầu nhìn xuống chỗ tay Vương Thanh đang ở dưới bụng mình, rồi lại nhanh chóng ngẩng đầu lên nghe Vương Thanh nói:

“Tôi thích em mặc vest hơn”.

2. Chương 2: Để Tôi Dạy Em Khoái Lạc, Yêu

Khi Vương Thanh giúp PK-V mặc quần, bàn tay to lớn kia như có như không chạm vào mông cậu, PK-V lại cúi đầu rồi phản ứng:

“Không cần phiền ngài, em có thể tự làm được!”

Vương Thanh dừng động tác nhưng tay vẫn đặt ở trên hông PK-V, hần có điểm không hài lòng nhìn chăm chăm vào gương lớn phía trước trầm giọng nhắc nhở:

“Em là của tôi, từ đầu đến chân mỗi linh kiện đều là của tôi, tôi muốn làm gì với đồ của tôi là quyền của tôi”

PK-V nhìn về phía trước im lặng mất vài giây rồi gật đầu:

“Vâng!”

Vương Thanh giúp PK-V mặc quần áo thật nghiêm chỉnh sau đó rời tay khỏi eo cậu bước về phía trước đứng ở đối diện:

“Em có thể đoán được suy nghĩ của tôi sao?”

PK-V gật đầu:

“Đúng thế!”

Vương Thanh đột nhiên dè giọng nói xuống vô cùng trầm thấp hỏi PK-V:

“Tôi hiện tại nghĩ cái gì?”

PK-V tiến về phía trước một bước, gương mặt đưa tới tiến sát về phía Vương Thanh hơn, đôi môi mỏng di chuyển khẽ chạm hờ vào chóp mũi của hắn, kéo dọc xuống phía dưới môi thì đột nhiên dừng lại:

“Như vậy!”

Vương Thanh bất chợt đẩy PK-V ngã xuống dưới giường lớn, bàn tay nhanh chóng mang theo sức lực kéo mạnh áo của PK-V, cúc áo vốn được may vô cùng kiên cố cũng bị Vương Thanh dùng lực mà một phát phá hỏng hàng cúc đó. Vương Thanh nhanh chóng cúi người hôn lấy cần cổ của PK-V, cắn vừa mút mạnh mẽ giống như muốn PK-V phải cất lên một tiếng kêu đau, hắn hôn lên khắp vùng bụng của PK-V, cắn lên cúc quần cậu muốn phá hỏng, Vương Thanh dùng tay kéo quần PK-V xuống vớt sang một bên, hắn dừng lại động tác mãnh liệt kia rồi di chuyển người lên phía trên, gương mặt lạnh lẽo đối diện với ánh mắt của cậu:

“Em đoán sai, tôi không đơn giản muốn dừng lại ở chỗ đó”

PK-V im lặng mở lớn mắt nhìn Vương Thanh, Vương Thanh giọng nói mang theo dự vọng nói một câu rồi hôn xuống môi của PK-V:

“Để tôi dạy em khoái lạc, yêu,...”

PK-V đáp:

“Được!”

Vương Thanh đưa đầu lưỡi vào trong khoang miệng của PK-V, hắn vô cùng bất ngờ ngay cả phía bên trong cũng được tạo ra giống y như thật, mềm mại, ẩm ướt, đầu lưỡi vô cùng linh hoạt nhưng hắn vẫn có thể nhận ra được sự chậm thích nghi kia của PK-V.

Vương Thanh không được bất cứ sự đáp trả nào của PK-V, trong đầu hắn bắt đầu có suy nghĩ muốn PK-V đáp trả, giấy tiếp theo PK-V quả thực đưa tay lên ôm lấy cổ hắn, đầu lưỡi mềm mại kia ở trong khoang miệng hắn bắt đầu chuyển động linh hoạt, hơn nữa còn phát ra tiếng thở dốc nhẹ nhàng, khuôn ngực phập phồng vô cùng linh hoạt phù hợp với tiết tấu mà Vương Thanh đang tạo ra.

Vương Thanh mạnh mẽ đưa tay luồn xuống phía dưới nắm lấy vật như thật, so với hắn cũng không khác là mấy ngoại trừ kích thước. Vương Thanh ngẩng đầu nhìn PK-V, quan sát sắc mặt kia của cậu đúng như giống với suy nghĩ của hắn bây giờ, gương mặt vô cùng có biểu cảm, nhưng miệng lại không phát ra bất cứ tiếng kêu nào.

Vương Thanh nắm lấy vật đó của PK-V bắt đầu tăng nhanh tốc độ nắn bóp lên xuống trầm giọng hỏi:

“Tôi đang muốn gì?”

PK-V giấy tiếp theo đáp ứng suy nghĩ của Vương Thanh, ngậm nga dứt quãng vô cùng hợp ý hắn. Vương Thanh hài lòng đưa tay xuống dưới khe hông của PK-V, ngón tay không một chút e dè do dự tiến vào bên trong đó. PK-V nhũ mào, gương mặt biến đổi đa dạng. Vương Thanh tiếp tục đưa thêm một ngón tay nữa vào bên trong khuấy động nơi đó. Hắn cảm giác được phía bên trong kia vô cùng mềm mại, tiến sĩ Most quả thật chú ý đến từng chi tiết nhỏ nhất, ngay tại lúc này đây nơi đó còn như muốn run rẩy hút chặt lấy đầu ngón tay của hắn.

Vương Thanh ngẩng đầu khàn giọng:

“Nâng chân của em đặt lên vai tôi”

PK-V nghe lời, động tác tiếp theo đó không rõ là muốn làm cho hắn vui hay là cậu đã bị Vương Thanh chạm vào bộ phận nhạy cảm nào đó mà hai chân kia giống như mất hết sức lực không tài nào có thể nhấc lên cao, khiến cho Vương Thanh phải đích thân ra tay giúp cậu.

Vương Thanh không mang đôi chân kia đặt lên vai mình mà đẩy chân của PK-V ngược lại phía sau đầu cậu, khiến cho tư thế hiện tại của PK-V vô cùng bất lợi, cả người bị ép cong đến mức đáng sợ, hông ở phía dưới cũng nhanh chóng được nâng lên không chạm vào giường nữa, đồng thời động nhỏ phía sau kia cũng được phơi bày rõ ràng trước mặt Vương Thanh.

Vương Thanh nhìn chằm chằm vào nơi đó, lại cảm giác được đôi chân của PK-V vì bị kéo căng mà run rẩy, miệng nhỏ cũng không quên ngậm nga khó chịu khi hắn một lần nữa mang tay của mình đặt vào bên trong nơi kia. Vương Thanh vừa khuấy động nơi đó vừa ra lệnh:

“Em không được kêu rên nữa”

PK-V không thể ngăn được tiếng ưm ưm kích thích, chỉ có thể đưa tay lên miệng che vào cổ họng hạn chế xuống mức thấp nhất. Vương Thanh khẽ mỉm cười rút đầu ngón tay của mình ra mang vật nóng rực kia đặt vào trong đó, Vương Thanh thô bạo ra vào không một chút do dự, một tay đang giữ hai chân của PK-V

cũng thả ra để cho chân cậu đặt trên vai mình, rồi dùng tay đó mang tay của Phùng Kiến Vũ đang từ trên miệng cậu kéo xuống. Vương Thanh nhếch môi nói:

“Tôi ra lệnh em không được kêu rên nữa”.

3. Chương 3: Ngài Biết Không, Có Lúc Em Đã Suy Nghĩ Đây

PK-V vẫn phát ra tiếng ưm a bức người, Vương Thanh lại đưa tay nhéo lấy điểm nhỏ trước ngực của cậu muốn kéo căng, PK-V đầu đang đặt trên gối cũng phải nhấc lên, miệng nhỏ phát ra tiếng kêu càng lúc càng lớn, càng lúc càng quặn rũ mị tình. Vương Thanh khẽ mỉm cười giọng nói cũng mang theo tia khích lệ:

“Quả thật rất giống”

Sau khi kết thúc cái gọi là kiểm tra đánh giá kia Vương Thanh liền đứng dậy vừa mặc quần áo vừa nói với PK-V:

“Em mau mặc quần áo, chúng ta về nhà”

PK-V ngồi dậy, động tác không còn linh hoạt như trước nữa. Một màn này vừa vụn vặt vào mắt của Vương Thanh, hắn có điểm nghi ngờ sau đó liền nghĩ có phải mình đã quá mạnh tay cho nên chạm vào bộ phận dễ hồng hóc nào đó hay không. Vương Thanh mặc quần áo xong, PK-V vẫn đang khó khăn đóng từng nút cúc áo một, hắn ngồi xuống giúp PK-V mặc áo, rồi lại kéo cậu đứng dậy giúp mặc quần.

Vương Thanh không dịu dàng mà giống như bình thường vô cùng mạnh mẽ, khi hắn mạnh tay kéo quần lên cho PK-V liền nghe thấy một tiếng thở mạnh của cậu, hắn ngẩng đầu nhìn cậu chăm chăm hỏi:

“Em sao thế?”

PK-V đáp:

“Không sao”

Vương Thanh mặc quần áo chỉnh tề cho PK-V xong liền nắm tay cậu bước đi, bước chân của hắn vừa dài vừa nhanh khiến cho PK-V ở phía sau không ngừng nhăn nhó, mồ hôi từ bên huyệt thái dương cũng chảy xuống. Khi Vương Thanh quay lại định nói PK-V đợi ở đây để hắn đi lấy xe, bản thân hắn cũng phải bắt ngờ khi nhìn thấy PK-V đang đổ mồ hôi, sau đó hắn liền đưa tay lên nâng cằm cậu khẽ nhếch môi:

“Đúng là từng chi tiết đều rất giống thật”

Khi Vương Thanh lái xe ra ngoài thì thấy PK-V đang ngồi ở chỗ đó cúi người xem đầu ngón chân của cậu, Vương Thanh nhú mày bước xuống xe đi về phía cậu hỏi:

“Chân em sao thế?”

PK-V vừa làm vài động tác ở dưới chân mình vừa nói:

“Ngài không cần lo lắng, chỉ cần làm sạch rồi bảo trì là được rồi”

Vương Thanh cúi người gạt tay PK-V ra, mang chân cậu đặt ở trên đùi hẳn nghiêm giọng:

“Để tôi xem”

Vương Thanh giật mình, vết thương kia tuy không hề hấn gì chỉ là trầy xước thông thường, nhưng điều kỳ lạ là từ vết thương kia chảy ra một chút máu. PK-V nhìn Vương Thanh, giây phút đó cậu kín đáo nở một nụ cười.

Sau đó Vương Thanh đến hỏi tiến sĩ Most về những hiện tượng kỳ quái kia của PK-V, cuối cùng hẳn liền nhận được một thông báo thế này:

“PK-V đã vượt qua tiềm thức, khiến cho thế giới nội tâm của cậu ấy có muôn vàn ẩn ý, trực giác đạt đến độ tự phát sinh suy lý. Điều đó có nghĩa là cậu ấy hiểu được suy nghĩ từ mỗi hành động của ngài, do đó cậu ấy có thể trả lại cho ngài những phản ứng mà ngài đang mong đợi. Tôi nói thẳng nhé ngài chỉ huy trưởng, không ai đoán trước được trí tuệ của PK-V sẽ mạnh đến như vậy. Đã có 20 triệu người máy như PK-V bị phá hủy bằng nhiều phương pháp khác nhau, cho dù PK-V của ngài chưa làm ra những hành động gây tổn hại đến con người, nhưng cũng không thể nói trước được điều gì cả, cho nên tôi yêu cầu ngài đứng trên lập trường sự tồn tại của loài người mà kết thúc PK-V, đưa cậu ấy đến nơi phá hủy người máy trí tuệ ngay ngày hôm nay đi”

Vương Thanh im lặng chăm chú lắng nghe từng lời nói của tiến sĩ Most, sau khi ông ta nói xong hẳn liền đứng dậy rời đi rồi lạnh giọng bỏ lại một câu:

“Tôi biết rồi!”

Vương Thanh về đến nhà đột nhiên mang PK-V đẩy ngã xuống giường, PK-V không có phản kháng gì cả chỉ mở lớn hai mắt hỏi hẳn:

“Ngài sao thế?”

Vương Thanh đưa tay chạm vào má của PK-V im lặng không nói, PK-V liền lên tiếng nói tiếp:

“Ngài biết không có lúc em đã suy nghĩ đấy...”

Vương Thanh có điểm bắt ngờ khê hỏi:

“Em nghĩ cái gì?”

PK-V khoe miệng đột nhiên nhếch lên mỉm cười, ánh mắt kia rất khác so với thường ngày có một điểm gì đó nuối tiếc, hẳn là cậu có lẽ đã đoán ra được suy nghĩ của hắn hiện tại:

“Nếu như em là người thật thì tốt biết bao”

Vương Thanh đưa tay chỉnh lại mấy sợi tóc hỗn loạn trên trán PK-V:

“Em từ khi nào lại nghĩ như vậy? Tôi thậm chí còn không có đủ thời gian để suy nghĩ như thế. Tôi nghĩ rằng em có thể hiểu được ý muốn của tôi, nhưng không ngờ lại đến mức người máy cũng có tình cảm và suy nghĩ của bản thân”

PK-V nhìn Vương Thanh, ánh mắt không rõ tại vì sao lại trở nên long lanh có nước, Vương Thanh giật mình khi nghe thấy cậu nói câu này:

“Em không hạnh phúc”

Vương Thanh ngồi dậy kéo PK-V ôm cậu vào lòng trầm giọng:

“Em rất tốt, đừng suy nghĩ nhiều”

PK-V thở dài:

“Được rồi, ngài cứ quên đi, em cảm nhận được tâm tình của ngài, cảm nhận được tất cả... thế là được rồi. Ngài dạy em khoái lạc, dạy em yêu có được không?”

Vương Thanh im lặng không nói, cũng không có hành động gì tiếp theo. PK-V đột nhiên mạnh mẽ chủ động ôm lấy cổ của Vương Thanh ngẩng đầu hôn lấy hắn, đầu lưỡi mềm mại giống như là đang bắt chước hắn làm ra những việc giống như buổi sáng hắn đã làm cùng với cậu. PK-V vừa hôn vừa cởi đi áo sơ mi trên người, bàn tay ôm lấy eo của Vương Thanh vô cùng ham muốn mà quần lấy hắn.

Vương Thanh đẩy PK-V ra để cậu ngồi xuống giường, hắn đứng dậy lấy ra một điều thuốc đưa lên miệng hít một hơi:

“Mặc áo vào đi, tôi đưa em đến chỗ này”.

4. Chương 4: Em Không Thể Đoán Được Suy Nghĩ Của Ngài Nữa

Từ trạm phá hủy người máy trí tuệ bắt đầu phát ra những ánh sáng nhấp nháy cùng tiếng thông báo lớn:

“Thông báo cuối cùng, thông báo cuối cùng, vui lòng mang người máy bên cạnh các vị đến nơi phá hủy, nếu không người máy của các vị sẽ bị bắt và đưa đến phá hủy tại khu chấp hành”

PK-V ngồi ở sau xe của Vương Thanh, bàn tay ôm lấy eo hắn vẫn khẽ mỉm cười hỏi:

“Ngài muốn đưa em đi đâu thế?”

Vương Thanh im lặng không nói chỉ tập trung điều khiển xe lướt nhanh ở trên mặt đường lớn. PK-V ôm lấy eo của Vương Thanh, tựa đầu ở trên lưng hắn nhắm mắt khẽ nói:

“Em và ngài cùng nhau trải qua 12 tiếng đồng hồ, cùng đi dạo phố, nắm tay, ôm nhau, hôn môi, còn có... em tưởng chừng như là chúng ta đã như vậy rất lâu, rất lâu rồi...”

Vương Thanh lái xe rất nhanh, hắn mang theo PK-V đến khu phá hủy người máy trí tuệ, PK-V nghe thấy tiếng máy móc đổ nát, tiếng ồn ào rầm rầm đến ghê tai, có thể cảm giác được có đến hàng nghìn, hàng tỷ thiết bị bị nghiền nát đổ xuống dưới lòng đất. Vương Thanh nắm tay PK-V bước vào, bước đi vô cùng chậm rãi, PK-V cũng cứ như vậy bước gần đến chiếc máy khổng lồ kia, cậu đứng ở dưới ngược mắt nhìn lên cao, Vương Thanh dừng bước quay sang nhìn cậu. Sau đó Vương Thanh tiếp tục kéo PK-V bước lên từng bậc cầu thang để đi vào nơi chiếc máy kia đang hoạt động.

Khi Vương Thanh mang PK-V lên đó hắn phát hiện ra ở xung quanh cũng có rất nhiều người dẫn theo người máy của mình xếp thành từng hàng đợi đến lượt phá hủy. Vương Thanh cùng PK-V là người đứng ở cuối hàng, đồng nghĩa PK-V chính là người máy cuối cùng bị phá hủy trong ngày hôm nay.

Tiến sĩ Most đứng giám sát vô cùng gắt gao để chắc chắn sẽ không có sự cố gì xảy ra. PK-V đột nhiên nắm chặt tay Vương Thanh, Vương Thanh cúi đầu nhìn xuống chỗ tay mình trong vài giây ngắn ngủi rồi lại ngẩng đầu lên quan sát những người máy phía trước. Mấy người máy đó tuy rằng gương mặt khác nhau, nhưng trên gương mặt lại không mang theo một chút biểu cảm nào, khác với PK-V của hắn hiện tại vẫn khe khẽ mỉm cười, hai mắt mở lớn nhìn về phía hắn giống như là muốn hắn dừng mang cậu đi phá hủy.

Vương Thanh mang tay PK-V gạt sang một bên rồi bước đến phía tiến sĩ Most cùng ông ta trao đổi nói chuyện vài câu, cả một quá trình đó hắn không hề nhìn PK-V một giây phút nào. Khi người máy đứng phía trước PK-V bị đưa vào máy phá hủy, PK-V ở bên ngoài đứng đợi đến lượt. Vương Thanh lúc này mới đi đến bên cạnh cậu, đưa tay chỉnh lại mái tóc cậu giọng nói mang theo tia lạnh lẽo hỏi:

“Đang sợ sao?”

PK-V mỉm cười, là cố gắng mỉm cười:

“Không có”

Vương Thanh chỉnh lại áo vest trên người PK-V rồi chậm rãi hỏi tiếp:

“Em biết tôi đang nghĩ gì không?”

PK-V đứng im ở một chỗ ngoan ngoãn để Vương Thanh giúp mình chỉnh lại áo vest:

“Em nghĩ không được nữa”

Cánh cửa đối diện bắt đầu phát ra tiếng títt, đèn nhấp nháy chậm chậm xoay vòng. Vương Thanh không quay người lại phía sau nhìn, chỉ bước sang một bên nhường đường cho PK-V bước vào bên trong:

“Nghĩ không được nữa cũng không sao, được rồi tới lượt em đó, mau bước vào đi”

PK-V gạt đầu ưm một tiếng không có một chút do dự nào bước vào bên trong chiếc máy lớn kia. Cánh cửa đóng lại, PK-V chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Vương Thanh chậm chậm rời đi. PK-V nhắm mắt lại, giây tiếp theo ý thức của cậu trống rỗng, mọi ánh sáng đều biến mất hoàn toàn, cậu cảm giác cả người mệt mỏi, không còn sức lực, cũng không muốn phản kháng, cứ như vậy không còn cảm nhận được gì nữa...

Vương Thanh trở về nhà, một tiếng sau phía bên ngoài cửa liền có tiếng chuông truyền tới. Hắn bước ra mở cửa rồi đứng nghiêng người sang một bên để người ta mang đồ vào nhà.

“Chỉ huy trưởng thứ ngài cần đã mang tới”

Vương Thanh nhìn người nằm ở trên ghế sofa nhắm nghiền hai mắt không cử động, hắn bước tới ngồi xuống bên cạnh cậu khẽ vuốt ve chạm vào gò má mềm mại kia. Vương Thanh dùng một ngón tay chạm vào đôi môi mỏng của người phía dưới, khóe miệng hắn đột nhiên nhếch lên cao lên tiếng hỏi:

“Em tên gì?”

Không có tiếng trả lời, không có bất cứ một hành động gì đáp lại cả. Vương Thanh lại tiếp tục cúi xuống hôn lấy môi của người đó rồi dùng tay miết thật mạnh cánh môi dưới kia:

“Em tên gì?”

Người phía dưới quả nhiên mở mắt, trong ánh mắt chỉ vừa vụt lóe lên một tia bất ngờ rồi biến mất trong tích tắc, cậu vẫn nằm im ở đó mà đáp lại Vương Thanh:

“Em là PK-V”

Vương Thanh cúi người đề lên PK-V, ánh mắt mang theo tia dục vọng không một chút giấu giếm:

“Nói đi...”

PK-V giả bộ trả lời:

“Em không thể đoán được suy nghĩ của ngài nữa”

Vương Thanh khẽ mỉm cười ngồi dậy rồi kéo PK-V ngồi lên đùi mình, miệng hân di chuyển đến tai cậu cắn mạnh sau đó lại dùng chính đầu lưỡi mềm mại kia xoa liếm nhẹ nhàng:

“Nói đi, tại vì sao lại... đóng giả là người máy?”.

5. Chương 5: Tôi Không Đơn Giản Chỉ Muốn Như Vậy

PK-V xoay người sang bên cạnh hoảng sợ nhìn Vương Thanh, Vương Thanh đưa tay bóp lấy hai bên má của PK-V lạnh giọng:

“Còn chưa chịu nói?”

PK-V cảm giác được ở phía dưới móng mình có gì đó đang chọc tới, lại nhìn thấy trong ánh mắt của Vương Thanh rõ ràng đã bị ngọn lửa dục vọng che lấp:

“Em là kẻ phạm tội tử hình, tiến sĩ Most nói nếu như trong vòng 12 tiếng em có thể làm ngài mất đi cảnh giác, làm cho ngài đứng ra bảo vệ em thì em sẽ có thể được miễn tội”

Vương Thanh đưa tay chạm vào yết hầu hơi nhô ra kia của PK-V, ngón tay chạm vào nơi đó khẽ miết lấy:

“Em nghĩ nếu như lừa gạt tôi có thể sống sao?”

PK-V im lặng không nói cũng không né tránh chạy trốn, thật ra lúc đưa PK-V đến máy phá hủy Vương Thanh đã cảm thấy được điều bất thường, lúc nhìn thấy mấy người máy kia trên gương mặt không có biểu cảm gì, nhưng PK-V thì lại khác, lại nghĩ đến cảm giác lúc trước mà hắn cùng với cậu có được quả thật rất chân thực, cậu có thể đổ mồ hôi, có thể chảy máu, có thể khóc, có thể cười, có thể phóng túng kêu rên không kìm lại được... Cho nên khi ấy Vương Thanh mới đi tới chỗ tiến sĩ Most làm rõ vấn đề, hắn nói hắn không muốn phá hủy PK-V nữa, tiến sĩ Most lúc ấy liền sững sờ mất vài giây. Vương Thanh ra lệnh cho tiến sĩ Most không được phá hủy PK-V, tiến sĩ Most lúc này liền đem sự thật nói cho hắn biết. Khi hắn biết được sự thật, hắn vừa vui mừng vừa tức giận vì thế hắn muốn dạy cho cậu một bài học, mới nói tiến sĩ Most cứ để cho cậu vào chiếc máy đó rồi thả khí gây mê vào.

Vương Thanh đưa tay xoa đầu PK-V đối diện mình, bất ngờ hôn vào đôi môi kia vô cùng dịu dàng:

“Em là người dạy tôi khái hoạt, dạy tôi yêu”

PK-V sững sờ mọi động tác đều đình chỉ lại, cậu không thể ngờ Vương Thanh lại nói ra một câu như vậy, cậu quả thật không thể nào có thể thích nghi ngay được sự dịu dàng này của hắn. Lần đó cùng Vương Thanh phát sinh mối quan hệ, PK-V thật sự đã động lòng nhưng cậu nghĩ Vương Thanh chẳng qua chỉ coi cậu là người mày, muốn hướng cậu kiểm tra đánh giá mức độ mà thôi, cho nên PK-V cũng không dám mơ mộng hão huyền gì thêm cả. Lúc ngồi ở phía sau xe Vương Thanh, PK-V đã biết được rằng Vương Thanh đưa mình đến nơi phá hủy, cũng biết được hắn nhất định sẽ không động tâm yếu mềm. Vương Thanh là chỉ huy trưởng trẻ tuổi nhất của tinh cầu này, còn có thể vì một kẻ bị phán quyết tử hình như cậu mà động tâm hay sao.

Vương Thanh hôn lên môi của PK-V, bàn tay nhanh chóng tiến đến xé rách đi áo sơ mi đang mặc trên người của cậu. Bàn tay to lớn mang theo vết chai sạn xoa nắn hai bên ngực cậu đến khó chịu, PK-V có phản ứng tự động phát ra từng tiếng kêu đứt quãng. Vương Thanh ngẩng đầu nhìn vật nhỏ mềm nhũn trong lòng khàn giọng hỏi:

“Em tên gì?”

PK-V đáp:

“Em là Phùng Kiến Vũ”

Vương Thanh dừng lại mọi động tác, bàn tay cũng buông xuống không chạm vào người cậu nữa, chỉ có ánh mắt mang theo tia dục vọng không thể che giấu luôn dán chặt lên người cậu:

“Em biết tôi đang nghĩ gì không?”

Phùng Kiến Vũ có điểm e dè, hai tay vòng lên cổ Vương Thanh cúi đầu hôn lấy môi hắn. Phùng Kiến Vũ không dám làm điều gì quá phận, cậu rất sợ người này đột nhiên nổi giận muốn giết cậu, cho nên khi Phùng Kiến Vũ hôn môi Vương Thanh, cậu không hề dám làm loạn dùng đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng của hắn, Phùng Kiến Vũ không thấy Vương Thanh đáp lại nụ hôn của mình, cậu liền rời khỏi môi hắn nhìn hắn sợ sệt.

Vương Thanh vẫn giữ gương mặt không quá nhiều biểu cảm đó quan sát Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ hai tay đang ôm lấy cổ của Vương Thanh cũng chậm rãi bỏ xuống. Khi Phùng Kiến Vũ đang định lên tiếng nói gì đó thì Vương Thanh đã lên tiếng cắt ngang lời cậu:

“Em không biết tôi nghĩ gì sao?”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu:

“Em không thể đoán được suy nghĩ của ngài nữa”

Vương Thanh dùng đầu ngón tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ đối diện mình:

“Em quả thực không đoán ra sao? Tôi cần một người quyết đoán ở bên cạnh, chứ không cần một người dụt dè lo sợ, em bây giờ có thể trở về chỗ tiến sĩ Most được rồi”

Phùng Kiến Vũ nghe đến đây liền giật mình, nếu bây giờ cậu trở về chỗ tiến sĩ Most chẳng khác nào là quay trở về chỗ chết. Phùng Kiến Vũ nhanh chóng đứng dậy, cậu không biết suy nghĩ của Vương Thanh hiện tại là thế nào, cũng không dám chắc chắn Vương Thanh có thật sự là muốn làm như vậy hay không, nhưng ngoài suy nghĩ đó ra thì Phùng Kiến Vũ quả thật không thể nghĩ ra được điều gì khác.

Phùng Kiến Vũ ngồi lên đùi Vương Thanh, mang áo sơ mi vốn đã bị Vương Thanh xé hoảng hàng cúc cởi sang một bên. Phùng Kiến Vũ giúp Vương Thanh chậm rãi cởi từng hàng cúc, đầu ngón tay thon dài có điểm run rẩy khẽ vuốt ve lên vùng ngực rắn chắc của hắn.

Vương Thanh đột nhiên giữ tay Phùng Kiến Vũ lại trầm giọng nhắc nhở:

“Tôi không đơn giản chỉ muốn như vậy”.

6. Chương 6: Ngài Sẽ Giữ Em Bên Cạnh Chứ

Phùng Kiến Vũ bắt đầu suy tính, cậu muốn đặt ra điều kiện với Vương Thanh, cậu muốn sống cho nên dù có sợ đến mấy cậu cũng phải hỏi hắn:

“Nếu như em đoán được suy nghĩ của ngài, ngài sẽ giữ em bên cạnh chứ?”

Vương Thanh nghe ra được ngữ điệu có điểm run rẩy kia của Phùng Kiến Vũ, hắn híp mắt đánh giá người phía trước rồi chậm rì rì phun ra từng chữ một:

“Muốn đặt điều kiện với tôi?”

Phùng Kiến Vũ nuốt một ngụm nước miếng rồi gật đầu, Vương Thanh đưa tay chạm vào nơi vết hầu đang run rẩy kia của Phùng Kiến Vũ:

“Từ đó tới giờ chưa có bất cứ một ai dám đặt điều kiện với tôi cả”

Phùng Kiến Vũ bị ngón tay mang theo vết chai kia của Vương Thanh gãi ở vết hầu vừa ngứa ngáy vừa cảm thấy ngứa. Cậu bắt đầu sợ hãi, chỉ sợ Vương Thanh tức giận sẽ giết cậu, Phùng Kiến Vũ muốn né tránh động tác này của Vương Thanh cho nên cậu liền đột nhiên quỳ xuống sàn, hai tay đặt ở trên đùi Vương Thanh, gương mặt ngẩng lên nhìn về phía hắn, ánh mắt mở lớn cố gắng giấu đi sự bất an do dự:

“Nếu em đoán được suy nghĩ của ngài, ngài có giữ em ở bên cạnh không?”

Vương Thanh nâng mi khẽ nói:

“Em nói xem”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu ngậm lấy vật to lớn nóng rực kia, thứ đó của Vương Thanh thật sự rất lớn, nó lớn đến mức Phùng Kiến Vũ không thể nào có thể ngậm hết được vào trong miệng, chỉ có thể ngậm được hai phần ba là đã đến cực hạn của cậu. Không gian yên tĩnh chỉ có duy nhất tiếng nước dâng mỷ mà Phùng Kiến Vũ tạo ra, cậu chính là người nghe thấy rõ ràng hơn ai hết tiếng nước này, cảm giác vô cùng xấu hổ nhưng vẫn phải dùng sức lấy lòng Vương Thanh.

Phùng Kiến Vũ dừng lại động tác một chút, lúc rời khỏi vật to lớn kia còn vô cùng mê hoặc liếm nhẹ phía đỉnh đầu của vật to lớn đó rồi đưa mắt lên phía trên trần đầy mong muốn hỏi Vương Thanh:

“Ngài sẽ giữ em bên cạnh chứ?”

Vương Thanh kéo tay Phùng Kiến Vũ để cậu đứng dậy, hắn ngồi ở trên ghế sofa nhìn cậu không rõ ý tứ:

“Tôi không chỉ đơn giản cần như vậy”

Phùng Kiến Vũ nắm chặt hai tay rồi buông lỏng cuối cùng liền quyết định mang quần áo của mình cởi xuống, mọi thứ trên người cậu hiện tại đều trần trụi phơi bày ở trước mặt Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ bước tới ngồi ở trên đùi của Vương Thanh, cậu nắm lấy một tay hắn để trên vết hầu của mình hỏi tiếp:

“Ngài sẽ giữ em ở bên cạnh, có phải không?”

Vương Thanh im lặng, Phùng Kiến Vũ cố gắng chậm rãi nuốt nước miếng, làm cho vết hầu kia trơn trượt

chuyển động trên đầu ngón tay của Vương Thanh. Vương Thanh khẽ mỉm cười, hẳn rất thích những người táo bạo mới mẻ như vậy:

“Nếu em đoán được tôi đang nghĩ cái gì, tôi có thể sẽ giữ em lại bên cạnh mình”

Phùng Kiến Vũ lại kéo tay Vương Thanh xuống dưới hông mình, cố gắng để động nhỏ phía sau không run rẩy co rút, để cho Vương Thanh có thể dễ dàng mang ngón tay của hắn tiến vào. Có điều không rõ vì sao ở nơi đó của cậu lại vô cùng co rút kịch liệt không thể điều chỉnh, Vương Thanh nhú mày hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Đây là sao?”

Phùng Kiến Vũ hít thở sâu để bình phục tâm tình, để cho cậu không căng thẳng nữa, nhưng lâu rất lâu cũng không thể khôi phục đồng nghĩa với phía dưới động nhỏ của cậu kia càng khép lại chặt chẽ hơn.

Vương Thanh đột nhiên thu tay lại có điểm tức giận, ánh mắt kia rõ ràng mang theo tia không vừa lòng nói:

“Nếu như không muốn thì đừng làm, em đứng dậy đi”

Phùng Kiến Vũ giật mình lắc đầu hốt hoảng:

“Không có, em bây giờ... em bây giờ rất căng thẳng”

Vương Thanh đẩy Phùng Kiến Vũ đứng dậy, nhưng Phùng Kiến Vũ lại vội vàng nắm chặt lấy vai Vương Thanh:

“Khoan đã, ngài có thể hay không đợi em một chút”

Vương Thanh nhú mày:

“Tôi không muốn phải chờ đợi”

Phùng Kiến Vũ vội vã hôn lấy môi của Vương Thanh, đầu lưỡi luồn vào phía trong khoang miệng hắn, cả người cũng tự động mềm nhũn uốn lắc chà sát vào ngực hắn. Vương Thanh hơi nghiêng đầu ra một chút:

“Thời gian của tôi rất quý báu, tôi không muốn ở đây cùng em tốn thời gian nữa”

Phùng Kiến Vũ giật mình:

“Em sẽ không làm tổn thời gian của ngài, em bây giờ sẽ...”

Đúng lúc này điện thoại của Vương Thanh đột nhiên reo lên, Phùng Kiến Vũ theo đó cũng ngừng lại động tác. Vương Thanh mang điện thoại nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi rồi ném lên trên bàn, từ trên màn hình điện thoại ánh lên một vầng sáng, theo đó là hình ảnh của một người đàn ông hiện lên rõ ràng ở phía trước.

Phùng Kiến Vũ còn không có đủ thời gian để suy nghĩ xem mình nên làm gì tiếp theo thì Vương Thanh đã tiếp nhận điện thoại rồi. Cậu nghe thấy giọng nói của một người đàn ông trung niên, nhưng lại không dám quay lại phía sau nhìn xem người đó là ai, chỉ có thể ngồi ở trên đùi Vương Thanh im lặng không nói.

“Tôi gọi để thông báo cho ngài chỉ huy rằng 30 phút nữa ngài phải đến dự lễ cưới của con trai ngài thiếu úy bên tinh cầu Z”

Người kia vừa nói xong máy điện thoại của Vương Thanh liền tự động tắt, ánh sáng cũng theo đó thu lại. Phùng Kiến Vũ thở nhẹ một hơi vì biết đó chỉ là thông báo đã được lập trình sẵn trước đó mà thôi, cho nên người đàn ông kia căn bản không nhìn thấy được cậu và Vương Thanh đang làm cái gì.

7. Chương 7: Cầu Xin Ngài Giữ Em Ở Bên Cạnh

Vương Thanh đẩy Phùng Kiến Vũ qua một bên rồi đứng dậy chỉnh lại quần áo thật chỉnh tề, Phùng Kiến Vũ ngồi ở một bên bắt đầu lo sợ nhưng lại không dám làm ra hành động gì tiếp cả, chỉ còn biết ngồi im lặng khẽ run rẩy.

Vương Thanh lạnh giọng nói rồi bước đi:

“Mặc quần áo vào đi”

Phùng Kiến Vũ nghe theo lời của Vương Thanh đứng dậy mặc quần áo vào người, Vương Thanh bước vào trong phòng của mình lấy ra một số thứ rồi mới đi ra ngoài. Phùng Kiến Vũ đứng im lặng ở bên cạnh ghé sô pha nhìn theo bóng dáng của Vương Thanh. Vương Thanh bước đi một đường thẳng không có quay đầu lại nhưng vẫn lạnh giọng ra lệnh cho Phùng Kiến Vũ:

“Mau đến đây”

Phùng Kiến Vũ giật mình hốt hoảng, nội tâm hoảng loạn bất an không rõ Vương Thanh rốt cuộc muốn gì. Có điều Phùng Kiến Vũ cũng không dám hỏi, chỉ còn biết âm thầm bước theo sau Vương Thanh lên phi thuyền.

Chiếc phi thuyền màu đen bóng cực kỳ lớn đang lơ lửng trong không trung, đây không phải là chiếc phi thuyền duy nhất trong tinh cầu này, cũng không phải là lần đầu tiên Phùng Kiến Vũ ngồi lên chiếc phi

thuyền giống như vậy. Phùng Kiến Vũ còn nhớ rõ ràng lần đó mình cũng là bị áp giải lên chiếc phi thuyền giống vậy đi đến chỗ tiến sĩ Most.

Phùng Kiến Vũ bất an đặt chân lên chiếc du thuyền, Vương Thanh không nói Phùng Kiến Vũ hãy ngồi xuống, hắn chỉ cứ như thế im lặng đi đến chỗ ghế lái ngồi xuống. Rất nhanh sau đó phi thuyền cất cánh, Phùng Kiến Vũ cảm thấy cả người bắt đầu đứng không vững, nhìn thấy quang cảnh phía trước cũng dịch chuyển rất nhanh. Phùng Kiến Vũ không biết Vương Thanh mang mình đi đâu, trong đầu cũng hoàn toàn không muốn nghĩ đến kết quả xấu nhất.

Vương Thanh sau khi khởi động chế độ lái tự động xong xuôi, hắn liền đứng dậy đi ngược lại về phía Phùng Kiến Vũ. Khi bước qua cậu cũng không có ý định dừng lại một giây phút nào cả, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn cậu đến một giây.

Phùng Kiến Vũ bắt đầu lo lắng, thái độ này của Vương Thanh đúng là làm cho người ta cảm thấy không rét mà run. Cậu xoay lưng lại phía sau bước theo hắn, vừa đi vừa nói:

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Vương Thanh mở gian tủ quần áo ở trong du thuyền đứng ở đó chuyên chú chọn quần áo:

“Đến chỗ tiến sĩ Most”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy thì hoảng sợ, bước chân không tự giác gấp rút tiến gần về phía hắn:

“Ngài đến đó làm gì?”

Vương Thanh nghiêng đầu nhú mày tỏ vẻ không hài lòng:

“Em đang muốn tôi báo cáo với em sao?”

Phùng Kiến Vũ giật mình vội vã dừng bước cúi đầu mím chặt môi, Vương Thanh im lặng một chút liền nói:

“Em có 10 phút để thuyết phục tôi”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu, mỗi bước đi kế tiếp đây cậu quả thật không có thời gian để suy nghĩ nữa. 10 phút này cậu phải tận dụng nắm bắt thật triệt để, một là sống hai là chết đối với vấn đề này chính là vấn đề sinh tử của cuộc đời cậu.

Phùng Kiến Vũ cuồng nhiệt ôm lấy cổ Vương Thanh, không e sợ một chút nào mà hôn lấy môi hắn, đầu lưỡi linh hoạt khó nắm bắt luôn vào trong khoang miệng của Vương Thanh. Khi ánh mắt cậu chạm đến nơi

sâu nhất trong ánh mắt kia của Vương Thanh, cậu liền hốt hoảng nhắm mắt lại không muốn nghĩ tới nữa.

Bàn tay mang theo sự gấp gáp luống cuống không theo bất cứ một quy luật nào cởi đi cúc áo trên người Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ luồn tay vào phía trong quần của hắn nắm lấy vật thô cứng kinh người, tay còn lại đưa lên xoa nắn khắp khoang ngực rắn chắc của Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ dùng hết sức lực đẩy Vương Thanh áp sát vào góc phi thuyền bên cạnh, để cho hắn ngồi xuống ghế da màu đen kiên cố. Phùng Kiến Vũ đứng ở trước mặt Vương Thanh nhanh chóng cởi bỏ đi quần áo của mình, thân hình kích bạo rất nhanh hiện ra hoàn toàn trước mặt của Vương Thanh, ánh mắt kia mở lớn nhìn chăm chăm người phía trước. Trong giây phút đó Phùng Kiến Vũ quả thật có một chút luống cuống muốn trốn tránh, nhưng rất nhanh sau đó cậu liền ngồi lên đùi của Vương Thanh, đưa mặt mình tiến sát về phía mặt hắn. Phía bên dưới vô cùng khó thích nghi, cố gắng lắm mới có thể chứa chấp được vật lớn kinh người kia, Phùng Kiến Vũ bắt đầu co rút kịch liệt không dám ngồi xuống thêm một chút nào nữa, mồ hôi ở bên huyệt thái dương chảy xuống, bàn tay bắt đầu dùng lực bám chặt ở trên vai Vương Thanh.

Phùng Kiến Vũ khó khăn mở miệng, tuy rằng giọng nói đã không còn giữ được tia bình thường như trước, thay vào đó kèm theo tiếng thở đứt quãng cùng giọng nói trầm khàn:

“Cầu xin ngài giữ em ở bên cạnh... có thể không?”

Vương Thanh im lặng dùng lực ấn vai Phùng Kiến Vũ xuống, khiến cho cậu không kịp phòng bị mà nhanh chóng bị vật kia đâm đến nơi sâu nhất, đầu óc bắt đầu trống rỗng mơ hồ, tầm mắt trước mặt cũng giống như không thể nhìn thấy rõ ràng được nữa. Phùng Kiến Vũ thở dốc, nơi ở giữa hai móng co rút đến không thể khống chế, hơi thở nóng rực phả ở trên mặt Vương Thanh, cậu không tài nào có thể ý thức được mình hiện tại có biết bao nhiêu trêu người.

8. Chương 8: Tiểu Khoái Lạc

Vương Thanh đưa tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ lên cao, ánh mắt híp lại đánh giá người trước mặt, lực ở tay hắn đột nhiên ra tăng thêm một chút kẹp lấy chiếc cằm tinh xảo của người kia, Phùng Kiến Vũ bị đau liền lấy lại được ý thức, ánh mắt khiếp sợ nhìn Vương Thanh hít thở thật nhẹ nhàng. Vương Thanh khẽ mỉm cười khe khẽ cho Phùng Kiến Vũ một đáp án:

“Tôi vẫn chưa thể nghĩ ra được giữ em lại thì có lợi ích gì”

Phùng Kiến Vũ đau đớn chuyển động thân mình, động tác không linh hoạt mà vô cùng cứng nhắc, nhịp độ cũng không nhanh mà chậm dần giống như người bị mất hết sức lực. Cậu ghé sát miệng mình vào vành tai của Vương Thanh, mang theo hơi thở phập phồng khó khăn lên tiếng:

“Khoái lạc, em sẽ cho ngài khoái lạc”

Vương Thanh đột nhiên xoay người mang Phùng Kiến Vũ đè ở dưới thân bắt đầu diễn cường luật động, Phùng Kiến Vũ phía bên dưới giống như bị Vương Thanh làm cho hỏng, nhưng vẫn phải cố gắng vòng tay

bám chặt lấy cổ hắn phát ra những tiếng ưm a đứng quăng. Mồ hôi từ bên huyệt thái dương thi nhau chảy ra, đầu ngón chân quặp chặt lại với nhau như muốn giảm bớt đi một chút đau đớn. Vương Thanh nhìn người phía dưới khó thích nghi lại càng muốn điên cuồng chiếm lấy, hắn ra vào không ngừng nghỉ tiết tấu giống như là máy móc đã được định sẵn không vấp bất cứ giây phút nào. Phùng Kiến Vũ thật sự muốn ngất đi, nhưng cậu sợ một khi mình nhắm mắt lại lúc sau mở mắt ra sẽ không còn nhìn thấy gương mặt này nữa mà thay vào đó là tiến sĩ Most:

“Ừm... ngài sẽ giữ em lại... bên cạnh ngài chứ?”

Vương Thanh ừ một tiếng, Phùng Kiến Vũ hoàn toàn rơi vào khoảng không vô định, khi hai mắt chuẩn bị nhắm lại thì điểm nhỏ ở phía trước ngực cậu bắt đầu truyền đến cảm giác tê dại vì bị kéo căng, Phùng Kiến Vũ mở mắt nhìn thấy Vương Thanh gương mặt không hài lòng nhắc nhở cậu:

“Không được phép ngủ, lát nữa em sẽ cùng tôi đến dự đám cưới của con trai ngài thiếu úy ở tỉnh cầu Z”

Phùng Kiến Vũ cắn chặt môi ép buộc mình phải thật tỉnh táo, cậu không thể nhanh như vậy làm cho Vương Thanh tức giận được. Vương Thanh vô cùng hài lòng với biểu hiện này của Phùng Kiến Vũ, hắn thích một người biết nghe theo chỉ thị của hắn như vậy. Vương Thanh luồn tay xuống phía dưới đút thêm một ngón tay nữa vào phía bên trong động nhỏ kia, Phùng Kiến Vũ mở lớn hai mắt há miệng thật lớn, cảm giác như nơi đó như sắp rách ra, cậu không thể chịu thêm một đả kích nào nữa ở nơi đó. Phùng Kiến Vũ lắc đầu cầu xin tha thứ:

“Xin ngài... em không thể...”

Vương Thanh khẽ nhếch môi cười mờ ám, mang một ngón tay nữa nhét vào bên trong, động nhỏ chật ních ngay cả đến di chuyển vật thô cứng kia của hắn cũng khó khăn, ngón tay bị nơi đó co bóp cũng quả thật như muốn nổ tung:

“Vẫn còn có thể mà”

Phùng Kiến Vũ đau đến mức suýt chữa nữa cắn vào đầu lưỡi của mình, phía bên dưới quả thật vô cùng căng, không rõ là mồ hôi hay là máu mà cậu cảm thấy vừa nóng vừa ẩm ướt, cậu là người cảm nhận rõ ràng hơn ai cả phía dưới đó của cậu đang co rút kịch liệt, còn có cảm nhận được hai ngón tay kia của Vương Thanh đang cố muốn tách ra.

Phùng Kiến Vũ nắm chặt lấy hai vai Vương Thanh, nước mắt theo đó cũng lăn xuống không thể kìm lại:

“Xin ngài... quả thật không được nữa...”

Vương Thanh nhìn người phía dưới thân mình hai mắt long lanh ngấn lệ, tóc mái ở phía trên cũng bết dính lại với nhau, gương mặt đúng là kém sắc không còn hồng nhuận nữa, hắn mới miễn cưỡng chịu mang hai ngón tay kia thu lại:

“Tiểu khoái lạc, em như vậy làm sao có thể gọi là tiểu khoái lạc đây?”

Phùng Kiến Vũ bắt đầu thở dốc, miệng mở lớn như muốn kéo lấy không khí về phía mình, đầu lưỡi hồng hồng ẩn hiện ở bên trong khoang miệng, nước miếng cũng không rõ là của cậu hay là của hắn vẫn còn lưu lại vô cùng chói mắt ở một bên mép phải. Phùng Kiến Vũ vừa thở dốc vừa nói:

“Em sẽ luyện tập... ngài hãy cho em thời gian”

Vương Thanh nhếch khóe môi:

“Em lấy cái gì luyện tập đây?”

Phùng Kiến Vũ khó khăn mở miệng:

“Xin ngài... giúp em luyện tập”

Vương Thanh nghe thấy câu kia liền rung mình mang dịch thể nóng bỏng đã chèn ép từ nãy tới giờ hoàn toàn bắn ra ở bên trong động nhỏ của Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ khẽ thở nhẹ một hơi, eo nhỏ không còn bị rung lắc kịch liệt nữa, vật to lớn kia cũng không còn ra vào điên cuồng trong cậu. Phùng Kiến Vũ đưa tay gạt đi mồ hôi ở trên trán mình, cố gắng mở lớn đôi mắt xin đẹp nói với Vương Thanh:

“Em nhất định sẽ mang lại khoái lạc cho ngài”

Vương Thanh khẽ cười nhẹ không rõ hàm ý:

“Tiểu khoái lạc em đứng dậy đi”

Phùng Kiến Vũ cố gắng đứng dậy, hai chân mềm nhũn vẫn phải cố gắng từ trên đùi Vương Thanh đứng dậy. Vương Thanh gương mặt không một chút biểu cảm gì gọi là thương tiếc ngược lại còn vô cùng thích thú nhìn người đang đứng trước mặt mình cố gắng dùng hết sức lực để đứng vững kia:

“Chân mỗi sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu khó khăn đáp:

“Không có!”.

9. Chương 9: Em Rất Thông Minh

Vương Thanh im lặng rất lâu nhìn người phía trước, hần hiện tại vô cùng thoải mái hai tay vắt trên thành ghế sofa đen làm bằng da cao cấp, ánh mắt mang theo tia vương giả vốn có không phải cố gắng biểu hiện cho người ta thấy, chậm chậm nhếch môi mở miệng:

“Lại đây đi”

Phùng Kiến Vũ cảm giác mỗi bước đi đều giống như là bị kéo căng da, động nhỏ phía sau bắt đầu co rút kịch liệt, dịch nóng từ trong đó cũng tràn ra một chút chảy xuống hai bắp đùi cậu. Vương Thanh nhìn thấy chi tiết nhỏ kia liền hí mắt lại không rõ ý tứ, đến khi Phùng Kiến Vũ chạm đầu gối của cậu vào chân hần, Vương Thanh liền đứng dậy vòng về phía sau một tay nắm lấy eo của cậu, một tay đẩy lưng cậu xuống dưới. Phùng Kiến Vũ hai tay chống trên thành ghế sofa, hai chân bắt đầu run rẩy vì bàn tay ma quái kia đang ở giữa mông cậu khe chà sát.

Phùng Kiến Vũ vừa đau rất vừa ngứa ngáy, rất sợ Vương Thanh sẽ muốn tiếp tục làm nữa, nếu như vậy nơi đó của cậu quả thật không thể chịu nổi đả kích nặng nề này.

Vương Thanh đột nhiên dùng hai tay tách mở mông của Phùng Kiến Vũ ra, giọng nói mang theo tia lạnh lùng vốn có:

“Tôi nói nhé, nếu như em mang thứ đó chảy hết ra ngoài, tôi nhất định sẽ không cần em nữa”

Phùng Kiến Vũ giật mình cố gắng điều khiển động nhỏ phía sau co thắt liên hồi, nhưng cậu càng cố gắng đến đâu thì lực ở tay của Vương Thanh càng muốn kéo căng nơi đó đến đâu, cậu cảm nhận được dịch nóng tràn ra ngoài chảy xuống bắp đùi rất nhiều.

Vương Thanh đột nhiên hừm một tiếng:

“Em không nghe lời tôi sao?”

Phùng Kiến Vũ cố gắng dùng hết sức lực co rút thật chặt chẽ, Vương Thanh nhìn động nhỏ phía trước kia vừa hồng vừa ướt còn có dịch trắng vẫn còn vương lại đang không ngừng từ bên trong đó chảy ra kia, mỹ cảnh này thật sự làm cho cả người Vương Thanh bắt đầu có phản ứng trở lại.

Vương Thanh đứng thẳng người dậy mang cự vật nóng bừng kia một lần nữa tiến vào, một tay hần nắm lấy eo của Phùng Kiến Vũ, một tay lại nắm phía sau gáy cậu bắt đầu dùng lực húc vào liên tục:

“Tôi cho em cơ hội, lần này tuyệt không được phép mang thứ đó chảy ra”

Phùng Kiến Vũ sớm đã không còn sức lực gì nữa chỉ còn biết cắn răng chịu đựng. Vương Thanh lúc này liền cúi người khuôn ngực rắn chắc dán sát lên lưng của Phùng Kiến Vũ, môi mỏng cũng chạm vào vành

tai cậu lạnh giọng hỏi lại:

“Có nghe rõ chưa?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu:

“Đã... nghe rõ”

Vương Thanh kéo Phùng Kiến Vũ đứng thẳng dậy, mang đầu ngón tay chai sạn kia nhéo thật mạnh lấy điểm nhỏ trước ngực của Phùng Kiến Vũ:

“Em nghe thấy cái gì?”

Phùng Kiến Vũ khó khăn hô hấp, ngực phập phồng lên xuống vì đau đớn cùng khoái cảm đang bủa vây lấy cậu:

“Em sẽ không mang... của ngài chảy ra ngoài nữa”

Vương Thanh hài lòng tiếp tục đẩy Phùng Kiến Vũ ngã xuống ghế da kia cường nhiệt đưa đẩy, Phùng Kiến Vũ cảm giác eo của mình giống như bị ép đến gãy mất, còn có tốc độ phía sau kia mà Vương Thanh tạo ra cậu không tài nào có thể thích nghi ngay được, cả người lúc này giống như là mất đi cảm giác không thể chống vững được nữa, may mắn lúc cậu chuẩn bị ngất đi thì Vương Thanh cũng chịu phóng thích cậu.

Vương Thanh không ngay lập tức rời khỏi nơi đó của Phùng Kiến Vũ mà còn giữ nguyên tư thế thông báo cho Phùng Kiến Vũ trước một câu:

“Em sẵn sàng hay chưa?”

Phùng Kiến Vũ cả người nhiễm đầy mồ hôi bóng loáng gật đầu, Vương Thanh vừa mang thứ kia rút ra, từ động nhỏ của Phùng Kiến Vũ lại đồng loạt giống như trước đây tuôn ra dịch trắng ào ào. Vương Thanh nhếch môi khi nhìn thấy phản ứng hiện tại của Phùng Kiến Vũ, người này quả thật rất nghe lời hần động nhỏ kia đang cố gắng co bóp mãnh liệt nhưng có vẻ như là miễn cưỡng lắm mới có thể làm cho thứ kia ngừng chảy.

Vương Thanh cúi người mang đôi tay dùng lực tách mạnh hai cánh hông của Phùng Kiến Vũ, khiến cho động nhỏ nơi đó bắt đầu lại bị kéo căng không thể phản kháng:

“Tôi nói em đúng là không nghe lời tôi mà, tôi nói em phải giữ lại bây giờ thế này là thế nào đây hả?”

Phùng Kiến Vũ giọng nói khàn khàn lo lắng:

“Em sẽ cố gắng... em sẽ tập luyện”

Vương Thanh thu tay lại rồi xoay người bước đi:

“Tôi nghĩ em không cố gắng”

Phùng Kiến Vũ sợ hãi nhanh chóng khắc chế cơn đau đớn khắp người đứng dậy bước đi tới chỗ Vương Thanh:

“Xin ngài cho em một cơ hội, em nhất định sẽ cố gắng mà”

Vương Thanh im lặng nhìn người trước mặt, ánh mắt chỉ hơi nhíu lại ý muốn Phùng Kiến Vũ mang cố gắng mà cậu nói thể hiện ra ở trước mặt hắn ngay bây giờ. Phùng Kiến Vũ đưa tay về phía sau chấm lấy dịch nóng vẫn còn vương lại ở nơi đó của cậu rồi đưa vào trong miệng nuốt lấy, vừa nhìn Vương Thanh vừa nói:

“Nếu không thể giữ được bằng phương pháp đó, em sẽ dùng phương pháp này”

Vương Thanh đưa tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ cho cậu một nụ cười nhẹ tán thưởng:

“Em rất thông minh, tôi rất hài lòng”

10. Chương 10: Ăn Nho

Vương Thanh dắt tay Phùng Kiến Vũ đi về phía phòng tắm trên phi thuyền, bước chân của hắn vẫn dứt khoát nhanh nhẹn như thường ngày, không có vì người ở phía sau không thoải mái mà bước chậm lại. Phùng Kiến Vũ mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn, mỗi lần nâng chân bước mảng da phía sau cậu liền giống như muốn kéo căng ra một lần nữa.

Vương Thanh mở ra một khoang khác trong phi thuyền, phía bên trong là một phòng tắm vô cùng sang trọng được lát bằng đá cẩm thạch màu vàng, đèn chùm hình giọt nước treo ở trên trần nhà nặng trĩu vô cùng tráng lệ, giữa phòng xây một bồn tắm hình tròn cổ định đặc biệt lớn được khảm đá quý ở xung quanh thành bốn khiến cho Phùng Kiến Vũ cũng phải hoa mắt chóng mặt vì những thứ ánh sáng của mấy viên đá đó phát ra.

Vương Thanh ôm eo Phùng Kiến Vũ quay sang liếm nhẹ vào vành tai bên cạnh của cậu:

“Em tắm giúp tôi”

Nói rồi Vương Thanh liền buông cậu ra thản nhiên bước về phía bồn tắm lớn đó ngồi vào trong, Phùng Kiến Vũ xoay người khó nhọc đi lấy khăn tắm cùng xà phòng rồi tiến về phía Vương Thanh. Vương Thanh thả lỏng mang hai tay đặt trên thành bồn tắm nhìn theo bóng dáng đang loay hoay lấy đồ kia:

“Em vì sao phạm tội?”

Phùng Kiến Vũ giật mình khăn tắm ở trên tay suýt chút nữa rơi xuống sàn, nhưng rất nhanh sau đó cậu liền khôi phục lại tinh thần bước đến phía bên cạnh Vương Thanh ngồi xuống thành bồn giúp hắn tắm rửa:

“Em không phạm tội, em bị người ta vu oan”

Vương Thanh quay lại phía sau nắm lấy cằm Phùng Kiến Vũ nói:

“Không có kẻ tội phạm nào lại dễ dàng chịu nhận tội cả”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu im lặng không nói, Vương Thanh thu tay lại không nhìn Phùng Kiến Vũ nữa:

“Cũng không quan trọng”

Được một lúc Vương Thanh liền khàn giọng mở miệng:

“Em qua đây”

Phùng Kiến Vũ chậm rãi đứng dậy bước vào bên trong bồn tắm ngồi ở đối diện Vương Thanh. Vương Thanh kéo Phùng Kiến Vũ ngồi trên đùi mình, bàn tay siết lấy eo cậu khe khẽ sờ soạng, Phùng Kiến Vũ không có hành động trốn tránh nhưng cả người cậu hiện tại đang sợ hãi khê run rẩy, Vương Thanh cảm nhận được điều đó liền ngừng đầu hỏi cậu:

“Em đang sợ sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu:

“Không có”

Vương Thanh đột nhiên mang tay theo rãnh hông của Phùng Kiến Vũ luồn xuống nơi đó, Phùng Kiến Vũ giật mình bắt đầu căng thẳng khi nghe thấy Vương Thanh hỏi câu kia:

“Vậy tại vì sao lại căng thẳng như vậy?”

Không gian yên tĩnh, hơi nước nóng bốc lên quanh gương mặt của Vương Thanh, khiến cho Phùng Kiến Vũ nhìn không rõ được gương mặt kia của hắn, cũng không tài nào đoán ra được tâm trạng của hắn hiện tại đang vui vẻ hay tức giận

“Ừ ừ”

Vương Thanh nhú mày dừng lại động tác sau đó liền cười xấu xa hỏi Phùng Kiến Vũ: “Vẫn còn chưa lo bụng sao?” nói rồi ngón tay của Vương Thanh liền đẩy vào bên trong cậu.

Phùng Kiến Vũ từ lúc đóng giả làm người máy ở bên cạnh Vương Thanh cho đến hiện tại quả thật chưa được ăn bất cứ một thứ gì, mới vừa rồi lại cùng Vương Thanh trải qua một trận kịch liệt như thế cho nên tránh không được bụng cũng bắt đầu kêu. Phùng Kiến Vũ cảm nhận được ngón tay của Vương Thanh đang chậm rãi di chuyển, cậu liền lắc đầu:

“Không có”

Vương Thanh đưa tay còn lại chỉ vào bụng của Phùng Kiến Vũ hỏi:

“Chỗ này vì sao vừa rồi kêu?”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu cắn môi, Vương Thanh dùng tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ lên nói:

“Có muốn ăn hoa quả hay không?”

Phùng Kiến Vũ nhìn thấy một đĩa nho ở bên cạnh bồn tắm liền gật đầu, Vương Thanh vươn tay lấy một quả nho đưa về phía trước:

“Vậy vẫn còn phải tùy thuộc vào phía dưới của em, một trái nho sẽ là một ngón tay thế nào?”

Phùng Kiến Vũ hoảng sợ cố gắng tìm ra lời lẽ từ chối Vương Thanh:

“Không cần, em thật ra cũng không quá đói”

Vương Thanh nhú mày không vui, Phùng Kiến Vũ nhận ra được thái độ không hài lòng kia của Vương Thanh liền gật đầu nói lại:

“Được!”

Vương Thanh mỉm cười mang một trái nho thả vào trong miệng của Phùng Kiến Vũ, ngón tay giữa kia vẫn

ở trong động nhỏ của cậu không có chuyển động. Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ nhóp nhép nhai trái nho kia liền thay đổi sắc mặt không cười nữa:

“Ngon không?”

Phùng Kiến Vũ không rõ Vương Thanh tại vì sao lại biến đổi như vậy, nội tâm bất an làm cho động nhỏ phía dưới lại bắt đầu co rút, cậu gật đầu đáp:

“Rất ngon”

Vương Thanh mang một trái nho tiếp theo bỏ vào miệng của Phùng Kiến Vũ:

“Ngon thì ăn nhiều một chút”

Khi trái nho thứ hai vừa được đặt vào trong miệng cậu, ngón tay tiếp theo của Vương Thanh cũng tiến vào, Phùng Kiến Vũ há miệng thở dốc trái nho từ trong miệng liền rơi xuống trước ngực Vương Thanh lặn xuống bồn tắm lớn. Vương Thanh nhìn trái nho đó ở dưới bồn tắm một lúc rồi lại ngẩng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Trái nho này có tính hay không?”

Phùng Kiến Vũ đau đến mức hai tay nắm chặt bên thành bồn tắm không biết nên phải trả lời sao mới có thể làm vui lòng người trước mặt, Vương Thanh mang hai ngón tay kéo ra một chút hửm một tiếng:

“Em nói xem có tính hay không?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu khàn giọng đáp:

“Có tính”

Vương Thanh vui vẻ đưa tay miết nhẹ môi dưới của Phùng Kiến Vũ:

“Rất ngoan”

Vương Thanh tiếp tục lấy thêm một trái nho khác đút vào miệng của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ bắt đầu có cảnh giác chờ đợi ngón tay tiếp theo của Vương Thanh tiến vào, khi cậu đã nhai được hai lượt vẫn không thấy ở bên dưới bị mở rộng ra nữa liền buông lỏng thở nhẹ một hơi. Đúng lúc này ngón tay nữa của Vương Thanh liền bắt ngờ đưa vào bên trong, Phùng Kiến Vũ a lên một tiếng nức nở không thể nào cử động quai hàm tiếp tục nhai trái nho kia được.

Vương Thanh híp mắt đánh giá:

“Tiếp tục ăn”

Phùng Kiến Vũ cố gắng chậm chạp nhai, nước mắt cũng ở bên khóe mắt lăn chảy xuống, Vương Thanh nhú mày mang nước mắt của Phùng Kiến Vũ gạt sang một bên:

“Em vì sao khóc, bộ dạng này là nói tôi ức hiếp em sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu:

“Không... ưm... không phải”

11. Chương 11: Tôi Rất Là Thích Em Đó

“Tôi cho em một cơ hội nhé, em tự mình làm!” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ, ánh mắt kia đại biểu cho việc nếu như cậu không nghe theo lời hắn, Vương Thanh nhất định cũng sẽ có cách bắt buộc cậu phải làm theo.

Phùng Kiến Vũ khó nhọc gật đầu, mồ hôi ở bên huyệt thái dương cũng thi nhau chảy ra. Khi cậu đưa tay xuống phía dưới, Vương Thanh liền lên tiếng ngăn cậu lại:

“Xoay người lại”

Phùng Kiến Vũ quay người, hai chân quỳ xuống bồn tắm lớn, một tay bám lấy chống đỡ thành bồn tắm đối diện, một tay đưa về phía sau rãnh hông mình tách ra. Động nhỏ kia phần nộn sưng đỏ hiện ra rõ ràng trước mặt Vương Thanh, hắn lấy một trái nho vươn người lên phía trước đút vào trong miệng của Phùng Kiến Vũ, khản giọng hỏi:

“Có ngon không?”

Phùng Kiến Vũ ưm một tiếng mang đầu ngón tay tiến vào phía bên trong, động nhỏ phía sau giống như sắp chịu không nổi co rút kích liệt, Phùng Kiến Vũ thở dốc, nho tím ở trong miệng còn chưa ăn xong đã bị Vương Thanh một lần nữa đút thêm vào miệng cậu:

“Tiếp tục đi”

Phùng Kiến Vũ hai tay run rẩy, chân ở phía dưới cũng không còn sức lực, tầm mắt thu dần tối sầm ngã úp

mặt xuống dưới bồn tắm. Vương Thanh có điểm mắt hứng kéo Phùng Kiến Vũ dậy ôm ở trong lòng, từ trên cao nhìn xuống không vui nói:

“Em không nghe lời có đúng không?”

Phùng Kiến Vũ ho khụ khụ vì sắc nước vẫn cố gắng lắc đầu:

“Không phải...”

Vương Thanh đẩy Phùng Kiến Vũ ra rồi đứng dậy rời khỏi bồn tắm lớn, Phùng Kiến Vũ cũng chống đỡ cả người đứng dậy bước theo phía sau Vương Thanh. Khi Vương Thanh đi đến tủ quần áo dừng lại, Phùng Kiến Vũ cũng dừng lại đứng ngay ở phía sau hần lo lắng bất an.

Vương Thanh từ trên ngăn cao nhất lấy ra một tuýp thuốc nhỏ nhỏ không có nhãn mác gì cả, hần lấy một lượng nhỏ thứ thuốc mỡ trong suốt kia vào đầu ngón tay rồi quay đầu lại nói với Phùng Kiến Vũ:

“Đến đây”

Phùng Kiến Vũ bước tới đứng sát vào ngực Vương Thanh giống như là đang muốn cố gắng lấy lòng hần. Vương Thanh mang đầu ngón tay có thuốc kia chạy dọc theo rãnh mỡ của Phùng Kiến Vũ xoa xoa bên ngoài động nhỏ của cậu

Phùng Kiến Vũ kinh hô một tiếng, phía bên dưới nóng rát giống như bị hàng trăm con côn trùng cắn, vô cùng đau đớn làm cho tứ chi tưởng chừng phải mất đi cảm giác một thời gian. Mồ hôi bên huyết thái dương chảy xuống cản trở tầm mắt, Phùng Kiến Vũ không rõ Vương Thanh làm gì ở trên thân thể cậu, cũng không biết thứ thuốc kia có lợi hay có hại, nhưng cậu hiện tại cũng không còn cách nào khác ngoài việc đứng im ở một chỗ cắn chặt môi mỏng chịu đựng.

Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ đứng không vững nữa liền ôm cậu vào lòng, ngón tay ở phía dưới cũng không nhẹ nhàng một chút nào vẫn cứ giữ nguyên lực đạo như vậy vẽ vòng vòng ở cửa động nhỏ, hần cúi đầu chạm mũi vào tóc của Phùng Kiến Vũ khe khẽ tán thưởng cậu:

“Em biết không, tôi rất thích em đó”

Phùng Kiến Vũ mờ mịt ngẩng đầu lên há một tiếng, Vương Thanh cúi đầu xuống hôn nhẹ vào môi cậu:

“Bởi vì em rất nghe lời”

Phùng Kiến Vũ hiện tại mới bắt đầu cảm thấy thoải mái một chút, nơi cửa động nóng rất đau đớn vừa rồi không còn khó chịu nữa mà thay vào đó bằng cảm giác mát nhẹ dịu đi rất nhiều. Phùng Kiến Vũ âm thầm thở nhẹ, may mắn là Vương Thanh mang thuốc tốt bôi cho cậu.

Vương Thanh buông Phùng Kiến Vũ ra, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ vest đúng size của Phùng Kiến Vũ. Áo sơ mi trắng được hắn chậm rãi dính thân cài cúc cho cậu, đến khi quần âu kia được xỏ vào hai ống chân cậu rồi, Phùng Kiến Vũ có điểm nghỉ ngơi nhắc Vương Thanh:

“Ngài còn chưa... ưm”

Vương Thanh mang đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng của Phùng Kiến Vũ, điên cuồng cắn mút lấy đầu lưỡi đang hoảng loạn kia của cậu, cánh môi mỏng cũng bị hắn dùng răng gặm cắn trên choker:

“Không cần mặc, lát nữa cũng không phiền tôi phải cởi nhiều”

Khóa quần được kéo lên, Phùng Kiến Vũ có điểm ngưỡng chừng không quen, bởi vì Vương Thanh hiện tại không để cho cậu mặc quần lót, chỉ có duy nhất một lớp quần âu mỏng manh mà thôi. Vương Thanh nhìn người ăn mặc chỉnh tề trước mặt, càng nhìn lại càng cảm thấy vô cùng thuận mắt, hắn đột nhiên đưa tay của mình chạm xuống chỗ đũng quần của Phùng Kiến Vũ, động tác này chính là cố tình trên đùa cậu.

Phùng Kiến Vũ ô ô thở dốc, khuôn ngực phập phồng lên xuống liên hồi, ngay cả Tiểu Vũ Vũ cũng nhịn không được nữa mà dựng thẳng. Vương Thanh sau khi trên đùa xong liền xoay người nhanh chóng mặc quần áo vào người, hắn vừa làm vừa nói:

“Tôi đang suy nghĩ có nên để em lại chỗ tiến sĩ Most hay không?”

Phùng Kiến Vũ giật mình, người này đúng là nóng lạnh thất thường, cậu rõ ràng không có làm gì sai tại sao Vương Thanh lại nói như thế. Vương Thanh quay lại phía sau nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ không thể hiện quá nhiều biểu cảm:

“Nếu đưa em cùng đến bữa tiệc, em lại như vậy thì tính sao?”

Phùng Kiến Vũ tiến về phía trước nắm chặt tay Vương Thanh:

“Ngài mang em theo, em sẽ không như vậy”

Vương Thanh cúi người nhìn xuống cổ tay mình, rồi lại chạm vào đũng quần cậu một lần nữa, động tác trắng trợn muốn kích thích Tiểu Vũ Vũ mang Tiểu Vũ Vũ ép buộc phải có phản ứng. Sau khi trên đùa xong Vương Thanh liền thả tay ra nhìn xuống chỗ đó của cậu hỏi:

“Phải không đây?”.

12. Chương 12: Mang Em Tặng Cho Người Khác

Phùng Kiến Vũ biết Vương Thanh muốn dồn mình vào trong góc, hết lần này đến lần khác làm cho cậu gặp sai lầm. Cậu hít một hơi lấy hết can đảm nói với Vương Thanh:

“Nếu như ngài không chạm vào em, em nhất định sẽ không như vậy”

Wương Thanh ngẩng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Thế sao? Cứ cho như tôi không chạm vào em đi, nếu như người khác chạm vào, em có phải cũng sẽ như thế?”

Phùng Kiến Vũ nhanh chóng lắc đầu:

“Sẽ không”

Wương Thanh nâng cằm Phùng Kiến Vũ trầm giọng, trong ngữ khí kia của hắn giống như còn mang theo sự tức giận không rõ từ đâu:

“Như vậy tôi để người khác chạm thử, thế nào?”

Phùng Kiến Vũ bất an, cậu không muốn để người khác chạm vào mình, cậu chính là bài xích việc đó, có điều đối với Vương Thanh thì cậu lại không quá mức bài xích. Phùng Kiến Vũ xoay đầu sang một bên lùi lại phía sau một bước, đây là lần đầu tiên Phùng Kiến Vũ phản kháng lại hắn, mặc dù chỉ là yếu ớt phản kháng:

“Ngài có thể làm như thế, em vốn dĩ không thể ngăn được ngài. Có điều em thật sự không muốn như thế”

Wương Thanh kín đáo nở một nụ cười bước tới nắm lấy cằm của Phùng Kiến Vũ ép buộc cậu đối diện mình:

“Tôi có thể tin em hay không, em rất giỏi nói dối mà, đến chính tôi cũng đã bị em lừa rồi”

Phùng Kiến Vũ nhìn thẳng vào mắt Vương Thanh đáp:

“Em không nói dối”

Wương Thanh nhìn cậu một lúc rồi thả cằm cậu ra:

“Biểu hiện thành thực một chút, nếu không tôi mang em tặng cho người khác”

Phùng Kiến Vũ giật mình đứng im bất động, câu nói kia của Vương Thanh làm cho cậu lâm vào tình thế hoang mang vô cùng. Trước đây cậu chỉ biết mình sẽ có hai khả năng, một là ở bên cạnh Vương Thanh, một là quay trở về chỗ tiến sĩ Most, bây giờ nghe Vương Thanh nói còn muốn đem cậu tặng cho người khác nữa, cậu bắt đầu lo lắng đến cả gương mặt cũng biểu lộ rõ ra ngoài. Vương Thanh xoay người nhìn thấy Phùng Kiến Vũ như vậy liền bước tới ôm lấy eo cậu bước đi:

“Không cần quá lo lắng, nếu như em ngoan như thế này, tôi làm sao có thể mang em tặng cho người khác được”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu dùng đôi mắt hoang mang nhìn về phía Vương Thanh, Vương Thanh nhún mày trầm giọng nói:

“Mau cười một cái cho tôi xem”

Phùng Kiến Vũ cố gắng nở nụ cười gượng gạo, Vương Thanh ở bên eo nhỏ của cậu khế siết chặt không vừa lòng. Phùng Kiến Vũ đành phải một lần nữa nâng cao khóe miệng phô ra một nụ cười hoàn mỹ nhất trước mặt Vương Thanh.

Đây là lần đầu tiên Vương Thanh nhìn thấy Phùng Kiến Vũ cười, thật sự vô cùng thuận mắt biết bao. Vương Thanh cúi xuống hôn vào trán của Phùng Kiến Vũ khàn giọng:

“Rất đẹp, tôi rất thích!”

Phùng Kiến Vũ vừa bước đi vừa nhìn Vương Thanh nói:

“Em sẽ nghe lời ngài”

Vương Thanh gật đầu ừ nhẹ một tiếng, Phùng Kiến Vũ bắt đầu mang theo tâm trạng bất an bước xuống phi thuyền đi vào nơi tổ chức tiệc cưới của con trai ngài thiếu úy ở tỉnh cầu Z.

Tỉnh cầu Z thật ra là một tỉnh cầu nhỏ được tách ra khỏi tỉnh cầu X, nhưng mọi quyết định mang tính quan trọng của tỉnh cầu Z đều phải có sự đồng ý của tỉnh cầu X mới có thể tiến hành. Một thiếu úy nhỏ nhoi ở tỉnh cầu nhỏ thật ra không thể nào có thể mời được chỉ huy trưởng đến tham dự bữa tiệc này, chẳng qua là giữa ngài thiếu úy đây và ba Vương Thanh cũng coi như có mối thân tình, cho nên hẳn ngày hôm nay mới tới đây.

Thiếu úy Tỉnh Đạt Kha năm nay đã ngoài 50, từ xa nhìn thấy Vương Thanh đến liền đi tận ra ngoài cửa đón tiếp nhiệt tình:

“Thật vinh hạnh vì ngài đến”

Vương Thanh đưa tay về phía trước bắt lấy tay ông ta xã giao chào hỏi vài câu:

“Không cần khách sáo”

Tĩnh Đạt Kha lơ đãng chuyển ánh mắt về phía Phùng Kiến Vũ không rõ ý tứ, rất nhanh sau đó ông ta liền hướng về phía Vương Thanh:

“Mời ngài vào bên trong”

Vương Thanh vừa mới rồi cũng nhận ra hành động nhỏ kia của Tĩnh Đạt Kha thế cho nên bây giờ hắn liền thản nhiên khoác lấy eo Phùng Kiến Vũ bước vào.

Hội trường rộng lớn được lát đá cẩm thạch màu vàng vô cùng hoa lệ, còn có dàn đèn chùm hình giọt nước phát sáng lung linh. Phùng Kiến Vũ nhìn thấy bàn đồ ăn bày rất nhiều món ăn còn đang bốc ra hơi nóng, cậu khẽ đưa tay chạm vào bụng mình một chút rồi nuốt một ngụm nước miếng xoay mặt chuyển ánh mắt nhìn sang nơi khác.

Vương Thanh đột nhiên cúi người môi mỏng chạm vào vành tai của Phùng Kiến Vũ khe khẽ thổi khí:

“Đói bụng có phải không?”

Phùng Kiến Vũ đột nhiên nhớ đến hình ảnh vừa rồi ở trong bồn tắm, cậu khẽ rung mình một cái rồi lắc đầu:

“Không có”

Vương Thanh đưa tay vuốt mái tóc của Phùng Kiến Vũ chậm rãi nói:

“Không cần căng thẳng, tôi bây giờ phải đi nói chuyện với một vài người, sẽ không mang em theo, nếu như em đói bụng có thể ăn”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu lên quan sát sắc mặt Vương Thanh, sau khi xác định được hắn không tức giận mới ngoan ngoãn gật đầu một cái. Vương Thanh khẽ nhếch môi, đột nhiên mang tay chạm vào phía đùi quần cậu, Phùng Kiến Vũ giật mình hơi lùi lại phía sau, Vương Thanh nâng cằm cậu khẽ nói:

“Có nhớ những lời tôi nói hay không, nếu như chỗ này không thành thật thì...”

Vương Thanh còn chưa nói hết câu, Phùng Kiến Vũ đã lên tiếng cắt ngang lời hắn:

“Ngài yên tâm”

Vương Thanh mỉm cười buông tay đang nâng cằm Phùng Kiến Vũ xuống rồi rời đi.

13. Chương 13: Tội Phạm Nguy Hiểm

Phùng Kiến Vũ nhìn theo bóng lưng Vương Thanh biến mất vào trong đoàn người, bắt gặp hần cùng một người đàn ông trung niên đang nói chuyện cậu mới yên tâm cầm lấy đĩa sứ trắng tiến về phía bàn thức ăn kia.

Phùng Kiến Vũ quả thật rất đói, đây có lẽ là bữa ăn phong phú nhất từ lúc cậu bị bắt giam tới giờ. Có điều cho dù đói đến đâu, Phùng Kiến Vũ cũng vẫn có hành động vô cùng chậm rãi, từng cử chỉ bỏ thức ăn vào miệng nhìn sao cũng rất từ tốn.

Phùng Kiến Vũ một mình đứng ở trước bàn thức ăn, chọn những món cậu thích nhất mang bỏ vào trong đĩa. Lúc cậu đưa một miếng thịt bò vào trong miệng, bên cạnh liền có một giọng nam cất lên:

“Cậu đến cùng ngài chỉ huy sao?”

Phùng Kiến Vũ quay sang bên cạnh phát hiện ra người này cũng trong tầm tuổi mình, còn rất trẻ trên người mặc một bộ vest xám lịch lãm, tóc được cắt tỉa gọn gàng còn được tạo kiểu cố định. Phùng Kiến Vũ cảm thấy người này tuy rằng rất đẹp nhưng có vẻ như rất đỗi đáng, mọi thứ ở trên người cậu ta đều được phối hợp tỉ mỉ không có bất cứ một sai sót nào.

Phùng Kiến Vũ không muốn nói chuyện với người lạ chỉ gật đầu một cái rồi bước về phía trước cách xa người kia một chút. Người đàn ông kia vẫn đi theo phía sau cậu mỉm cười hỏi:

“Cậu là người của ngài chỉ huy?”

Phùng Kiến Vũ hơi giật mình, sau đó cậu lựa chọn cách im lặng coi người kia là không khí mà không đáp lời. Người kia cũng không có gì gọi là tức giận, ngược lại còn mang một số chuyện ra nói cùng với cậu:

“Cậu ở bên cạnh ngài ấy bao lâu rồi?”

Phùng Kiến Vũ bảo trì im lặng, nhưng trong đầu đã tự đưa ra câu trả lời, cậu và Vương Thanh mới chỉ ở cùng nhau được hai ngày.

Đúng lúc này lại có một giọng nam nữa gọi:

“Khả Khả”

Phùng Kiến Vũ xoay người phát hiện ra đó là thiếu úy Tĩnh Đạt Kha, người đàn ông trẻ tuổi đang nói chuyện với cậu nghe thấy ông ta gọi liền chạy tới chỗ ông ta khoác lấy tay, hơn nữa hai người đó còn làm ra hành động rất thân mật. Phùng Kiến Vũ hiện tại liền hiểu ra một điều, thì ra bọn họ chính là có quan hệ giống như cậu và Vương Thanh.

Người kia đi rồi, Phùng Kiến Vũ liền múc một thìa súp đưa lên miệng ăn. Lúc thìa súp kia mới chỉ chạm vào môi cậu, bên cạnh cậu liền có một lực đạo rất mạnh hất phăng thìa súp đó đi, Phùng Kiến Vũ không kịp phản ứng kịp bát súp nóng trên tay cũng bị đổ úp vào ngực áo cậu.

Phùng Kiến Vũ nhú mày xoay người nhìn xem người đó là ai, phát hiện ra được một cô gái vô cùng quen mặt đang tức giận nhìn cậu nói lớn:

“Anh vì sao lại ở đây?”

Tiếng quát lớn kia làm cho mọi người trong hội trường đều đổ dồn ánh mắt về phía cậu, Phùng Kiến Vũ bắt đầu cảm thấy bất an, người này chính là bạn gái cũ Đồng Khiết, cũng chính là người khiến cho cậu bị nhận phán quyết tử hình.

Phùng Kiến Vũ không muốn ở trong hội trường lớn này cùng cô ấy đôi co nữa cho nên liền chọn cách im lặng rời đi. Có điều Đồng Khiết lại không cho cậu rời đi mà nắm chặt lấy cổ tay của cậu trợn lớn hai mắt phẫn nộ:

“Anh trốn ra có phải không, đi, tôi mang anh trở về nơi đó”

Phùng Kiến Vũ bực mình dùng lực muốn đẩy tay Đồng Khiết ra, Đồng Khiết lão đảo suýt chút nữa ngã xuống, may mắn có một người đàn ông khác đi ra đỡ cô ta kịp thời. Phùng Kiến Vũ khó xử muốn rời đi, đúng lúc lại bị người đàn ông đó túm cổ áo kéo lại.

Đồng Khiết ở bên cạnh người đàn ông kia đổ thêm dầu vào lửa:

“Tĩnh Bách, người này là tội phạm bỏ trốn, anh mau mang người này đến gặp ba”

Phùng Kiến Vũ bắt đầu lo lắng, cậu dùng sức đẩy tay người đàn ông đang nắm lấy cổ áo mình ra:

“Tôi không bỏ trốn, mau bỏ tôi ra”

Tĩnh Bách kéo mạnh gáy của Phùng Kiến Vũ khiến cho cậu lão đảo một phen, lúc cậu bị Tĩnh Bách kéo đi được hai ba bước thì phía sau liền có một giọng nói bình thản cất lên:

“Có chuyện gì?”

Mọi người nhanh chóng đình chỉ động tác vì người lên tiếng chính là ngài chỉ huy ở tỉnh cầu X, Tỉnh Bách dừng bước nhưng tay vẫn túm lấy cổ áo của Phùng Kiến Vũ báo cáo sự việc với Vương Thanh:

“Ngài chỉ huy, đây là tội phạm nguy hiểm tôi sẽ mang người này tới khu chấp hành”

Vương Thanh nâng mi đứng ở một chỗ hỏi:

“Tội phạm nguy hiểm sao?”

Đồng Khiết ở bên cạnh xen lời:

“Đúng vậy ngài chỉ huy, người này đã ăn cắp vật quan trọng của tỉnh cầu Z chúng tôi”

Vương Thanh bước tới nhìn chăm chăm vào chỗ tay đang nắm lấy cổ áo của Phùng Kiến Vũ, khiến cho Tỉnh Bách cũng không tự giác mà thả tay ra. Phùng Kiến Vũ vừa được thả liền đứng ở một chỗ, ngay cả cổ áo cũng không dám chỉnh, không dám nói lời gì chỉ sợ cậu vừa nói sẽ gây bất lợi cho cả cậu lẫn Vương Thanh.

Vương Thanh mang cổ áo của Phùng Kiến Vũ chỉnh lại thật ngay ngắn, lấy khăn giấy trên bàn giúp cậu lau đi vết súp kia vừa chăm chú làm vừa chậm chậm hỏi:

“Cô nói em ấy ăn cắp thứ quan trọng sao?”

Đồng Khiết tuy rằng hoảng sợ trước hành động kia của Vương Thanh nhưng vẫn gật đầu đáp:

“Đúng vậy ngài chỉ huy”.

14. Chương 14: Em Chứng Minh Cho Tôi

Vương Thanh nhú mày mang khăn giấy đã bẩn kia vứt sang một bên rồi khoác lấy eo Phùng Kiến Vũ nhìn chăm chăm về phía Đồng Khiết cùng Tỉnh Bách:

“Em ấy ngày hôm nay mới tới đây lần đầu, như thế nào có thể ăn cắp được thứ quan trọng ở chỗ các vị đây?”

Tĩnh Đạt Kha thấy tình huống bất ổn liền lên tiếng quát mắng con trai cùng con dâu, sau đó ông vội cúi người liên tục trước Vương Thanh:

“Ngài chỉ huy thật xin lỗi vì hiểu lầm này, rất xin lỗi ngài”

Vương Thanh không biểu lộ quá nhiều biểu cảm trên mặt, chỉ lạnh giọng bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi:

“Chuẩn bị cho em ấy một bộ quần áo đi”

Người dẫn đường đưa Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ đến một căn phòng lớn chỉ dành cho những vị khách đặc biệt, Lúc người dẫn đường rời đi, Phùng Kiến Vũ vẫn không dám cùng Vương Thanh trao đổi bất cứ câu nào. Vương Thanh bước tới chậm chậm mở cúc áo sơ mi trên người Phùng Kiến Vũ ra:

“Tôi lẽ ra nên để em ở lại chỗ tiến sĩ Most”

Phùng Kiến Vũ biết người này đang tức giận cho nên cậu cũng không dám nói thêm bất cứ câu nào nữa. Vương Thanh mang áo sơ mi cùng quần âu kia vứt xuống sàn, ánh mắt dán chặt lên mảng da thịt trần trụi của Phùng Kiến Vũ, hần dùng tay nâng cằm cậu lên lạnh giọng hỏi:

“Em biết con dâu ngài thiếu úy?”

Phùng Kiến Vũ trong ánh mắt thoáng có tia sợ hãi rất nhanh sau đó cậu liền giấu giếm đi kỹ càng lắc đầu nói:

“Không có”

Vương Thanh thu tay lại, từ trong túi áo lấy ra một chiếc điện thoại, Phùng Kiến Vũ mắt thấy Vương Thanh đang khởi động thiết bị điều tra nhân khẩu gì đó, cậu liền giật mình lên tiếng cảnh báo:

“Em có quen cô ấy”

Vương Thanh ngẩng đầu lạnh giọng truy hỏi:

“Có quan hệ gì?”

Phùng Kiến Vũ cắn môi mỏng hít một hơi thật sâu:

“Lúc trước cô ấy là... vợ sắp cưới”

Vương Thanh đẩy mắt chứa tia phẫn nộ, Phùng Kiến Vũ nhắm mắt chờ Vương Thanh đánh mình, nhưng giây tiếp theo hắn liền giúp cậu mặc vào người bộ vest mới được chuyển tới.

Phùng Kiến Vũ im lặng nhìn Vương Thanh ngay cả thở mạnh cũng không dám, cậu thật sự không biết tiếp theo đây hắn sẽ làm gì. Vương Thanh bước về phía ghế sofa ngồi xuống đó rồi lại vẫy tay về phía Phùng Kiến Vũ:

“Em qua đây”

Phùng Kiến Vũ thận trọng bước tới, đến khi cậu đứng bên cạnh Vương Thanh rồi hắn lại hỏi tiếp:

“Hiện tại vẫn còn thích cô ấy?”

Phùng Kiến Vũ rất nhanh lắc đầu:

“Không có”

Vương Thanh nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ rất lâu:

“Hôn tôi”

Phùng Kiến Vũ giật mình nhưng cũng cúi xuống hôn lấy môi Vương Thanh, đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng hắn mút lấy cuồng nhiệt. Vương Thanh mạnh tay đẩy Phùng Kiến Vũ ra:

“Tôi cho em một cơ hội, em chứng minh cho tôi thấy, thế nào?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu:

”Được!

...

Đồng Khiết sau khi nhận được thông báo ngài chỉ huy muốn gặp mình, cô bắt đầu lo lắng bất an. Phải biết ngài chỉ huy này thâm tàng bất lộ, mọi thứ mong muốn đều không biểu lộ trên gương mặt, cho nên không có ai có thể đoán ra được ý muốn của hắn.

Đồng Khiết mặc một bộ váy trắng xẻ dọc bắp đùi vô cùng quyến rũ, ngày hôm nay là lễ kết hôn của cô cùng con trai ngài thúy úy, vì thế lối trang điểm hiện giờ cũng làm cho cô trở thành tâm điểm của buổi tối ngày hôm nay.

Vương Thanh ngồi bắt chéo hai chân, tay nâng lên để ở phía sau thành ghế sô pha đen bóng. Phùng Kiến Vũ đứng ở bên cạnh hắn im lặng nhìn Đồng Khiết đối diện.

Vương Thanh lên tiếng:

“Tôi cho cô một cơ hội nhé, nếu như cô thuyết phục được tôi rằng em ấy là tội phạm nguy hiểm, chuyện buổi tối ngày hôm nay tôi sẽ không để ý tới nữa”

Đồng Khiết bắt đầu bất an, người đàn ông phía trước mặt thật sự rất tuấn mĩ, các đường nét trên gương mặt vô cùng nam tính, ánh mắt kia hẹp dài híp lại nhìn chăm chăm cô không rõ ý tứ, khiến cho cô cũng bắt đầu khẩn trương:

“Ngài chỉ huy người đứng bên cạnh ngài...”

Không đợi Đồng Khiết nói hết câu, Vương Thanh đã lạnh giọng cắt ngang lời cô ấy:

“Tôi là người thích xem hành động, chứ không phải dùng lời nói sáo rỗng để mang ra thuyết phục”

Đồng Khiết giật mình, phải mất khoảng vài giây cô mới có thể hiểu ra được ý của Vương Thanh. Trong đầu bắt đầu âm thầm tính toán, không phải Vương Thanh này đã nhìn trúng cô rồi chứ, dù sao thì so với con trai ngài thiếu úy thì ngài chỉ huy trưởng đang ngồi trước mặt cô đây vẫn tốt hơn.

Đồng Khiết nhìn Phùng Kiến Vũ rồi quay sang nói với Vương Thanh:

“Vậy em muốn có không gian riêng để thuyết phục ngài”

Vương Thanh nhún mày không hài lòng:

“Cô đang ra lệnh cho tôi sao?”

Đồng Khiết giật mình vội vàng lắc đầu:

“Không có”

Mất thấy Vương Thanh không có ý định mang Phùng Kiến Vũ đuổi ra ngoài cho nên cô liền mạnh dạn cởi bỏ đi váy trên người, mang toàn bộ mọi thứ bên trong cũng cởi sạch. Vương Thanh quay sang nhìn Phùng Kiến Vũ lên tiếng nói với cậu:

“Em đến mang đồ cô ấy tới đây”

Phùng Kiến Vũ giật mình hả một tiếng, Vương Thanh hí mắt phần nộ:

“Không nghe rõ sao?”

Phùng Kiến Vũ sống lưng lạnh toát vội vã đi tới mang toàn bộ đồ mà Đồng Khiết cởi ra đi tới chỗ Vương Thanh. Vương Thanh nhìn xuống chiếc ghế bên cạnh:

“Đế ở đó”.

15. Chương 15: Tôi Tặng Em Một Món Quà Nhé

Đồng Khiết ngồi xuống sàn nhà lạnh toát, mang chân mình mở ra thật rộng, đầu ngón tay men theo vùng bụng chậm rãi tiến xuống phía dưới đẩy vào, mỗi lần đưa đẩy còn cổ tình phát ra âm thanh dâm mỹ vô cùng nóng bỏng. Phùng Kiến Vũ đứng ở một bên nhìn về phía trước, Vương Thanh thì quay sang quan sát sắc mặt của cậu. Một lúc sau đó Vương Thanh bắt đầu nhếch môi, quay sang thần nhiên nhìn Đồng Khiết:

“Đứng dậy đi, ra bên ngoài thông báo hủy lễ cưới”

Đồng Khiết nghe thấy lời nói kia của Vương Thanh trong lòng bắt đầu hớn hở, cô bước tới phía trước định lấy đồ mặc vào thì Vương Thanh liền lạnh giọng:

“Không nghe thấy tôi nói sao?”

Đồng Khiết do dự:

“Ngài còn chưa để em mặc đồ”

Vương Thanh nhìn chằm chằm Đồng Khiết, khiến cho cô ta cũng phải giật mình hốt hoảng vội vàng cứ như vậy bước ra ngoài.

Cánh cửa phòng đóng lại rồi, Vương Thanh liền xoay người mang quần Phùng Kiến Vũ cởi xuống, phát hiện ra Tiểu Vũ Vũ vẫn không có phản ứng thì hài lòng:

“Đúng là rất nghe lời”

Phùng Kiến Vũ lên tiếng nói với Vương Thanh:

“Em đã nói nếu như ngài không chạm thì em sẽ không như vậy”

Vương Thanh kéo Phùng Kiến Vũ ngồi lên đùi mình, bàn tay đưa xuống nắm lấy Tiểu Vũ Vũ:

“Để tôi xem, có thật là như vậy hay không?”

Phùng Kiến Vũ khẽ ưm a đứt quãng, từ khi cùng Vương Thanh trải qua hai ngày này, thân thể cậu đúng là trong phút chốc nhạy cảm rất nhiều. Ví như bây giờ chỉ cần Vương Thanh chạm tới, cậu liền nhẹn không được mà phát ra tiếng kêu rên như hiện tại.

Vương Thanh di chuyển đầu ngón tay xuống phía động nhỏ của cậu:

“Tôi tặng cho em một món quà nhé”

Phùng Kiến Vũ hơi hơi kẹp chặt lấy bắp đùi, động nhỏ bị tổn thương kia vẫn chưa lành hẳn. Vương Thanh nhếch môi:

“Em lấy cái gì ở tỉnh cầu Z?”

Phùng Kiến Vũ mở miệng âm ư:

“Em không có lấy, là người ta vu oan cho em”

Vương Thanh gật đầu:

“Được, vậy người ta vu oan cho em cái gì”

Phùng Kiến Vũ hừ hừ thở dốc:

“Là một viên đá từ trường đặt ở giữa trung tâm tòa nhà này”

Vương Thanh đưa tay khẽ nhéo lấy điểm nhỏ trước ngực của Phùng Kiến Vũ xoắn nhẹ:

“Vậy tôi mang viên đá đó cho em, em có thích hay không?”

Phùng Kiến Vũ giật mình, viên đá kia chính là vật trấn giữ của tỉnh cầu này, nếu như lấy đi viên đá đó chẳng khác nào phá đi tuyến phòng thủ cả. Phùng Kiến Vũ còn đang mải mê suy nghĩ thì Vương Thanh đang mang một ngón tay tiến vào trong động nhỏ của cậu rồi:

“Sao? Không thích hả?”

Phía dưới của Phùng Kiến Vũ lại truyền đến cảm giác đau rát, động nhỏ không ngừng co thắt liên hồi mang ngón tay của Vương Thanh bao lấy. Vương Thanh hí mắt nhìn chăm chăm Phùng Kiến Vũ, ánh mắt kia rõ ràng chứa tia dục vọng không thềm che giấu, cậu khe khẽ nuốt một ngụm nước miếng, bấp đầu run rẩy, mồ hôi từ bên huyệt thái dương cũng chảy ra vì đau đớn:

“Viên đá đó cho em, em cũng không biết dùng để làm gì”

Vương Thanh mang ngón tay rút ra khỏi động nhỏ của Phùng Kiến Vũ, ở bên hông cậu khẽ xoa nắn nhẹ nhàng:

“Tôi mang viên đá đó đặt vào chỗ này, để cho nơi đó của em nhanh liền vết thương, thế nào?”

Phùng Kiến Vũ hoảng sợ trợn lớn hai mắt há một tiếng, Vương Thanh bật cười ha ha cúi đầu xuống hôn lên trán của Phùng Kiến Vũ:

“Là đùa em thôi”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền thở nhẹ một hơi, sau khi biết Vương Thanh chỉ là nói đùa cùng với mình cậu mới thả lỏng một chút, nhưng cả người chưa kịp thả lỏng trong bao lâu, giây tiếp theo cậu đã bị Vương Thanh nhắc bổng lên cao ngồi ở trên bàn đối diện hắn:

“Tôi sẽ cho em thời gian để lành vết thương, cho nên em không cần phải căng thẳng như vậy”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu khẽ nói:

“Cám ơn ngài”

Vương Thanh chậm rãi giúp Phùng Kiến Vũ mặc lại quần áo thật chỉnh tề rồi ôm eo cậu bước ra ngoài hội trường. Quan khách đã sớm về hết, lễ cưới đúng như mệnh lệnh của Vương Thanh đã bị hủy bỏ, Đồng Khiết thấy Vương Thanh bước ra liền lắc hông đi tới muốn ôm lấy cánh tay hắn, nhưng lúc cô mới bước đi được nửa đường đã bị Vương Thanh dùng ánh mắt băng lãnh kia chặn lại.

Tĩnh Đạt Kha thấy có điểm không ổn liền mang chàng trai mới vừa rồi cùng Phùng Kiến Vũ nói chuyện đi tới trước mặt Vương Thanh:

“Ngài chỉ huy, đây là Khả Khả, cậu ta rất nghe lời... chuyện ngày hôm nay xin ngài đừng nhớ tới”

Phùng Kiến Vũ âm thầm nhìn Khả Khả, phát hiện ra cậu ta thật sự rất đẹp, nụ cười đó, ánh mắt kia có vẻ

như Vương Thanh sẽ rất thích. Phùng Kiến Vũ lo lắng Vương Thanh thật sự mang Khả Khả về tình cầu X, cậu muốn lên tiếng ngăn cản Vương Thanh lại nhưng mà kết quả cũng chỉ còn biết im lặng không nói được câu nào.

Vương Thanh liếc nhìn Khả Khả một cái rồi hướng Tĩnh Đạt Kha đề nghị:

“Đá từ trường nghe nói có hai viên”

Tĩnh Đạt Kha nghe thấy Vương Thanh nhắc đến đá từ trường liền biến sắc:

“Đúng vậy ngài chỉ huy”

Vương Thanh gật đầu:

“Mang tôi đến nhìn qua đi”

Tĩnh Đạt Kha muốn từ chối nhưng khi định mở miệng đã bất gặp ánh mắt của Vương Thanh cho nên ông ta đành phải bước lên phía trước dẫn đường:

“Được, vậy mời ngài đi theo tôi”

Vương Thanh ôm lấy eo nhỏ của Phùng Kiến Vũ cùng nhau bước đi, Phùng Kiến Vũ bắt đầu âm thầm lo lắng, Vương Thanh không phải thật sự muốn ở chỗ này lấy đi viên đá từ trường chứ.

16. Chương 16: Ngôi Sao Sturn

Ba người đi lên tầng cao nhất của tòa nhà, trên tầng cao nhất này không có người canh giữ, nhưng các thiết bị chống người lạ xâm nhập lại vô cùng tối tân. Vương Thanh vừa nhìn qua liền biết, Phùng Kiến Vũ căn bản không có khả năng đi vào nơi này lấy trộm viên đá kia. Nghi vậy tay của Vương Thanh bắt giắc liền siết chặt lấy eo của Phùng Kiến Vũ hơn một chút, Phùng Kiến Vũ hơi cúi đầu nhìn xuống phía eo mình rồi lại ngẩng đầu lên tiếp tục bước vào bên trong căn phòng.

Căn phòng không quá rộng lớn, mỗi bước chân tiến vào liền có tiếng vọng lại, có duy nhất một giá đỡ làm bằng kính thủy tinh trong suốt cao khoảng một mét, trên đó đặt hai viên đá màu trắng lấp lánh vô cùng ngay ngắn.

Tĩnh Đạt Kha đứng ở bên cạnh nói;

“Ngài chỉ huy, chính là hai viên đá này”

Vương Thanh thản nhiên quay sang nhìn Phùng Kiến Vũ nhẹ giọng hỏi cậu:

“Em chọn đi, em thích viên nào?”

Phùng Kiến Vũ há một tiếng ngẩng đầu nhìn Vương Thanh, Tĩnh Đạt Kha đứng ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch:

“Cái này... ngài chỉ huy vật này rất quan trọng đối với tinh cầu Z”

Vương Thanh một tay ôm eo Phùng Kiến Vũ quay sang nhìn Tĩnh Đạt Kha:

“Em ấy cũng đâu có nói sẽ lấy cả hai viên”

Tĩnh Đạt Kha cứng miệng nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ, chỉ mong Phùng Kiến Vũ lên tiếng khuyên nhủ Vương Thanh một câu. Phùng Kiến Vũ nghĩ nghĩ một hồi, cậu cảm thấy viên đá này tuy rằng rất quan trọng với tinh cầu Z, nhưng nếu như cậu có cũng chẳng để làm cái gì cả. Dù sao thì cậu cũng không muốn Vương Thanh vì cậu mà xảy ra chuyện gì đó với ngài thiếu úy, tránh cho hai bên phải bất hòa, vì vậy Phùng Kiến Vũ mới khéo léo từ chối:

“Bỏ đi, dù sao viên đá này em cũng không để làm gì cả”

Tĩnh Đạt Kha nghe vậy thì thở nhẹ một hơi, nhưng giây tiếp theo ông ta liền nghe ra được ý tứ trong lời nói của Vương Thanh. Vương Thanh dùng lực siết lấy eo Phùng Kiến Vũ, ánh mắt mang theo tia không vui nhìn cậu:

“Bỏ đi? Quà tôi tặng cho em, em lại muốn bỏ sao?”

Phùng Kiến Vũ giật mình vội giải thích:

“Không có, ý của em không phải như thế”

Vương Thanh híp mắt ra lệnh:

“Chọn đi, nếu không tôi mang cả hai viên về”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu nhìn hai viên đá ở dưới, phát hiện ra có một viên to một viên nhỏ, tuy rằng viên đá nhỏ kia chỉ nhỏ bằng một phần ba viên còn lại nhưng có vành đai bao bọc ở xung quanh, rất giống với

hình dạng của sao thổ thu nhỏ. Phùng Kiến Vũ sau một hồi nhìn xuống rất nhanh liền chỉ vào viên đá đó:

“Như vậy viên này đi”

Vương Thanh gật đầu thản nhiên cầm lấy viên đá kia lên, Tĩnh Đạt Kha gương mặt nhăn nhó ở bên cạnh cảm hẳn lại:

“Ngài chỉ huy, đây là viên đá tượng trưng cho ngôi sao Sturn, ngài lấy đi viên đá này chẳng khác nào ngài lấy đi ngôi sao đỏ của tinh cầu Z”

Vương Thanh mang viên đá kia thả vào trong tay của Phùng Kiến Vũ:

“Nếu như muốn đến nhìn ngôi sao này có thể đến tinh cầu X, tôi nhất định sẽ để ngài thấy, cứ yên tâm đi”

Tĩnh Đạt Kha bước theo Vương Thanh cố gắng nói cho hẳn hiểu:

“Ngài chỉ huy, quả thật không thể được, làm như vậy tôi nhất định sẽ bị khiển trách mất”

Phùng Kiến Vũ nhìn Tĩnh Đạt Kha, thấy ông ta quả thật có chút đáng thương, vì thế mà Phùng Kiến Vũ liền ở bên cạnh Vương Thanh nói thế này:

“Hay là...”

Nhưng mà Phùng Kiến Vũ còn chưa nói xong, Vương Thanh đã không vừa lòng nhìn cậu hừm một tiếng. Phùng Kiến Vũ giật mình nuốt lại mấy lời định nói kia vào trong:

“Cám ơn ngài”

Vương Thanh gật đầu hài lòng:

“Được rồi, em vui là được”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy câu kia thì hơi khó thích nghi một chút, cậu không rõ là mình tự sinh ảo tưởng hay là Vương Thanh quan tâm cậu, nhưng mà Phùng Kiến Vũ vì câu nói kia của Vương Thanh cõi lòng cũng nâng nâng.

Tĩnh Đạt Kha đứng ở một chỗ thất thần nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, Vương Thanh mang Phùng Kiến Vũ bước ra bên ngoài, lúc đi ở trên hành lang còn không quên quay sang hỏi cậu:

“Người bên ngoài kia gọi là Khả Khả có phải không?”

Phùng Kiến Vũ nghe Vương Thanh nhắc đến Khả Khả liền bắt đầu bất an, hắn tự nhiên nhắc đến tên người kia làm cho cậu có điểm không được vui vẻ:

“Đúng vậy”

Vương Thanh kín đáo nhếch lên một nụ cười:

“Em nói xem lát nữa có nên mang cậu ta cùng trở về hay không?”

Phùng Kiến Vũ im lặng không nói, bước chân của Vương Thanh càng ngày càng di chuyển nhanh chóng, cho đến khi sắp bước ra ngoài đại sảnh rồi Phùng Kiến Vũ mới lên tiếng nói một câu thế này:

“Ngài có thể làm như thế, em vốn dĩ không thể ngăn được ngài. Có điều em thật sự không muốn như thế”

Vương Thanh nhận được đáp án kia tâm trạng thật sự vui lên không ít, nhưng hắn vẫn làm ra gương mặt lạnh lùng nói chuyện với Phùng Kiến Vũ:

“Vết thương của em rất lâu mới có thể lành, mang cậu ta về có thể để cậu ta thay thế em một thời gian”

Phùng Kiến Vũ cắn cắn môi, gương mặt cũng ửng đỏ lên, giọng nói còn mang theo tia xấu hổ run rẩy:

“Thuốc bôi của ngài rất tốt, em cảm thấy đã đỡ rất nhiều rồi”

Vương Thanh cười ha ha, khiến cho người đứng bên ngoài đại sảnh cũng phải hướng ánh nhìn về phía hắn. Hắn hơi cúi đầu nhìn Phùng Kiến Vũ rồi đáp:

“Thế sao? Như vậy thì tôi sẽ không mang cậu ta về tỉnh cầu X nữa”.

17. Chương 17: Tặng Em Một Khẩu Súng

Lúc Vương Thanh và Phùng Kiến Vũ bước ra, có hai người tự động đi ở phía sau bọn họ muốn lên phi thuyền, một là Khả Khả người còn lại dĩ nhiên là Đồng Khiết. Vương Thanh không có ngăn cản bọn họ chỉ cúi người nói khẽ vào tai Phùng Kiến Vũ, dùng âm lượng đủ cho hai người bọn họ nghe thấy:

“Tôi cho em quyền quyết định nhé, muốn để bọn họ ở lại hay về cùng chúng ta sẽ do em làm chủ”

Nói rồi Vương Thanh liền buông Phùng Kiến Vũ ra chậm rãi một mình bước vào trong phi thuyền, Đồng Khiết nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đột nhiên dừng lại liền nghĩ Vương Thanh có lẽ không cần cậu nữa, cho nên bước chân càng ngày càng gấp gấp muốn tiến vào phi thuyền hơn. Phùng Kiến Vũ xoay người đưa tay chặn Đồng Khiết cùng Khả Khả lại:

“Khoan đã, hai người không được vào”

Đồng Khiết gạt tay Phùng Kiến Vũ ra trừng mắt quát:

“Anh lấy quyền gì mà ngăn cản chúng tôi, ngài chỉ huy còn chưa nói, ở đây không đến lượt anh lên tiếng đâu”

Khả Khả cũng gạt đầu phụ họa:

“Đúng thế!”

Phùng Kiến Vũ dùng sức hết sức lực đẩy hai người kia lại:

“Ngài chỉ huy nói cho tôi quyền quyết định, cho nên hai người sẽ phải ở lại chỗ này”

Đồng Khiết quát mắt:

“Lý nào lại vậy, ngài chỉ huy nói sẽ mang tôi theo”

Khả Khả tức giận:

“Ngài thiếu úy cũng đã nói tặng tôi cho ngài chỉ huy rồi”

Phùng Kiến Vũ bực bội nhìn Đồng Khiết: “Ngài chỉ huy không hề nói sẽ mang cô theo” Nói rồi cậu liền nhìn về phía Khả Khả nâng giọng: “Ngài ấy cũng không nói đồng ý nhận cậu”

Khả Khả cùng Đồng Khiết trao đổi ánh mắt rồi khẽ gạt đầu dùng sức đẩy Phùng Kiến Vũ sang một bên:

“Anh tránh ra đi”

Phùng Kiến Vũ bị hai người kia hợp lực đẩy sang suýt chút nữa ngã xuống đất, mắt thấy bọn họ chuẩn bị bước chân vào phi thuyền cậu liền hốt hoảng, nếu như để cho hai người họ cùng về tỉnh cầu X, nhất định sẽ gây bất lợi cho cậu. Ít nhất thì bây giờ Vương Thanh cũng chỉ có một mình cậu mà thôi, tuy rằng thái độ của hắn đối với cậu có phần lạnh lùng, nhưng nếu như bây giờ có thêm hai người nữa, cậu khẳng định sẽ

không có cơ hội gặp Vương Thanh, đến lúc đó thì sự lạnh lùng kia cũng không thể thường xuyên gặp nữa.

Phùng Kiến Vũ vội chạy đến kéo tay Đồng Khiết lại, khiến cho móng tay dài của cô ta không cẩn thận cào vào bàn tay của cậu. Phùng Kiến Vũ hơi nhíu mày một chút, rồi tiếp tục kéo tay Khả Khả đẩy cậu ta ra bên ngoài phi thuyền:

“Tôi đã nói hai người không được phép vào bên trong mà”

Khả Khả cùng Đồng Khiết vẫn ngoan cố muốn bước vào, Phùng Kiến Vũ đứng chặn ở cửa phi thuyền dùng hết sức lực để hai người bọn họ lùi lại phía sau vài bước rồi nhanh chóng mang cửa phi thuyền khóa lại thật chặt.

Hai người kia ở bên ngoài cố sức muốn kéo cánh cửa kia ra nhưng không thể, chỉ còn biết lớn tiếng gọi. Phùng Kiến Vũ bước vào bên trong thấy Vương Thanh đang ngồi ở ghế lái thì nói với hắn:

“Em xong rồi”

Vương Thanh đặt chế độ lái tự động cho phi thuyền rồi bước tới bên cạnh Phùng Kiến Vũ nhíu mày:

“Có một chuyện con con như vậy cũng giải quyết lâu thế hay sao?”

Phùng Kiến Vũ im lặng không nói, Vương Thanh nhìn xuống tay của Phùng Kiến Vũ, đột nhiên mang tay cậu cầm lên trước mặt, hắn hít mắt nhìn vết xước trên tay cậu không hài lòng, sau đó giống như nghĩ ra điều gì đó liền nhìn cậu lạnh giọng:

“Tôi tặng em một khẩu súng nhé”

Nói rồi Vương Thanh liền buông tay Phùng Kiến Vũ ra đi đến phía ngăn tủ chọn ra một khẩu súng nhỏ bỏ vào tay cậu. Phùng Kiến Vũ lần đầu tiên được cầm súng liền có điểm hoảng sợ suýt chút nữa làm rơi súng xuống sàn:

“Cái này, em không biết sử dụng”

Vương Thanh nâng cằm Phùng Kiến Vũ thâm sâu nói:

“Tôi sẽ dạy em”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp lên tiếng nói là đồng ý hay không, Vương Thanh đã vòng về phía sau cầm lấy hai tay cậu:

“Rất dễ, đây là súng tự động em chỉ cần làm như vậy... sau đó nhắm trúng mục tiêu”

“A...” Phùng Kiến Vũ đột nhiên cảm thấy phía dưới Tiểu Vũ Vũ có thứ gì đó nắm lấy, cúi xuống liền phát hiện ra tay của Vương Thanh đã luồn vào trong quần cậu rồi. Phùng Kiến Vũ mang súng bỏ sang chiếc bàn bên cạnh khẽ gật đầu: “Cảm ơn ngài”

Vương Thanh nghiêng người thổi khí vào lỗ tai của Phùng Kiến Vũ:

“Em vừa nói, vết thương đã đỡ rất nhiều?”

Vết thương ở phía sau kia của Phùng Kiến Vũ đúng thật là có đỡ lên một chút, nhưng mà nếu bây giờ nơi đó lại bị Vương Thanh mang vật to lớn kia đặt vào khẳng định sẽ rất đau. Phùng Kiến Vũ phân vân một hồi, suy nghĩ thật kỹ lưỡng rồi gật đầu ừ nhỏ.

Vương Thanh đưa tay lên trước ngực của Phùng Kiến Vũ, khẽ miết mạnh điểm nhỏ đang sưng tấy kia:

“Để tôi nhìn xem một chút, có được hay không?”

Phùng Kiến Vũ giật mình, đây là lần đầu tiên Vương Thanh hỏi ý kiến cậu, người này từ đó đến giờ chưa bao giờ chịu hỏi cậu, luôn là trực tiếp muốn làm cái gì thì làm. Hiện tại Vương Thanh đột nhiên thay đổi như thế khiến cho Phùng Kiến Vũ rất khó thích nghi, cậu nhỏ giọng khẽ ưm một tiếng. Vương Thanh giấy tiếp theo liền mạnh mẽ kéo quần của Phùng Kiến Vũ xuống.

18. Chương 18: Ngài Thấy Em Có Đẹp Không

Phùng Kiến Vũ bắt đầu lo lắng bất an bởi vì Vương Thanh hiện tại quả thật mang ngón tay kia tiến vào trong động nhỏ của cậu. Vương Thanh chỉ mới chạm ở bên ngoài một chút, vật nhỏ trong lòng đã khẽ run rẩy đứng không vững. Hắn khẽ nhếch môi thể hiện sự hài lòng, Vương Thanh đi đến một nửa đường thì dừng lại, cúi người hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Như thế nào lại căng thẳng như thế?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu, chỉ sợ Vương Thanh ở phía sau đột nhiên tức giận:

“Không có”

Vương Thanh tiếp tục mang ngón tay cắm sâu vào bên trong động nhỏ của cậu:

“Thật không?”

Phùng Kiến Vũ kinh hô một tiếng, hai chân mềm nhũn tựa vào phía sau Vương Thanh:

“Ừm...”

Vương Thanh cúi đầu cắn vào vành tai mềm mọng của Phùng Kiến Vũ, đầu lưỡi mang theo sự ướt át liếm một bên cần cổ của cậu:

“Phía sau vẫn chưa thật sự tốt hẳn”

Phùng Kiến Vũ ô ô thở dốc vì đau đớn, mồ hôi ở bên huyệt thái dương cũng thi nhau chảy xuống. Vương Thanh đưa tay cho vào miệng của Phùng Kiến Vũ kẹp lấy đầu lưỡi của cậu trêu đùa:

“Em nói chỗ này tốt rồi, bây giờ lại như vậy, em lừa tôi có phải không?”

Phùng Kiến Vũ muốn mở miệng nói nhưng đã bị bàn tay kia chặn lại không tài nào có thể nói được, thế cho nên cậu chỉ còn biết lắc đầu khó nhọc. Vương Thanh lại tiếp tục:

“Biết như thế này tôi mang theo Khả Khả...”

Phùng Kiến Vũ xoay người tránh đi bàn tay đang ở trong miệng mình làm loạn:

“Đã tốt lắm”

Vương Thanh nâng cằm Phùng Kiến Vũ:

“Rõ ràng không tốt, nếu như bây giờ tôi tiến vào khẳng định sẽ hỏng”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu:

“Sẽ không”

Vương Thanh mỉm cười hài lòng nhẹ giọng hỏi cậu:

“Em vì sao lại hư hỏng như vậy đây?”

Phùng Kiến Vũ lấy hết can đảm nói một câu với Vương Thanh:

“Ngài... đừng mang người khác về nhé”

Vương Thanh nâng mi cúi đầu mút lấy cần cổ Phùng Kiến Vũ:

“Vì sao đây?”

Phùng Kiến Vũ hơi hơi ngẩng cổ về phía sau đón nhận từng đợt khoái cảm:

“Bởi vì lúc đó ngài sẽ... không còn cần em nữa”

Vương Thanh đột nhiên siết chặt Tiểu Vũ Vũ, Phùng Kiến Vũ bắt đầu run rẩy kịch liệt, ánh mắt lộ rõ tia sợ hãi mím mím môi, có phải hay không cậu lại nói sai chọc giận người này nữa:

“Um...”

Vương Thanh nắm chặt Tiểu Vũ Vũ ở trong lòng bàn tay, ánh mắt lộ rõ tia chiếm giữ giống như muốn nuốt người này vào trong bụng:

“Tôi rất là thích em đấy, bởi vì em rất biết cách lấy lòng tôi”

Nói rồi Vương Thanh liền bế Phùng Kiến Vũ ở trên tay mang cậu đi đến một khoang khác có giường ngủ lớn rồi đặt cậu nằm sấp ở trên đó. Phùng Kiến Vũ nhắm mắt chuẩn bị nhịn đau, nhưng giây tiếp theo Vương Thanh liền rời khỏi cậu đi ra bên ngoài. Phùng Kiến Vũ ngồi dậy nhìn theo bóng lưng của Vương Thanh, trong lòng bắt đầu khe khẽ thở dài buồn bã.

Vương Thanh cầm theo tuýp thuốc đi vào thấy vật nhỏ ngồi ở giữa giường lớn kia đang u sầu phiền não, hần khe mỉm cười tiến tới lên tiếng trêu chọc:

“Làm sao đây, tôi cũng chỉ đi ra bên ngoài lấy đồ cho em mà thôi”

Phùng Kiến Vũ giật mình ngẩng đầu lên, vừa mới rồi cậu còn tưởng Vương Thanh chán ghét cậu nên bỏ cậu ở lại một mình, không ngờ là hắn đi ra bên ngoài lấy thuốc giúp cậu. Vương Thanh đứng ở bên giường khăn giọng ra lệnh:

“Xoay người lại đi”

Phùng Kiến Vũ nằm xuống xoay người lại, Vương Thanh mang gối đặt ở dưới gương mặt Phùng Kiến Vũ ý

bảo cậu gối đầu lên đó, Phùng Kiến Vũ ngoan ngoãn nghe theo im lặng nằm im.

Vương Thanh mang hai mông Phùng Kiến Vũ tách ra, hần hơi nhúu mày một chút khi thấy nơi ở giữa hai cánh mông kia sưng đỏ, trong lòng không khỏi thở dài, vết thương này nếu như chăm sóc kỹ lưỡng nhanh nhất phải hai ngày sau mới khỏi được:

“Mang mông nhắc lên”

Phùng Kiến Vũ thu chân có điểm chậm rãi nhắc mông lên cao đúng tầm mắt của Vương Thanh. Vương Thanh nhìn thấy động tác này của Phùng Kiến Vũ liền có phản ứng, nhưng vẫn cố nín nhịn, hần sợ nếu như mình quả thật phát động Phùng Kiến Vũ nhất định sẽ nằm ở trên giường nửa tháng mới có thể hồi phục, lúc đó người chịu khổ không phải chỉ riêng cậu mà còn có cả hần.

Vương Thanh nhanh chóng mang thuốc lấy ra đầu ngón tay rồi chạm đến phía động nhỏ đang sưng tấy của người nào đó. Thuốc này vừa bôi vào liền giống như là kéo căng mảng da vậy, Phùng Kiến Vũ hít hà nắm chặt tay vào ga trải giường khẽ ư ư vì đau đớn, Vương Thanh không vì thế mà dịu dàng đi một chút ngược lại còn dùng lực xoa nắn mạnh bạo gấp đôi. Phùng Kiến Vũ mồ hôi chảy như tắm, giọng nói cũng khàn đi:

“Em có thể cùng ngài nói chuyện hay không?”

Vương Thanh mang một đầu ngón tay cắm vào động nhỏ của Phùng Kiến Vũ:

“Nói”

Phùng Kiến Vũ bắt đầu co rút kịch liệt, bắp đùi run rẩy hút chặt lấy ngón tay kia của Vương Thanh:

“Ngài thấy Khả Khả rất đẹp sao?”

Vương Thanh híp mắt nhìn người đang nằm dưới giường khẽ mỉm cười:

“Ừ”

Phùng Kiến Vũ mang mặt mình vùi vào gối:

“Ngài thấy em... có đẹp không?”

Vương Thanh cúi đầu liếm một bên mông của Phùng Kiến Vũ rồi dùng lực cắn thật mạnh khiến cho cậu đang vùi mặt ở dưới gối cũng phải xoay sang một bên hét lên. Vương Thanh thấy vật nhỏ kích bạo kia chịu mang mặt mình lộ ra thì hài lòng buông tha cho mông của Phùng Kiến Vũ:

“Không đẹp!”.

19. Chương 19: Em Cảm Thấy Mình Cũng Không Quá Khó Nhìn

Phùng Kiến Vũ nhận được câu trả lời của Vương Thanh trong lòng liền trầm xuống, môi mỏng mím mím lại với nhau rồi lại nhỏ giọng hỏi hắn:

“Như vậy, ngài thấy em rất khó nhìn sao?”

Vương Thanh vẫn bình thản đáp:

“Ừ”

Phùng Kiến Vũ bắt đầu cảm thấy có chút tủi thân, khóe mắt nóng râm ran có điểm ẩm ướt, không rõ là do câu nói kia của Vương Thanh hay là do vết thương ở phía sau cậu mà hiện tại cả người cảm thấy vô cùng đau đớn. Phùng Kiến Vũ đưa tay lên mặt gạt nước mắt chuẩn bị rơi xuống, Vương Thanh ở phía sau nhìn thấy cảnh này chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng hắn lại không có ý định lên tiếng nói gì tiếp cả.

Phùng Kiến Vũ im lặng một hồi, cuối cùng lên tiếng nói tiếp:

“Em cảm thấy... mình cũng không quá khó nhìn”

Vương Thanh thờ ơ trả lời Phùng Kiến Vũ:

“Rất khó nhìn”

Phùng Kiến Vũ vùi mặt vào trong gối nói:

“Ngài có thể là thấy Khả Khả nhìn rất đẹp mắt... cho nên ngài thấy ai cũng đều khó nhìn như vậy”

Vương Thanh chậm rãi giúp Phùng Kiến Vũ xoa xoa vết thương ở cửa động nhỏ, chính là đơn thuần giúp ích cho cậu nhanh chóng hồi phục vết thương ở nơi đó:

“Đương nhiên không phải như vậy, trên đời này tôi chỉ thấy em là nhìn không thuận mắt nhất”

Phùng Kiến Vũ trong đầu có tiếng nổ lớn, nếu Vương Thanh nói cậu xấu như vậy chắc chắn cậu sẽ không có cơ hội ở bên cạnh hắn lâu nữa, đến lúc đó Phùng Kiến Vũ cậu thật sự không biết đi đâu. Cậu không có

ba mẹ, nhà đã bị tịch thu khi bị bắt, nếu như ngay cả Vương Thanh cũng đuổi cậu đi nữa, Phùng Kiến Vũ khẳng định thời gian kế tiếp sẽ là một đoạn đường thê thảm:

“Thế... ngài thích người như thế nào?”

Vương Thanh chậm chậm đáp:

“Nghe lời tôi”

Phùng Kiến Vũ giống như có một sợi dây giúp đỡ liên cật lực bám lấy:

“Ngài nói em... có phải rất nghe lời ngài đúng không?”

Vương Thanh khàn giọng:

“Em sao? Hết lần này đến lần khác lừa dối tôi”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy có điểm khó thở quay đầu sang một bên nhưng lại không dám xoay người lại nhìn Vương Thanh:

“Em là bất đắc dĩ mới lừa dối ngài, nhưng em sau này sẽ không lừa dối ngài nữa”

Vương Thanh vẫn lạnh lùng như thường ngày:

“Vậy để xem biểu hiện sau này của em đi”

Phùng Kiến Vũ cắn cắn môi, đột nhiên đưa tay chạm vào tay Vương Thanh đang đặt ở trên động nhỏ của mình:

“Ngài có thích... chỗ đó không?”

Vương Thanh nhìn chằm chằm bóng lưng của Phùng Kiến Vũ, bóng lưng kia vừa dài vừa thon quả thật rất mê người, khó khăn lắm hắn mới có thể khắc chế được ham muốn trong lòng, hiện tại đã bị vật nhỏ kích bạo này khơi lên hết:

“Không thích, mỗi lần làm cũng phải mất một thời gian rất lâu mới hồi phục”

Phùng Kiến Vũ hỏi nhiều như vậy chỉ mong tìm ra được một điểm ở cậu mà Vương Thanh sẽ thích, nhưng

xem ra Vương Thanh có vẻ như chẳng thích điểm nào ở cậu cả:

“Ngài không phải nói... ngài rất thích em sao?”

Vương Thanh nhếch môi:

“Em rốt cuộc muốn cái gì đây?”

Phùng Kiến Vũ một tay gãi gãi gối đầu có điểm khó xử, cuối cùng vẫn quyết định đem mọi chuyện nói ra:

“Ngài chính là người cứu mạng em, tuy rằng ngài đối với em rất thô bạo, nhưng ngài đem rất nhiều thứ tặng cho em. Ngoài có một chút thô bạo ra thì ngài cái gì cũng rất tốt, cho nên em... thật sự rất quan tâm đến cảm nhận của ngài đối với em là như thế nào”

Vương Thanh chậm chậm vuốt ve động nhỏ của Phùng Kiến Vũ:

“Không phải tôi nói rồi sao, nhìn không thuận mắt, ư nói lời giả dối, ngay cả nơi này cũng chậm chạp không chịu hồi phục”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy mình cũng không đến nỗi tệ như lời Vương Thanh nói, vì thế cậu liền yếu ớt phản kháng lại:

“Em thật sự không có đến mức quá xấu, nếu như ngài nhìn em nhiều một chút, ngài nhất định sẽ thấy em rất thuận mắt. Em quả thật đã lừa dối ngài nhưng đó chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, em nhất định sau này sẽ không lừa dối ngài nữa. Còn có nơi đó... ưm... nếu như ngài dịu dàng một chút, nơi đó sẽ nhanh lắm tốt trở lại”

Vương Thanh buồn cười nhưng không có để lộ cho Phùng Kiến Vũ thấy, hần hỏi:

“Em nói xem em có chỗ nào đẹp?”

Phùng Kiến Vũ xấu hổ, chẳng có ai lại tự kể ra những nơi nào của mình đẹp cho người khác biết cả. Nhưng mà Vương Thanh hiện tại nói cậu nhìn rất xấu, vì thế mà cậu muốn thay đổi suy nghĩ của Vương Thanh, để cho hắn thấy cậu thật ra cũng không xấu như hắn nói:

“Mắt của Khả Khả ấy thật ra không có lớn giống như em đâu, nếu như ngài thích mắt nhỏ thì em không thể nói, nhưng nếu ngài thích mắt lớn... ưm mắt của em thật rất lớn mà. Mũi của Khả Khả rất cao, nếu như ngài hôn cậu ấy nhất định sẽ cảm thấy vương vếu, phải xoay mặt sang một bên rất là phiền phức, mũi của em tuy rằng không có cao như cậu ấy, nhưng nếu như... ngài hôn em sẽ không phải xoay mặt hay cảm thấy vương vếu. Còn có miệng của em, ngài không cảm thấy môi em rất mềm hay sao?”

Vương Thanh nhếch môi:

“Không có”

Phùng Kiến Vũ tuy có chút thất vọng nhưng vẫn không bỏ cuộc:

“Có thể là gần đây em không uống đủ nước, cho nên môi mới không mềm nữa, nếu như em uống nhiều nước một chút, ngài nhất định sẽ thay đổi suy nghĩ là môi em không có mềm”.

20. Chương 20: Em Rất Đẹp

Vương Thanh nâng mi:

“Vậy sao, như vậy thì chỉ cần uống nhiều nước là môi ai cũng sẽ mềm?”

Phùng Kiến Vũ không suy nghĩ nhiều gật đầu ưm một tiếng. Vương Thanh chậm rãi nói:

“Như vậy ai uống nước môi cũng sẽ mềm, em nói môi em sao lại đẹp hơn môi người khác được?”

Phùng Kiến Vũ nhúu mày ấp úng chưa tìm ra được đáp án:

“Cái này, cái này thật ra... ý em không phải là như thế, ý của em là...”

Vương Thanh vẫn ở sau cánh môn của Phùng Kiến Vũ xoa xoa nắn nắn, vừa làm vừa híp mắt quan sát:

“Vậy ý của em là thế nào?”

Phùng Kiến Vũ không biết giải thích sao cho Vương Thanh hiểu cho nên cảm thấy rất bực mình, giọng có chút nâng lên cao:

“Ai nha bỏ đi, em cảm thấy mình cũng không quá khó nhìn, ngài chỉ cần nhìn em nhiều một chút là sẽ nhận ra được điều đó”

Vương Thanh dừng động tác, mang tay của mình đặt ở trên môn Phùng Kiến Vũ bóp mạnh rồi lạnh giọng:

“Em ra lệnh cho tôi sao?”

Phùng Kiến Vũ giật mình phát hiện ra mình quả thật có chút quá phận rồi, thế cho nên cậu liền xoay người ngồi thẳng dậy hoang mang giải thích:

“A... không phải, ý của em không phải là như thế”

Vương Thanh híp mắt mang tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ, ánh mắt kia sớm đã bị dục vọng che lấp, hiện tại càng thêm đáng sợ hơn:

“Ý của em rốt cuộc là thế nào? Không thể dùng một lời nói ngắn gọn để giải thích hay sao?”

Phùng Kiến Vũ bắt đầu âm thầm sợ hãi, ngay cả sự lo lắng kia cũng biểu hiện rõ ràng trên gương mặt cậu. Môi mỏng mím lại, ánh mắt e sợ nhìn Vương Thanh:

“Em cũng chỉ là muốn... ngài nhìn em nhiều một chút”

Vương Thanh nhếch môi:

“Vậy từ lúc bắt đầu tới giờ, em cảm thấy tôi nhìn em rất ít sao?”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy Vương Thanh nói thật sự rất đúng, nhưng chẳng hiểu sao vẫn không hợp ý của cậu:

“Chính là... em muốn hỏi là ngài có chán ghét em hay không?”

Vương Thanh khàn giọng đáp:

“Có!”

Phùng Kiến Vũ mở lớn hai mắt ngẩng đầu nhanh chóng hỏi:

“Vì sao chứ?”

Vương Thanh híp mắt:

“Không có lý do!”

Phùng Kiến Vũ trong lòng vô cùng bất an, bởi vì Vương Thanh không nói lý do cho cậu biết, cho nên cậu không biết mình sai ở đâu để có thể sửa. Phùng Kiến Vũ im lặng, sau đó giống như là lấy hết sự dũng cảm

chầm chậm tiến về phía Vương Thanh thật gần, mang tay của mình vòng lên cổ hắn, ngẩng đầu đặt vào môi hắn một nụ hôn thật nhẹ rồi rời ra. Vương Thanh không có phản ứng gì cả, cả một quá trình đó chỉ im lặng nhìn Phùng Kiến Vũ.

“Ngài có thích như vậy hay không?” Phùng Kiến Vũ có chút mất tự nhiên.

Vương Thanh vẫn như một cỗ máy đáp lời:

“Không thích”

Phùng Kiến Vũ hai tay xoắn lại để ở trên bắp đùi:

“Như vậy tại sao ngài lại tặng em nhiều món đồ quý giá như vậy?”

Vương Thanh thờ ơ:

“Đối với tôi nó cũng không quá quan trọng”

Phùng Kiến Vũ xụ mặt nhìn xuống dưới nho nhỏ lên tiếng:

“Em luôn nghĩ mấy thứ đó thật sự rất quý giá”

Vương Thanh buồn cười:

“Là em tự nghĩ, cũng như chuyện em tự nghĩ rằng mình rất đẹp”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu phủ nhận:

“Em không có nói mình đẹp... chính là em nói mình thật ra nhìn rất thuận mắt”

Vương Thanh nhếch môi:

“Có khác nhau sao?”

Phùng Kiến Vũ thở dài một hơi:

“Bỏ đi, chúng ta đừng nhắc đến vấn đề này nữa”

Vương Thanh xoay cầm Phùng Kiến Vũ đối diện mình:

“Có phải em muốn tôi nói rằng em nhìn rất đẹp hay không?”

Phùng Kiến Vũ suy nghĩ một lúc rồi dè dặt gật đầu, Vương Thanh cũng không cảm thấy câu nói này có gì quá mức khó khăn cho nên hắn liền lên tiếng:

“Em rất đẹp!”

Phùng Kiến Vũ không biết là Vương Thanh nói có thật hay không, nhưng hiện tại trái tim cậu cũng bắt đầu nhảy nhót, gương mặt trong phút chốc nóng bừng lên, nụ cười ở bên khóe môi cũng kéo rộng:

“Cám ơn ngài”

Vương Thanh nhíu mày khó hiểu:

“Chỉ như vậy cũng vui vẻ sao?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu không một chút giấu giếm:

“Đúng vậy, cho dù em không biết ngài nói có thật hay không nhưng mà em thật sự cảm thấy rất vui vẻ.”

Vương Thanh hỏi lại:

“Thật sự?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu ưm một tiếng, Vương Thanh thấy người trước mặt cao hứng như thế cũng không ngại nói thêm vài câu:

“Tôi còn có thể nói nhiều hơn thế, vì như em bây giờ nhìn rất trêu người”

Phùng Kiến Vũ không hiểu ý của Vương Thanh:

“Hả? Ý của ngài là?”

Vương Thanh đột nhiên trầm xuống, ánh mắt không kiêng kỵ nhìn một lượt từ đầu xuống chân Phùng Kiến Vũ:

“Chính là, đặc biệt quyến rũ tôi”

Phùng Kiến Vũ mất vài giây mới có thể thích nghi được lời nói này của Vương Thanh, ánh mắt kia mở lớn nhìn chăm chăm hắn, sau một lúc Vương Thanh liền nhận được một nụ hôn dè dặt ở trên má. Phùng Kiến Vũ đưa mặt mình về phía trước, mang môi mỏng mềm mại chạm vào má của Vương Thanh rồi tách ra:

“Cám ơn ngài”

Vương Thanh hơi nhú mày:

“Em đang muốn tự mình tìm chết sao?”

Phùng Kiến Vũ a một tiếng, có phải hay không người này nổi giận nữa. Cậu thật ra chỉ muốn cảm ơn Vương Thanh bằng nụ hôn này, cũng không nghĩ hắn sẽ vì như thế mà tức giận, Phùng Kiến Vũ luống cuống cách xa Vương Thanh một chút, ở một bên lo lắng liên tục xin lỗi:

“Em không cố ý, ngài đừng tức giận, ngài đừng tức giận”

Vương Thanh liếc mắt nhìn vật nhỏ đang không ngừng run rẩy đối diện, hắn khẽ thở dài một hơi rồi kéo Phùng Kiến Vũ đứng dậy, mang quần áo mặc vào người giúp cho cậu. Tay lớn kia chính là vô cùng trắng trợn sờ soạng khắp người cậu không biết xấu hổ, thỉnh thoảng còn để ở động nhỏ của cậu rất lâu:

“Có phải em muốn tôi bây giờ mang em ăn sạch sẽ, cho nên mới giả bộ như thế đúng không?”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy lời này mới hiểu ra ý tứ trong câu nói kia của Vương Thanh, khóe miệng lại bắt giắc nhếch lên cao một chút:

“Em sẽ chú ý một chút, để cho nơi đó nhanh chóng tốt trở lại”

Vương Thanh ngừng lại động tác, mang cằm Phùng Kiến Vũ xoay ngược về phía mình:

“Đúng là rất biết cách làm tôi vui”.

21. Chương 21: Mang Đá Từ Trường Thả Vào Mông Em

Khi Vương Thanh giúp Phùng Kiến Vũ mặc quần áo chỉnh tề xong thì phi thuyền cũng đưa bọn họ trở về nhà. Phùng Kiến Vũ bước đi có chút không được bình thường, tuy rằng thuốc mà Vương Thanh bôi giúp cậu quả thật rất tốt nhưng dù sao cũng không phải tiên dược, bôi một cái liền có thể khỏi ngay.

Vương Thanh đi ở phía sau Phùng Kiến Vũ thấy người trước mặt một tay ôm hông nhỏ, một tay nắm chặt để song song ở bắp đùi như là cố gắng nhịn đau không kêu rên, hắn không những không cảm thấy có lỗi mà còn buồn cười bước nhanh đi qua Phùng Kiến Vũ:

“Một lát nữa đi tắm, sau đó tôi giúp em thoa thuốc”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy sẽ lại thoa thuốc nữa liền sợ hãi, thuốc kia một khi bôi vào liền giống như là muốn kéo căng mảng da ra vậy, phải mất một thời gian mới có thể bình thường trở lại, mới vừa rồi cậu cũng chỉ bôi thuốc cách đây ba mươi phút mà thôi, bây giờ đi tắm xong vào lại phải bôi tiếp.

Phùng Kiến Vũ đứng ở một chỗ nhìn Vương Thanh đáng thương nói:

“Thật ra em cảm thấy tốt lắm, lát nữa có thể không thoa thuốc có được hay không?”

Vương Thanh quay lại phía sau không hài lòng hừm một tiếng, bình thường chỉ cần hắn làm ra động tác này, Phùng Kiến Vũ nhất định sẽ sửa lời mà nghe theo hắn, nhưng hôm nay không biết người nào đó ăn phải cái gì rồi mà còn kỳ kèo mặc cả:

“Không thoa thuốc không được sao?”

Vương Thanh bước lên phía trước nâng cằm Phùng Kiến Vũ, trong ánh mắt lóe lên tia thích thú:

“Không phải nói sẽ chăm sóc thật tốt để nơi đó nhanh khỏi hay sao?”

Phùng Kiến Vũ có chút khổ sở nhếch môi cười lấy lòng Vương Thanh:

“Vừa mới rồi cũng đã thoa, cho nên...”

Vương Thanh đẩy Phùng Kiến Vũ vào phòng tắm rồi đóng cửa lại, trước khi rời đi hắn còn không quên bỏ lại một câu cảnh cáo:

“Từ khi nào đã biết cãi lại rồi?”

Phùng Kiến Vũ thở dài một hơi mang quần áo cởi ra rồi bước vào bồn tắm đã sớm được người làm chuẩn bị sẵn nước nóng, lúc ngồi xuống bồn tắm lớn đó còn không quên hít thở đều đều, một khi ngồi xuống nơi đó da liền bị kéo căng, phải mất 5 phút Phùng Kiến Vũ mới có thể miễn cưỡng quỳ hai chân thở dốc.

Phùng Kiến Vũ tắm qua loa một hồi, sau đó nơi động nhỏ kia cho dù không muốn chạm vào nhưng vẫn không còn cách nào khác phải chạm, cậu nhẹ nhàng nhất có thể mang ngón tay xoa xoa nơi đó một lúc, đau đón bắt đầu truyền thẳng đến đại não khiến cho cậu xuýt xoa liên hồi. Phùng Kiến Vũ đột nhiên nhớ

đến hình ảnh vừa mới rồi, Vương Thanh rất là ôn nhu giúp cậu xoa xoa nơi đó, tuy rằng động tác kia của hắn so với người bình thường mà nói thì đúng là có điểm mạnh bạo, nhưng mà đối với Vương Thanh hắn chậm rãi như thế là rất dịu dàng rồi.

Phùng Kiến Vũ nhớ đến cảm giác Vương Thanh mang từng đầu ngón tay dút vào động nhỏ của cậu, còn có vật to lớn nóng rực kia cũng tiến vào, tuy rằng thật sự khó có thể thích nghi được, kích thích kia đối với động nhỏ của cậu đúng là quá khó khăn, nhưng Phùng Kiến Vũ chẳng hiểu sao lại luôn nhớ nhung đến cảm giác đó. Tới khi động nhỏ phía dưới co rút liên hồi truyền lên cơn đau nhức, cậu mới giật mình mang ngón tay không biết tiến vào trong đó từ khi nào ra bên ngoài.

Phùng Kiến Vũ đưa hai bàn tay vỗ vào mặt mình lắc lắc một hồi, gương mặt có điểm nóng ran ửng đỏ vì xấu hổ, cậu từ khi nào lại trở thành người hư hỏng như vậy rồi, ngay trong lúc này vẫn còn nhớ đến cái cảm giác mà Vương Thanh ở trong cậu.

Phùng Kiến Vũ không có quần áo mặc ở nhà, khi nào đi đâu Vương Thanh sẽ chuẩn bị quần áo cho cậu, chính vì thế hiện tại Phùng Kiến Vũ vừa tắm xong liền mặc áo choàng tắm vào người bước ra bên ngoài. Người giúp việc thấy Phùng Kiến Vũ tắm xong liền đi đến thông báo cho cậu:

“Ngài chỉ huy đang đợi cậu ở trên phòng ngủ”

Phùng Kiến Vũ hướng người giúp việc kia gật đầu một cái rồi bước lên lầu hai, khi đứng trước cửa phòng ngủ của Vương Thanh, cậu phải hít một hơi thật sâu ba lần mới dám gõ cửa, một giọng nam trầm khàn nhanh chóng đáp lại:

“Vào đi”

Phùng Kiến Vũ đẩy cửa tiến vào, Vương Thanh hiện tại cũng đồng dạng mặc một chiếc áo choàng tắm ngồi ở trên giường vô cùng thoải mái. Bộ dạng của hắn hiện tại vừa lười biếng vừa có điểm gì đó vô cùng xấu xa:

“Đến đây”

Phùng Kiến Vũ đóng cửa lại bước tới bên cạnh Vương Thanh, Vương Thanh ngẩng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ rồi vỗ vỗ xuống giường:

“Qua đây”

Phùng Kiến Vũ leo lên giường im lặng ngồi nhìn hắn, Vương Thanh không có một chút xấu hổ gì trực tiếp mang áo choàng tắm của Phùng Kiến Vũ cởi ra rồi đè cậu nằm úp sấp xuống giường:

“Chờ một chút, tôi lấy thuốc thoa cho em”

Phùng Kiến Vũ đáng thương thở dài một hơi, Vương Thanh vừa lấy thuốc vừa quay lại nhìn Phùng Kiến Vũ hỏi:

“Là ý gì đây?”

Phùng Kiến Vũ lại thở dài:

“Em nào dám có ý gì, ngài muốn làm gì thì cứ làm đi”

Vương Thanh nghe vậy liền nói một câu thế này:

“Tôi mang đá từ trường kia thả vào mông em”

Phùng Kiến Vũ mở lớn hai mắt quay xoay người sang bên cạnh hoảng sợ:

“Ngài đừng như vậy chứ, viên đá đó thật sự rất là sắc bén đấy”.

22. Chương 22: Thoa Thuốc

Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh quả thật mang viên đá kia ra liền sợ hãi ngồi bật dậy muốn tránh né:

“Ngài đừng như thế mà...”

Vương Thanh nghiêm giọng gương mặt cũng không có biểu cảm gì nói:

“Nằm xuống!”

Phùng Kiến Vũ mồ hôi chảy dòng dòng, nhìn viên xung quanh viên đá kia thật sự là rất đáng sợ, nếu như bỏ viên đá đó vào bên trong đầu thì chắc chắn là sẽ đau nhưng thê thảm hơn nữa sẽ là không thể lấy nó ra được. Phùng Kiến Vũ bất an nằm xuống giường, bị Vương Thanh dọa cho đến mức hốc mắt cũng nóng bừng, cả người run rẩy:

“Cẩn thận không lấy ra được mất... ngài đừng như vậy có được hay không?”

Vương Thanh mạnh mẽ mang hai cánh mông của Phùng Kiến Vũ tách ra trầm giọng nói:

“Như vậy cũng tốt, đặt nó ở trong đó luôn”

Phùng Kiến Vũ nắm chặt lấy ga giường, động nhỏ phía sau căng thẳng co rút kịch liệt không muốn mở rộng ra một giây phút nào cả:

“Xin ngài, ngài đừng làm như vậy mà”

Vương Thanh mang viên đá đỏ chạm vào cửa động nhỏ của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ hốt hoảng hét lớn ngồi bật dậy khóc la:

“Xin ngài, em biết sai rồi”

Vương Thanh phì cười, hần chẳng qua chỉ là muốn dọa vật nhỏ này một chút, bộ dạng sợ hãi này cũng thật sự làm cho hần càng ngày càng yêu thương. Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh cười mới mở mắt ra xem thử, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy viên đá từ trường kia được luồn vào trong một sợi dây bạc đang lơ lửng ở trước mặt cậu:

“Khóc la cái gì đây?”

Phùng Kiến Vũ đưa tay lau nước mắt ở trên mặt, tuy rằng đã bớt lo lắng hơn một chút nhưng vô cùng cảnh giác hỏi Vương Thanh:

“Ngài... muốn làm gì?”

Vương Thanh mang chiếc vòng kia đeo lên cổ Phùng Kiến Vũ, vừa làm vừa nói:

“Nếu như làm mất đừng có trách tôi”

Phùng Kiến Vũ thất thần đưa tay sờ lên dây chuyền ở trên cổ, cúi đầu nhìn xuống rồi lại ngẩng đầu nhìn Vương Thanh, tâm trạng hiện tại vô cùng ngổn ngang không dám tin nổi:

“Em sẽ giữ gìn thật tốt”

Vương Thanh nâng cằm Phùng Kiến Vũ, hần rất thích động tác này bởi vì khi đó hần có thể nhìn thấy được gương mặt này ở một tầm ngắm thích hợp nhất:

“Ngôi sao Sturn đó từ giờ thuộc quyền sở hữu của em”

Phùng Kiến Vũ hả một tiếng, cảm thấy món quà này Vương Thanh tặng cho mình vô cùng xa xỉ, nội tâm

gào thét không dám nhận món quà này, nếu như không may đánh mất nó thì cậu sẽ không biết phải làm sao mà mua lại được.

Vương Thanh xoa xoa đầu Phùng Kiến Vũ lạnh giọng ra lệnh:

“Nằm xuống thoa thuốc”

Phùng Kiến Vũ vừa rồi cảm kích Vương Thanh rất nhiều, hiện tại nghe thấy phải thoa thuốc liền buồn rầu không tự nguyện nằm xuống:

“Thật sự là không thoa thuốc sẽ không được sao?”

Vương Thanh mang hai cánh móng Phùng Kiến Vũ tách ra, không chút lưu tình nhỏ vào đó ba giọt thuốc. Phùng Kiến Vũ sớm đã chuẩn bị tâm trạng, tay nắm chặt lấy ga trải giường hức một tiếng. Thuốc từ trong động nhỏ giống như là bị cậu cố tình đẩy ra vậy.

Vương Thanh nhìn thấy một màn này liền nóng hết cả người, khàn giọng hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Em có chịu giữ thuốc lại không hả”

Vương Thanh không có bôi thứ thuốc lúc trước cho cậu, tuy rằng thuốc chạm vào không bị nóng rất giống như kéo căng da, nhưng mà thứ thuốc hiện tại cực kỳ lạnh, thuốc vừa tiến vào trong động nhỏ đó cậu liền nhịn không được mà mang thứ thuốc đó đẩy ra:

“Ngài thoa thuốc gì, thật lạnh ạ”

Vương Thanh lạnh giọng:

“Tôi mang thuốc cũ thoa cho em”

Phùng Kiến Vũ xoay người lại lắc đầu hối lỗi:

“Đừng a, vừa rồi là em chưa kịp thích nghi cho nên mới mang thuốc đẩy ra. Ngài mang thuốc thoa lại, em nhất định sẽ không làm như thế nữa”

Vương Thanh tiếp tục kiên nhẫn mang móng Phùng Kiến Vũ tách ra, mang thuốc kia nhỏ thêm ba giọt. Giấy tiếp theo từ trong động nhỏ đó có bóp liên hồi tiếp tục đẩy ra nữa. Tiểu Thanh Thanh phía dưới sớm đã đau nhức, người nằm trên giường kia không biết sống chết còn muốn làm trò này:

“Em có phải muốn tôi mang cả lọ thuốc này phun vào đó hay không đây?”

Phùng Kiến Vũ cười khúc khích không sợ chết nói dối:

“Thuốc thật lạnh, cho nên em mới không thể không chế, ngài đừng tức giận... ưm...”

Phùng Kiến Vũ đột nhiên bị mang hai tay khóa chặt sau lưng, hai chân bị Vương Thanh ngồi ở giữa đùi khóa chặt lại không cho di chuyển, giây tiếp theo đó cánh môn bị tách ra, lọ thuốc kia quả thật bị Vương Thanh giữ chặt ở trước động nhỏ của cậu, không tài nào có thể đẩy ra được. Phùng Kiến Vũ cảm giác dòng nước lạnh buốt kia chảy vào bên trong, vô cùng lạnh đến mức các thớ thịt phía bên trong giống như cũng muốn co lại. Phùng Kiến Vũ khó chịu không biết làm thế nào cho phải, chỉ còn biết cách liên tục cầu xin tha thứ:

“Lạnh quá, ngài mau bỏ ra đi, em từ sau sẽ không dám làm thế nữa... hu hu...”

Người ở bên dưới không ngừng dẩy dựa bao nhiêu thì Vương Thanh ở trên càng khó chịu bấy nhiêu, tiếng kêu la kia không làm cho hắn thương cảm, ngược lại còn khiến cho hắn muốn Phùng Kiến Vũ lớn tiếng kêu lên. Vương Thanh dùng sức một chút mang lọ thuốc nhỏ kia bóp mạnh, khiến cho động nhỏ ở bên trong của Phùng Kiến Vũ không tài nào giữ được liền bị tràn thuốc ra ngoài, Vương Thanh khàn giọng hỏi:

“Sau này còn dám không nghe lời hay không?”

Phùng Kiến Vũ khóc đến đáng thương:

“Không có, sẽ không dám như vậy nữa”

Vương Thanh vẫn còn chưa chịu rút chai thuốc kia ra:

“Nói thật rõ ràng”

Phùng Kiến Vũ cố gắng không khóc, giọng nói run rẩy khàn đi rất nhiều:

“Em sẽ không như vậy nữa, sẽ ngoan... hu hu...”

23. Chương 23: Tự Tung Tự Tác

Vương Thanh mang lọ thuốc nhỏ kia lấy ra đồng thời cũng buông tay đang giữ chặt lấy người Phùng Kiến Vũ xuống, Phùng Kiến Vũ ngay lập tức nằm nghiêng sang một bên co người lại, bàn tay theo phản xạ đưa

ngay về phía sau cho vào trong động nhỏ như muốn mang toàn bộ thứ thuộc lạnh băng kia lấy ra bằng sạch, Vương Thanh ở một bên nhìn thấy hành động kia của Phùng Kiến Vũ liền híp mắt lại trầm giọng nói:

“Em làm cái gì thế?”

Phùng Kiến Vũ nhú mày nhăn nhó bẹt miệng kêu la:

“Thuốc nước thật lạnh a”

Vương Thanh ngồi im ở một chỗ một bộ dạng cố gắng kìm nén:

“Mau bỏ tay ra”

Phùng Kiến Vũ cũng nghe thấy được trong giọng nói của Vương Thanh có điểm không bình thường liền mang tay bỏ ra, ánh mắt trốn tránh lên lút nhìn Vương Thanh, đến khi bắt gặp được hai ánh mắt giao nhau cậu liền sợ hãi nhìn sang hướng khác. Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc chỉ có tiếng hít thở khó khăn của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ cuối cùng nhịn không được liền mở miệng hỏi Vương Thanh:

“Ngài đang tức giận sao?”

Vương Thanh đáp:

“Đúng thế!”

Phùng Kiến Vũ rũ mắt khẽ thở dài:

“Xin lỗi, em chỉ là muốn không khí bớt căng thẳng mà thôi”

Vương Thanh đột nhiên nắm chặt cổ tay của Phùng Kiến Vũ khiến cho cậu ngay lập tức nhắm chặt mắt lại sợ bị người ta đánh mình, Vương Thanh khàn giọng:

“Có phải em cảm thấy tôi đối xử với em tốt một chút, em liền tự tung tự tác muốn làm cái gì thì làm đúng không?”

Phùng Kiến Vũ mở lớn hai mắt lắc đầu hoảng sợ:

“Không có, em thật sự không có suy nghĩ như vậy, em chỉ là muốn cùng ngài thoải mái một chút mà thôi”

Vương Thanh nhú mày nhìn chăm chăm Phùng Kiến Vũ:

“Muốn cùng tôi thoải mái?”

Phùng Kiến Vũ sợ đến mức hai mắt long lanh chứa lệ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như không vừa lòng kia của Vương Thanh liền cố gắng không để cho nước mắt tràn ra ngoài, cậu ngay cả chớp mắt một cái cũng không muốn chỉ sợ mình vừa mới chớp nước mắt liền chảy ra. Vương Thanh giống như không hài lòng hỏi:

“Khóc cái gì, tôi đã đánh em sao?”

Phùng Kiến Vũ đưa tay còn lại lên lau nước mắt, vừa lau vừa lắc đầu:

“Không có”

Vương Thanh đột nhiên kéo Phùng Kiến Vũ ngồi lên đùi mình, cúi đầu hôn xuống những giọt nước mắt mà cậu chưa kịp lau kia:

“Còn khóc nữa thì đừng trách tôi”

Phùng Kiến Vũ hai mắt đỏ hoe nhìn chăm chăm Vương Thanh đến đáng thương, không biết từ lúc nào đó ngón tay thô lớn kia của Vương Thanh đã di chuyển dần đến chỗ bắp đùi của Phùng Kiến Vũ, chậm chậm tiến tới phía động nhỏ của cậu:

“Mang chân mở rộng ra”

Phùng Kiến Vũ phải mất vài giây mới có thể nghe hiểu được lời nói kia của Vương Thanh, cậu e dè mang hai chân mở ra một chút, Vương Thanh vẫn như vậy di chuyển tới khe khẽ nhẹ giọng:

“Mở rộng ra một chút nữa”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy ngón tay của Vương Thanh đã tiến vào phía trong động nhỏ của mình, đầu ngón chân cậu liền tự giác quặp chặt lấy nhau, lòng bàn chân cũng bắt đầu có từng đợt mô hôi mỏng vì đau đớn:

“Còn có thể nhịn được hay không?”

Đây là lần đầu tiên Vương Thanh hỏi Phùng Kiến Vũ câu hỏi này, khiến cho trái tim bé nhỏ đang hoảng sợ của cậu cũng vì đó mà đập thành thịch. Bởi vì phía sau vẫn còn đau đớn vô cùng do vết thương còn chưa kịp lành đã bị người ta mang ra trêu chọc nhưng vì cậu không muốn làm mất hứng của Vương Thanh cho nên liền cắn răng gật đầu nhẹ một cái:

“Ừm”

Vương Thanh nhắc người Phùng Kiến Vũ lên sau đó liền mang Tiểu Thanh Thanh như sắp nổ tung chính xác tiến vào động nhỏ của cậu. Phùng Kiến Vũ bị đau đón lấp đầy khó chịu vặn vẹo a một tiếng, Vương Thanh giây tiếp theo đó không có cử động mà chỉ dùng tay nắm chặt hai cổ tay của Phùng Kiến Vũ:

“Sẽ giúp em thích nghi một chút”

Vương Thanh mang cà vạt của mình cởi ra trói chặt lấy hai tay của Phùng Kiến Vũ lại với nhau, rồi đem đầu dây còn lại kéo ngược về phía sau khiến cho tay của Phùng Kiến Vũ cũng phải nhắc lên cao không thể cử động được nữa.

Vương Thanh dùng tay gãi nhẹ vào điểm nhỏ trước ngực của Phùng Kiến Vũ, khiến cho nơi đó của cậu cũng vì vậy mà cương cứng ửng đỏ. Phùng Kiến Vũ vô cùng nhạy cảm, đối với một kích này của Vương Thanh liền nhịn không được mà rên rỉ ngâm nga, cả người khó chịu uốn éo, nhưng mà hễ chuyển động người một cái thì nơi phía dưới kia lại đau đón vô cùng thế cho nên cậu đành cố gắng giữ nguyên người không cử động:

“Nhìn xem em có biết bao nhiêu hư hỏng”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu cắn chặt răng, Vương Thanh liền buông tha cho phía trên của Phùng Kiến Vũ, bàn tay chậm rãi di chuyển cầm lấy Tiểu Vũ Vũ vuốt nhẹ:

“Nói đi, thân thể này vì sao lại luyện thành như vậy rồi?”

Phùng Kiến Vũ há miệng thở dốc, Vương Thanh hí mắt nhìn chăm chăm cậu:

“Nếu như vậy lúc tôi cần rời khỏi đây một thời gian, em ở phía sau lưng tôi tìm người khác, người khác không phải là cũng thấy bộ dạng này của em hay sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu nói không ra hơi, Vương Thanh khe khẽ thở dài:

“Tôi trùng hợp sắp có chuyện phải đi giải quyết một thời gian, như vậy khoảng thời gian đó liền để em ở chỗ tiến sĩ Most, để cho ông ta thay tôi để mắt tới em có được hay không?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu, giọng nói mang theo tia yếu ớt xen lẫn dục vọng:

“Không cần, ừm... nếu không ngại mang em theo... như vậy là được rồi”

Vương Thanh cười khẩy:

“Cũng không phải là đi chơi, làm sao có thể mang em theo được đây?”.

24. Chương 24: Dịu Dàng Với Em

Vương Thanh đột nhiên dùng sức đẩy Phùng Kiến Vũ úp sấp vào mặt tường phía trước, nhanh chóng mang ca vát đang trói chặt ở tay cậu bỏ ra. Vương Thanh để Phùng Kiến Vũ quỳ gối ở trên giường, mang hai chân cậu tách rộng ra một chút, rồi để cậu ngồi lên đùi hắn. Tư thế này khiến cho Phùng Kiến Vũ không thể nào dựa được, mặt nhỏ bị áp sát vào mặt tường phía trước, hai tay vị Vương Thanh nắm chặt đè ở trên tường không tài nào nhúc nhích nổi, Tiểu Thanh Thanh ở phía sau thuận lợi tiến vào nơi sâu nhất động nhỏ của cậu, Phùng Kiến Vũ đau đến toát mồ hôi hột gấp gáp ô ô thở dốc. Vương Thanh bắt đầu di chuyển, mỗi lần chuyển động liền khiến cho cái miệng nhỏ nhắn của người nào đó không ngừng phát ra tiếng kêu kích tình. Vương Thanh cúi đầu ghé sát vào vành tai Phùng Kiến Vũ gặm cắn:

“Tôi ngày mai cần phải rời đi giải quyết một số chuyện, em muốn ở tại chỗ này đợi tôi về, hay là muốn ghé qua chỗ tiến sĩ Most?”

Phùng Kiến Vũ muốn quay đầu lại phía sau nhưng mới chỉ vừa có ý định đã bị Vương Thanh dùng sức cắn thật mạnh vào vành tai mềm mỏng kia, Phùng Kiến Vũ ngay lập tức rùng mình rụt cổ lại khó thích nghi:

“Ừm... đợi ngài ở chỗ này... không cần mang em đến chỗ tiến sĩ Most”

Vương Thanh từ phía dưới húc mạnh vào trong Phùng Kiến Vũ, khiến cho tiếng va chạm của da thịt hai người cũng phát ra thật rõ ràng:

“Bởi vì tôi lo lắng em trong lúc tôi không ở đây sẽ có người đến ức hiếp em, cho nên tôi mới muốn mang em để ở chỗ tiến sĩ Most đến khi tôi trở về, chứ không phải vì tôi ghét bỏ em có hiểu không?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu, cậu thật sự không muốn quay lại nơi đó nữa, nếu như chỉ đơn giản là giam cầm trong một căn phòng bốn bức tường thì cậu sẽ không hoảng sợ đến thế, đằng này tiến sĩ Most thật sự có chút không bình thường lúc nào cũng đem cậu trở thành chuột bạch thí nghiệm mà tiêm vào người cậu những thứ thuốc không rõ thành phần công dụng gì đó:

“Không... em không muốn đến chỗ tiến sĩ Most. Ngài để em ở chỗ này, đến khi ngài trở về... đến khi ngài trở về rồi, ngài nhất định sẽ vui về...”

Vương Thanh hừm một tiếng, mang ngón tay chai sạn kia tiến vào trong miệng của Phùng Kiến Vũ, dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy chiếc lưỡi mềm mại trơn trượt của cậu thỏa sức trêu đùa:

“Là thế sao? Vậy em làm gì để tôi vui về đây?”

Khuôn miệng nhỏ nhắn của Phùng Kiến Vũ bị Vương Thanh trêu chọc không ngừng như vậy, khiến cho nước miếng trong suốt cũng từ bên khóe miệng chảy xuống, một màn này nhìn dâm mỹ vô cùng khiến cho Vương Thanh liền nóng hết cả lên, bắt đầu dùng sức hơn nữa ra vào mãnh liệt ở bên dưới Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ theo từng đợt luật động của Vương Thanh mà cả người chao đảo lắc lư, hô hấp phập phồng khó khăn nói:

“Vậy... ưm... ngài muốn như thế nào mới vui vẻ?”

Vương Thanh dùng sức kẹp chặt lấy đầu lưỡi của Phùng Kiến Vũ:

“Tôi muốn mới mẻ”

Phùng Kiến Vũ bị đau hơi hơi né tránh nhưng không được, chỉ còn biết cách gật đầu đáp ứng Vương Thanh:

“Vậy khi ngài trở về rồi, ngài nhất định sẽ cảm thấy mới mẻ”

Vương Thanh mang tay rút khỏi miệng Phùng Kiến Vũ, chuyển hướng xuống nắn bóp hai điểm nhỏ ửng hồng cương cứng kia của cậu:

“Nếu không đủ mới mẻ thì sao đây?”

Phùng Kiến Vũ bị kích thích tê dại, thần trí sớm đã không còn tỉnh táo như lúc đầu nữa, cầu hơi ngẩng đầu về phía sau dùng ánh mắt mê loạn nhìn Vương Thanh như muốn câu dẫn hắn:

“Vậy đến lúc đó... tùy ngài xử phạt... ưm”

Vương Thanh nhếch môi, ngón tay thon dài di chuyển từ chóp mũi chạy dọc xuống yết hầu, đi qua vùng bụng mềm mại chạm đến Tiểu Vũ Vũ rồi dừng lại ở đó:

“Em như thế này lại muốn tôi trừng phạt em, thử hỏi tôi làm sao lỗ đây?”

Phùng Kiến Vũ càng ngày càng bạo gan hơn, nếu như là lúc trước Vương Thanh nói như vậy với cậu, cậu nhất định sẽ im lặng khẽ vui vẻ trong lòng, nhưng lúc này cậu liền nắm lấy cổ tay Vương Thanh giữ chặt ở vị trí hắn đang để kia, nhỏ giọng thuyết phục:

“Vậy ngài dịu dàng với em, ngài đừng nóng nảy với em, ưm?”

Vương Thanh bật cười ha ha:

“Xem này, từ khi nào thì em lại đòi hỏi nhiều như thế đây?”

Phùng Kiến Vũ nắm lấy bàn tay của Vương Thanh đưa lên phía trước mặt mình, cậu cúi đầu ngậm lấy ngón tay trở của hắn vào trong miệng khẽ mút nhẹ mơn trớn:

“Dịu dàng với em, đừng tức giận... ưm... nha?”

Vương Thanh lại đưa tay tiến sâu hơn vào trong khoang miệng của Phùng Kiến Vũ, cảm giác như ngón tay kia đã chạm vào cuống họng của cậu, khiến cho cậu phải khó thở mở lớn miệng ngưng lại mọi động tác:

“Tôi sẽ thưởng phạt phân minh, em làm tốt ắt sẽ có thưởng, nếu như phạm lỗi tôi vẫn sẽ phạt như bình thường”

Phùng Kiến Vũ gật đầu hỏi:

“Nếu như em luôn làm tốt thì ngài sẽ luôn đối với em thật dịu dàng sao?”

Vương Thanh cúi đầu hôn lên miệng Phùng Kiến Vũ, đầu lưỡi nhanh chóng luồn vào trong khoang miệng cậu càn quét liên hồi, khiến cho thần trí của Phùng Kiến Vũ trong nhất thời cũng mất đi ý thức không còn tỉnh táo nữa, cứ như vậy mà vô thức đáp lại Vương Thanh. Vương Thanh lúc tách môi ra khỏi Phùng Kiến Vũ còn hài lòng hôn nhẹ khóe miệng cậu một cái rồi đáp:

“Em nói xem, nếu em lúc nào cũng như thế này thì tôi còn lý do gì để tức giận với em sao?”.

25. Chương 25: Ngài Thích Nhất Cái Gì Ở Em

Phùng Kiến Vũ liên tiếp bị Vương Thanh mãnh liệt đâm đến, mỗi lần va chạm đều giống như eo nhỏ cũng bị bẻ gãy theo, cậu quay đầu lại phía sau dùng ánh mắt mê man nhìn Vương Thanh khó khăn nói:

“Ưm... ngài có thể đáp ứng em... một việc nhỏ có được hay không?”

Vương Thanh hí mắt nhìn Phùng Kiến Vũ, bàn tay to lớn lập tức đưa lên nắm lấy cằm cậu sâu xa hỏi:

“Việc nhỏ?”

Phùng Kiến Vũ nội tâm bắt đầu kích động, bộ dạng kia của Vương Thanh thật sự rất dọa người, Phùng Kiến Vũ vốn định không dám nói nhưng nghĩ đến cuối cùng vẫn nói ra:

“Ừm... việc nhỏ thôi, chính là... em muốn... chính là lần này ngài rời đi, em có thể hay không trở về nhà... a”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, Vương Thanh đã ngay lập tức dùng sức nhéo mạnh điểm nhỏ trước ngực của cậu xoắn thành một vòng:

“Nói cái gì? Muốn rời đi?”

Phùng Kiến Vũ đưa tay nắm lấy cổ tay Vương Thanh muốn kéo ra, đáng thương lắc đầu ô ô khóc:

“Không phải... ừm... chỉ là em đã lâu rồi em không về thăm mẹ... mẹ nhất định sẽ lo lắng”

Vương Thanh không những không buông tha cho Phùng Kiến Vũ mà tay lớn đang nhéo chặt lấy điểm nhỏ trước ngực cậu kia cũng không chịu buông ra, phía dưới bắt đầu truyền đến những cơn động thân điên cuồng:

“Gọi điện thoại”

Phùng Kiến Vũ bị đau đến mức hai mắt ửng hồng, nước mắt lưng tròng vô cùng đáng thương:

“A... ngài trước mang tay thả ra... thật đau nha...”

Vương Thanh mang theo hơi thở gấp gấp cúi đầu nói khẽ vào tai Phùng Kiến Vũ rồi mở miệng cắn thật mạnh vào vành tai của cậu:

“Còn có thể đau hơn”

Phùng Kiến Vũ bị đau đến làm cho cả người tê dại, khóc đến mức khan cả tiếng Vương Thanh mới chịu buông tha cho cậu một chút:

“Không được! Tôi không đồng ý cho em về nhà”

Phùng Kiến Vũ thật sự rất hy vọng được về nhà một chuyến, từ lúc cậu bị bắt đi mẹ Phùng vẫn luôn lo lắng cho cậu, nhưng bây giờ Vương Thanh không cho phép cậu trở về, cậu cũng không thể làm gì khác hơn là nghe theo lời hắn. Phùng Kiến Vũ gật đầu, hai vai rũ xuống, ánh mắt cũng mang theo tia buồn rười rượi đáp:

“Ừm”

Vương Thanh dùng tay nắm lấy cằm của Phùng Kiến Vũ xoay lại phía sau híp mắt đánh giá:

“Không vui?”

Phùng Kiến Vũ đương nhiên không vui, nhưng nhìn bộ dạng kia của Vương Thanh nếu như cậu nói không vui nhất định sẽ làm cho hắn tức giận, thế cho nên cậu liền miễn cưỡng mỉm cười một cái:

“Không có, một lát nữa em gọi điện nói chuyện với mẹ, như vậy sẽ không sao nữa”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ không rõ ý tứ:

“Tôi có đồng ý cho em được gọi điện về nhà sao?”

Phùng Kiến Vũ giật mình nhìn Vương Thanh lo lắng, Vương Thanh lại lặp lại câu hỏi kia một lần nữa:

“Tôi có đồng ý cho em được gọi điện về nhà sao?”

Phùng Kiến Vũ hoảng sợ vội vàng đáp:

“Không có, em sẽ không gọi!”

Vương Thanh đẩy Phùng Kiến Vũ sang một bên rồi tựa lưng vào thành giường ngồi im lặng ở đó, Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh đột nhiên như vậy liền nghĩ rằng hắn đang tức giận, thế cho nên cậu liền lấy hết dũng khí sáp lại gần phía hắn một chút, mang đầu nhỏ dè dặt áp lên lồng ngực rắn chắc của Vương Thanh:

“Ngài đừng tức giận, em không cố ý làm ngài tức giận”

Vương Thanh vẫn im lặng không nói, Phùng Kiến Vũ vẫn duy trì trạng thái như hiện tại ở bên cạnh lấy lòng hắn:

“Ngài vẫn đang không vui sao? Ngài không phải nói nếu như em nghe lời thì ngài sẽ dịu dàng với em sao”

Vương Thanh cúi người vừa vặn nhìn thấy được đỉnh đầu có mái tóc mềm mượt đen bóng của Phùng Kiến Vũ, hắn đưa tay lên đặt ở trên đó khẽ vuốt ve:

“Tôi để cho em về nhà, em có bỏ trốn luôn hay không?”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy câu hỏi kia của Vương Thanh liền bắt đầu kích động, cậu giống như là tìm thấy một chiếc phao cứu sinh vội vã bám chặt lấy:

“Tình cầu này là của ngài, ngài nói em có thể trốn ở đâu?”

Vương Thanh đưa tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ lên, để cho cậu đối diện hẳn:

“Làm cho tôi vui vẻ, nếu như làm tốt tôi sẽ cho em về thăm nhà một chuyến”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền ngay lập tức cố gắng khắc chế cơn đau nhức khắp người, nhẹ nhàng mà bò lên trên người Vương Thanh, đôi môi mềm mỏng khẽ mở ra hôn lấy cần cổ của hắn, vừa hôn còn vừa ngẩng đầu lên nhìn Vương Thanh nói khẽ:

“Em thật ra... cũng được có phải không?”

Vương Thanh vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cậu sờ soạng khắp mọi nơi trên da thịt cậu:

“Cũng đủ dùng”

Phùng Kiến Vũ liền trượt cả người xuống phía dưới một chút, mang miệng nhỏ mở ra hôn lấy Tiểu Thanh Thanh, ánh mắt kia rõ ràng là khiêu khích vô cùng nhìn hắn:

“Ngài thích nhất cái gì ở em?”

Vương Thanh híp mắt:

“Không có cái gì đặc biệt thích”

Phùng Kiến Vũ mở miệng ngậm lấy Tiểu Thanh Thanh, răng nanh còn cố tình cắn nhẹ lên nó, tiếng nước ở trong miệng của Phùng Kiến Vũ phát ra vô cùng đậm mỹ, khiến cho Vương Thanh cũng nhịn không được phải mang đầu Phùng Kiến Vũ nhấn mạnh xuống.

Phùng Kiến Vũ bị lấp đầy ở trong miệng vẫn cố gắng mở lớn hai mắt lên quan sát biểu cảm trên gương mặt của Vương Thanh, Vương Thanh đột nhiên chuyển sang vẻ âm trầm đáng sợ khàn giọng hỏi:

“Tôi còn thật sự nghi ngờ, em rốt cuộc đã từng làm qua với ai chưa, tại sao lại có thể thành thực đến như vậy?”

26. Chương 26: Em Sẽ Nhớ Ngài

Phùng Kiến Vũ vừa được Vương Thanh thả ra liền ngồi thẳng dậy ở trên đùi Vương Thanh thở hổn hển, hai mắt mở lớn có điểm hốt hoảng nhìn hắn nói:

“Ngài vì sao lại nói như vậy chứ, em như vậy không phải là đều do ngài hay sao?”

Vương Thanh híp mắt nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Tại vì sao lại do tôi, tôi từ khi nào dạy em như thế?”

Phùng Kiến Vũ có điểm luống cuống:

“Ngài không có dạy em như thế, nhưng mà... nhưng mà bởi vì ngài em mới như thế”

Vương Thanh nhếch môi:

“Thân thể này cũng là do em làm chủ, em sao có thể nói là vì tôi làm đây?”

Phùng Kiến Vũ có chút bực bội mím chặt môi, Vương Thanh thấy người nọ không nói được gì liền tiếp tục đả kích:

“Vẫn là nói ngay từ lúc sinh ra đã như vậy, sự hư hỏng này đã ngấm vào trong máu rồi”

Phùng Kiến Vũ im lặng cúi đầu, tay nhỏ cũng tự động nắm chặt lại với nhau, một bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn quyết định nhỏ giọng lí nhí trong miệng:

“Ngài đừng nói như vậy có được không?”

Vương Thanh dùng một ngón tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ lên hỏi:

“Tại sao?”

Phùng Kiến Vũ hít một hơi thật sâu:

“Bởi vì em cảm thấy mình giống như là... giống như là... không là cái gì cả”

Vương Thanh bật cười ha ha:

“Thế em nghĩ em là cái gì?”

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh, sau đó liền tránh khỏi ngón tay của hắn cúi đầu buồn bã không nói. Vương Thanh không buông tha cho Phùng Kiến Vũ, ép buộc cậu trả lời câu hỏi kia đến cùng:

“Nói đi, em nghĩ mình hiện tại đang là cái gì?”

Phùng Kiến Vũ cũng không rõ mình hiện tại đang là cái gì, chính vì thế mới trả lời thế này:

“Em là Phùng Kiến Vũ”

Vương Thanh lên tiếng:

“Sai rồi!”

Phùng Kiến Vũ hả một tiếng, Vương Thanh liền tiếp lời:

“Em không phải đã quên mình gọi là tiểu khoái lạc sao?”

Phùng Kiến Vũ im lặng không nói gì cũng không có hành động gì tiếp theo cả, Vương Thanh đưa tay nắm lấy bàn tay của Phùng Kiến Vũ, mang đầu ngón tay thon dài kia của cậu đùa nghịch một chút rồi hỏi cậu:

“Đang không vui sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu, Vương Thanh thấy thế lại thở dài kéo cậu vào lòng rồi cúi xuống hôn lên đôi môi bởi vì tức giận mà mím chặt kia:

“Nói cho em biết một điều, thật ra tôi cảm thấy em nhìn cũng rất được... được rồi tôi có lẽ sẽ cần rời đi khoảng một tuần, khi tôi trở về tôi muốn nhìn thấy em có mặt ở nhà, nếu không đến lúc đó đừng trách tôi”

Phùng Kiến Vũ tự động ngả đầu vào lồng ngực của Vương Thanh, tay nhỏ dè dặt đặt ở trên đó khẽ xoa nhẹ, giọng nói nhu nhu nhỏ đi một chút:

“Ngài sẽ nhớ em chứ?”

Vương Thanh vòng tay ôm lấy người Phùng Kiến Vũ, tay lớn đặt trên tấm lưng của cậu khẽ trượt xuống hai rãnh mông mềm người kia khẽ khàng xoa nắn:

“Tôi đi làm việc chứ không phải đi chơi, công việc bề bộn cần phải giải quyết, em nói xem tôi còn có thời gian để nhớ tới em hay sao?”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu dùng ánh mắt mở lớn kia nhìn hấn:

“Ngài không ăn cơm, không đi tắm, không nghỉ ngơi, không đi ngủ sao? Khoảng thời gian đó ngài vẫn sẽ nghĩ đến công việc sao?”

Vương Thanh nhếch môi:

“Như vậy em muốn trong một tuần đó tôi chỉ nghĩ đến công việc rồi nghĩ đến em, không muốn cho tôi một giây phút nào để nghỉ ngơi?”

Phùng Kiến Vũ nhanh chóng lắc đầu:

“Không phải thế, thật ra ngài chỉ cần nghĩ đến em một chút là được rồi... chính là ngài cũng có thể nói một câu đại loại như tôi sẽ nhớ em, ngài chỉ cần nói như vậy em cũng sẽ tin mà...”

Phùng Kiến Vũ càng nói càng nhỏ, Vương Thanh cúi đầu chạm vào mái tóc mềm mượt kia của cậu:

“Được rồi, tôi sẽ nhớ em”

Phùng Kiến Vũ trái tim kích động:

“Thật không?”

Vương Thanh hơi nhúu mày dùng tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ lên đối diện với mình:

“Là người nào vừa mới rồi nói chỉ cần tôi nói câu kia thì sẽ tin, bây giờ còn hỏi thật không là sao chứ?”

Phùng Kiến Vũ có chút thất vọng nhưng vẫn gật đầu cười một cái hướng Vương Thanh nói:

“Em cũng sẽ nhớ ngài!”

Vương Thanh hài lòng ừ một tiếng. Tiếp theo sau đó Phùng Kiến Vũ lại một bộ dạng ấp úng không biết nên nói hay không:

“Có một chuyện không biết em có nên nói hay không...”

Vương Thanh nhắm mắt nghỉ ngơi:

“Vậy không cần nói”

Phùng Kiến Vũ quả thật im lặng, nhưng ba giây sau đó vẫn mở miệng nói ra:

“Thật ra thì em chỉ muốn hỏi rằng... chỗ sắp tới ngài đến làm việc có nhiều người hay không?”

Vương Thanh đáp một chút:

“Nhiều!”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu xuống hôn nhẹ một cái vào ngực Vương Thanh:

“Chính là ngài như vậy... ai cũng đều yêu mến ngài, có đúng hay không?”

Vương Thanh nhếch môi:

“Em nghĩ xem?”

Phùng Kiến Vũ bắt đầu có chút căng thẳng:

“Chính là em muốn hỏi... ngài... ở đó... có thích người nào hay không?”

Vương Thanh hừm một tiếng:

“Nếu như tôi thích người nào đó, người đó hiện tại còn có khả năng không ở bên cạnh tôi hay sao?”

Phùng Kiến Vũ hít một hơi thật sâu mang mấy lời mình suy nghĩ này giờ nói ra hết cho Vương Thanh nghe:

“Em mong chuyến đi này ngài đừng để mắt đến ai khác cả, bởi vì nếu không em thật sự sẽ rất buồn”

Vương Thanh bật cười ha ha:

“Còn có người妒 tình hơn em có thể khiến tôi để mắt tới sao?”

Phùng Kiến Vũ mím mím môi:

“Ngài chỉ cần không cho người khác có cơ hội tiếp cận ngài, thì cả tình cầu này không ai có thể... ưm... dụ tình hơn em được”

Vương Thanh hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Nếu như người đó cố ý tự động ngã vào lòng tôi thì sao?”

Phùng Kiến Vũ đáp:

“Như vậy ngài hãy đẩy người đó ra”

Vương Thanh lại hỏi:

“Nếu như người đó không chịu buông thì thế nào”

Phùng Kiến Vũ nhú mày:

“Vậy ngài liền mắng người đó”

Vương Thanh nhếch môi:

“Nếu như người đó không sợ?”

Phùng Kiến Vũ im lặng một chút, sau đó liền xấu hổ cúi đầu xuống nhỏ giọng nói một câu thế này:

“Vậy ngài mang phi thuyền tới đón em qua đó”

Vương Thanh sáng khoái đáp ứng:

“Được!”.

27. Chương 27: Thành Thật Liếm

Buổi sáng ngày hôm sau khi Phùng Kiến Vũ còn đang mơ màng ngủ liền cảm thấy phía dưới người truyền đến một trận đau nhức, cậu khẽ nhú mi mở mắt ra nhìn thử liền phát hiện được Vương Thanh đang nâng chân cậu đặt lên vai hắn, còn hắn thì đang dùng sức chuyển động húc mạnh về phía trước. Phùng Kiến Vũ ưm ưm định mang chân của mình bỏ xuống nhưng đã bị Vương Thanh giữ lại thật chặt:

“Àn... ngài làm gì a...”

Vương Thanh mang theo giọng nói trầm khàn, ánh mắt nóng rực như chứa lửa nóng nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ:

“Em nói xem”

Phùng Kiến Vũ cử động tay một chút chợt nhận ra ở cổ tay mình có một cái vòng kim loại lạnh băng, ngẩng đầu lên mới biết hai tay của cậu hiện giờ đã bị còng vào hai bên giường, Phùng Kiến Vũ lập tức hoảng sợ nhìn Vương Thanh, có điều Vương Thanh trước sau vẫn chỉ miệt mài đâm vào phía dưới động nhỏ của cậu.

“Ngài muốn làm gì a?”

Vương Thanh không biết lấy được ở đâu hai chiếc vòng kim loại mang cổ chân của Phùng Kiến Vũ khóa chặt rồi cố định vào hai bên thành giường, thế là lúc này người nào đó không còn có chút phản kháng nào tùy ý để cho cặp mắt giống như rada kia dò xét khắp người mình.

Phùng Kiến Vũ sợ đến mức cắn cả vào đầu lưỡi của mình, cậu hỏi Vương Thanh nãy giờ rồi nhưng hắn lại không có ý định đáp lời cậu mà chỉ nhìn chằm chằm cậu như vậy khiến cho nội tâm của Phùng Kiến Vũ lại càng thêm hoảng sợ:

“Ngài sao vậy? ô ô...”

Vương Thanh đưa tay chạm nhẹ vào môi Phùng Kiến Vũ ý muốn ngăn chặn mấy lời nói dư thừa của cậu lại:

“Im lặng đi, mang đầu lưỡi của em đưa ra cho tôi xem, tôi muốn nhìn một chút”

Phùng Kiến Vũ khước mắt đã sớm bị người nào đó dọa đến ửng hồng chỉ còn biết hử một tiếng, Vương Thanh cố gắng kiên nhẫn cùng với người đang nằm dưới giường đây:

“Tôi không muốn lặp lại lần nữa đâu”

Phùng Kiến Vũ không biết Vương Thanh muốn làm cái gì nhưng cũng phải nghe theo lời hắn mang đầu

lưỡi của mình vươn về phía trước chạm phải đầu ngón tay của Vương Thanh:

“Mau làm ướt nó, càng ướt bao nhiêu thì sẽ càng đỡ đau bấy nhiêu”

Phùng Kiến Vũ không hiểu Vương Thanh nói cái gì cả, nhưng nghe thấy hắn nói sẽ bị đau liền mếu máo đáng thương vừa mang đầu lưỡi liếm nhẹ đầu ngón tay của Vương Thanh vừa nói:

“Ngài muốn làm gì a, em không muốn bị đau...”

Vương Thanh đưa ngón tay kia xuống dưới động nhỏ của Phùng Kiến Vũ khẽ xoa nhẹ ở nơi đó:

“Như vậy ngoan ngoãn nghe lời, liếm thật tốt sẽ không đau”

Nói rồi Vương Thanh lại đưa ngón tay kia đến trước miệng của Phùng Kiến Vũ, lần này hắn trực tiếp mang hai đầu ngón tay dút hắn vào trong miệng của cậu ra vào, nước miếng của Phùng Kiến Vũ cũng theo đó tiết ra càng nhiều khiến cho một chút bị tràn ra bên ngoài khóe miệng. Vương Thanh cứ lặp đi lặp lại hành động đó không biết bao nhiêu lần cho đến khi phía dưới động nhỏ kia của Phùng Kiến Vũ bắt đầu ướt đầm nước miếng của chính cậu.

Vương Thanh nhanh chóng di chuyển xuống phía dưới đưa Tiểu Thanh Thanh sớm đã trướng đau vào động nhỏ của Phùng Kiến Vũ, lần này hắn vô cùng dịu dàng khi tiến vào còn quan tâm đến cả cảm giác của cậu:

“Có đau hay không?”

Phùng Kiến Vũ khóe mắt phấp hồng, sống mũi cũng ửng hồng, gương mặt này thật chẳng khác nào khiến cho Vương Thanh dục hỏa bốc lên cao:

“Một chút... ưm”

Vương Thanh không có chuyển động mà chỉ giữ nguyên tư thế đó, bàn tay của hắn đưa lên khẽ gãi vào điểm nhỏ trước ngực của Phùng Kiến Vũ:

“Vẫn còn đau chính là liếm không thành thật, không thành thật cho nên mới đau”

Phùng Kiến Vũ bị Vương Thanh kích động cả người liền khó chịu giống như hàng trăm con kiến đang cắn lấy da thịt của cậu. Phùng Kiến Vũ ô ô thở dốc, cầu xin:

“Ngài động a...”

Vương Thanh xấu xa mơn trớn điểm nhỏ trước ngực của Phùng Kiến Vũ khiến cho nơi đó của cậu cũng khó chịu tê dại, hai tay của Phùng Kiến Vũ muốn được tự do để đưa xuống đó chạm vào thân thể mình nhưng kết quả đã bị Vương Thanh dùng còng khóa chặt cho nên không thể làm gì cả:

“Ngài động a... thực khó chịu...”

Vương Thanh đưa tay khẽ lướt nhẹ trên vùng bụng bằng phẳng của Phùng Kiến Vũ, ngón tay kia chẳng khác gì ác quỷ từng chút từng chút mang cậu trên chọc đến khó chịu:

“Tôi thích người biết tiết chế bản thân, chứ không thích người nào nóng nảy đâu”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy thế liền cắn chặt môi cố gắng nhịn xuống không hé răng nửa lời. Vương Thanh nhìn người đang thống khổ dưới thân mình đến toát mồ hôi khiến cho cả người bóng loáng liền trở nên âm trầm:

“Bây giờ mở khóa còng cho em, tay chân không có được tùy ý cử động loạn có biết chưa?”

Phùng Kiến Vũ vẫn cắn chặt răng gật đầu không dám nói, chỉ sợ mình vừa cất lời liền sẽ là cầu xin Vương Thanh. Vương Thanh hơi vươn người về phía trước mang còng tay mở ra cho Phùng Kiến Vũ, rồi đưa tay vòng về phía sau mở khóa còng chân cho cậu. Phùng Kiến Vũ vừa được tự do, hai tay liền ngay lập tức nắm lấy ga trải giường cố gắng nín nhịn. Vương Thanh xấu xa cầm lấy Tiểu Vũ Vũ khẽ khàng chạm nhẹ, Phùng Kiến Vũ lập tức hô hấp khó khăn, khuôn ngực phập phồng khẽ rên rỉ.

“Chính là thích như vậy, rất đáng yêu, rất biết nghe lời” Vương Thanh âm trầm nói.

Vương Thanh kéo Phùng Kiến Vũ ngồi dậy, để cho ngực cậu dán sát vào người hắn. Bởi vì Vương Thanh không cho Phùng Kiến Vũ cử động tay chân cho nên Phùng Kiến Vũ hiện tại chẳng còn cách nào khác liền khẽ chuyển người để cho hai điểm nhỏ trước ngực kia của cậu có chỗ ma sát.

Vương Thanh đưa tay đẩy Phùng Kiến Vũ ra một chút, khi đẩy ra còn cảm thấy được người nào đó không có ý định muốn rời mình:

“Làm cái gì đây? Vừa mới rồi còn khen đáng yêu biết nghe lời, bây giờ liền thành ra thế nào rồi hả?”

Phùng Kiến Vũ gấp lăm rồi hô hấp cũng càng ngày càng nhanh ngẩng đầu dùng ánh mắt mê loạn nhìn Vương Thanh:

“Em muốn gãi ngứa một chút a...”

Vương Thanh hừm một tiếng:

“Chỗ nào ngứa?”

Phùng Kiến Vũ hô hấp phập phồng:

“Tất cả... ưm”

Vương Thanh đưa tay xuống chạm vào mông nhỏ của Phùng Kiến Vũ vỗ vỗ nhẹ:

“Tất cả sao? Như vậy gãi cũng mất rất nhiều thời gian, làm sao lại nói một chút đây? Tôi không phải nói rồi sao, tôi ghét nhất là người nói dối đó”

Phùng Kiến Vũ hai mắt ngập nước lắc đầu:

“Không có... em không có nói dối... chính là em chỉ cần một chút thôi, gãi nhanh thôi sẽ hết ngứa”

Vương Thanh nắm lấy một tay của Phùng Kiến Vũ đùa nghịch ngón tay của cậu, còn cổ tình gãi nhẹ vào trong lòng bàn tay cậu nữa:

“Thật thà như vậy sao? Vậy sẽ để em gãi một chút”

Nói rồi Vương Thanh liền nắm lấy cổ tay của Phùng Kiến Vũ di chuyển đến ngực cậu, Phùng Kiến Vũ nhanh chóng nắm lấy điểm nhỏ trước ngực kia tự xoa nắn, trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng kêu ưm a. Vương Thanh hí mắt nhìn một màn này sau đó liền kéo mạnh tay Phùng Kiến Vũ xuống:

“Thế là đủ rồi”

Phùng Kiến Vũ lập tức khó chịu ha ưm một tiếng, kết quả liền hơi uốn éo người khiến cho vật kia ở trong cậu còn muốn tiến vào sâu hơn. Vương Thanh làm sao mà không hiểu ý của Phùng Kiến Vũ, có điều hắn cảm thấy thân thể này cũng thật mềm mại mê người cho nên không có ý cấm cản nữa:

“Muốn tôi sao?”

Phùng Kiến Vũ ân một tiếng rất nhỏ, Vương Thanh đưa tay nâng cầm Phùng Kiến Vũ:

“Trước khi tôi trở về em phải có mặt tại chỗ này, có biết chưa?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu, Vương Thanh nhìn xuống đôi chân thon dài của Phùng Kiến Vũ, phát hiện ra đầu ngón chân cậu đang quặp chặt lại với nhau liền buồn cười:

“Khó nhin rồi đúng không?”

Phùng Kiến Vũ cắn môi một dáng vẻ vô cùng trêu người, cuối cùng liền gật đầu một cái. Vương Thanh trực tiếp đẩy mạnh cậu xuống giường rồi nâng chân cậu lên đặt lên vai hắn, cứ như vậy bắt đầu điên cuồng thúc tới:

“Vây liền cho em!”.

28. Chương 28: Nhớ Vương Thanh

Phùng Kiến Vũ tỉnh lại một lần nữa đã là buổi chiều, chiếc giường lớn trống không không có bóng dáng của Vương Thanh bên cạnh, chần trên giường cũng bị vứt bừa bộn ở dưới đất, cậu khê thở dài ai oán một tiếng chống đỡ thân thể đau nhức khó chịu ngồi thẳng dậy tựa lưng vào thành giường.

Phùng Kiến Vũ nhìn xuống phía dưới phát hiện ra bắp đùi của mình toàn là những vết xanh tím, ở giữa hai bên bắp đùi còn vương lại thứ dịch trắng lóa mắt. Phùng Kiến Vũ đưa tay muốn mang dịch trắng đó lau đi thì nhìn thấy trên cổ tay mình vẫn còn hằn rõ vết ngón tay to lớn của người nào đó, hẳn là buổi sáng Vương Thanh mang cổ tay cậu siết chặt cho đến hiện giờ máu vẫn chưa thể lưu thông được bình thường cho nên vẫn còn hiện rõ vết ngón tay của hắn như vậy.

Vương Thanh đi rồi, Phùng Kiến Vũ cảm thấy vừa có điểm trống vắng lại vừa có điểm an tâm một chút. Mỗi lần cậu ở bên cạnh Vương Thanh cảm thấy vô cùng lo sợ, các dây thần kinh chẳng thể nào giãn ra một giây phút nào cả, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ Vương Thanh vào lúc nào đó đột nhiên tức giận không vui. Nhưng mà bây giờ Vương Thanh không có ở bên cậu, thân thể cậu quả thật lại bắt đầu cảm thấy khó chịu, Phùng Kiến Vũ bị suy nghĩ này của mình làm cho hoảng sợ, cậu lắc lắc đầu hai má đỏ ửng tự trách móc bản thân, cậu rốt cuộc trở thành cái gì rồi mới vừa này còn làm bây giờ liền nhớ nhung cái gì đây.

Phùng Kiến Vũ cắn răng bước xuống giường muốn đi vào trong phòng tắm, phòng tắm ở nhà Vương Thanh thật sự toát lên được hơi hướng quý tộc giàu sang, bồn tắm bằng vàng được chạm trổ đá quý đủ màu vô cùng xa hoa, cậu đứng trước gương nhìn thân thể của mình đưa tay lên khoe miệng chạm vào vết dịch trắng mờ nhạt ở nơi đó, trước bụng cậu cũng có những dấu vết như vậy nhưng đậm nét hơn. Phùng Kiến Vũ không có lập tức đi tắm ngay mà còn đứng trước gương ngắm nhìn mình một chút.

Mái tóc màu đen dưới ánh đèn sáng lại càng thêm bóng mượt, gương mặt nhỏ nhắn có đôi mắt to tròn rất thu hút, sống mũi này không phải đặc biệt thẳng tắp nhưng cũng coi như là hoàn mỹ, đôi môi này vô cùng mềm mọng còn hơi chu về phía trước. Phía dưới cằm cổ kiêu ngạo cân đối là khuôn ngực rắn chắc màu lúa mạch, điểm nhỏ trước ngực chói mắt mê người, vùng bụng này vô cùng bằng phẳng không có một chút mỡ thừa nào. Đôi chân thon dài hợp lý, cánh mông kia có độ đàn hồi vô cùng tốt, cậu chạm vào nó cũng cảm thấy sướng tay chứ đừng nói là Vương Thanh, Vương Thanh khẳng định sẽ rất thích.

Phùng Kiến Vũ rất sợ Vương Thanh, nhưng cậu luôn nghĩ nếu như cậu chủ động mê hoặc hắn, tự động phô diễn mọi thứ đẹp nhất trên cơ thể cậu này, tự động bật ra những tiếng rên rỉ kích tình mà không cần hắn phải tác động, Vương Thanh khẳng định sẽ không thể nào... không thể nào mà cưỡng lại sự mê hoặc của

cậu. Nhưng mà Phùng Kiến Vũ hiện tại cho đến bây giờ vẫn chưa thể đột nhiên chủ động câu dẫn hẳn, cậu cảm thấy thật sự có điểm xấu hổ, không dám làm công việc này.

Phùng Kiến Vũ bước vào bồn tắm nằm ở đó thư giãn một chút, cậu nhắm mắt lại tận hưởng nước ấm bao bọc quanh thân thể mình, cảm thấy vô cùng thoải mái. Bởi vì bây giờ đã tối rồi cho nên Phùng Kiến Vũ quyết định ngày mai mới trở về nhà thăm mẹ Phùng.

Phùng Kiến Vũ bước xuống dưới nhà, mấy cô gái người làm nhìn cậu không quá thân thiện cũng không quá xa cách, họ nên làm cái gì sẽ làm chứ không có chủ động lấy lòng cậu. Phùng Kiến Vũ cũng biết thân phận của cậu ở chỗ này là gì vì thế cũng không thể nào yêu cầu người khác cung kính với cậu được, bọn họ như thế này đã là tử tế lắm rồi.

Phùng Kiến Vũ một ngày trôi qua không có Vương Thanh, cậu muốn gọi điện thoại cho Vương Thanh nhưng lại không biết số của hắn, nằm ở trên giường chờ điện thoại của hắn đến mức ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cho đến khi tỉnh lại rồi điện thoại cũng chẳng có một cuộc gọi nhớ nào cả.

Khi Phùng Kiến Vũ trở về nhà liền xảy ra một vấn đề đó chính là mẹ Phùng bị ốm nặng, mẹ Phùng từ sau khi Phùng Kiến Vũ bị bắt đi liền sinh bệnh cả ngày chán nản lúc nào cũng lấy nước mắt rửa mặt, Phùng Kiến Vũ nhìn thấy mẹ Phùng tiêu tụy nằm trên giường như vậy liền đau lòng chạy đến:

“Mẹ à, sao thế này?”

Mẹ Phùng không tin được vào mắt mình rằng Phùng Kiến Vũ quả thật trở về rồi cho nên trong nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào chỉ còn biết nhìn chăm chăm Phùng Kiến Vũ, cuối cùng liền đưa tay ôm chăm lấy con trai vào lòng xúc động nghẹn ngào:

“Đại Vũ thật là con sao, con trở về rồi sao...”

Phùng Kiến Vũ gật đầu liên tục:

“Đúng vậy là con, con trở về rồi”

Mẹ Phùng đẩy Phùng Kiến Vũ ra muốn quan sát thật kỹ con trai:

“Để mẹ xem, tại sao lại gầy như vậy rồi, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, sẽ không đi nữa chứ?”

Phùng Kiến Vũ giật mình cậu hiện tại không thể nói rõ tình hình của mình được cho nên liền lảng sang chuyện khác:

“Mẹ à Phương Phương đâu rồi, tại sao lại để mẹ nằm một mình thế này?”

29. Chương 29: Hối Vay Tiền

Phùng Kiến Vũ vừa nói xong ở bên ngoài liền có tiếng động, cậu quay lại phía sau phát hiện ra em gái Phùng Tiểu Phương của mình một thân váy liền bó sát màu đen ngắn đến bắp đùi liền nhúu mày:

“Phương Phương, em mới đi đâu về vậy?”

Phùng Tiểu Phương có điểm bất ngờ nhưng rất nhanh sau đó liền hướng Phùng Kiến Vũ khó chịu nói:

“Anh còn ở đó nói em, anh mấy tháng nay đi đâu, đi đâu đến bây giờ mới chịu về chứ?”

Phùng Kiến Vũ nhúu mày nhìn Phùng Tiểu Phương, thật ra Phùng Kiến Vũ cậu là con nuôi của mẹ Phùng, Phùng Tiểu Phương này căn bản không có mối quan hệ ruột thịt gì với cậu cả, nhưng trong lòng cậu chưa bao giờ coi Phùng Tiểu Phương là người dưng lúc nào cả, ngược lại còn hết lòng quan tâm chăm sóc lo lắng cho cô em gái này, có điều Phùng Tiểu Phương thì lại khác từ lúc cậu được đưa về nhà liền đã có thái độ khó chịu với cậu rồi:

“Phương Phương mẹ bị bệnh như vậy mà em còn đi đâu thế hả, mà em ăn mặc kiểu gì thế này chứ?”

Phùng Tiểu Phương mang túi xách bỏ xuống bàn lười biếng đáp:

“Đi đâu chứ? Em còn có thể đi đâu được? Mẹ bệnh không thể đi làm, anh thì đột nhiên biến mất, trong nhà sớm đã chẳng còn một hào nào rồi, em không đi kiếm tiền thử hỏi phải biết làm sao?”

Phùng Kiến Vũ nhìn Phùng Tiểu Phương rồi lại nhìn mẹ Phùng, cậu trở về không mang theo tiền, bây giờ Phùng Tiểu Phương nói như vậy liền cảm thấy vô cùng có lỗi. Mẹ Phùng nhìn thấy Phùng Kiến Vũ như thế thì liếc Phùng Tiểu Phương một cái không hài lòng rồi nắm lấy tay Phùng Kiến Vũ:

“Đại Vũ con đừng lo lắng, Phương Phương nó vẫn còn nhỏ chưa hiểu chuyện, con lần này trở về là tốt rồi...”

Phùng Kiến Vũ thở dài:

“Mẹ yên tâm, con lần sau trở về nhất định sẽ mang tiền theo”

Mẹ Phùng nhúu mày:

“Nói cái gì thế hả...”

Nhưng mà mẹ Phùng còn chưa kịp nói xong, Phùng Tiểu Phương đã nhanh chóng cắt ngang lời của mẹ Phùng rồi:

“Còn đợi lần sau sao? Mẹ con em bây giờ sắp bị đuổi cổ ra khỏi nhà rồi, lần sau anh trở về cũng chẳng còn thấy mẹ nữa đâu”

Mẹ Phùng lớn tiếng:

“Tiểu Phương, con nói cái gì thế hả, anh con khó khăn lắm mới về nhà một chuyến con lại nói cái gì thế hả?”

Điện thoại trong túi áo của Phùng Kiến Vũ đột nhiên reo lên, Phùng Kiến Vũ mở máy điện thoại ra liền nhìn thấy có một số lạ gọi tới, cậu vốn định tắt điện thoại đi nhưng không hiểu sao ngón tay lại nhanh chóng nhấn vào nút nghe, cuối cùng đành phải thở dài một tiếng áp lên tai:

“Xin hỏi ai vậy?”

“Không vui?” Giọng nam trầm khàn đáp

Bên kia vền vền truyền đến hai chữ liền khiến cho trái tim của Phùng Kiến Vũ bắt đầu đập loạn, gương mặt cũng đỏ ửng hết cả lên phải đứng dậy đi ra ngoài phòng khách nghe máy:

“Ngài chỉ huy...”

Vương Thanh:

“Tôi gọi điện báo cho em biết, tối ngày mai tôi trở về rồi cho nên sáng mai em phải có mặt ở nhà”

Phùng Kiến Vũ bất ngờ:

“Nhanh như vậy? Em chỉ mới vừa về nhà một chút...”

Vương Thanh không hài lòng

“Ý em là sao?”

Phùng Kiến Vũ giật mình vội vã sửa lời:

“Không có, ngày mai em nhất định trở về”

Vương Thanh đáp một tiếng rồi định cúp máy:

“Được!”

Phùng Kiến Vũ vội vàng gọi Vương Thanh lại:

“Khoan đã ngài chỉ huy...”

Vương Thanh khàn giọng:

“Có chuyện gì?”

Phùng Kiến Vũ muốn mở miệng hướng Vương Thanh hỏi vay một chút tiền, bởi vì trong nhà hiện tại không có tiền mà cậu cũng không có một đồng nào cả, mẹ Phùng ốm nặng như vậy không có ai chăm sóc khiến cho cậu càng thêm cảm thấy buồn bã:

“Ngài chỉ huy, em.... nhớ ngài a...”

Vương Thanh thờ ơ đáp:

“Vậy sao? Tối mai gặp!”

Phùng Kiến Vũ khó khăn mở miệng:

“Ngài chỉ huy, hôm nay em trở về nhà... mẹ em không được khỏe...”

Vương Thanh nghe đến đây liền ngắt lời:

“Không thể nào, tôi nói ngày mai em nhất định phải quay trở về nếu không đừng trách tôi!”

Phùng Kiến Vũ nhanh chóng đáp lại:

“Không phải như thế, em ngày mai nhất định sẽ trở về... chỉ là em muốn, ngài có thể hay không cho em một chút tiền... không phải ý của em là ngài cho em vay, em nhất định sẽ trả lại ngài...”

Vương Thanh im lặng một chút sau đó mới lên tiếng hỏi:

“Muốn tiền sao?”

Phùng Kiến Vũ ở bên này căn cứ môi:

“Nếu như ngài không muốn cũng không sao, em tìm cách khác cũng được”

Vương Thanh giọng nói chuyển khác có điểm khàn đi rất nhiều:

“Tôi muốn ngay bây giờ nhìn thấy mặt của em”

Phùng Kiến Vũ mang điện thoại đi vào trong phòng tắm mở chế độ nhìn thấy được hình ảnh, Vương Thanh hít mắt nhìn người phía trước xấu xa đòi hỏi:

“Cởi đồ ra đi”

Phùng Kiến Vũ hai má ửng hồng có điểm xấu hổ nói nhỏ:

“Cởi đồ sao?”

Vương Thanh nhú mày không vừa lòng, Phùng Kiến Vũ thấy thế liền nhanh chóng mang điện thoại bỏ xuống cởi đồ ra. Vương Thanh khàn giọng:

“Quay người lại phía sau đi, mang nơi đó tách ra”

Phùng Kiến Vũ ngượng ngùng, rất không muốn làm theo lời của Vương Thanh nhưng không còn cách nào khác cả. Vương Thanh nhìn thấy nơi bắp đùi non mềm kia của Phùng Kiến Vũ còn nguyên những dấu xanh tím mà hắn để lại liền có chút nóng nảy tức giận vì không thể ngay bây giờ ăn sạch sẽ người kia vào trong bụng:

“Mặc đồ vào đi, chăm sóc nơi đó cho thật tốt ngày mai tôi trở về rồi, tôi không muốn phải mất hứng đâu”

Phùng Kiến Vũ nhanh chóng mặc đồ vào lại, gương mặt hiện tại chẳng khác nào một con tôm luộc đỏ rực cả. Sau đó điện thoại đột nhiên tắt máy, Phùng Kiến Vũ khẽ thở dài một tiếng, xem ra cậu vẫn phải nghĩ cách khác xoay sở tiền đưa cho mẹ Phùng. Phùng Kiến Vũ hít một hơi thật sâu rồi mới mở cửa bước ra ngoài, đúng lúc bắt gặp Phùng Tiểu Phương đang đứng trước cửa phòng tắm, cậu giật mình có chút gấp gáp:

“Phương Phương em đứng ở đây...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, Phùng Tiểu Phương đã làm một bộ dạng khó chịu bước vào trong phòng tắm, trước khi đóng cửa lại còn không quên lầm bầm:

“Anh ở trong đó làm cái gì mà lâu thế, cơm cũng chưa có nấu đâu”.

30. Chương 30: Tôi Khi Nào Đồng Ý Cho Em Đi Làm

Buổi tối ngày hôm ấy khi ăn cơm xong, Phùng Kiến Vũ ngồi ở bên cạnh mẹ Phùng khó khăn mở lời:

“Mẹ à, con lần này về thăm nhà một thời gian thôi, ngày mai phải làm việc cho nên không thể ở lại được, tiền con sẽ thu xếp gửi về sớm nhất có thể”

Mẹ Phùng nghe Phùng Kiến Vũ nói lại sắp chuẩn bị rời đi liền lo lắng cầm lấy tay Phùng Kiến Vũ hỏi han:

“Đại Vũ, lần đó con đột nhiên bị người ta đến bắt đi là sao vậy, còn có con bây giờ rốt cuộc đang ở chỗ nào, làm việc gì?”

Phùng Kiến Vũ không thể nói mình hiện tại đang sống ở nhà của Vương Thanh, càng không thể nói công việc của cậu hiện giờ là làm cho Vương Thanh vui vẻ, nếu như mẹ Phùng mà biết được chuyện này khẳng định sẽ tức giận, mà nếu như tức giận nhất định sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe, chính vì thế mà Phùng Kiến Vũ mới trả lời thế này:

“Mẹ à, con mới chuyển công việc mới, công việc này tốt lắm... rất nhàn hạ không có áp lực gì cả đâu, mẹ yên tâm đừng lo lắng”

Phùng Kiến Vũ nói ra câu công việc nhàn hạ không áp lực, ngón tay còn tự giác đưa tới xoắn lấy vạt áo của mình một chút, không có một công việc nào so với công việc cậu đang làm vất vả hơn, lúc nào cũng bị Vương Thanh tình lực dư thừa ra vào không ngừng nghỉ, còn luôn luôn phải lấy lòng sợ hấn nổi giận. Phùng Kiến Vũ đang định nói gì đó thì bên ngoài cửa liền có tiếng chuông, Phùng Kiến Vũ không biết ai đến giờ này liền ra ngoài mở cửa, người bên ngoài mặc một bộ vest lịch lãm đứng ở phía trước hướng cậu cúi đầu:

“Xin hỏi Phùng tiên sinh có phải không?”

Phùng Kiến Vũ hỏi một tiếng:

“Đúng vậy, anh là ai thế?”

Người đàn ông kia lấy ra một túi đồ lớn đưa đến trước mặt Phùng Kiến Vũ: “Cái này là ngài chỉ huy tặng cho ngài...” Sau đó anh ta từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ: “Cái này ngài chỉ huy nói là thuốc cho ngài”

Phùng Kiến Vũ tiếp nhận lấy túi đồ kia, còn chưa kịp nói cảm ơn với người nọ thì anh ta đã rời đi rồi.

“Đại Vũ, là ai tới vậy?” Mẹ Phùng từ bên trong nói vọng ra.

Phùng Kiến Vũ nhanh chóng cất chiếc hộp nhỏ kia vào trong túi áo rồi xoay người bước vào bên trong:

“Là người giao đồ thôi mẹ”

Phùng Kiến Vũ đặt túi đồ xuống bàn, cậu cũng không biết trong đó có cái gì vì thế liền nói dối:

“Là đồ công ty con thưởng...”

Phùng Kiến Vũ vừa nói vừa mang từng thứ đồ trong túi bỏ ra, tất cả đều là thuốc bổ có giá trên trời, Phùng Kiến Vũ nhìn cũng giật mình chứ đừng nói là mẹ Phùng. Mẹ Phùng tiếc tiền nhú mày hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Đại Vũ, mấy thứ đồ này...”

Phùng Kiến Vũ nhanh chóng kiểm soát:

“Con gần đây mới làm cho một công ty sản xuất thuốc bổ, mấy thứ này bán ra thị trường thì đắt, nhưng trong công đoạn sản xuất cũng không đắt đến mức như vậy đâu, cho nên công ty mới thưởng nhiều thuốc bổ đến như thế”

Phùng Kiến Vũ vừa nói vừa nhanh chóng bỏ bảy tám hộp thuốc bổ ra đặt ở trên bàn, đúng lúc này không cẩn thận tiền từ trong túi cũng bị bay ra một chút rơi cả xuống sàn nhà. Phùng Kiến Vũ giật mình nhìn số tiền rơi ở dưới đất cũng hoảng hốt, tiền này quả thật rất nhiều, trong túi đồ này lại còn nhiều hơn. Phùng Kiến Vũ không dám mang hết tiền bỏ ra mà chỉ nhanh chóng cúi người nhặt lên số tiền này xếp gọn lại:

“Mẹ à, đây là tiền thưởng công ty thưởng cho con, chỉ là số tiền nhỏ thôi, công ty mấy năm nay làm ăn rất được”

Mẹ Phùng nghi ngờ nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Đại Vũ, con có phải giấu mẹ chuyện gì hay không?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu giấu giếm:

“Không có, con nói đều là thật hết”

Sau đó mẹ Phùng và Phùng Kiến Vũ ngồi nói chuyện một lúc rồi trở về phòng ngủ. Phùng Kiến Vũ mang theo số tiền kia cầm về phòng, phân vân một hồi liền cầm điện thoại lên gọi cho Vương Thanh, đầu dây bên kia tưởng chừng như không bắt máy, khi Phùng Kiến Vũ định cúp máy rồi thì ở đó mới truyền ra giọng nam quen thuộc:

“Còn chưa ngủ?”

Phùng Kiến Vũ giật mình nhìn đồng hồ đã mười rưỡi rồi, cậu có phải hay không là đánh thức Vương Thanh:

“Ngài ngủ rồi sao? Xin lỗi ngài, em không có cố ý đâu”

Vương Thanh vẫn còn chưa ngủ, hắn đang giải quyết hết số công việc còn lại để ngày mai có thể trở về:

“Gọi có chuyện gì?”

Phùng Kiến Vũ a một tiếng, sau đó liền ấp úng:

“Ngài sao lại đưa em nhiều tiền như thế, thật nhiều...”

Vương Thanh thản nhiên đáp:

“Để cho em có thể chu cấp cả đời cho mẹ em, sau này không cần trở về đó nữa”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền buồn bã, nhưng vẫn nói một tiếng cảm ơn với Vương Thanh:

“Cảm ơn ngài, số tiền đó em nhất định sẽ trả cho ngài”

Vương Thanh hỏi:

“Em lấy đâu ra trả cho tôi?”

Số tiền kia đúng là Phùng Kiến Vũ cậu có đi làm cả đời cũng chưa chắc có được:

“Em sẽ đi làm việc...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, Vương Thanh đã cắt ngang lời cậu:

“Tôi khi nào nói đồng ý cho em đi làm? Tôi nói cho em biết, em sau này chỉ có thể ở trong nhà của tôi, tôi muốn lúc nào em cũng phải xuất hiện trước mặt tôi”

Phùng Kiến Vũ im lặng, Vương Thanh liền dịu giọng đi một chút:

“Bôi thuốc chưa?”

Phùng Kiến Vũ không hiểu Vương Thanh nói cái gì:

“A?”

Vương Thanh kiên nhẫn nhắc cho Phùng Kiến Vũ nhớ:

“Thuốc tôi đưa cho em”

Phùng Kiến Vũ nhớ ra liền đưa tay vào trong túi áo lấy ra hộp nhỏ đó:

“Là thuốc gì a?”

Vương Thanh thản nhiên đáp:

“Thuốc thoa động nhỏ của em”.

31. Chương 31: Tính Kế

Phùng Kiến Vũ a một tiếng, sau đó liền câm nín luôn. Vương Thanh trầm giọng:

“Thoa thuốc, ngày mai tôi trở về rồi tôi muốn em”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy câu kia vừa xấu hổ vừa vui vẻ, nắm chặt lọ thuốc ở trong tay khẽ mỉm cười:

“Ân, một lát nữa em thoa”

Vương Thanh khàn giọng:

“Thoa luôn bây giờ đi”

Phùng Kiến Vũ hai tai nóng bừng, im lặng một chút rồi nói với Vương Thanh:

“Em thoa xong rồi”

Vương Thanh không hài lòng:

“Tôi không phải đã nói rồi sao, tôi ghét nhất là nói dối”

Phùng Kiến Vũ quả đúng là chưa có mang thuốc thoa vào, khi nghe Vương Thanh nói vậy liền rất biết nghe lời lấy thuốc ra ngón tay thoa vào phía sau mông. Thuốc vừa chạm vào nơi đó liền truyền đến cảm giác nóng rất thiêu đốt, khiến cho Phùng Kiến Vũ kêu lên một tiếng, Vương Thanh ở bên này nghe được liền biết lần này chắc chắn người nào đó đã thành thật chịu thoa thuốc:

“Sao? Đau sao?”

Phùng Kiến Vũ đau đến mức khóe mắt ửng hồng phải nhanh chóng mang đầu ngón tay kia lấy ra:

“Ừm... thực đau”

Vương Thanh khàn giọng:

“Tiếp tục thoa thuốc, tôi biết được khi nào em nói dối, khi nào em đang nói thật đấy, đừng mong qua mắt được tôi”

Phùng Kiến Vũ ô ô thở dốc, vừa thoa thuốc ở phía sau vừa khó khăn hỏi Vương Thanh:

“Ngài cho em bôi thuốc gì a... em cảm thấy không ổn...”

Vương Thanh cảm thấy trong người khó chịu, Phùng Kiến Vũ cứ như vậy thật sự khiến cho hắn không thể nào tập trung mà giải quyết công việc được:

“Em đừng có ở đó xảo biện nữa”

Phùng Kiến Vũ xuyết xoa kêu đau, thuốc vừa chạm vào nơi đó liền có cảm giác đau đến các dây thần kinh cũng phải tê dại, tầng mồ hôi mỏng chảy ra ở trên trán của cậu, ngay cả gối đầu cũng đã sớm ẩm ướt:

“Ừm... em không có nói dối... thuốc này đúng là rất kỳ lạ”

Vương Thanh âm trầm:

“Kỳ lạ như thế nào?”

Phùng Kiến Vũ cắn cắn môi, tay ở bên dưới muốn bỏ xuống nhưng một khi bỏ xuống lại cảm thấy không thoải mái thế cho nên lúc này đành cố gắng tiếp tục xoa xoa ở bên ngoài:

“Đau a, khó chịu...”

Vương Thanh đưa tay cầm lấy ly rượu đang đặt ở trên bàn uống một ngụm nhỏ:

“Có giống như lúc tôi ở trong em hay không?”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy câu nói kia của Vương Thanh liền xấu hổ, giọng nói cũng nhỏ đi một chút:

“Ngài chỉ huy... em đợi ngài trở về”

Vương Thanh im lặng lắng nghe tiếng thở dốc ở đầu dây bên kia, không biết qua bao lâu hẳn mới lên tiếng nói:

“Được rồi, đi rửa tay đi, thuốc này không thể để chạm vào mắt đâu”

Phùng Kiến Vũ sớm đã không còn tỉnh táo nữa, hai mắt lim dim nhắm hờ ân một tiếng. Vương Thanh khẽ thở dài cúp máy, Phùng Kiến Vũ ở bên này cũng cứ như vậy mà ngủ luôn.

Trong lúc Phùng Kiến Vũ cùng Vương Thanh nói chuyện, Phùng Tiểu Phương ở bên ngoài vừa vặn nghe được đoạn đối thoại đó, cũng hiểu được anh trai hờ kia của mình đang che giấu việc gì, xem ra người anh này cũng thật không đơn giản còn có thể kiếm được một người giàu có để vùi tiền. Phùng Tiểu Phương có điểm tức giận bởi vì Phùng Kiến Vũ luôn che giấu, hẳn là người anh trai hờ này của cô muốn một mình hưởng phúc đầy mà. Phùng Tiểu Phương càng nghĩ liền càng cảm thấy không vui, thế cho nên trong lòng đã âm thầm vạch ra một kế hoạch...

Khi Phùng Kiến Vũ tỉnh dậy đã là buổi trưa ngày hôm sau, cậu giật mình mang điện thoại lên nhìn phát hiện ra đã là 11 giờ rồi liền hoảng hốt ngồi dậy, bước xuống giường đi vào trong phòng tắm đánh răng rửa mặt. Vương Thanh nói buổi tối sẽ trở về, cho dù không biết chính xác là mấy giờ nhưng cậu cũng không

thể chậm trễ được, phải trở về trước hần nếu không hần khẳng định sẽ nổi giận.

Phùng Kiến Vũ đang ở trong phòng tắm đánh răng rửa mặt bên ngoài liền có tiếng gọi của Phùng Tiểu Phương:

“Anh à, mau xuống nhà ăn cơm đi”

Phùng Kiến Vũ lớn tiếng nói vọng ra:

“Được rồi, anh xuống liền đây”

Phùng Kiến Vũ bước xuống nhà, mẹ Phùng và Phùng Tiểu Phương đã ngồi trên bàn ăn đợi cậu rồi. Bởi vì ngày hôm qua Phùng Kiến Vũ đưa cho mẹ Phùng rất nhiều tiền cho nên bữa ăn ngày hôm nay cũng phá lệ phong phú hơn thường ngày, mẹ Phùng đương nhiên nhìn thấy con trai sức khỏe cũng dần dần tốt lên, gương mặt hồng hào ra thấy rõ.

Phùng Kiến Vũ nhìn thấy mẹ Phùng như thế liền vui vẻ bớt lo âu hơn một chút:

“Mẹ à, lát nữa ăn cơm xong con phải đi cho kịp giờ...” Phùng Kiến Vũ nói đến đây liền dừng lại một chút, có chút không muốn rời đi: “Nếu như sau này rảnh rồi sẽ trở về thăm mẹ thường xuyên”

Phùng Kiến Vũ không biết có thể về thăm mẹ Phùng thường xuyên hay không nữa, bởi vì Vương Thanh ngày hôm qua đã nói với cậu rằng cậu không được phép trở về. Mẹ Phùng khóe mắt cay cay gấp cho Phùng Kiến Vũ một miếng thịt bỏ vào bát:

“Được rồi, lên đó nhớ giữ gìn sức khỏe, thường xuyên gọi điện về cho mẹ là được rồi, con cũng không cần phải lo lắng cho mẹ nhiều”

Phùng Tiểu Phương ở bên cạnh lên tiếng hỏi:

“Anh à, anh ở trên đó làm cái gì vậy?”

Phùng Kiến Vũ phút đầu giật mình, lúc sau liền nhanh chóng đáp:

“Làm nhân viên trong một công ty thôi”

Phùng Tiểu Phương giả bộ:

“Hay là em cũng lên đó kiếm việc làm, ở dưới này chẳng có việc gì em có thể làm được”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền lập tức ngăn cản, cậu không thể để cho Phùng Tiểu Phương đi cùng cậu lên đó được:

“Không được... em lên rồi lấy ai ở nhà chăm sóc mẹ chứ?”

Vừa mới rồi Phùng Tiểu Phương đã nói với mẹ Phùng mong muốn đi chuyến này với Phùng Kiến Vũ, mẹ Phùng nghe cũng cảm thấy có lý, đứa con gái này suốt ngày ăn chơi không chịu làm việc hiện tại đột nhiên lại muốn đi làm việc như vậy khiến cho bà rất vui, hơn nữa lên đó còn có Phùng Kiến Vũ hai anh em còn có thể giúp đỡ chiếu cố lẫn nhau:

“Đại Vũ à, không cần lo cho mẹ...”

Mẹ Phùng còn chưa kịp nói xong, Phùng Kiến Vũ đã trực tiếp từ chối:

“Mẹ à không thể được, chuyện này con đã quyết rồi, phải có người ở lại chăm sóc mẹ”

Sau đó cả bữa cơm không ai nói với nhau câu nào nữa, đến khi Phùng Kiến Vũ mang bát đĩa vào trong rửa thì Phùng Tiểu Phương liền đi vào nói chuyện với cậu:

“Em ngày hôm qua đã nghe thấy hết những chuyện anh nói trong điện thoại, cho nên em biết anh ở trên đó làm cái gì rồi, cũng biết anh vì sao lại không muốn để em đi”

Phùng Kiến Vũ giật mình đình chỉ mọi động tác, Phùng Tiểu Phương ở bên cạnh quan sát sắc mặt của Phùng Kiến Vũ rồi mới tiếp tục nói:

“Nếu anh không dẫn em đi, em sẽ mang chuyện này nói cho mẹ biết, đến lúc đó hậu quả thế nào hãn anh cũng biết”.

32. Chương 32: Làm Sai Sẽ Phạt

Phùng Kiến Vũ quay sang nhìn Phùng Tiểu Phương, cậu không thể dẫn Phùng Tiểu Phương lên đó nếu như để Vương Thanh biết hãn khẳng định sẽ nổi giận, nhưng nếu như cậu không dẫn cô ấy đi mẹ Phùng cũng sẽ nổi giận. Phùng Kiến Vũ nghĩ nghĩ một hồi liền đưa ra quyết định:

“Dẫn em lên đó cũng được, nhưng em phải hứa không nói cho mẹ biết, lên đó anh sẽ thuê một căn nhà cho em ở”

Phùng Kiến Vũ cậu vẫn còn số tiền Vương Thanh đưa cho nên cậu sẽ dùng số tiền đó để thuê nhà cho Phùng Tiểu Phương, chuyện tiếp sau đó như thế nào thì sẽ từ từ tính tiếp, dù sao bây giờ cũng không còn

có cách giải quyết nào hơn cách giải quyết này nữa.

Phùng Kiến Vũ nói với mẹ Phùng rằng mình đã thay đổi quyết định, đồng ý cho Phùng Tiểu Phương đi theo cùng. Phùng Tiểu Phương nhanh chóng chạy lên lầu thu dọn đồ đạc rồi rời đi. Lúc hai người họ rời đi đã là 1 giờ, đương nhiên Phùng Kiến Vũ không có phi thuyền bay nhanh giống như của Vương Thanh cho nên vẫn phải mất một khoảng thời gian ở bên ngoài đón xe đi về, khi lên đến nơi cũng phải mất 3 tiếng đồng hồ, dẫn Phùng Tiểu Phương đi thuê nhà cũng phải mất 1 tiếng đồng hồ nữa, làm xong xuôi mọi việc là 5 giờ chiều. Trời đột nhiên đổ cơn mưa lớn, số tiền mà cậu mang theo cũng đã đưa hết cho Phùng Tiểu Phương rồi cho nên không còn tiền để đón xe trở về, chỉ có thể cứ như vậy nhanh chân chạy về nhà của Vương Thanh, may mắn là ở chỗ này cách nhà của Vương Thanh cũng không quá xa.

Phùng Kiến Vũ vừa về đến nhà thì trời cũng ngừng mưa, quần áo trên người đã sớm ướt nhẹp, mái tóc vẫn còn nhỏ giọt, cậu đẩy cửa bước vào nhà âm thầm cầu mong Vương Thanh chưa trở về, nếu không cậu thật sự không biết sẽ phải giải thích với hắn như thế nào. Có điều điều cậu lo lắng nhất thật sự đã xảy ra, Vương Thanh đã sớm ngồi ở trên bàn ăn trong đại sảnh âm thầm đợi cậu.

Vương Thanh xoay người nhìn Phùng Kiến Vũ không nói gì, Phùng Kiến Vũ sợ hãi cố gắng mỉm cười nhìn Vương Thanh lên tiếng:

“Ngài về đã lâu hay chưa, trời mưa quá cho nên xe cộ cũng khó lưu thông”

Vương Thanh lạnh giọng nhắc nhở cho Phùng Kiến Vũ nhớ:

“Tôi nói thế nào? Tôi nói buổi sáng em phải có mặt ở nhà, bây giờ là mấy giờ rồi?”

Phùng Kiến Vũ đưa tay lau nước mưa dính ở trên mặt, có điểm gấp gáp không biết nên làm thế nào mới phải, đúng lúc này bên ngoài liền có tiếng chuông cửa truyền đến, Phùng Kiến Vũ đứng im ở đó không dám nhúc nhích. Tiếng chuông vẫn kêu không ngừng nghỉ, Vương Thanh hướng Phùng Kiến Vũ ra lệnh:

“Mở cửa đi”

Phùng Kiến Vũ không dám chậm trễ đi ra ngoài mở cửa, cửa vừa mở ra liền nhìn thấy Phùng Tiểu Phương đứng ở ngoài, cậu giật mình muốn mang cửa đóng lại thì ở phía sau lại có một giọng nói lạnh băng truyền đến:

“Là ai tới?”

Phùng Kiến Vũ khó xử không biết nên phải nói như thế nào, đúng lúc này Phùng Tiểu Phương liền nhanh chóng lách người tiến vào. Phùng Tiểu Phương vừa rồi có đi theo Phùng Kiến Vũ, mắt thấy anh trai hờ hĩa của mình bước vào căn nhà xa hoa tráng lệ như thế này liền âm thầm tính kế, cô cũng muốn ở tại căn nhà này, nói không biết chừng chủ nhân căn nhà này còn có thể nhầm trúng cô cũng lên.

Phùng Kiến Vũ sợ hãi quay đầu nhìn Vương Thanh, thấy Vương Thanh giống như tức giận thật rồi thì càng gấp gáp hơn ấp úng giải thích:

“À... đây là em gái của em... em ấy rời đi bây giờ...”

Phùng Tiểu Phương nhìn thấy người đàn ông trước mặt vô cùng đẹp trai, vừa nhìn qua liền có cảm giác quý tộc liền lên tiếng nói:

“Anh à, nhà anh thuê cho em có điểm kỳ quái, em cảm thấy an ninh ở đó không tốt, cho nên em có thể ở lại đây được hay không?”

Phùng Kiến Vũ thật sự muốn ngắt ngay tại chỗ, lần này cậu nhất định thăm rồi, Vương Thanh khẳng định sẽ tức giận. Phùng Tiểu Phương không thấy Phùng Kiến Vũ nói gì liền hướng Vương Thanh cười nói dịu dàng:

“Em gọi là Tiểu Phương, xin lỗi đã làm phiền ngài nếu như ngài không đồng ý em sẽ rời đi ngay”

Vương Thanh im lặng, không gian tiếp theo cũng im lặng, tưởng chừng như có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nước mưa từ trên người Phùng Kiến Vũ nhỏ xuống sàn nhà cẩm thạch. Không biết qua bao lâu, Vương Thanh mới lạnh giọng lên tiếng phát ra hai chữ:

“Ăn cơm”

Phùng Kiến Vũ quả thật còn bị Vương Thanh dọa cho đến mức muốn ngắt ngay tại chỗ này, khi nghe Vương Thanh nói ăn cơm cũng không chậm trễ nữa nhanh chóng bước tới bàn ăn mặc kệ cho quần áo trên người vẫn ướt sũng nước, Phùng Tiểu Phương tuy rằng cũng sợ những vấn đề đi tới kéo ghế ngồi xuống.

Phùng Kiến Vũ cúi mặt nhìn xuống thức ăn ở trên bàn, Vương Thanh thản nhiên cầm đũa lên gấp thức ăn đưa vào trong miệng, Phùng Tiểu Phương ở bên cạnh cố gắng tự nhiên nhất cầm đũa lên gấp thức ăn đưa vào trong miệng:

“Món này thật là ngon”

Vương Thanh không đáp lời, Phùng Kiến Vũ đương nhiên lại càng không dám nói, cậu bây giờ ngay cả cơm cũng không dám ăn vì Vương Thanh căn bản cũng chưa nói là cho cậu ăn. Phùng Kiến Vũ cảm thấy thật sự rất đau đầu, có lẽ do nước mưa ngấm vào người cho nên bây giờ cũng có chút hơi lạnh. Cả một bữa cơm đó Phùng Kiến Vũ không hề dám cầm đũa gấp thức ăn, chỉ còn biết cúi đầu không dám ngẩng đầu lên. Khi ăn cơm xong rồi Vương Thanh liền phân phó người mang Phùng Tiểu Phương đến một căn phòng. Phùng Tiểu Phương đi rồi, trên bàn ăn lúc này chỉ còn hai người, Phùng Kiến Vũ bắt đầu lo lắng bất an.

Vương Thanh đứng dậy bước lên lầu bỏ mặc Phùng Kiến Vũ ở lại dưới đại sảnh. Phùng Kiến Vũ sau khi xác nhận Vương Thanh đã rời đi rồi mới dám ngẩng đầu lên thở nhẹ một hơi, có điều cũng vẫn rất thành

thật không dám lén gấp đồ ăn bỏ vào miệng, ngay cả đi thay quần áo cũng không dám chỉ còn biết ngồi tại chỗ im lặng suy nghĩ, đợi Vương Thanh lên tiếng nói cái gì đó với cậu.

Ba mươi phút sau đó có một nữ hầu gái đi tới nói cậu lên trên lầu, Phùng Kiến Vũ chống đỡ cả người đứng dậy, khó nhọc bước từng bước lên bậc thang. Đến khi đứng trước cửa phòng Vương Thanh rồi phải bình ổn một lúc mới dám đưa tay gõ cửa, trong phòng một lúc sau mới có tiếng truyền tới:

“Bước vào”

Phùng Kiến Vũ mở cửa bước vào thấy Vương Thanh cả người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, đầu tóc cũng hơi ướt rất có thể là hần vừa mới rồi tắm xong. Phùng Kiến Vũ nuốt một ngụm nước miếng:

“Ngài mới tắm sao?”

Vương Thanh đứng ở một bên dùng khăn bông lau tóc không có ý định để ý tới Phùng Kiến Vũ, sau đó không biết qua bao lâu hần mới dừng lại bước tới gần kéo tủ lấy ra một chiếc roi da màu đen nhỏ nhìn rất chắc chắn:

“Tôi lúc trước đã nói nếu như em làm sai sẽ phạt, ngày hôm nay sẽ đích thân dạy dỗ em lại một chút”.

33. Chương 33: Quất Roi Da

Phùng Kiến Vũ thật sự muốn ngay lập tức xoay người chạy, Vương Thanh ngồi ở trên một chiếc ghế bành làm bằng da màu đen nhìn Phùng Kiến Vũ khàn giọng ra lệnh:

“Lại đây”

Phùng Kiến Vũ hai tay nắm chặt vạt áo sơ mi màu trắng sớm đã bị nước mưa làm cho dính chặt vào người, bước chân run rẩy tiến về phía trước. Đến khi Phùng Kiến Vũ đứng ở trước mặt Vương Thanh rồi hần liền lên tiếng hỏi cậu:

“Trên đời này tôi ghét nhất là cái gì?”

Phùng Kiến Vũ run rẩy trả lời:

“Là nói dối”

Vương Thanh cầm chắc roi da ở trong tay vung lên cao đánh xuống chân của Phùng Kiến Vũ đến chát một

tiếng, Phùng Kiến Vũ bị đau nhưng cũng không dám né tránh, khóe mắt phấp hồng muốn khóc:

“Vẫn còn thiếu”

Phùng Kiến Vũ dùng giọng mũi đáp:

“Là... không nghe lời... a”

Vương Thanh lại tiếp tục mang roi da đánh vào chân của Phùng Kiến Vũ khiến cho cậu phải kêu lên:

“Nói rõ ràng!”

Phùng Kiến Vũ hai tay nắm chặt vạt áo cổ nhện đau nói thật rõ ràng:

“Là nói dối và không nghe lời”

“Chát!” một tiếng nữa, Phùng Kiến Vũ cảm thấy bên bắp đùi đau rất nhưng lại không dám kêu hay né tránh gì cả.

“Còn khóc?” Vương Thanh lạnh giọng.

Phùng Kiến Vũ nhanh chóng đưa tay lên lau nước mắt nhưng mới vừa định đưa tay lên lau đã bị Vương Thanh tiếp tục dùng roi quất tới:

“Tôi nói em lau nước mắt sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu hoảng sợ, Vương Thanh tiếp tục đánh:

“Nói!”

Phùng Kiến Vũ lên tiếng đáp:

“Không có!”

Vương Thanh lấy một điều thuốc châm lên đưa vào miệng hút rồi nói với Phùng Kiến Vũ:

“Cởi quần”

Phùng Kiến Vũ không dám không nghe theo cú người cởi quần ra thật nhanh, Vương Thanh âm trầm ra lệnh:

“Xoay người lại”

Phùng Kiến Vũ xoay người mang hai cặp mông kia bày ra rõ ràng trước mặt Vương Thanh, Vương Thanh không một chút lưu tình mang roi da quất xuống đó, Phùng Kiến Vũ bất ngờ bị đau liền kêu một tiếng xoay người lại. Vương Thanh tức giận quát:

“Xoay người lại, còn dám kêu tôi lập tức đổi thứ khác đánh”

Phùng Kiến Vũ cứ đứng im như vậy đưa tay lên miệng ngăn lại tiếng kêu của mình, cứ mỗi lần Vương Thanh đánh xuống chân cậu lại run rẩy lão đảo, đánh đau tới mức mồ hôi ở hai bên huyệt thái dương cũng thi nhau chảy ra.

Không biết Vương Thanh đã đánh bao nhiêu cái mà ở trên mông của Phùng Kiến Vũ nhìn rõ vết ửng đỏ đến chói mắt. Vương Thanh mang roi da ném xuống sàn nhà rồi hỏi:

“Nói đi, đã biết lỗi hay chưa?”

Phùng Kiến Vũ nức nở cố gắng nói thật rõ ràng:

“Đã biết, em sẽ không có lần sau nữa...”

Vương Thanh lạnh giọng ra lệnh:

“Vào phòng tắm”

Phùng Kiến Vũ khó nhọc nâng bước chân tiến vào trong phòng tắm, cả người đau ê ẩm, đầu óc cũng quay cuồng như sắp ngất đến nơi. Đúng lúc này ở phía sau lại có một giọng nam lạnh lẽo thúc giục cậu:

“Bước nhanh”

Phùng Kiến Vũ giật mình, không dám chậm trễ lời Vương Thanh, hai tay nắm chặt lại với nhau cố gắng nhịn đau sải bước chân dài hơn một chút. Phùng Kiến Vũ vừa bước vào phòng tắm liền nhìn thấy ở trên thành bồn đặt hai chai rượu vang đỏ rất lớn, hơn nữa trong không khí rõ ràng còn ngập tràn mùi rượu vang rất nồng. Khi cậu bước tới bên cạnh bồn tắm mới phát hiện ra nước trong bồn không phải màu trắng trong suốt mà thay vào đó lại chính là màu đỏ, nếu như cậu đoán không nhầm bồn tắm này ở bên trong chứa rượu. Phùng Kiến Vũ quay lại phía sau nhìn Vương Thanh, nhưng khi cậu mới chỉ vừa có ý định đó thôi thì phía sau cậu liền có một lực mạnh mẽ đẩy cậu ngã úp sấp xuống bồn tắm, rượu vang đỏ ở trong bồn cũng theo đó bắn ra. Phùng Kiến Vũ bị sặc, theo phản xạ tự nhiên muốn ngồi dậy nhưng Vương Thanh ở

phía sau đã lên tiếng cảnh cáo cậu:

“Giữ nguyên như vậy”

Phùng Kiến Vũ trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi màu trắng, hiện tại còn bị rượu vang ở trong bồn làm cho xộc xệch không được ngay ngắn, mông nhỏ vẫn còn hằn rõ những vết roi da vừa rồi Vương Thanh quát. Vương Thanh cúi người đưa ngón tay chạm nhẹ trên từng vết thương của Phùng Kiến Vũ, đầu ngón tay kia chỉ vừa mới chuyển động là cả thân thể của ai đó lại run rẩy khê rung lên. Vương Thanh nhẹ giọng hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Sợ hãi tôi sao?”

Phùng Kiến Vũ không uống được rượu, tửu lượng của cậu vô cùng kém đến mức hiện tại chỉ cần ngửi thấy mùi rượu thôi cũng cảm thấy khó thở không thể thích ứng được rồi. Vương Thanh luồn tay vào bên trong vạt áo của Phùng Kiến Vũ, dùng một tay khẽ nhắc bụng cậu lên một chút, Phùng Kiến Vũ theo đó chơi với phải dùng tay bám chặt lấy thành bồn tắm để ngăn cho mặt không bị úp xuống dưới:

“Không trả lời?”

Phùng Kiến Vũ cố gắng dùng hết sức lực chống đỡ thân mình đáp:

“Không có”

Vương Thanh mang khăn lông đang quấn trên eo mình bỏ xuống, nhanh chóng tiến vào trong bồn tắm ngồi vào trong đó, hần dùng lực kéo Phùng Kiến Vũ ngồi dậy, mang cậu tiến vào trong lòng lạnh giọng hỏi:

“Không sợ tôi cho nên mới tự tung tự tác như vậy?”

Phùng Kiến Vũ giật mình vội vã lắc đầu giải thích:

“Không phải, em không...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, Vương Thanh đã đưa tay nắm lấy cằm cậu bóp thật mạnh:

“Đã nói tôi ghét nhất là cái gì? Thành thật trả lời tôi nếu không đừng có trách”

Phùng Kiến Vũ hai mắt phấp phấp chớp chớp đôi mắt lớn kia ý nói sẽ nghe lời, Vương Thanh buông cằm Phùng Kiến Vũ ra rồi đưa tay với lấy chai rượu vang lớn đặt ở bên thành bồn, hần mở nắp chai rượu đổ rượu vang đổ chậm rãi lên đỉnh đầu của Phùng Kiến Vũ, cả một quá trình đó vẫn vô cùng nhẹ nhàng hỏi:

“Tôi quát em như vậy, em cảm thấy uất ức sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu không nói, Vương Thanh hí mắt mang chai rượu kia dốc thẳng đứng khiến cho rượu ở trong đó cũng chảy xuống nhanh hơn. Phùng Kiến Vũ hoảng sợ thành thật trả lời:

“Đúng vậy, em là bất đắc dĩ mới trở về muộn, em đã phải chạy ở ngoài trời mưa...”

Choang một tiếng chai rượu lớn kia đã bị Vương Thanh đập xuống dưới sàn vỡ tan tành, Phùng Kiến Vũ trợn lớn hai mắt miệng cũng ngậm lại không dám nói cái gì nữa. Vương Thanh đưa tay về phía trước chậm chậm cởi ra từng nút áo sơ mi của Phùng Kiến Vũ:

“Tôi nói cho em biết nhé, uất ức cũng vô dụng, làm sai sẽ bị phạt, nếu như sau này em còn vi phạm nữa không cần biết là cố tình hay vô tình thì... không đơn giản là bị quát giống như hôm nay đâu, tôi sẽ... không cần em nữa!”.

34. Chương 34: Bánh Trôi Nóng

Phùng Kiến Vũ nghe thấy Vương Thanh nói không cần mình nữa liền hoảng sợ, trái tim bắt đầu bất an không thể khống chế được vội vàng luống cuống hướng Vương Thanh giải thích:

“Em không uất ức nữa, từ giờ em cũng sẽ không phạm lỗi nữa, ngài quát em cũng được nhưng ngài đừng không cần em nữa”

Vương Thanh đưa tay nắm lấy cằm của Phùng Kiến Vũ xoay về phía sau khẽ hỏi:

“Tôi hàng ngày sẽ mang roi da quát em, bất kể cho dù em đúng hay sai đều sẽ quát, em sẽ không uất ức sao?”

Phùng Kiến Vũ hai mắt phiếm hồng không rõ là bởi vì đau hay là do hoảng sợ mà nước mắt bên trong kia cũng long lanh như muốn chảy xuống:

“Sẽ không, em sẽ không uất ức”

Vương Thanh nhẹ nhàng xoay cả người Phùng Kiến Vũ lại đối diện mình, để cho cậu tựa lưng vào thành bồn tắm nhìn cậu thật lâu giống như muốn xem xem cậu có nói thật hay là không. Phùng Kiến Vũ cắn cắn môi dưới nhưng lại không muốn né tránh ánh mắt của Vương Thanh, cậu sợ nếu như mình né tránh thì Vương Thanh sẽ nghĩ cậu đang nói dối, Vương Thanh vừa rồi đã nói nếu như cậu còn phạm sai lầm nữa sẽ không cần cậu.

Vương Thanh trầm giọng nói:

“Hàng ngày quắt em vẫn còn chưa đủ đâu”

Phùng Kiến Vũ nắm chặt lòng bàn tay ở dưới im lặng không nói gì cả, Vương Thanh đưa tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ khẽ mơn trớn:

“Vừa mới rồi chưa có ăn cơm sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu thành thật:

“Ngài không nói em ăn cho nên em không ăn”

Vương Thanh hài lòng bật cười:

“Thực ngoan, tôi chính là thích người nghe lời tôi như vậy. Tôi nói người chuẩn bị đồ ăn cho em rồi, đợi một lát tôi dứt em ăn, có vui không?”

Phùng Kiến Vũ trong lòng cảm thấy rét lạnh, rõ ràng người trước mặt vô cùng ôn nhu nhưng không hiểu sao cậu lại không thể buông lỏng cảnh giác được, nhưng mà cho dù thế nào đi chăng nữa Phùng Kiến Vũ vẫn phải mỉm cười đáp:

“Ừm, vui!”

Vương Thanh kéo tay Phùng Kiến Vũ để cho cậu ngã vào lòng hắn, mang ngón tay thon dài của cậu khẽ vuốt ve:

“Đáng yêu như vậy tại vì sao ưa nói dối đây?”

Phùng Kiến Vũ giật mình, Vương Thanh không phải là có năng lực đặc biệt có thể nhìn thấu mọi thứ chứ, tại sao cái gì cậu muốn che giấu hắn đều có thể nhìn thấy hết tất cả đây. Phùng Kiến Vũ im lặng không nói, Vương Thanh đưa tay xuống phía dưới chọn đúng chỗ vết thương ở trên mông cậu nhéo lấy, hắn dùng lực cực kỳ mạnh nhưng giọng nói hiện giờ phát ra lại rất dịu dàng giống như là hành động kia cùng hắn không có nửa điểm liên quan:

“Cười lên nhìn sẽ rất vừa mắt”

Phùng Kiến Vũ cố gắng nhịn đau ngẩng đầu nhìn Vương Thanh cười, khóe mắt ửng hồng, sống mũi cũng đồng dạng ửng hồng nhưng nụ cười ở trên môi vẫn không có ý định dừng lại. Vương Thanh nhếch môi cúi đầu hôn nhẹ một cái vào môi của Phùng Kiến Vũ:

“Rất thuận mắt, tôi rất thích!”

Phùng Kiến Vũ vì đau đớn mà giọng nói cũng chuyển khàn rõ rệt:

“Cám ơn ngài”

Một lúc sau đó có một nữ hầu gái cầm vào một cái bát nhỏ, trong đó không biết đựng cái gì nhưng Phùng Kiến Vũ vẫn có thể nhìn thấy hơi nóng theo tầng khói bốc lên cao. Nữ hầu gái kia cả một đường bước vào đều cúi đầu không dám ngẩng mặt lên, Phùng Kiến Vũ thấy cô ấy như vậy cũng đỡ xấu hổ đi một chút, cậu cho dù không nhìn thấy bộ dạng của mình thế nào nhưng cậu biết mình hiện giờ rất thảm.

Vương Thanh cầm lấy chiếc bát nhỏ kia trên tay để ở trước mặt Phùng Kiến Vũ nói:

“Em thích ngọt có phải không?”

Phùng Kiến Vũ quả thật thích ăn ngọt cho nên khẽ gật đầu, Vương Thanh trước hết là mang thìa nhỏ múc lấy nước ở trong đó đưa đến trước miệng Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ há miệng ra ngậm lấy thìa kia uống ngụm nước đó, món bánh trôi này vừa mới nấu xong cho nên vẫn còn nóng, Phùng Kiến Vũ đầu lưỡi vừa chạm vào liền bị nóng phải tránh xa. Vương Thanh vẫn giữ nguyên tư thế đó âm trầm nhìn Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ sợ hãi cố gắng nhịn nóng uống một ngụm, nước nóng truyền qua cuống họng vào đến tận dạ dày vẫn còn cảm thấy giống như bị bỏng rát. Vương Thanh mang thìa để lại vào trong bát hỏi:

“Thế nào, ngon đúng chứ?”

Phùng Kiến Vũ hít một hơi:

“Ngon, nhưng mà có chút nóng, em...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, Vương Thanh đã lên tiếng cắt ngang lời cậu:

“Có nóng sao? Tôi vì sao không cảm thấy thế? Hay là em lại đang nói dối?”

Phùng Kiến Vũ giật mình, Vương Thanh nhất định là muốn dồn cậu vào bước đường cùng, chính vì thế Phùng Kiến Vũ liền tìm cách sửa lời:

“Àn... có thể là vì em quá đói cho nên nhất thời cảm giác sai rồi, ngài dứt em lại một miếng nữa em từ từ cảm nhận xem”

Vương Thanh lần này dùng thìa lấy một viên bánh trôi đặc biệt lớn đưa đến phía trước miệng của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ nhìn thấy thế thì rất sợ, bánh trôi lớn kia mà cắn ra khẳng định sẽ rất nóng,

nhưng bây giờ Vương Thanh lại có ý định muốn cậu ăn viên bánh trôi này... Phùng Kiến Vũ cậu đây thật sự có muốn không ăn cũng không thể”.

Phùng Kiến Vũ há miệng, Vương Thanh không một chút thương tình trực tiếp mang bánh trôi vừa lớn vừa nóng kia đút vào trong miệng của Phùng Kiến Vũ.

35. Chương 35: Ai Dạy Em Phản Kháng

Phùng Kiến Vũ cắn hờ một miếng, nước ở bên trong tiết ra nóng vô cùng, đầu lưỡi tê dại đau rát đến mức cậu phải nhanh chóng mang viên bánh trôi lớn kia phun ra. Vương Thanh một bộ dạng âm trầm nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ đưa tay lên miệng nhăn nhó, đôi mắt phấp phồng đáng thương nhìn Vương Thanh ấp úng nói:

“Nóng quá... em không thể ăn”

Không gian tiếp theo rơi vào trạng thái yên tĩnh đến kỳ lạ, Phùng Kiến Vũ không dám tùy ý cử động, lại càng không dám mở miệng nói thêm bất cứ lời nào cả, Vương Thanh nhìn xuống phía dưới bồn tắm đều là rượu vang đỏ phát hiện ra viên bánh trôi kia đang nằm ở trên đùi của Phùng Kiến Vũ, hấn ngẩng đầu chậm rãi lên tiếng:

“Nhặt lên”

Phùng Kiến Vũ hiểu ý dùng hai đầu ngón tay của mình cầm lấy viên bánh trôi kia lên, Vương Thanh lạnh giọng phát ra một chữ:

“Ăn”

Phùng Kiến Vũ thật sự muốn chạy thật nhanh rời khỏi chỗ này, bàn tay run rẩy mang viên bánh trôi lớn kia đút vào trong miệng của mình. Bánh trôi rất mềm không còn nóng nữa, hiện tại còn kèm theo hương vị của rượu vang đỏ, Phùng Kiến Vũ đưa vào miệng liền cảm nhận rõ ràng được vị rượu hơi chất, khiến cho cậu chưa thể ngay lập tức thích nghi ngay được. Miếng bánh trôi này rất lớn còn đặc biệt dẻo hơn bình thường, Phùng Kiến Vũ nhai nhai một hồi vẫn chưa tài nào có thể nuốt xuống được, trong miệng cũng bị lấp đầy viên bánh đó. Vương Thanh tiếp tục mang thêm một viên bánh nữa bỏ vào miệng của Phùng Kiến Vũ, cái miệng nhỏ nhắn kia của cậu không tài nào có thể tiếp nhận được hai viên bánh trôi lớn như vậy, chính vì thế khi Vương Thanh vừa thu tay lại viên bánh trôi đó cũng từ miệng của Phùng Kiến Vũ rơi ra.

Phùng Kiến Vũ hoảng sợ, vốn tưởng rằng Vương Thanh sẽ lại tức giận nữa cho nên cả người liền căng cứng lại, ngay cả miệng đang nhai bánh trôi cũng đột ngột dừng lại. Vương Thanh khề nói:

“Nuốt đi rồi mang viên kia bỏ vào miệng”

Phùng Kiến Vũ nước mắt lưng tròng gật đầu, bởi vì quá mức gấp gáp cho nên khi miếng bánh trôi kia được cậu nuốt xuống vẫn bị vướng ở cổ họng không tài nào lấy ra được, Phùng Kiến Vũ đưa tay ôm cổ mình ho sặc sụa, Vương Thanh ở một bên nhíu mày chậm rãi rót cho cậu một ly rượu đưa tới. Phùng Kiến Vũ không uống được rượu, khi vừa mới nhấp một ngụm rượu kia liền cảm thấy không được lại ho tiếp tục phun ra. Vương Thanh nhìn người trước mặt chật vật như vậy mới có điểm động lòng, chậm chạp đưa tay tới kéo cậu vào lòng, khẽ vuốt nhẹ tấm lưng đang run rẩy liên tục kia:

“Tôi đưa em cái gì em cũng đều phun ra, em cố ý đúng không?”

Phùng Kiến Vũ ho đến mức gương mặt cũng đỏ bừng, khó khăn lắm mới mang viên bánh trôi kia nuốt được vào phía bên trong, nghe thấy câu hỏi kia của Vương Thanh liền lắc đầu giải thích:

“Không có, em không phải như vậy”

Vương Thanh nhìn bát bánh trôi để trên thành bồn tắm:

“Vậy em tự ăn đi”

Phùng Kiến Vũ vừa rồi suýt chút nữa mất mạng vì mấy viên bánh trôi này, hiện tại Vương Thanh còn muốn cậu tiếp tục ăn nữa, trong lòng tránh không được run rẩy không thôi. Phùng Kiến Vũ chậm rãi mang bát bánh trôi cầm lên, dùng thìa lấy một viên bánh trôi lớn nữa đưa lên miệng cắn một nửa chậm rãi nhai nhai thật kỹ. Vương Thanh ở bên cạnh nhìn Phùng Kiến Vũ chậm chạp như vậy cũng không thúc giục cậu mà chỉ hỏi:

“Em cảm thấy sau này còn dám tái phạm hay không?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu, nước mắt chảy xuống đến đáng thương. Vương Thanh cầm lấy bát bánh trôi trên tay Phùng Kiến Vũ để sang một bên rồi nâng cằm cậu lên ngắm nhìn một chút:

“Khóc thành bộ dạng thế này là đã biết sợ?”

Phùng Kiến Vũ quả thật rất sợ, chỉ còn biết nức nở muốn hướng Vương Thanh giải thích một chút:

“Em không có cố ý về muộn như vậy, em đã không quản trời mưa chạy thật nhanh về nhà, em...”

Vương Thanh mạnh tay nắm lấy cằm của Phùng Kiến Vũ:

“Em còn dẫn theo cả một người phụ nữ về theo?”

Phùng Kiến Vũ cảm giác như xương cằm của mình bị bóp vụn mất, cậu hốt hoảng đưa tay đẩy Vương

Thanh ra tránh né:

“Đó là...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, Vương Thanh đã trực tiếp bóp lấy hai bên má của cậu quát lớn:

“Ai dạy em phản kháng, ai dạy em hả?”

Vương Thanh từ trước đến nay tuy rằng đối xử với cậu có điểm thô bạo, nhưng hắn chưa bao giờ lớn tiếng với cậu cả, hiện tại bị một tiếng quát lớn đó của hắn liền khiến cho Phùng Kiến Vũ lâm vào trạng thái hoảng loạn hơn. Vương Thanh lộ rõ vẻ tức giận buông tay thật mạnh xuống khiến cho gương mặt nhỏ nhắn kia của Phùng Kiến Vũ cũng theo đó mà quay sang một bên:

“Đi ra ngoài lấy roi da vào đây”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy roi da thì hết hoảng, cậu nhanh chóng rồi rít nói:

“Em...”

Vương Thanh trầm giọng, trong giọng nói kia vô cùng có trọng lực:

”Tôi nói bước ra ngoài!

Phùng Kiến Vũ không biết nên phải làm thế nào, cậu không muốn lại bị quát nữa thật sự rất đau, càng nghĩ đến những cơn đau tê dại đó thì nước mắt cũng theo đó chảy ra, hai tay nắm chặt lại để ở dưới làn rượu, cái đầu nhỏ cúi xuống không có ý định ngẩng lên, cậu không muốn lại bị quát cho nên mới kiên quyết không đứng dậy.

36. Chương 36: Chuông Bạc

Đợi một lúc rồi Phùng Kiến Vũ vẫn không có ý định bước ra ngoài, Vương Thanh không suy nghĩ nhiều trực tiếp nhắc bổng Phùng Kiến Vũ vác lên vai bước ra khỏi phòng tắm, Phùng Kiến Vũ ở trên vai Vương Thanh hoảng loạn chân tay cũng dầy dựa loạn xạ:

“Đừng đánh, em thật sự là rất đau... xin ngài”

Vương Thanh để Phùng Kiến Vũ đứng ở dưới sàn rồi xoay người với lấy áo choàng tắm mặc vào người mình, Phùng Kiến Vũ bước lên phía trước rồi rít nói với Vương Thanh:

“Ngài đừng như vậy...”

Vương Thanh lạnh giọng:

“Đứng im ở đó đi!”

Phùng Kiến Vũ quả thật không dám bước tới nữa, nhưng vẫn liên tục cầu xin tha thứ, mắt thấy Vương Thanh đang cúi người nhặt chiếc roi da kia thì khóc đến mức nức nở:

“Em không muốn... ngài đừng đánh có được hay không... a”

Vương Thanh quát một roi, Phùng Kiến Vũ lập tức lão đảo muốn ngã xuống, Vương Thanh ở bên cạnh vẫn cứ lạnh lùng ra lệnh:

“Đứng cho thật vững, nếu như ngã xuống tiếp tục đánh!”

Phùng Kiến Vũ khóc ô ô:

“Ngài đừng đánh... em thật sự là rất đau”

Vương Thanh dùng roi da nâng cằm Phùng Kiến Vũ:

“Tôi hỏi em, tôi đã nói cho em biết rằng sáng nay phải có mặt ở nhà, em đến tối mới chịu quay trở về, việc này ai sai?”

Phùng Kiến Vũ đưa tay lau nước mắt, cánh mũi ửng hồng sục sục:

“Là em sai, em không nên buổi tối mới quay trở về”

Vương Thanh tiếp tục quát một roi nữa, Phùng Kiến Vũ theo đó cong người né tránh nhưng không kịp, Vương Thanh đưa tay nắm chặt cằm Phùng Kiến Vũ:

“Còn có, ngày mai khi tôi trở về tôi không muốn thấy người phụ nữ kia có mặt trong căn nhà này, nếu như em không thể đuổi cô ta đi được vậy thì người đi sẽ là em! Đã rõ ràng hay chưa?”

Phùng Kiến Vũ khóc đến mức hình ảnh phía trước cũng bị nước mắt làm cho mờ nhạt, cả gương mặt đều lem nhem đáng thương:

“Em đã rõ”

Vương Thanh nắm chặt roi da ở trong tay âm trầm nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Nói cho em biết, em sau này đừng mong xin tôi đi đâu nữa”

Phùng Kiến Vũ hoảng loạn gật đầu chỉ sợ Vương Thanh một lần nữa vung roi đánh xuống, Vương Thanh mạnh tay kéo Phùng Kiến Vũ ngã ở trên giường lớn, cậu cả người đau nhức đầu óc choáng váng chống đỡ thân mình ngồi dậy, còn chưa kịp định hình được điều gì đang xảy ra thì dưới cổ chân trái của cậu đã bị một cái gì đó mát lạnh khóa vào. Phùng Kiến Vũ giật mình cúi đầu nhìn xuống phát hiện ra đó là một chiếc vòng bạc có quả chuông rất lớn.

“Em đến nghĩ muốn trốn khỏi đây cũng đừng nghĩ, mỗi lần em di chuyển chuông bạc sẽ kêu, chiếc vòng này nếu như không có mật mã của tôi thì không ai có thể tháo nó ra được” Vương Thanh nắm chặt lấy cổ chân của Phùng Kiến Vũ, bóp mạnh đến mức cậu cũng bị đau đớn choáng váng theo.

Vương Thanh nắm lấy cổ chân đó của Phùng Kiến Vũ lắc nhẹ, chuông bạc đình đình kêu vang, tiếng kêu này thật sự rất lớn nếu như cậu cố tình bước nhanh hay là chạy khăng định tiếng đó sẽ còn vang lớn hơn.

“Có nghe thấy hay không? Tiếng chuông đặc biệt lớn, nếu như em đã có ý định muốn bỏ trốn vậy thì tốt nhất nên cầu mong có thể trốn được vĩnh viễn, nếu như để tôi bắt lại được, hậu quả sẽ không đơn giản giống như hôm nay đâu” Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ chậm rãi nói.

Phùng Kiến Vũ nhìn xuống dưới, tuy rằng chiếc vòng kia có trọng lượng không đáng kể nhưng không hiểu sao ngay giờ phút này đây cậu lại cảm thấy nó vô cùng nặng nề, nó nặng đến mức cho cậu có một cảm giác rằng nó chẳng khác nào một cái còng chân giữ cậu lại một chỗ, khiến cho cậu dường như không thể thoát ra cho dù một cơ hội nhỏ thôi cũng đều không có. Vương Thanh đưa mặt tiến sát về phía Phùng Kiến Vũ, đến khi cánh môi của hắn sắp chạm vào môi cậu rồi liền dừng lại mang hơi nhiệt nóng phun ra chậm chạp hỏi:

“Nghe rõ chưa?”

Phùng Kiến Vũ hai mắt phấp hờng, gò má ửng đỏ nước mắt, trong đôi mắt kia không chứa bất cứ một suy nghĩ nào khác ngoài sự sợ hãi Vương Thanh ra, cậu vội vàng gật đầu run rẩy đáp:

“Nghe rõ rồi”

Vương Thanh nhếch môi mang Phùng Kiến Vũ tiến vào trong lòng, bàn tay lạnh lẽo của hắn vuốt nhẹ tấm lưng cậu, lúc chạm vào vết thương của cậu cũng thật sự lưu tình nhẹ nhàng hơn rất nhiều:

“Nếu như em không nghe lời sẽ có kết cục như lúc trước, nhưng nếu em ngoan như thế này rồi tôi vì sao có lý do gì đánh em chứ?”

Phùng Kiến Vũ cả người run rẩy, cậu mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại muốn ngủ một giấc thật sâu nhưng mà vết thương trên người kia chẳng khác nào hàng trăm con côn trùng đang gặm cắn lấy thân thể cậu cả. Vương Thanh cũng cảm nhận được người trong lòng đang run rẩy, còn nhìn thấy trên trán của ai kia có một tầng mồ hôi mỏng, gương mặt có điểm tái nhợt liền thở dài một hơi:

“Nhìn em xem, bởi vì không nghe lời tôi liền thành ra đáng thương như vậy, với bộ dạng này thì khi nào mới có thể hồi phục đây, tôi cũng không muốn phải đợi quá lâu...”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy uất ức bởi vì Vương Thanh quả thật là vô cớ đánh người, nước mắt của cậu lại chảy xuống nhưng mà cậu hiện tại lại không dám đưa tay lau đi, cậu sợ Vương Thanh nhìn thấy cậu khóc sẽ dùng roi da quất cậu nữa, Phùng Kiến Vũ lợi dụng lúc Vương Thanh buông cậu ra bước xuống giường lấy cái gì đó, mới đưa tay lên lên đưa lên mặt lau thật nhanh đi nước mắt của mình.

37. Chương 37: Em Phải Tự Biết Điều Chỉnh

Vương Thanh từ trong ngăn tủ lấy ra một lọ thuốc nhỏ, Phùng Kiến Vũ mắt thấy Vương Thanh quay lại liền vội vã đưa tay xuống rồi quay mặt né tránh hẳn, dĩ nhiên thì hành động nhỏ này của Phùng Kiến Vũ làm sao có thể lọt khỏi mắt một người chỉ huy cả tinh cầu, có điều Vương Thanh cũng không có ý định vạch trần, hắn chỉ chậm rãi tiến đến ngồi lên giường mang thuốc bôi lên lưng của Phùng Kiến Vũ:

“Sẽ đau một chút...”

Quả thật đau vô cùng, thuốc vừa mới chạm vào vết thương của Phùng Kiến Vũ cả người cậu liền cũng run rẩy theo, miệng phát ra tiếng kêu nho nhỏ kiềm chế không hét to lên:

“Ừm”

Vương Thanh ở phía sau vẫn thành thực thoa thuốc giúp cho Phùng Kiến Vũ:

“Ngoan, rất nhanh tôi sẽ thoa xong”

Phùng Kiến Vũ rất muốn hỏi Vương Thanh vì sao đã đánh cậu mạnh tay như vậy nhưng bây giờ lại còn bôi thuốc giúp cậu, nhưng mà câu hỏi đó đến cuối cùng cậu vẫn không có dũng khí dám hỏi hắn. Vương Thanh ở phía sau Phùng Kiến Vũ cúi đầu vùi vào căn cổ của cậu thở khí nóng:

“Tiểu khoái lạc, nhanh một chút hồi phục nếu không tôi sẽ không chờ nữa”

Phùng Kiến Vũ lại khóc, nước mắt lặng lẽ chảy ra. Vương Thanh đương nhiên biết người nọ có điều kỳ quái vì thế hắn cũng không muốn dọa nạt cậu nữa, chỉ nhẹ giọng nói:

“Nhằm xuống đi, tôi giúp em thoa thuốc”

Phùng Kiến Vũ nằm xuống, phải mất một lúc cậu mới có thể nằm ổn định được, mỗi lần cử động vết thương lại giống như muốn rách ra vậy. Vương Thanh ôn nhu mang thuốc xoa ở hai bên hông cho Phùng Kiến Vũ, ánh mắt hơi nhíu lại một chút:

“Ngày mai tôi sẽ đi dự một bữa tiệc, vốn là sẽ mang theo em cùng đi, với tình trạng này em chỉ có thể ở nhà rồi”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy ở nhà cũng tốt, nếu như cậu cùng Vương Thanh đi dự tiệc vậy thì chiếc chuông bạc ở dưới chân kia của cậu sẽ bị người khác nhận ra, mỗi lần di chuyển chiếc chuông đó sẽ vang lên quả thật rất kỳ quái.

Vương Thanh thoa thuốc xong rồi liền đặt lọ thuốc kia qua một bên:

“Có muốn ăn một chút gì đó hay không?”

Phùng Kiến Vũ im lặng một chút, sau đó dè dặt đáp:

“Em muốn ngủ”

Vương Thanh cũng không ép Phùng Kiến Vũ nữa, hẩn nằm xuống bên cạnh cậu, lấy chăn đắp lên người cho cậu thật cẩn thận rồi dùng tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt ẩm ướt kia:

“Tôi thích một người nghe lời chứ không phải một người ngang bướng, tôi nói cái này đúng thì em tuyệt đối không được nói cái đó sai, nếu em muốn tôi ôn nhu với em thì em phải biết tự điều chỉnh, có hiểu không?”

Phùng Kiến Vũ đều nghe thấy rõ ràng nhưng trước sau không lên tiếng, cậu giả bộ rằng mình hiện tại đã ngủ rồi. Vương Thanh nghiêng người xoa nhẹ mấy vết thương trên người Phùng Kiến Vũ:

“Nhớ kỹ chỉ hôm nay thôi, cho phép em hôm nay ngang bướng như vậy”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, người giống như nâng nâng trên tầng mây, trước khi cậu chìm dần vào giấc ngủ vẫn còn nghe thấy Vương Thanh nói cái gì đó ở bên tai cậu, nhưng cậu lại không thể nghe rõ được, cứ như vậy mà mệt mỏi chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi Phùng Kiến Vũ tỉnh dậy đã là tận buổi chiều ngày hôm sau, mãi cho đến khi nữ hầu gái đứng ở bên giường dùng tay lay cậu dậy thì cậu mới có thể mở mắt ra được.

“Ngài chỉ huy muốn cậu đợi ngài ấy trở về cùng ăn tối, đây là quần áo ngài chỉ huy đưa cho cậu”

Phùng Kiến Vũ thấy hình ảnh phía trước đều vô cùng mờ nhạt, phải mất một lúc mới có thể nhìn thấy rõ ràng được mọi thứ xung quanh, cậu vừa nhấc tay muốn đưa lên dụi mắt cả người liền kéo theo cơn đau tê dại giống như muốn rách da:

“Ừm, tôi sẽ xuống ngay, cô đi ra ngoài trước đi”

Nữ hầu gái để lại một câu rồi lặng lẽ bước ra ngoài:

“Nước tắm cũng đã được chuẩn bị sẵn ở bên trong rồi”

Sau khi nữ hầu gái rời đi, Phùng Kiến Vũ liền nghiêng răng nhin đau đặt chân xuống dưới sàn nhà muốn đứng dậy đi vào trong phòng tắm. Chân vừa chạm xuống sàn đá cẩm thạch loáng bóng liền nghe được một tiếng đinh đinh đinh rất rõ ràng. Cả một căn phòng rộng lớn yên tĩnh cũng khiến cho tiếng đinh đinh đinh đó vang vọng càng thêm rõ ràng hơn, là chuông bạc ở chân Phùng Kiến Vũ kêu, chẳng hiểu sao cậu đối với chiếc chuông này vô cùng không thích, cậu cảm thấy giống như là mình đã trở thành một món đồ bị chủ nhân đánh dấu vậy. Phùng Kiến Vũ nhin đau cúi người xuống muốn thử đưa tay tháo chiếc chuông đó ra, kết quả phát hiện ra đúng như lời Vương Thanh nói, đó là một chiếc lắc điện tử được mã hóa, chỉ có thể mang số nhập vào mới có thể tháo được nó ra.

Phùng Kiến Vũ bước vào trong phòng tắm, vẫn là mùi rượu nồng nặc của buổi tối ngày hôm qua, hương vị đó khiến cho cậu cảm thấy rung mình nhớ tới sự đau đớn tê dại kia, càng nhớ rõ như in những biểu hiện tàn bạo của Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ cậu ngay tại lúc này đây chính thức cảm thấy sợ hãi Vương Thanh.

38. Chương 38: Chán Ghét Tiếng Chuông

Thì ra nước tắm mà nữ hầu gái kia nói đã chuẩn bị sẵn lại là thứ rượu màu đỏ quen thuộc lạnh lẽo giống như ngày hôm qua, chẳng trách cậu chỉ vừa mới bước vào liền gửi ra được mùi rượu này.

Phùng Kiến Vũ không muốn tắm nhưng nhìn mấy vết thương trên người vẫn phải cần rửa tắm, cậu không phải là không nghĩ đến mang thứ chất lỏng mà đỏ kia thả trôi hết đi, nhưng mà khi định làm chợt nhớ đến gương mặt âm lãnh của Vương Thanh, mùi của loại rượu này vô cùng tốt chỉ cần chạm qua sẽ rất lâu mới bay hương, nếu như lát nữa Vương Thanh trở về rồi, hẳn không ngửi thấy mùi vị này trên người cậu, như vậy...

Phùng Kiến Vũ không có nhiều thời gian suy nghĩ nữa bởi vì cậu không biết Vương Thanh đã trở về hay chưa, nếu như trở về rồi để hẳn đợi cậu lâu hẳn nhất định sẽ tức giận. Phùng Kiến Vũ ngồi vào trong bồn tắm, mang những vết thương trên người tẩy rửa thật sạch, mỗi lần rượu ngấm vào từng miếng vết thương liền có cảm giác đau buốt đến choáng váng đầu óc, Phùng Kiến Vũ ở trong bồn tắm thở dốc, khuôn ngực phập phồng làm cho làn rượu vang đỏ kia cũng khẽ khàng lay chuyển. Nếu như để Vương Thanh thấy cảnh tượng này, hẳn nhất định sẽ không do dự không quản cái gì cả trực tiếp mang Phùng Kiến Vũ ăn thật sạch sẽ.

Phùng Kiến Vũ đứng dậy bước ra ngoài, đi đến phía giường lớn cầm lấy bộ quần áo vừa rồi nữ hầu gái mang tới, vẫn là một màu đỏ tươi vô cùng chói nhưng quả thật nhìn rất đẹp mắt, chất vải lụa thượng hạng cao quý sờ vào liền cảm thấy vừa êm vừa lạnh. Phùng Kiến Vũ cầm bộ quần áo đó lên xem mới biết thì ra đó không khác chiếc áo choàng tắm là mấy, chỉ là áo choàng tắm được làm bằng bông không có mong manh như chiếc áo hiện tại cậu đang cầm.

Phùng Kiến Vũ mang áo mặc vào người, chiếc áo này không có đường may cho nên vết thương trên người cậu được tránh ma sát với những đường may ở mức cao nhất. Phùng Kiến Vũ mang dây buộc thắt ở bên eo bước tới trước gương nhìn mình một lượt, quả thật suýt chút nữa không nhận ra người trong gương này là ai.

Hai mắt hơi sưng, sống mũi ửng hồng, trải qua một đêm hôm trước liền thấy được rõ vẻ tiêu tụy đáng thương đến đau lòng. Áo lụa đỏ trơn bóng khoác trên người càng làm cho Phùng Kiến Vũ trở nên dụi hoặc hơn. Chất liệu đều sang quý nhưng chính bản thân cậu lại thấy mình thật thấp hèn, cậu không muốn mặc chiếc áo này nữa, vốn định cởi áo ra thì bên ngoài đã có tiếng thúc giục của nữ hầu gái:

“Cậu đã xong chưa, đừng để ngài chỉ huy đợi lâu, ngài ấy đã trở về rồi”

Phùng Kiến Vũ giật mình đành chỉ động tác:

“Tôi xuống ngay đây”

Phùng Kiến Vũ không thay áo nữa, bởi vì cậu chợt nhận ra Vương Thanh nói cậu mặc cái đó, cậu không có quyền lựa chọn, không có quyền nói không, tiếng chuông bạc lại vang lên theo mỗi nhịp bước chân của cậu, Phùng Kiến Vũ chán ghét dừng lại không muốn bước tiếp, chỉ khi nào cậu dừng lại cậu mới không cần phải nghe tiếng chuông này. Có điều Vương Thanh ở phía dưới cho nên Phùng Kiến Vũ cũng chỉ dám không bước đi vài giây mà thôi.

Phùng Kiến Vũ bước xuống bậc cầu thang liền nghe thấy tiếng cười nói của Vương Thanh cùng với một người đàn ông khác, cậu nhìn về phía người đàn ông kia âm thầm quan sát, là một người đàn ông trung niên, lấy thái độ kính cẩn kia của ông ta khẳng định là ông ta có vài phần kiêng nể Vương Thanh, nói cũng thừa bởi vì ở cái tinh cầu này còn có ai không kiêng nể hần cho được, hần đường đường là người chỉ huy cả tinh cầu, nắm quyền sinh sát trong tay.

Vương Thanh nghe thấy tiếng chuông bạc phát ra từ phía trên liền ngẩng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ đang chậm chậm bước xuống, nhưng ánh mắt chỉ dừng lại trên người cậu vài giây mà thôi liền quay đi không có ý định nhìn tiếp nữa.

Phùng Tiểu Phương cũng đồng dạng có một chiếc váy được làm bằng lụa giống như của cậu, chỉ khác một điều cái cô ấy đang mặc là một màu hồng nhạt, không có chói đến mức ngọt ngào khó thở như của cậu. Người đàn ông họ nhìn Phùng Kiến Vũ, trong đôi mắt lộ rõ vẻ tán thưởng bất ngờ, Phùng Tiểu Phương cũng bất ngờ không kém, chỉ sau một đêm thôi người anh trai hờ này của cô liền biến thành một người khác.

Đến khi Phùng Kiến Vũ đứng ở bên cạnh chiếc bàn rồi, Vương Thanh cũng không có ý định nói gì cả, Phùng Kiến Vũ không dám ngồi xuống nếu như Vương Thanh chưa nói cậu ngồi:

“Em xuống rồi”

Wương Thanh quay sang nhìn Phùng Kiến Vũ trầm giọng nói:

“Ngồi đi, nhớ kỹ lần sau đừng để tôi phải đợi lâu như vậy”

Phùng Kiến Vũ luống cuống, trái tim ở trong lòng ngực đập thành thịch mang ghế đẩy ra một chút rồi ngồi xuống:

“Àn, em sẽ nhớ”.

39. Chương 39: Ngài Có Muốn Mang Em Ấy Trở Về Hay Không

Phùng Tiểu Phương ngày hôm nay khi thức dậy liền được một nữ hầu gái mang tới cho một chiếc váy đẹp, còn nói cô mau đi tắm rồi chuẩn bị xuống dưới nhà ăn cơm. Phùng Tiểu Phương đương nhiên rất vui, cô ấy luôn nghĩ Vương Thanh đã để ý đến mình cho nên lúc này đây mới mỉm cười ngây thơ mang một miếng thịt gấp vào trong bát của Vương Thanh:

“Cám ơn ngài đã tặng em chiếc váy này”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu, trong lòng ngổn ngang không thoải mái, cậu nhìn màu sắc trên chiếc áo của mình rồi lại nhìn đến chiếc chuông bạc ở dưới chân, mọi thứ đều là Vương Thanh cho cậu, nhưng chẳng hiểu sao cậu lại không thể nào mà thoải mái giống như Phùng Tiểu Phương được.

Wương Thanh không đáp lời Phùng Tiểu Phương, mà chỉ quay sang nhắc nhở Phùng Kiến Vũ:

“Em không ăn sao?”

Phùng Kiến Vũ giật mình, hai vai cũng giống như bị giọng nói đó của Vương Thanh làm cho run rẩy một chút, cậu cầm đĩa lên tùy tiện gấp một miếng thịt ở trong đĩa thức ăn ngay gần cậu:

“Àn, em có ăn”

Wương Thanh nhìn về phía người đàn ông trước mặt, cả một quá trình từ khi Phùng Kiến Vũ bước xuống, ông ta có vẻ rất si mê vật nhỏ này:

“Ryder, thức ăn không vừa miệng sao?”

Ryder là một người đứng đầu tinh cầu nhỏ, ngày hôm nay gặp Vương Thanh trong bữa tiệc liền nảy ý muốn cùng với Vương Thanh trao đổi một số lợi ích, chính vì thế mà ông ta mới có mặt ở chỗ này:

“Ha ha, thức ăn ở chỗ ngài chỉ huy đây làm sao có thể nói không vừa miệng chứ?”

Vương Thanh khẽ mỉm cười nói:

“Ngài cảm thấy em ấy đẹp đúng không?”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy câu kia liền đình chỉ động tác, tay đang cầm thìa cũng ngừng lại ngay giữa không trung. Ryder cũng không có khách sáo gì nữa thẳng thắn nói:

“Rất đẹp, cậu ta tên gì?”

Vương Thanh hướng Phùng Kiến Vũ nhẹ giọng:

“Ngài Ryder muốn biết tên của em”

Phùng Kiến Vũ sợ hãi, phải mất một chút thời gian cậu mới có thể ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia đáp:

“Tôi là Phùng Kiến Vũ”

Vương Thanh bật cười ha ha:

“Đừng nghe em ấy nói vậy, em ấy gọi là tiểu khoái lạc”

Ryder cũng cười phụ họa theo:

“Tiểu khoái lạc sao? Cái tên này đúng là rất hợp”

Phùng Kiến Vũ im lặng không nói, Vương Thanh hỏi Ryder:

“Ngài thích em ấy rồi đúng không?”

Phùng Kiến Vũ đánh rơi thìa sứ xuống dưới sàn, cậu sợ hãi cúi xuống nhặt lên, Ryder đã nhanh hơn một

bước giúp cậu nhặt. Vương Thanh nhìn thấy những hành động nhỏ kia cũng làm ra một bộ dạng không quan tâm nhiều lắm.

“Là mùi rượu vang đỏ” Ryder nói đột nhiên nói

Phùng Kiến Vũ vội vã cách xa Ryder một chút, Vương Thanh nâng giọng hỏi:

“Trên người em ấy có mùi rượu vang đỏ sao?”

Ryder gật đầu:

“Đúng vậy”

Vương Thanh quay sang gọi Phùng Kiến Vũ:

“Em qua đây”

Phùng Kiến Vũ đứng dậy bước tới gần chỗ Vương Thanh hơn một chút, Vương Thanh nhẹ nhàng kéo cậu ngồi lên đùi hắn, vòng tay qua eo nhỏ ôm lấy cậu vào lòng, hắn đưa mũi gần sát cần cổ cậu hít nhẹ một hơi rồi nói:

“Em ấy đã tắm bằng rượu vang đỏ”

Vương Thanh hỏi Ryder:

“Ngài có muốn mang em ấy trở về hay không?”

Phùng Kiến Vũ nghe đến đây liền quay sang nhìn Vương Thanh, hốc mắt lại bắt đầu nóng lên, thật sự là rất muốn khóc. Ryder gật đầu:

“Nếu như ngài cho phép”

Vương Thanh đưa tay chạm vào khóe mắt của Phùng Kiến Vũ:

“Ngài hỏi em ấy đi”

Ryder đưa ra lời đề nghị vô cùng tốt:

“Nếu như cậu theo tôi trở về, tôi đảm bảo cậu sẽ được sống sung sướng hết phần đời còn lại, cậu có muốn hay không?”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ, ánh mắt mang theo ý muốn cậu trả lời. Phùng Kiến Vũ run rẩy đáp:

“Tôi không muốn”

Ryder hướng Vương Thanh:

“Nếu ngài tặng cậu ta cho tôi, tôi sẽ nhượng lại cho ngài khu vực từ trường ở phần cuối tỉnh cầu chỗ chúng tôi, nơi đó các ngài có thể đặt căn cứ quân sự cũng có thể nghiên cứu”

Vương Thanh im lặng, Phùng Kiến Vũ cũng im lặng đợi quyết định của Vương Thanh, nước mắt dừng dừng chảy xuống, tay nhỏ ở dưới nắm chặt lại với nhau. Lời đề nghị của Ryder vô cùng hấp dẫn, Phùng Kiến Vũ cậu có đáng bằng một khu vực từ trường sao.

Vương Thanh khẽ thở dài một hơi, mang đầu Phùng Kiến Vũ kéo vào trong ngực mình, bàn tay ở phía sau lưng cậu vuốt nhẹ:

“Em ấy sức khỏe không tốt, không biết có thể chịu được đường xá xa xôi hay không đây?”

Phùng Kiến Vũ run rẩy nhắm nghiền hai mắt, nghe giọng điệu kia của Vương Thanh quả thật là sẽ để cậu đi rồi. Ryder nhún vai:

“Ngài chỉ huy cứ yên tâm về vấn đề này”

Vương Thanh nắm lấy bàn tay đang siết chặt kia của Phùng Kiến Vũ, mang đầu ngón tay cậu tách ra khẽ cầm lấy chơi đùa:

“Em ấy khóc rồi, em ấy như vậy tôi làm sao đưa ra quyết định đây... được rồi khu từ trường kia tôi không nhận, nhưng mà tôi cũng vẫn sẽ tặng cho ngài...”

Vương Thanh nói đến đây Phùng Kiến Vũ trực tiếp nức nở, ở trong lòng ngực Vương Thanh còn phát ra tiếng khóc nho nhỏ, Vương Thanh làm ra dáng vẻ đau lòng:

“Như thế nào lại khóc, tôi cũng chưa nói cái gì...”

40. Chương 40: Ai Cũng Có Thể Bị Em Mê Hoặc

Vương Thanh im lặng, mọi người xung quanh giống như cũng ngừng thở để chờ đợi quyết định của hắn, hắn nghiêng đầu đặt môi vào vành tai của Phùng Kiến Vũ một cái, hít một hơi thật sâu giống như luyện tiếu thứ mùi hương mê hoặc này. Phùng Kiến Vũ cuối cùng cũng nói một câu rất nhỏ:

“Em... không muốn rời đi”

Tuy rằng lời kia âm lượng thật nhỏ, nhưng ba người ở trên bàn đều đồng dạng nghe thấy rất rõ ràng, Vương Thanh đưa tay đặt trên đùi Phùng Kiến Vũ, luồn vào trong lớp lụa mỏng kia khe vuốt ve một chút, dịu dàng an ủi cậu:

“Sợ hãi Ryder ức hiếp em sao?”

Từ khi Ryder mang khu vực từ trường kia ra trao đổi, Phùng Kiến Vũ đã cảm thấy rằng cơ hội để Vương Thanh giữ lại cậu là rất nhỏ, lợi ích lớn như vậy hắn có thể mà không nhận hay sao, dù sao thì so với một khu từ trường đầy lợi ích kia với một người không làm được việc gì tốt như cậu cũng hơn nhau rõ ràng, có điều Phùng Kiến Vũ vẫn muốn hướng Vương Thanh cầu xin:

“Em muốn ở đây, em không muốn đi”

Vương Thanh vuốt ve bắp đùi của Phùng Kiến Vũ, cánh tay đang đặt ở trên eo cậu cũng siết chặt một chút:

“Được rồi, lúc nào em cũng mang bộ dạng đáng thương này biểu hiện ra, như vậy tôi làm sao nổi đây”

Vương Thanh ngẩng đầu nhìn Ryder:

“Em ấy nói không muốn đi, nhưng mà tôi cũng không nên để ngài ra về tay không được, thế này đi tôi mang cô ta tặng cho ngài”

Phùng Tiểu Phương này giờ đều giữ thái độ ngồi xem kịch vui, luôn luôn nghĩ Vương Thanh nhất định sẽ mang Phùng Kiến Vũ tặng cho người đàn ông kia, nhưng mà bây giờ nghe thấy lời này của Vương Thanh khiến cho cô cũng phải cảm thấy choáng váng. Ryder nhìn Phùng Tiểu Phương một lượt, tuy rằng không quá thích thú với cô gái này, nhưng mà Vương Thanh đã nói như vậy cho nên ông ấy cũng đành phải gật đầu đồng ý.

Phùng Tiểu Phương hoảng sợ quay sang nhìn Vương Thanh cầu xin:

“Ngài chỉ huy, ngài vì sao lại đối xử với em như vậy, ngài chỉ huy em cũng không muốn đi”

Phùng Kiến Vũ ở trong lòng ngực Vương Thanh im lặng nhắm mắt, cậu không muốn để cho em gái của mình đi đến một tình cầu khác, nhưng mà nếu như người đi không phải cô ấy thì nhất định sẽ chính là cậu. Phùng Kiến Vũ luyến tiếc hơi ấm này, luyến tiếc sự ôn nhu hiếm có của Vương Thanh, lại càng luyến tiếc gương mặt quen thuộc băng lãnh của hắn, cậu luyến tiếc Vương Thanh cho nên khi Phùng Tiểu Phương mở miệng cầu xin cậu, cậu vẫn giữ im lặng không lên tiếng.

“Anh à, em không muốn đi, anh hãy giúp em” Phùng Tiểu Phương khổ sở vô vọng.

Vương Thanh lên tiếng: “Được rồi, tiếp tục ăn cơm...” nói rồi Vương Thanh liền cúi đầu nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Ăn cơm”

Phùng Kiến Vũ đưa tay lau đi nước mắt còn vương trên mặt, sau đó liền đứng dậy khỏi người Vương Thanh đi về chỗ của mình ngồi xuống. Phùng Kiến Vũ rất đói nhưng lại chẳng dám ăn quá nhiều, bởi vì cậu luôn cảm thấy có ai đó đang nhìn cậu, phải nói đúng hơn là mọi người trên bàn ăn đều đang nhìn cậu, mỗi người mang một tâm tư khác nhau khiến cho Phùng Kiến Vũ chẳng thể nào thoải mái dùng bữa được. Mãi cho đến khi Vương Thanh đặt đĩa xuống bàn muốn đứng dậy lên phòng, Phùng Kiến Vũ coi như mới được giải thoát khỏi chỗ này.

Phùng Kiến Vũ bước ở phía sau Vương Thanh, mỗi nhịp bước đi lại mang theo tiếng chuông bạc vang vọng, đến khi vừa đặt chân vào trong phòng ngủ rồi cậu liền bị một lực đạo mạnh mẽ ép sát vào cửa, vết thương ở phía sau cũng theo đó bị kéo căng dẫn đến cảm giác đau đớn vô cùng.

Vương Thanh gấp gấp mang dây lụa tháo ra, chiếc áo này quả thật vô cùng hợp với Phùng Kiến Vũ, vừa mặc lên người cậu liền khiến cho lòng hắn bắt đầu nhộn nhạo khó chịu. Vương Thanh điên cuồng gặm lấy cổ cổ của Phùng Kiến Vũ, mang quần của mình kéo xuống rồi nhấc một chân của Phùng Kiến Vũ lên cao một chút, thứ kinh người sớm đã nhịn không được cứ như vậy trực tiếp tiến vào động nhỏ của cậu. Phùng Kiến Vũ bất ngờ bị đau không tài nào có thể thích nghi được, đầu ngón chân quặp chặt lại với nhau, tay ở trên vai Vương Thanh cũng bám thật chặt:

“Ừm... a...”

Vương Thanh ra vào không ngừng nghỉ, mỗi lần tiến tới liền đâm tới nơi sâu thẳm nhất trong Phùng Kiến Vũ, mang thần trí rơi vào mơ màng của cậu thức tỉnh, mang luôn cả những đau đớn từ vết thương cũng như nơi bên dưới kia càng thêm khiến cậu cảm nhận được rõ ràng.

Phùng Kiến Vũ trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, miệng nhỏ liên tục phát ra tiếng âm a đứt quãng, cho đến khi cậu cảm thấy mình chịu không được nữa mới lên tiếng cầu xin Vương Thanh:

“Ừm... đau quá... em không được... ngài dừng lại... dừng lại a...”

Tiếng va chạm của da thịt, tiếng chuông kêu đinh đang liên hồi, tiếng thở gấp của Vương Thanh xen lẫn

tiếng cầu xin của Phùng Kiến Vũ, tất cả đều khiến cho nhiệt độ ở trong phòng đều trở nên thật nóng, nó làm cho Vương Thanh không có cách nào kiểm soát được bản thân, bên tai hắn rõ ràng nghe thấy tiếng cầu xin của Phùng Kiến Vũ nhưng trong lòng hắn lại tự hiểu rằng cậu đang khích lệ muốn hắn.

Phùng Kiến Vũ tứ chi rã rời, hai mắt khép hờ như muốn ngất đi, Vương Thanh đột nhiên mạnh tay bóp lấy điểm nhỏ trước ngực của cậu khiến cho cậu phải mở to đôi mắt ra thở dốc.

“Tôi nghĩ rằng ai cũng có thể bị em mê hoặc, người ta còn mang cả một khu từ trường trao đổi với tôi để có được em, nhưng mà tôi không đồng ý... tôi bây giờ chợt có một suy nghĩ, có phải hay không giữ em bên người quá nguy hiểm”

41. Chương 41: Người Nguy Hiểm Nhất

“Tôi không nên quá mức trầm mê vào em như vậy, tôi chợt nghĩ ra được một chuyện, em có thể giúp tôi hay không?” Vương Thanh dùng tay nâng cằm của Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ khuôn ngực phập phồng, giọng nói suy yếu:

“Ngài muốn... em giúp việc gì?”

Vương Thanh mạnh bạo di chuyển thân thể, mang Phùng Kiến Vũ cũng theo đó chao đảo:

“Đến tỉnh cầu kia, giúp tôi thăm dò báo cáo tình hình, khi tôi đã có được tỉnh cầu đó rồi, tôi sẽ đón em trở về, thế nào?”

Phùng Kiến Vũ giật mình, đến nghĩ cũng không cần nghĩ nhiều đã điên loạn lắc đầu:

“Không muốn, em không muốn đi... ha... ưm... ngài đừng đuổi em”

Vương Thanh cúi đầu hôn lên môi Phùng Kiến Vũ:

“Tôi không đuổi em, chỉ là để em ở lại đó một thời gian, rất nhanh thôi tôi sẽ lại đón em về”

Phùng Kiến Vũ khóc nức nở lắc đầu liên tục:

“Không... ưm... a không muốn... em không muốn rời xa ngài”

Vương Thanh nắm lấy cằm của Phùng Kiến Vũ:

“Tại sao mỗi lần tôi muốn đưa ra một quyết định nào đó với em, em đều như vậy... đều khiến tôi không nỡ đây?”

Phùng Kiến Vũ suy yếu gục đầu trên vai Vương Thanh:

“Ngài đừng đuổi em đi... em thật sự không muốn đi... em muốn ở bên ngài... có được không?”

Vương Thanh bế lấy Phùng Kiến Vũ tiến về phía giường lớn, đặt cậu ngồi ở trên giường, mang chiếc áo lụa đỏ kia vứt sang một bên, ánh mắt không một chút kiêng nể gì nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới:

“Thân thể đúng là mê người, biểu cảm cũng dụ hoặc, chẳng trách lại khiến tôi không nỡ rời xa”

Phùng Kiến Vũ cố gắng loại bỏ xấu hổ ra phía sau, mang đầu ngón tay khê lướt trên ngực mình, ánh mắt đáng thương hướng Vương Thanh mị hoặc câu dẫn:

“Ngài... có thể yêu thương em... bây giờ được không?”

Vương Thanh hí mắt nhìn Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ mang hai chân tách rộng ra, đầu ngón tay cũng tiến tới nơi vẫn còn vương lại vết dịch trắng đục vừa rồi Vương Thanh để lại, khuôn ngực phập phồng mang theo tiếng thở dốc:

“Yêu thương em... có được không?”

Vương Thanh khàn giọng:

“Một câu nói của em có thể làm thay đổi tất cả, một hành động của em cũng có thể khiến tôi suy nghĩ lại, nếu như em biết phát huy những thể mạnh này thì em chính là... người nguy hiểm nhất mà tôi cần loại bỏ”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy có điểm sợ hãi, nhưng thực tại bây giờ lại không cho phép cậu có quyền sợ hãi, càng không cho phép cậu có quyền do dự suy nghĩ. Phùng Kiến Vũ chủ động cúi xuống há miệng ngậm lấy nơi đang căng cứng của Vương Thanh, đầu lưỡi vừa linh hoạt vừa vụng về mang nơi đó liếm mát, mỗi lần ngậm vào phun ra đều kèm theo tiếng thở dốc dụ hoặc:

“Em sẽ nghe lời ngài... sẽ cho ngài thoải mái...”

Nói rồi Phùng Kiến Vũ đột nhiên di chuyển đầu lưỡi lên vùng bụng rắn chắc của Vương Thanh, càng liếm càng di chuyển lên cao, cho đến khi chiếc lưỡi nhỏ hồng hồng kia chạm vào cằm của hắn thì nói tiếp:

“Em là tiểu khoái lạc... ngài nhần tâm tặng em cho người khác sao?”

Vương Thanh nhếch môi:

“Em nói xem”

Phùng Kiến Vũ đưa tay bao lấy má của Vương Thanh, mang đầu lưỡi của mình tiến vào khoang miệng hắn, đây là lần đầu tiên cậu chủ động hôn môi Vương Thanh, có chút vụng về mang đầu lưỡi càn quét khoang miệng hắn. có chút vụng về mút nhẹ cánh môi mỏng của hắn, cũng có chút vụng về khiến cho hơi thở đứt quãng loạn nhịp:

“Em không biết... nhưng em hy vọng ngài giữ em ở bên cạnh ngài mãi mãi”

Vương Thanh đẩy Phùng Kiến Vũ cách xa mình một chút:

“Có biết em càng ngày càng mạnh dạn như vậy biểu hiện cho việc gì không?”

Phùng Kiến Vũ cả người nhu mềm kiên quyết tiến vào trong lòng ngực Vương Thanh, bàn tay kia cũng giống như vô cùng gấp gáp xoa lấy ngực hắn. Vương Thanh đối với bàn tay hư hỏng kia cũng cảm thấy ngứa ngáy, hắn khàn giọng nói:

“Đại biểu cho việc em đã không còn sợ hãi tôi nữa, không nghe theo ý muốn của tôi, em càng ngày càng tự tung tự tác...”

Phùng Kiến Vũ mang miệng ngậm lấy điểm nhỏ trước ngực của Vương Thanh:

“Ngài muốn em mặc chiếc áo kia em đã mặc, ngài muốn em ăn món bánh trôi kia em cũng ăn, ngài muốn em mang mình ngâm trong rượu em cũng đã làm, ngài đeo chiếc chuông bạc kia vào chân em, em cũng chưa bao giờ từng thử tháo nó ra, ngài muốn em làm cái gì em cũng đều đã làm. Ngài nói em tự tung tự tác không nghe lời ngài, em rốt cuộc đã không nghe lời ngài khi nào?”

Vương Thanh nhếch môi cười, mang tay của mình nắm lấy cằm của Phùng Kiến Vũ nâng lên cao, lực đạo ở tay cũng theo đó dần dần siết mạnh, hắn khàn giọng nói:

“Đừng tưởng tôi không biết em đang suy nghĩ cái gì, em nghe lời tôi làm mấy việc kia là vì em không có sự lựa chọn nào khác. Buổi tối hôm nay em đã từng có suy nghĩ mang rượu trong bồn tắm xả hết đi, nhưng em chợt nghĩ ra nếu như lát nữa tôi không ngủ thấy mùi rượu trên người em thì tôi sẽ tức giận. Chiếc áo này em cũng đã từng có suy nghĩ không mặc, bởi vì em sợ hãi tôi cho nên cuối cùng vẫn mặc vào. Còn có chiếc vòng ở dưới chân em, tôi phát hiện ra nó đã thu nhỏ vào một ít, chỉ có người nào cố ý tháo nó ra thì nó mới càng ngày nhỏ vào”.

42. Chương 42: Hắn Cái Gì Cũng Biết

Vương Thanh càng nói càng khiến cho sắc mặt của Phùng Kiến Vũ trắng bệch, hắn giống như đọc được tất cả suy nghĩ của cậu, cậu quả thật nghi ngờ xung quanh nơi này có gắn máy quay khiến cho hắn từng giây từng phút đều có thể quan sát nhất cử nhất động của cậu không sót một hành động nhỏ nào.

Vương Thanh đánh giá biểu cảm của người trước mặt, ánh mắt kia cũng có vẻ như rất hài lòng trước sự bất ngờ run sợ của Phùng Kiến Vũ:

“Đừng nghĩ sẽ che giấu được tôi cái gì, kể cả hiện tại em đang nghĩ gì tôi đều biết hết cả”

Nói rồi Vương Thanh liền mạnh bạo buông cảm của Phùng Kiến Vũ ra:

“Tôi không muốn giữ một người có quá nhiều tâm cơ chống lại tôi như vậy”

Phùng Kiến Vũ ngồi ở giữa giường, cả người giống như là bị dọa cho sợ hãi mất đi sức lực, tứ chi đều không thể nào cử động được nữa, cậu ngẩng đầu run rẩy nhìn Vương Thanh:

“Nhưng em không muốn rời khỏi đây là thật”

Vương Thanh không một chút cảm xúc nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ:

“Cái này cũng không phải do em quyết định”

Phùng Kiến Vũ đưa tay lau nước mắt, càng lau thì nước mắt lại càng chảy ra nhiều hơn nữa, giọng mũi khàn khàn hỏi Vương Thanh:

“Ngài vì sao lại muốn đuổi em đi, vì sao chứ, chỉ là em mới phạm lỗi một lần ngài cũng không cho em cơ hội giải thích đã đánh em, đuổi em đi”

Vương Thanh lạnh giọng:

“Không có chuyện gì là tôi không biết cả, bao gồm cả chuyện người phụ nữ kia uy hiếp em. Nhưng tôi nói cho em biết, nếu như muốn ở bên cạnh tôi thì trên đời này em không được phép quan tâm hay là lo lắng bất cứ ai cả, trong đầu em từng giây từng phút chỉ được phép nghĩ đến tôi”

Phùng Kiến Vũ hoảng sợ, Vương Thanh quả thật cái gì cũng đều biết. Hắn là một chỉ huy độc tài, hắn muốn mọi thứ đều phải theo ý của hắn, bất cứ người nào đã là của hắn rồi thì người đó không được phép

nghĩ đến người khác nữa, bao gồm cả người thân. Phùng Kiến Vũ khóc đến đáng thương, nước nở một lúc mới nói tiếp:

“Ngài biết hết mọi chuyện rồi tại vì sao ngài còn muốn đánh em?”

Vương Thanh lấy một điều thuốc ngậm vào miệng hít một hơi, mang khói thuốc mờ ảo kia nhả ra:

“Không ai có quyền hỏi tôi vì sao cả, bao gồm cả em cũng không ngoại lệ đâu”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, ngoài tiếng khóc khe khẽ của Phùng Kiến Vũ thì cũng chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc kêu đơn điệu. Không biết qua bao lâu Phùng Kiến Vũ vẫn chọn lặp lại lời nói trước đây của mình:

“Em không muốn đi”

Vương Thanh mang đầu thuốc dí mạnh vào gạt tàn:

“Tôi cũng nói rồi, quyền quyết định không phải ở em”

Phùng Kiến Vũ nắm chặt hai tay, trong lòng bất an vô cùng:

“Thế bây giờ em phải làm cái gì, làm cái gì ngài mới cho em ở lại?”

Vương Thanh im lặng không nói, Phùng Kiến Vũ đứng dậy tiến tới phía ngăn tủ, ngày hôm qua cậu đã để ý Vương Thanh từ trong ngăn tủ đó lấy ra roi da đáng sợ kia quất cậu, bây giờ cậu muốn đánh cực một lần, cùng lắm là lại tiếp tục bị đánh nữa. Phùng Kiến Vũ mở ngăn tủ đó ra, phát hiện ở bên trong đó không chỉ có một cái roi da mà bên trong có rất nhiều, từ kích thước đến chất liệu đều vô cùng phong phú. Phùng Kiến Vũ run tay cầm lên một chiếc roi lớn nhất ở trong đó, độ cứng của nó thật sự ở một đẳng cấp mới so với chiếc roi ngày hôm qua, hơn nữa chiều dài cũng dài gấp đôi. Phùng Kiến Vũ không có thời gian do dự nữa trực tiếp xoay người đi đến chỗ Vương Thanh:

“Em sai rồi, ngài đánh em đi”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ chậm chạp hỏi cậu:

“Muốn tôi đánh em sao?”

Phùng Kiến Vũ mang chiếc roi đó đặt ở trước mặt Vương Thanh, khi cúi người còn cảm giác được vết thương phía sau lại bắt đầu chuẩn bị rách ra nữa, một tầng mồ hôi mỏng lấm tẩm trên trán của Phùng Kiến Vũ, hai bàn tay cậu nắm chặt lại với nhau giống như kìm nén sự sợ hãi.

Vương Thanh cầm lấy chiếc roi lớn kia, lúc đầu là chậm chạp lướt nhẹ trên vùng bụng của Phùng Kiến Vũ, roi da chạm vào da thịt Phùng Kiến Vũ liền khiến cho cậu cảm thấy rét lạnh muốn né tránh, nhưng lúc này cậu lại âm thầm cảm thấy may mắn vì mình sợ hãi đến mức chân không đứng vững cho nên không chạy được. Phùng Kiến Vũ nhắm mắt, môi cũng mím chặt chịu đựng, lâu rất lâu chiếc roi kia cũng chỉ khẽ khàng trượt trên da thịt cậu.

“Mở mắt ra” Vương Thanh nói

Phùng Kiến Vũ mở mắt, Vương Thanh đứng dậy tiến về phía sau lưng cậu, mang roi da trượt trên vết thương ở mông cậu, giọng nói giống như rất luyên tiếc:

“Roi da này làm từ da cá đuối, cũng là chiếc roi tôi cầm thuận tay nhất, bởi vì khi tôi một lần quất xuống đối phương nhất định sẽ ném trái được cảm giác... cái gì gọi là đau đớn nhất trên đời này”

Phùng Kiến Vũ nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng trấn tĩnh bản thân không được quá mức sợ hãi, sẽ làm cho Vương Thanh cảm thấy không có lý do gì giữ cậu ở lại cả. Nếu như hôm nay quả thật bị Vương Thanh quất, cậu không kêu la một tiếng nào, đến khi đó cậu sẽ có lý do được ở lại, Phùng Kiến Vũ luôn tin tưởng suy nghĩ đó của mình.

43. Chương 43: Ngài Dọa Em Ấy Thành Ra Như Vậy

“Xem nào, vết thương vẫn còn chưa lành một chút nào, nếu như tôi quả thật quất xuống tạo ra vài vết thương mới, vết thương cũ cũng sẽ nặng hơn, thân thể này liệu có thể chịu đựng được hay không?” Vương Thanh mang miệng ghé sát vào vành tai mềm mọng đang nóng lên của Phùng Kiến Vũ hỏi.

Phùng Kiến Vũ rất khôn ngoan, trong lúc nguy hiểm thế này vẫn còn có thể mang cho Vương Thanh một câu trả lời vừa ý:

“Quyết định cũng không phải ở em”

Vương Thanh nhếch môi vòng tay về phía trước, mang đầu roi da chạm vào môi mọng đang mím lại của cậu:

“Đúng vậy, chính là câu trả lời này”

Vương Thanh đột nhiên xoay người lấy chiếc áo lụa đỏ ở trên giường khoác lên vai cho Phùng Kiến Vũ, ánh mắt âm trầm không rõ là tức giận hay đang suy nghĩ cứ như vậy nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ, roi da ở trong tay hắn cũng siết chặt hơn một chút:

“Mặc hay không mặc cũng đều hư hỏng như nhau, chẳng trách ông ta ngay lúc đầu nhìn thấy em đã không

thể rời mắt nổi”

Phùng Kiến Vũ im lặng không nói, nhưng Vương Thanh lại muốn cậu trả lời:

“Nói đi”

Phùng Kiến Vũ hỏi Vương Thanh:

“Đây cũng là lỗi do em sao?”

Vương Thanh nhếch môi, mang cằm Phùng Kiến Vũ nâng lên thật cao, hắn cúi đầu cắn lên môi cậu, vừa gặm cắn vừa mút mát đến mức Phùng Kiến Vũ cũng phải choáng váng nhắm mắt đón nhận. Vương Thanh buông Phùng Kiến Vũ ra đột nhiên cầm lấy roi da vung lên cao, Phùng Kiến Vũ nhìn thấy cảnh này trái tim cũng thót lên một nhịp, cậu theo phản xạ đưa tay nắm lấy cổ tay của Vương Thanh, sau đó phát hiện ra được hành động này của mình là một hành động ngu ngốc, cậu liền vội vã khống chế biểu cảm trên gương mặt, mang ánh mắt mở lớn kia nhìn thẳng Vương Thanh:

“Em chọn chiếc roi này là bởi vì biết ngài sẽ cầm nó vừa tay nhất, lực quất ra cũng sẽ đúng với ý ngài nhất”

Vương Thanh nhìn về nơi cổ tay mình đang bị Phùng Kiến Vũ nắm chặt, gương mặt không để lộ quá nhiều biểu cảm cho nên Phùng Kiến Vũ hiện tại không biết Vương Thanh đang nghĩ cái gì:

“Tôi có nên khen ngợi em hay không đây?”

Phùng Kiến Vũ đưa tay xuống im lặng không nói, phía bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa, theo sau đó là giọng nói của Ryder đang gọi Vương Thanh:

“Ngài chỉ huy ngài có trong đó không, tôi có chuyện muốn bàn bạc với ngài”

Vương Thanh im lặng một chút, sau đó liền mang dây áo buộc lại thật cẩn thận cho Phùng Kiến Vũ rồi nhẹ nhàng nói với cậu:

“Em ra mở cửa nói tôi không có ở trong, nếu như ông ta muốn nói đến chuyện công việc, như vậy em thử cùng ông ta giải quyết xem sao, nếu như làm tốt thì em xem như cũng có điểm có ích, tôi có thể xem xét giữ em lại”

Phùng Kiến Vũ giật mình, cậu chỉ là một người bình thường làm sao có đủ khả năng cùng người khác trao đổi chuyện hệ trọng của cả một tinh cầu như vậy, vốn định hướng Vương Thanh từ chối nhưng khi bất ngờ gặp được ánh mắt âm lãnh kia của Vương Thanh, cậu liền gạt đầu nhanh chóng bước ra ngoài mở cửa. Ryder nhìn thấy Phùng Kiến Vũ mở cửa, hai mắt liền tự động sáng lên, trong đôi mắt của ông ta rõ ràng có tia si mê không nửa điểm kiêng kỵ mà biểu lộ ra, Phùng Kiến Vũ cảm thấy mất tự nhiên nhưng vẫn nhanh chóng

lấy lại tinh thần hướng ông ta nói:

“Ngài chỉ huy không có ở đây”

Ryder đưa tay về phía trước vuốt má của Phùng Kiến Vũ, bởi vì quá bất ngờ cho nên Phùng Kiến Vũ không kịp né tránh, cậu nhanh chóng mang bàn tay kia gạt ra khỏi mặt mình:

“Ngài muốn tìm ngài chỉ huy có việc gì?”

Ryder cười cười:

“Em có muốn cùng tôi về tinh cầu của tôi hay không, nếu như em đến đó rồi tôi nhất định sẽ đối xử thật tốt với em”

Phùng Kiến Vũ ý muốn đóng cửa:

“Nếu như ngài không có chuyện gì nữa vậy thì...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong Ryder đã mạnh bạo kéo tay cậu lại, dùng sức ôm lấy cậu vào trong lòng. Phùng Kiến Vũ giật mình hốt hoảng dựa dựa muốn thoát ra, nhưng sức lực của Ryder quả thật rất đáng nể, cậu căn bản không thể thoát ra được:

“Ngài chỉ huy nói em luôn tắm bằng rượu vang đỏ sao, đến tinh cầu của tôi rồi tôi sẽ mang toàn bộ rượu thượng hạng cho em tắm”

Phùng Kiến Vũ cả người có vết thương cho nên sức lực cũng yếu đi rất nhiều, từ đầu đến cuối không thể thoát khỏi vòng tay của Ryder:

“Nếu như ngài không buông tôi ra, tôi sẽ đem chuyện ngài hôm nay nói cho ngài chỉ huy biết”

Ryder bật cười ha ha dùng tay nâng cằm Phùng Kiến Vũ:

“Em nghĩ ngài chỉ huy sẽ tin em sao? Cho dù chuyện này có là thật đi chăng nữa thì ngài ấy nhất định cũng sẽ không vì một người không có thân phận địa vị gì như em mà trừng phạt tôi đâu”

Vương Thanh đứng ở trong phòng này giờ quan sát toàn bộ những việc đã xảy ra ở bên ngoài, hẳn cuối cùng cũng lười biếng nhấc chân bước ra bình thần nói:

“Ngài Ryder, ngài mạnh tay với em ấy như vậy, quyết định của tôi lúc đầu đúng là không sai rồi”

Ryder không ngờ Vương Thanh lại có ở trong phòng, ông ta giật mình buông Phùng Kiến Vũ ra một chút, Phùng Kiến Vũ vội vã đẩy Ryder ra một bên chạy về phía bên cạnh Vương Thanh đứng. Vương Thanh mang Phùng Kiến Vũ tiến vào trong lòng ngực nhìn Ryder không rõ ý tứ:

“Ngài dọa em ấy thành ra run rẩy như vậy, nhìn xem tôi đã nói sức khỏe của em ấy không tốt rồi”

Ryder đưa tay xoa xoa chóp mũi nở nụ cười hòa khí:

“Ngài chỉ huy, chỉ là muốn cùng cậu ấy chơi đùa một chút mà thôi”

Vương Thanh hừm một tiếng:

“Chơi đùa đến mức khiến em ấy thành ra như vậy rồi, nếu như tôi không ra sớm một chút thì không biết là ngài còn muốn chơi đùa em ấy đến khi nào mới chịu buông tha...”.

44. Chương 44: Vật Nhỏ Đây Tôi Thường Ngày Rất Săn Sóc

Ryder trong lòng rất kính sợ Vương Thanh, ai cũng biết chỉ huy tinh cầu X là một người máu lạnh tàn bạo, tùy ý điên cuồng, nếu như đắc tội hắn thì không có kết quả tốt. Nhưng Ryder vẫn tin tưởng Vương Thanh sẽ không vì một người bé nhỏ mà tạo ra hiềm khích với ông:

“Ngài chỉ huy tôi là đang dạy dỗ cậu ta, cậu ta dám nói ngài không có ở đây, cậu ta nói dối”

Vương Thanh ồ một tiếng:

“Từ khi nào người của tôi đến phiên ngài Ryder bận lòng như vậy?”

Ryder sắc mặt trắng bệch cố gắng lắng sang chuyện khác:

“Được rồi, tôi có chuyện quan trọng muốn cùng ngài trao đổi, chúng ta có thể đến phòng làm việc của ngài được hay không?”

Vương Thanh cúi đầu nhìn Phùng Kiến Vũ, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Ryder thở dài một hơi:

“Vật nhỏ đây tôi thường ngày rất săn sóc, ngài cũng thấy rồi đấy hôm nay em ấy xuống ăn cơm muộn tôi cũng không nổi giận, em ấy tùy tiện mặc một chiếc áo ngủ đi đi lại lại trong nhà tôi cũng không quản, rượu vang đỏ thượng hạng cũng không tiếc mang ra cho em ấy tắm, ngày thường cũng đều không dám lớn tiếng dọa nạt em ấy, bây giờ ngài xem ngài trêu đùa em ấy thành ra thế này rồi, đến tôi cũng chưa bao giờ

nữ làm vậy đâu”

Phùng Kiến Vũ ở trong lòng ngực Vương Thanh nghe thấy rất rõ ràng những lời nói giả dối của hắn, bất quá có một điều cậu phải thừa nhận rằng Vương Thanh tuy rằng đối xử rất thô bạo với cậu, nhưng hắn chưa bao giờ để người khác ức hiếp cậu cả, ví như bây giờ chính là một ví dụ rõ ràng nhất. Ryder nhìn thấy trong tay Vương Thanh nắm một cây roi da rất dài, không rõ là hắn đang làm gì ở bên trong mà lại cầm theo cây roi da đó, ông nuốt một ngụm nước miếng tự nhún nhường một bước:

“Thật ra tôi rất thích cậu ấy, chỉ là muốn tặng cho cậu ấy một món quà trước khi đi mà thôi”

Vương Thanh vuốt nhẹ sống lưng của Phùng Kiến Vũ rồi hỏi Ryder:

“Thì ra ngài muốn tặng quà cho em ấy sao? Như vậy hắn là hiểu lầm rồi!”

Ryder thấy Vương Thanh mở cho mình một con đường sống liền nhanh chóng tháo chiếc nhẫn đang đeo ở trên tay mình đưa về phía trước:

“Đúng vậy đúng vậy, chiếc nhẫn này được làm từ các mảnh vỡ ra của sao thủy, vô cùng trân quý...”

Vương Thanh nhú mày cầm lấy tay của Phùng Kiến Vũ đùa nghịch từng đầu ngón tay thon dài của cậu:

“Thì ra chỉ là một chiếc nhẫn thôi sao, tôi cũng đã cho em ấy rất nhiều nhẫn, nhưng ngài xem đến bây giờ em ấy cũng không buồn đeo lấy một cái. Được rồi ngài hỏi em ấy xem, em ấy có thích chiếc nhẫn của ngài hay không?”

Ryder đưa tay lau mồ hôi trên trán quay sang hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Cậu có thích chiếc nhẫn này không?”

Phùng Kiến Vũ đến nhìn cũng không nhìn, cậu hiểu ý trong lời nói của Vương Thanh, nếu như cậu gật đầu nói thích Vương Thanh nhất định sẽ không để cậu yên. Thế cho nên Phùng Kiến Vũ liền nhanh chóng lắc đầu, Vương Thanh hài lòng nhìn Ryder ra vẻ khó xử:

“Em ấy đúng là không thích mang nhẫn đâu”

Ryder đưa ra lời đề nghị khác:

“Hay thế này đi, tôi vừa mới nhập rất nhiều rượu vang thượng hạng, nếu như cậu ấy có thói quen tắm rượu thường ngày vậy thì...”

Vương Thanh nâng tay cầm roi da chỉ về phía trước mặt, Ryder thấy thế thì hết hồn đến mềm nhũn chân tay:

“Ngài nhìn xem, nơi kia chính là nơi làm rượu vang đỏ, tôi đã xây thêm một phòng chỉ để làm rượu vang đỏ thôi, công đoạn tính toán đều yêu cầu chính xác đến từng số một, những loại rượu khác tôi không thể yên tâm”

Ryder đưa tay lau mồ hôi tiếp, Vương Thanh vỗ vỗ mông Phùng Kiến Vũ dịu dàng nói:

“Được rồi không cần sợ hãi, ngài ấy thật sự chỉ muốn tặng qua cho em mà thôi, nhưng là nhất thời chưa nghĩ ra được có món quà nào hợp ý em”

Ryder vội vàng hỏi:

“Hay là thế này đi, cậu thích cái gì cứ nói, tôi nhất định sẽ tặng cho cậu”

Vương Thanh ngẩng đầu nhìn Ryder khách sáo từ chối:

“Được rồi ngài Ryder cũng không cần nhọc công quá như vậy”

Ryder xua tay cười hòa hoãn:

“Không sao không sao, cứ coi như là xin lỗi cậu ấy đi”

Vương Thanh khẽ thở dài một hơi, mang tay của mình nhẹ nhàng nâng cầm Phùng Kiến Vũ lên dịu dàng nói với cậu, nhưng trong ánh mắt kia của hắn lại là tia trái ngược giống như là muốn cậu phải trả lời cho thật cẩn thận nếu không hắn nhất định sẽ tức giận:

“Ngài Ryder đã có thành ý như vậy, em cũng nên nể mặt ngài ấy một chút, nói ra món quà mà em thích đi”

Phùng Kiến Vũ bất an, trong đầu cố gắng tìm ra được câu trả lời mà Vương Thanh hài lòng nhất, nhưng nghĩ mãi cũng không biết nên phải yêu cầu cái gì. Vương Thanh vòng tay xuống dưới bóp lấy mông nhỏ của Phùng Kiến Vũ một cái thật mạnh, khiến cho cậu bị đau cũng phải nhíu mày ưm một tiếng. Ryder đứng đối diện nghe thấy tiếng kêu khe khẽ kia, yết hầu cũng tự động di chuyển lên xuống, ánh mắt mang theo tia dục vọng rõ ràng. Vương Thanh trầm giọng nói:

“Nói đi nào, em muốn cái gì?”

Mông của Phùng Kiến Vũ hiện tại vẫn bị Vương Thanh thô bạo nắm chặt, khiến cho giọng nói của cậu cũng chuyển nhẹ hơn bình thường:

“Em muốn... khu vực từ trường phía cuối tỉnh cầu H”.

45. Chương 45: Không Đến Lướt Em Lên Tiếng

Một câu nói này của Phùng Kiến Vũ liền khiến cho Ryder cũng phải giật mình, Vương Thanh thì khẽ nhếch môi cho cậu một nụ cười tán thưởng, hần chậm rãi xoa nhẹ móng nhỏ của Phùng Kiến Vũ, còn đặc biệt vỗ vỗ vào đó vài cái:

“Em cũng thật biết chọn đấy”

Phùng Kiến Vũ thở nhẹ một hơi giống như là chút đi được mọi gánh nặng trong lòng cậu, để trả lời ra một câu hỏi làm Vương Thanh vui lòng, Phùng Kiến Vũ giống như là đã mang mọi thứ ra để đánh cược, vắt óc suy nghĩ mới có thể nói ra được một câu trả lời như vậy.

Một khu từ trường cuối tỉnh cầu này Ryder cũng có ý định tặng cho Vương Thanh, nhưng mà lúc đầu ông ta muốn dùng nơi đó để trao đổi Phùng Kiến Vũ, vừa mới rồi đã bị Vương Thanh từ chối cho nên ông ta nghĩ muốn Vương Thanh đổi lại cho ông ta một phần đất ở khu vực phía tây để tỉnh cầu H có thể tiện lợi giao thương buôn bán hơn. Hiện tại Phùng Kiến Vũ kia lại nói muốn khu vực từ trường này há chẳng phải là muốn cướp trắng khu đất đó hay sao.

“Ngài chỉ huy...”

Không đợi Ryder nói xong, Vương Thanh đã nhanh chóng cắt ngang lời nói của ông ta:

“Vật nhỏ này vừa mở miệng liền đòi món quà lớn như vậy, ngài xem đây tôi cũng là hết cách với em ấy rồi”

Ryder nghe thấy lời kia của Vương Thanh liền biết được ý trong lời nói của hắn ta, xem ra ngày hôm nay ông không mang khu từ trường này nhả ra nhất định sẽ không dễ dàng rời khỏi chỗ này được. Ryder đưa tay lau mồ hôi trên trán cười ha ha:

“Không sao, nếu như cậu ấy đã để ý đến khu đất đó rồi vậy thì tôi sẽ tặng cho cậu ấy, chuyện vừa rồi cũng coi như là hiểu lầm thôi ha ha”

Phùng Kiến Vũ khẽ gật đầu, Ryder từ trong túi áo lấy ra một viên đá lớn hình tam giác màu vàng đưa về phía trước:

“Đây xem như là chìa khóa của khu đất đó, cậu chỉ cần có viên đá này liền có thể trở thành chủ nhân ở đó”

Phùng Kiến Vũ im lặng không dám có hành động gì tiếp theo, mãi cho đến khi Vương Thanh lên tiếng

nhắc nhở cậu, thì cậu mới đưa tay về phía trước tiếp nhận nó:

“Nào nhận lấy đi, em cũng nên nể mặt ngài Ryder một chút”

Phùng Kiến Vũ cầm chắc viên đá ở trong tay hướng Ryder nói tiếng cảm ơn đơn giản:

“Cám ơn ngài!”

Mục đích lần này của Ryder đến đây là muốn cùng Vương Thanh làm ra một bản hiệp ước thương thảo, cho nên lúc này ông ta liền mở miệng nói:

“Ngài chỉ huy...”

Vương Thanh một lần nữa cắt lời Ryder:

“Được rồi ngài đã tặng em ấy một món quà lớn như vậy, tôi đây cũng nên phải tặng lại ngài một thứ gì đó cho phải phép”

Ryder nghe thế trong lòng liền an tâm một chút, ông ta cười cười đợi lời nói tiếp theo của Vương Thanh. Vương Thanh nhìn xung quanh một hồi rồi cúi đầu nhìn xuống chiếc roi da trên tay mình bình thản nói:

“Chiếc roi da này làm từ da cá đuối, là chiếc roi mà tôi cầm thuận tay nhất, nó đã cùng tôi ở bên cạnh nhiều năm, như vậy đi bây giờ tôi tặng lại cho ngài, thế nào?”

Lời nói kia của Vương Thanh không chứa bất cứ một tia cảm xúc nào, nó biểu thị cho việc nếu như ông ta không nhận món quà này nhất định là không được. Ryder khách sáo nói:

“Ngài chỉ huy lại tặng tôi món đồ quý như vậy, tôi đúng là hổ thẹn không dám nhận đâu”

Vương Thanh nhếch môi:

“Không sao, tôi nói rồi nếu như không tặng ngài thì sẽ không phải phép”

Ryder cười vui vẻ đưa hai tay về phía trước vô cùng cung kính, Vương Thanh cười lạnh bất ngờ vung tay thật mạnh quất xuống tay của Ryder. Một tiếng vang vọng của roi da chạm vào da thịt đến chất một tiếng, nghe đến mà rợn sống lưng, Phùng Kiến Vũ quay ra nhìn liền phát hiện ra được bàn tay của Ryder đã biến dạng, máu đỏ từ nơi tĩnh mạch ở cổ tay cũng chậm chậm chảy ra, ông ta ngay cả đến một tiếng kêu cũng chưa kịp cất lên đã trực tiếp ngã xuống sàn ngất ngay tại chỗ. Phùng Kiến Vũ nhìn thấy một màn này liền hoảng sợ đứng cách xa Vương Thanh một chút, Vương Thanh quay sang nhìn cậu âm trầm nói:

“Đúng là em rất biết chọn roi da cầm thuận với tay của tôi, tôi có nên thử thêm một lần nữa hay không đây?”

Phùng Kiến Vũ mở miệng lắp bắp nói không ra lời, đúng lúc này Phùng Tiểu Phương không biết từ đâu đi đến nhìn thấy Ryder nằm bên vũng máu liền hét lớn một tiếng. Vương Thanh theo hướng tiếng hét đó nhú mày nhìn tới, Phùng Tiểu Phương bị dọa cho sợ lập tức mang tay bịt miệng mình lại.

Vương Thanh lười biếng ra lệnh:

“Tới đây”

Phùng Tiểu Phương hai chân run rẩy bước tới, Vương Thanh hỏi cô ấy:

“Cô có muốn cùng ông ta trở về hay không?”

Phùng Tiểu Phương vội vã đáp lời:

“Em không muốn, em quả thật không muốn”

Vương Thanh quay sang nhìn Phùng Kiến Vũ rồi lại nhìn Phùng Tiểu Phương:

“Như vậy thì em ấy đi sao?”

Phùng Kiến Vũ hốt hoảng vốn định lên tiếng nói lời gì đó thì đã bị Phùng Tiểu Phương nhanh chóng cướp lời:

“Đúng đúng, để cho anh ta đi”

Phùng Tiểu Phương có thể nói ra được câu này, Phùng Kiến Vũ cũng không có quá bất ngờ. Phùng Kiến Vũ lên tiếng:

“Ngài... em...”

Phùng Kiến Vũ vừa mở miệng liền lập tức bị Vương Thanh chặn lại: “Không đến lượt em lên tiếng...” Nói rồi Vương Thanh liền tiếp tục quay sang nhìn Phùng Tiểu Phương: “Nói tiếp đi”

Phùng Tiểu Phương giống như vớ được một sợi dây cứu trợ liền liên miệng nói:

“Ngài giữ lại em sẽ có ích lợi hơn giữ anh ta, anh ta chỉ là một nam nhân ti tiện không biết xấu hổ quyến rũ ngài, anh ta chỉ là một thằng con hoang không rõ xuất thân, không biết chừng sau này thân thể của anh ta còn gây bất lợi cho ngài”

Vương Thanh không nói gì nhưng khẽ gật đầu, Phùng Tiểu Phương thấy thế liền nói tiếp:

“Anh ta rất xấu xa, cả ngày đi quyến rũ đàn ông khắp nơi, ngài đừng nên bị anh ta lừa gạt”

Vương Thanh ồ một tiếng quay sang nhìn Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ hốt hoảng hộc mắt cũng nóng nên lắc đầu đáng thương giải thích:

“Không có, em không có, không phải như vậy, em không có quyến rũ đàn ông, không quyến rũ ai hết”.

46. Chương 46: Mọi Suy Nghĩ, Tâm Tư Của Em Đều Phải Đặt Trên Người Tôi

Phùng Tiểu Phương quát lớn một bộ dạng nói dối không chớp mắt:

“Anh có, đừng ở đó xảo biện nữa”

Vương Thanh gật đầu:

“Em ấy đúng là rất giỏi xảo biện, điều này tôi cũng đã kiểm chứng rồi”

Phùng Kiến Vũ càng gấp gáp hơn khi nghe Vương Thanh nói lời kia, cậu tự động tiến về phía trước tựa đầu vào ngực Vương Thanh, hai tay cũng ôm lấy eo hắn thật chặt:

“Em không có, là cô ấy nói dối đặt điều, em quả thật không có như vậy”

Phùng Tiểu Phương lớn tiếng:

“Ngài chỉ huy ngài xem, anh ta lại bắt đầu muốn quyến rũ đàn ông”

Phùng Kiến Vũ khóc đến nước mắt không thể nào ngăn lại được nữa, chỉ còn biết nhỏ giọng thút thít ở trong lòng ngực Vương Thanh nức nở giải thích những câu không rõ ràng:

“Em không có, thật sự không có”

Vương Thanh nhếch môi mang cầm Phùng Kiến Vũ nâng lên cao đối diện nhìn hần:

“Chỉ một phép thử nho nhỏ thôi, em liền có thể hiểu rõ ràng được mọi chuyện có đúng không? Cho dù có là người thân của em, cho dù có cùng em sống chung từ nhỏ đều có thể quay lưng lại với em”

Một câu nói này của Vương Thanh liền khiến cho không gian rơi vào im lặng, Phùng Tiểu Phương không biết Vương Thanh đang suy tính chuyện gì, Phùng Kiến Vũ cũng đồng dạng với Phùng Tiểu Phương. Vương Thanh tiếp lời:

“Em bây giờ vì sao lại ôm lấy tôi giải thích? Tại vì sao không tiến tới cầu xin em gái em, nói cô ta đừng nói mấy lời kia?”

Phùng Kiến Vũ giống như hiểu ra điều gì đó liền giật mình nghĩ tới những hành động vừa rồi của mình, đúng là giống như Vương Thanh nói, cậu vì sao trước tiên lại chạy tới hướng Vương Thanh giải thích mà không phải là nói với em gái cậu hãy dừng lại. Vương Thanh đưa tay lau đi nước mắt trên mặt của Phùng Kiến Vũ, vừa làm vừa chậm chậm nói:

“Cho nên, trên đời này em ngoài tôi ra cũng không nên lo lắng cho bất cứ người nào khác, cho dù người đó có là người thân của em. Mọi suy nghĩ, mọi tâm tư của em, đều phải đặt hết ở trên người một mình tôi, có hiểu rồi chứ?”

Phùng Kiến Vũ thất thần trong vài giây, vài giây đó đủ cho cậu suy nghĩ lại một lượt lời nói của Vương Thanh, cho đến khi cảm nhận được sự ôn nhu hiếm có của Vương Thanh hiện tại cậu mới giật mình trở lại thực tại, Vương Thanh ở một bên chăm chú mang mái tóc có chút bột dính hơi rối của cậu chỉnh lại một chút, ánh mắt kia từ đầu đến cuối vẫn không để lộ ra một chút tia cảm xúc nào cả, con người này quả thật che giấu cảm xúc rất giỏi. Phùng Kiến Vũ gật đầu, giống như là đã hạ quyết tâm, Vương Thanh nhếch môi đưa tay xoay cầm Phùng Kiến Vũ về phía trước để cho cậu đối diện với Phùng Tiểu Phương:

“Nói đi, người trước mặt sẽ giải quyết thế nào?”

Phùng Tiểu Phương giật mình vội vã nói với Vương Thanh:

“Ngài chỉ huy, ngài đừng để anh ta lừa gạt ngài”

Vương Thanh cúi đầu ghé sát vào tai Phùng Kiến Vũ thổi gió:

“Tôi có thể đợi được, nhưng ông ta không đợi được, nếu như em không đưa ra cách giải quyết thì người nằm dưới đất kia sẽ chưa được đưa đi chữa trị ngay, em có muốn mỗi lần mở cửa phòng ngủ ra liền sẽ nghĩ đến ngày hôm nay... ông ta vì em mà bỏ mạng hay không?”

Phùng Kiến Vũ nhìn xuống Ryder đang không ngừng chảy máu từ cổ tay, cho dù cậu đối với người đàn ông này không có bất cứ mối quan hệ nào nhưng nếu như ông ta ở chỗ này chết rồi khẳng định sẽ tránh không

được hiềm khích giữa hai tình cầu, còn có một lý do giống như lời Vương Thanh nói nữa.

“Ngày mai để cô ta đến tình cầu H đi” Phùng Kiến Vũ nói.

Vương Thanh lại nắm lấy cằm cậu xoay về phía sau đối diện hẳn:

“Vậy sẽ như ý của em, nhưng mà... trước khi cô ta đi, tôi sẽ để cô ta trở về gặp mẹ cô ta, coi như là chào tạm biệt”

Phùng Kiến Vũ giật mình, trong mắt bắt đầu lóe lên tia gấp gáp, nếu như để cho Phùng Tiểu Phương trở về nhà, cô ta có khi nào sẽ nói cho mẹ Phùng biết những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay hay không. Bởi vì Phùng Kiến Vũ do dự không nói được câu nào cho nên Vương Thanh lại phải một lần nữa hỏi cậu:

“Tôi biết lúc nhỏ em tự kiếm tiền đóng học, đến khi đi làm rời khỏi căn nhà đó rồi em cũng vẫn phải gửi tiền về, từ tiền sinh hoạt phí cho đến tiền đi học của cô ta, ngay cả tiền sửa căn nhà cũ nát đó cũng đều là do em chi trả, người phụ nữ kia ở nhà có một khoản tiền tiết kiệm không bao giờ dùng tới, ngày đó khi em đưa bạn gái cũ trở về bàn chuyện cưới hỏi, bà ta cũng không có ý định lấy ra một đồng nào cho bạn gái cũ của em, cho nên người bạn gái cũ kia mới nảy sinh tức giận cùng người đàn ông khác vu oan hãm hại em để trả thù. Em có biết số tiền tiết kiệm kia là từ đâu mà có và sẽ dùng cho việc gì hay không?”

Phùng Kiến Vũ giật mình những chuyện quá khứ của cậu Vương Thanh nói đều đúng không sai, hơn nữa cậu cũng biết mẹ Phùng có một khoản tiền tiết kiệm. Vương Thanh nhếch môi nói tiếp:

“Đều là tiền em gửi về, là tiền em làm ra nhưng mà bà ta lại có ý định dùng cho người phụ nữ đang đứng trước mặt em đây. Lần đó em trở về nhà bà ta giả bệnh, bởi vì muốn tránh vài ba tháng tiền nhà, không ngờ lại đúng lúc em cũng trở về nhà cho nên liền tiếp tục phối hợp diễn. Ngay cả chuyện em lên đây ở đâu, làm cái gì cũng đều đã sớm bị em gái em gọi điện về báo cho bà ta biết rồi, bà ta chính là vui còn không kịp đấy, bởi vì em đột nhiên kiếm được một người giàu có, cuộc sống sau này của bà ta sẽ chẳng cần vất vả làm việc nữa. Chỉ cần nhận nuôi một đứa trẻ, vất vả nuôi đứa trẻ đó mười mấy năm, đổi lại là sống sung sướng cả đời, em nói xem cái nào lợi cái nào thiệt, việc này cũng không phải để tôi phải dạy cho em biết nữa có đúng không?”

47. Chương 47: Thật Ra Em Không Có Cơ Hội Lựa Chọn

Trước khi vào truyện cho hỏi có nên cho sinh tử văn hay không:v

Phùng Kiến Vũ giật mình khi nghe thấy mấy lời Vương Thanh nói, cậu ấp úng hỏi hẳn:

“Những điều ngài nói... đều là sự thật sao?”

Vương Thanh nhú mày nhìn về phía trước:

“Em muốn biết đó có phải là sự thật hay không, há chẳng phải hỏi người trước mặt em liền rõ ràng sao? Nhặt cây roi da kia nên, mang nó hỏi cô ta, cô ta khẳng định sẽ không thể nói dối em”

Phùng Kiến Vũ cúi người từ trên nền đất nhặt lên cây roi da còn dính chút máu kia ngẩng đầu hỏi Phùng Tiểu Phương:

“Có phải sự thật hay không?”

Phùng Tiểu Phương hoảng sợ lùi về phía sau vài bước lắp bắp nói:

“Không phải...”

Vương Thanh ở phía sau nắm lấy cổ tay của Phùng Kiến Vũ nâng lên cao một chút, Phùng Tiểu Phương nhìn thấy cây roi da lớn kia liền hoảng sợ quỳ xuống đất đưa tay lên che chắn cả người mình run rẩy trả lời:

“Anh à đúng là như vậy, em sai rồi, anh à hãy tha thứ cho em... là mẹ, là mẹ nói em làm như vậy, nói em tìm cách đẩy anh khỏi nơi này, không phải lỗi do em, xin anh tha cho em”

Phùng Kiến Vũ chính tai nghe thấy mấy lời của Phùng Tiểu Phương, thì ra mọi chuyện đều là do cậu ngu ngốc, đều là do cậu bị lừa gạt suốt từng ấy năm. Phùng Kiến Vũ đánh rơi cây roi da xuống sàn nhà, cả người lùi lại phía sau liền chạm phải lồng ngực rắn chắc của Vương Thanh, cậu quay đầu lại nhìn chột nhận ra được một điều, thì ra đến cuối cùng vẫn là người này cho cậu một đáp án, cũng vẫn là hấn dạy cho cậu biết chân lý ở cuộc đời này, khiến cho cậu phải cảm thấy sợ hãi thế giới phức tạp bên ngoài đến thế.

Vương Thanh xoay người mang Phùng Kiến Vũ tiến vào trong phòng đóng cửa lại, mặc kệ hai người đang ở bên ngoài kia có như thế nào. Phùng Kiến Vũ đứng im ở giữa căn phòng lớn im lặng một hồi, nhưng mà Vương Thanh lúc này cũng không cho cậu cơ hội nghỉ ngơi, bàn tay to lớn chậm rãi mang dây áo thắt bên hông cậu tháo xuống. Phùng Kiến Vũ đứng ở đó không phản kháng lẳng lẳng nghe Vương Thanh nói:

“Em mệt rồi, em không muốn suy nghĩ, em không muốn người khác làm phiền lúc này? Nhưng mà tôi nói cho em biết, cho dù em có mệt đến mức nào cũng không được phép khước từ tôi, đã biết hay chưa?”

Phùng Kiến Vũ chủ động ôm lấy cổ Vương Thanh, đặt một nụ hôn lên môi hấn, cuồng nhiệt đưa đầu lưỡi của mình vào bên trong khoang miệng hấn chu du khắp mọi nơi không bỏ sót một chút nào. Cả người cậu trên dưới bị bàn tay to lớn kia sờ soạng, cậu khẽ cong người phối hợp theo hấn, bàn tay kia đặc biệt mạnh bạo miết mạnh qua cả những vết thương ngày hôm qua. Phùng Kiến Vũ bị đau liền thở dốc nhưng rất nhanh sau đó liền cuồng nhiệt tiến tới hơn, đến khi Vương Thanh nâng một chân cậu lên chuẩn bị tiến vào bên trong, cậu liền ôm lấy cổ hấn mang miệng của mình ghé sát vào tai hấn nói nhỏ:

“Từ bây giờ, ngài nói cái gì em sẽ đều tin tưởng vô điều kiện. Tâm tư, suy nghĩ của em ngoài ngài ra sẽ không có bất cứ người nào khác có thể bước vào nữa”

Vương Thanh không biết lấy đâu được một sợi dây mảnh mang tay Phùng Kiến Vũ trói lại thật chặt lên đỉnh đầu. Phùng Kiến Vũ lại bắt đầu hốt hoảng, ánh mắt lộ rõ sự sợ hãi bất an, Vương Thanh hơi dừng lại một chút nắm lấy cằm Phùng Kiến Vũ:

“Thật ra em không có cơ hội lựa chọn đâu, nhưng mà dù sao em cũng nhận ra được điều này rồi cho nên tôi đang suy nghĩ xem có nên tán thưởng em hay không”

Mỗi lần Vương Thanh đưa ra một câu hỏi nào đó, Phùng Kiến Vũ cũng không thể tùy tiện nói có hoặc không được, cậu trước sau đều phải suy nghĩ rất lâu xem xem như thế nào mới làm cho Vương Thanh cảm thấy hài lòng nhất, ví như bây giờ cậu không biết hắn đang nghĩ cái gì, cho nên đành phải trả lời thật thông minh:

“Không có ai là không thích được tán thưởng cả, dĩ nhiên là lời tán thưởng từ một vị chỉ huy như ngài lại càng phải mong chờ hơn”

Vương Thanh nhếch môi, một tay dùng sức bóp chặt lấy cổ của Phùng Kiến Vũ, khiến cho cậu ngay lập tức rơi vào trạng thái thiếu dưỡng khí hô hấp kịch liệt, hai mắt mở lớn ngập nước, miệng nhỏ cũng theo đó mở ra, phía bên trong là đầu lưỡi hồng hồng ẩm ướt, Vương Thanh chính là rất muốn nhìn thấy bộ dạng này của Phùng Kiến Vũ, vô cùng có sức hút đối với hắn.

Vương Thanh buông tay khỏi cần cổ của Phùng Kiến Vũ, tiếp theo đó là cơn ho điên cuồng của cậu, Phùng Kiến Vũ ho đến mức khóe mắt ẩm ướt, hai bên má ửng đỏ hết cả lên. Vương Thanh ở bên dưới vẫn cứ như vậy đều đặn tiến tới, hắn ghé sát miệng vào bên tai cậu nói:

“Ở chỗ này đợi tôi”

Nói rồi Vương Thanh liền đứng dậy rời khỏi phòng đóng cửa lại, Phùng Kiến Vũ nhìn theo bóng lưng của Vương Thanh, đến khi hắn biến mất sau cánh cửa kia rồi cậu liền nhìn lên trên nơi cổ tay mình bị Vương Thanh cột chặt với thành giường.

Tiếng mở cửa một lần nữa truyền tới, khiến cho hai vai của Phùng Kiến Vũ cũng giống như theo một thói quen mà run rẩy theo. Vương Thanh rất nhanh trở lại, trên tay hắn cầm một chai rượu vang lớn tiến về phía cậu, đến khi hắn dừng lại ở bên cạnh giường rồi còn dành một chút thời gian mang ánh mắt hẹp dài giống như rada kia nhìn thân thể cậu từ đầu đến chân một lúc.

48. Chương 48: Thử Rượu

Vương Thanh ngồi xuống bên cạnh Phùng Kiến Vũ, mang nắp chai rượu mở ra, hần một tay cầm chai rượu đó, một tay đưa tới khe sờ soạn vùng bụng của cậu:

“Mỗi lần em đi tắm sẽ là một bồn rượu vang đỏ rất lớn, sau đó tôi chợt nhận ra rằng em chưa uống thử lần nào, em có muốn thử một chút hay không?”

Phùng Kiến Vũ không uống được rượu, trước đây cũng chưa bao giờ từng uống rượu, bởi vì cậu chỉ cần ngửi thấy mùi rượu là cả người liền trở nên choáng váng chao đảo không được tỉnh táo nữa:

“Em không uống được rượu”

Phùng Kiến Vũ nói đến đây liền nhìn thấy được ánh mắt không vui của Vương Thanh, thế cho nên cậu liền vội vã sửa lời:

“Nhưng mà nếu như là rượu ngài nói em thử, vậy thì em cũng muốn thử một chút”

Vương Thanh nhếch môi tháo dây trói ở tay Phùng Kiến Vũ ra, để cho cậu ngồi dậy thật ngay ngắn rồi rót cho cậu một chút rượu vào ly thủy tinh. Đây là một loại ly thủy tinh rất đặc biệt, nó có màu đen bóng trong suốt, cậu vừa chạm tay vào ly rượu này liền cảm thấy có điểm lạnh lẽo, thật sự rất hợp với khung cảnh hiện tại đây:

“Uống đi, sau đó liền nói cho tôi biết nó có hương vị gì”

Phùng Kiến Vũ gật đầu khẽ nhấp một ngụm thật nhỏ, rượu vừa chạm vào đầu lưỡi của cậu liền cho cậu sợ hãi rụt lại, bởi vì nó vừa đắng vừa chát thật sự rất là khó uống. Vương Thanh nâng tay miết thật mạnh môi dưới của Phùng Kiến Vũ hỏi:

“Có vị gì?”

Phùng Kiến Vũ chẳng cảm thấy cái gì ngoài thứ rượu này rất khó uống, như bây giờ Vương Thanh hỏi cậu cho nên cậu cũng cố gắng trả lời:

“Là nho sao?”

Vương Thanh lại rót thêm rượu vào trong ly của Phùng Kiến Vũ, hần lắc đầu nhìn cậu nói:

“Không có bất cứ trái nho nào trong đó cả, em nên uống nhiều một chút để nói cho thật chuẩn xác”

Phùng Kiến Vũ do dự nhìn ly rượu trong tay, sau đó liền hít một hơi thật sâu rồi nín thở uống thêm một ngụm nữa. Vương Thanh cầm lấy ly rượu trên tay Phùng Kiến Vũ tiếp tục rót đến mức tràn ly:

“Nào nói đi, nó có vị gì?”

Phùng Kiến Vũ nhìn ly rượu bị tràn ra ngoài liền bắt đầu lo lắng:

“Có phải là dầu...”

Vương Thanh lần này đích thân cầm ly đưa tới miệng của Phùng Kiến Vũ ý muốn cậu mở miệng uống nó:

“Cũng không có bất cứ một trái dầu nào, được rồi để tôi giúp em, mau mở miệng ra”

Phùng Kiến Vũ nắm chặt hai tay mở miệng ra cố gắng uống, nhưng không rõ có phải là do Vương Thanh cố ý hay không mà cậu vẫn chưa kịp nuốt xuống số rượu kia thì Vương Thanh đã dốc chiếc ly đó càng ngày càng cao rồi, Phùng Kiến Vũ ho sặc sụa rượu từ trong miệng cũng phun ra một ít chảy xuống khuôn ngực đang phập phồng kia của cậu:

“Bây giờ em đã có thể biết được mùi vị của nó hay chưa?”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nhìn Vương Thanh thành ba người, cậu lắc lắc đầu một chút mới có thể nhìn thấy thật rõ ràng hẳn, giọng nói cũng chuyển nhỏ đi rất nhiều:

“Em cảm thấy có vị của đào... cùng mùi hoa cẩm chướng”

Vương Thanh nắm lấy cằm của Phùng Kiến Vũ:

“Thì ra phải đợi đến khi tôi đích thân giúp em thì em mới có thể trả lời chính xác được”

Phùng Kiến Vũ nắc một cái, gương mặt cũng rất nhanh ửng hồng giống như màu rượu vang còn sót lại trên khuôn ngực phập phồng kia của cậu, Vương Thanh nhìn thấy một màn này liền rơi vào si mê, hẳn trầm mặc nhìn người trước mặt lạnh giọng hỏi:

“Em có muốn tôi giúp em thoải mái một chút hay không?”

Phùng Kiến Vũ trong lòng nóng bừng, nóng đến mức cả người cậu cũng giống như muốn bức bối theo, bây giờ thần trí của Phùng Kiến Vũ đã không còn tỉnh táo như lúc đầu nữa cho nên liền khe khẽ gật đầu mà không cần suy nghĩ. Vương Thanh lập tức kéo Phùng Kiến Vũ dậy, nắm lấy cổ tay cậu đi ra ngoài ban công lộng gió. Phùng Kiến Vũ mơ mơ màng màng đến khi mở mắt ra đã thấy phía dưới là những ngôi nhà thu nhỏ, cậu giật mình hoảng sợ a một tiếng, Vương Thanh đứng phía sau lưng Phùng Kiến Vũ nhanh

chóng dùng tay chế trụ eo nhỏ của cậu lại:

“Nơi này không phải là rất mát hay sao?”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy phía dưới mông mình giống như có cái gì đó căng cứng chọc tới, phía trước lại bị bàn tay của Vương Thanh thay phiên nhau xoa nắn điểm nhỏ trước ngực. Phùng Kiến Vũ bắt đầu thở dốc, Vương Thanh ở bên tay cậu vươn đầu lưỡi liếm tới, giọng nói của hắn trầm khàn giống như muốn thôi miên cậu vậy:

“Thoải mái sao?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu, Vương Thanh mang nơi căng cứng của mình cọ tới hai bên mông của Phùng Kiến Vũ:

“Sao tôi không cảm thấy thế, em có phải là nên biểu hiện một chút cho tôi thấy hay không?”

Phùng Kiến Vũ đã có men rượu trong người cho nên cũng mạnh dạn hơn rất nhiều, cả người cậu nhu mềm khẽ uốn lắc như muốn dính sát vào Vương Thanh, miệng nhỏ cũng không ngừng phát ra những tiếng kêu dụ hoặc:

“Àn... em muốn nhiều hơn nữa... ưm... ha”

Vương Thanh xoay người Phùng Kiến Vũ lại, một tay ôm lấy eo cậu đưa xuống thăm dò nơi động nhỏ đang không ngừng run rẩy kia, hắn mang một ngón tay đưa vào trong đó, Phùng Kiến Vũ theo đó liền gục đầu vào bên vai Vương Thanh thở dốc. Vương Thanh nhếch môi:

“Muốn như vậy sao?”

Phùng Kiến Vũ điên cuồng ôm lấy cổ Vương Thanh cúi đầu hôn lên đó:

“Em muốn ngài tiến vào... ưm... ngài tiến vào có được không... tiến vào... ân...”

Vương Thanh nâng cằm Phùng Kiến Vũ:

“Em nói muốn tôi tiến vào thì tôi liền phải tiến vào sao, tôi không có thói quen nghe theo sự sắp xếp của bất cứ ai cả”

Phùng Kiến Vũ líu ríu cầu xin:

“Xin ngài, cầu xin ngài... thực muốn...”.

49. Chương 49: Lẽ Ra Sớm Một Chút Cùng Em Chơi Trò Này

Vương Thanh nhân vai Phùng Kiến Vũ xuống, Phùng Kiến Vũ suy yếu quỳ xuống ở dưới chân Vương Thanh, mang mặt của mình đối diện giữa hai bên bắt đầu sẵn chắc của hắn, Vương Thanh hơi đưa người về phía trước lạnh giọng chỉ huy:

“Muốn xem biểu hiện của em thế nào”

Phùng Kiến Vũ há miệng mang vật thô lớn kia ngậm chôn vào trong miệng, mỗi lần phun ra mót vào đều phải cố gắng mở miệng lớn hơn một chút, tiếng nước từ miệng Phùng Kiến Vũ phát ra nhép nhép, càng khiến cho không khí trở nên ướt át lạ thường. Vương Thanh dùng tay giữ lấy sau gáy của Phùng Kiến Vũ thật chặt:

“Thì ra em cũng chỉ được đến mức đó thôi sao?”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền cố gắng làm nhanh hơn nữa, mỗi lần tiến tới vật thô cứng kia còn chạm hẳn vào cuống họng cậu khiến cho cậu khó thở khổ sở. Vương Thanh cúi đầu nhìn Phùng Kiến Vũ, phát hiện ra đôi mắt sáng của người kia đang mở thật lớn, hai má căng phồng hiện rõ từng tơ máu giống như là bị ngậm phải vật quá kích cỡ không thể thích nghi ngay được. Không biết qua bao lâu Vương Thanh liền trực tiếp mang mầm mống của mình bắn ra ngay trong miệng của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ có điểm giật mình dừng lại động tác, Vương Thanh kéo cậu đứng dậy dùng tay lau đi vết dịch trắng đục bên khóe miệng cậu thật sạch sẽ, dáng vẻ dụ hoặc này của Phùng Kiến Vũ thật khiến cho hắn không tài nào có thể không chế được sự ham muốn trong lòng:

“Rất là ngoan, tôi ghi nhận sự cố gắng này của em. Cái miệng nhỏ này đúng là rất biết cách làm cho tôi vui vẻ, kêu rên mê người, mang nó ngậm lấy nơi đó của tôi cũng càng mê người hơn”

Phùng Kiến Vũ nấc tiếp một cái, mang dịch trắng vẫn còn dư thừa kia từ trong miệng chảy ra bên khóe mép, Vương Thanh nhìn thấy một màn này ánh mắt liền đục lại, tiếp tục chậm rãi lau đi giúp Phùng Kiến Vũ:

“Còn có thể khơi dậy ham muốn trong lòng tôi như vậy, em đúng là không có đơn giản mà, trong cái miệng nhỏ này rốt cuộc là chứa được những cái gì ở bên trong đây”

Vương Thanh nói đến đây liền bóp lấy hai má của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ a lên một tiếng, dịch trắng trong miệng cũng theo đó lại tiếp tục chảy ra, Vương Thanh bật cười ha ha. Lần này hắn không giúp cậu lau nữa mà cứ như vậy nhìn vết trắng đó càng ngày càng chảy dài xuống tận cổ của cậu:

“Đủ hư hỏng, thật đúng là không nên cho người khác nhìn thấy em quá nhiều mà”

Nói rồi Vương Thanh liền trực tiếp mang Phùng Kiến Vũ xoay người lại, mang nơi đang khao khát kia của cậu lấp đầy, Phùng Kiến Vũ liền tiếp bị khoái cảm đánh tới liên ngâm nga liên hồi, hai tay nắm chặt lấy thành lan can, chân đứng cũng phải run rẩy muốn khụy xuống mấy lần.

Vương Thanh ở phía sau tùy ý thao túng, mang Phùng Kiến Vũ mạnh bạo di chuyển:

“Tiểu khoái lạc, tôi đáng lẽ ra sớm một chút cùng em chơi trò này mới đúng”.

Phùng Kiến Vũ tỉnh dậy đã là quá trưa ngày hôm sau Vương Thanh sớm đã đi làm, mọi thứ ngày hôm qua bây giờ đều như một mớ hỗn độn không thể nào nhớ rõ ràng được. Phùng Kiến Vũ chỉ nhớ chuyện Ryder bị Vương Thanh đánh đến mức mất rất nhiều máu, mẹ nuôi hóa ra chỉ lợi dụng cậu những từng đây năm, em gái trong phút chốc bất chấp tất cả đặt điều bôi nhọ cậu. Phùng Kiến Vũ đưa tay xoa xoa huyết thái dương giật giật vì đau nhức, cậu chợt nhận ra rằng mình cũng không thấm đến mức không còn chỗ để đi, vẫn may mắn còn có một người hiện tại đó chính là Vương Thanh. Tuy rằng người này nóng lạnh thất thường, hung tàn mạnh bạo nhưng ít ra hắn cũng chưa lừa gạt cậu cái gì cả.

Phùng Kiến Vũ nhịn đau bước xuống giường, hai chân run rẩy đầy vết hôn ngằn, cậu cắn răng chậm chạp bước vào phòng tắm. Bồn tắm lớn kia vẫn như thường ngày chứa sẵn rất nhiều rượu vang đỏ, Phùng Kiến Vũ hơi đau đầu nghĩ thấy mùi rượu này còn muốn đau đầu hơn nữa, nhưng mà cậu lại không hề có suy nghĩ mang thứ rượu đó xả sạch đi, hơn nữa tiếng chuông phát ra ở dưới chân cậu đây cũng không còn cảm thấy chán ghét như ngày hôm qua. Phùng Kiến Vũ tiến vào trong bồn tắm, để đầu gối lên thành bồn rồi khẽ thở dài một hơi muốn thư giãn một chút, cậu để ý vết thương ở trên đùi cũng đang bắt đầu hồi phục rất nhanh, tuy rằng vẫn còn đau rát nhưng đã không còn sót như ngày trước đó nữa.

Đúng lúc này phía bên ngoài phòng tắm liền có tiếng gõ cửa, Phùng Kiến Vũ không biết là ai đến cho nên liền khẽ mở miệng do dự đáp:

“Vào đi”.

50. Chương 50: Vương Thanh Cũng Quan Tâm Cậu

Cánh cửa chậm rãi mở ra, một nữ hầu gái cầm trên tay một khay nhỏ có đặt một chiếc bình thủy tinh được trạm trổ vô cùng tinh xảo tiến vào:

“Xin lỗi, tôi quên mất không mang thứ này cho vào nước tắm cho cậu, cậu đừng nói với ngài chỉ huy có được không, xin lỗi, xin lỗi”

Phùng Kiến Vũ nhìn nữ hầu gái kia khó hiểu:

“Là cái gì vậy?”

Nữ hầu gái có điểm lo lắng:

“Là tinh được giúp mau lành vết thương, tránh nhiễm trùng, ngài chỉ huy đã căn dặn mỗi lần chuẩn bị nước tắm cho cậu là phải mang rượu vang đỏ cùng thứ này hòa lẫn với nhau như vậy mới có thể phát huy được tốt nhất tác dụng”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy lời nói kia của nữ hầu gái liền im lặng trầm mặc, nữ hầu gái kia tưởng Phùng Kiến Vũ tức giận liền bối rối cuống cuồng theo:

“Xin lỗi, tôi có quá nhiều việc cho nên quên mất, cậu có thể đừng nói với ngài chỉ huy có được không, được này tôi lập tức đổ vào giúp cậu”

Phùng Kiến Vũ không phải là tức giận mà là cậu đang nghĩ tới lời nói của cô gái kia, thì ra Vương Thanh cũng muốn cậu nhanh một chút lành vết thương, hẳn cũng không phải là không quan tâm cậu. Phùng Kiến Vũ mỉm cười đưa tay về phía trước:

“Không sao đâu tôi sẽ không nói với ngài chỉ huy, cô đưa lọ thuốc kia tôi tự làm”

Nữ hầu gái ríu rít cảm ơn:

“Cám ơn, cảm ơn cậu”

Phùng Kiến Vũ giống như nghĩ ra điều gì đó liền gọi cô ấy lại:

“À, khoan đã”

Nữ hầu gái kia giật mình lo lắng, Phùng Kiến Vũ mỉm cười cho cô ấy một nụ cười trấn an:

“Tôi chỉ muốn hỏi là ngài Ryder... cùng với em gái tôi đã đi hay chưa thôi”

Nữ hầu gái nhanh chóng đáp lời:

“Hai người bọn họ đã đi từ sáng sớm rồi”

Phùng Kiến Vũ khẽ thở dài một hơi rồi gật đầu, nữ hầu gái kia rời đi rồi cậu liền mang nắp của lọ thủy tinh nhỏ này mở ra, một mùi hương vô cùng dễ chịu nhanh chóng truyền vào khứu giác của cậu. Phùng Kiến Vũ chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy vui vẻ ở trong lòng, cậu mang chai thủy tinh này đổ xuống làn rượu đỏ trong bồn rồi đưa tay hòa đều tinh được cùng rượu vang.

Buổi chiều ngày hôm đó, Phùng Kiến Vũ không có chuyện gì làm liền bước xuống dưới lầu đi tới phòng bếp muốn nhìn xem một lượt, bởi vì lúc này trong phòng bếp khẳng định sẽ có rất nhiều người, cậu muốn cùng mọi người nói chuyện một chút.

Đám người trong phòng bếp vốn đang vui vẻ nói chuyện, lúc thấy Phùng Kiến Vũ bước vào liền tự động im bật tập trung làm việc. Phùng Kiến Vũ thấy vậy cũng có chút mất tự nhiên, cậu đến đây đã được một thời gian rồi nhưng phần lớn chỉ ở trong phòng, đến tối Vương Thanh về mới cùng hắn xuống dưới ăn cơm, cho nên đến hiện tại cậu vẫn không cùng ai nói chuyện gì cả, chính vì thế mọi người trong căn nhà lớn này luôn không dám ở trước mặt Phùng Kiến Vũ làm gì quá phận cả, dù sao cũng không biết người này có phải là người tốt hay không.

Phùng Kiến Vũ khẽ mỉm cười lên tiếng nói: “Tôi chỉ muốn xuống xem một chút thôi” nói đến đây Phùng Kiến Vũ liền cảm thấy có chút xa cách cho nên liền sửa lời: “Không phải, chỉ là muốn cùng nói chuyện với mọi người”

Không ai có ý định lên tiếng cả, Phùng Kiến Vũ cũng biết không dễ dàng gì nói chuyện được với bọn họ:

“Tôi là Phùng Kiến Vũ, đến đây cũng đã lâu rồi nhưng bây giờ mới có thể cùng mọi người nói chuyện”

Phùng Kiến Vũ có một chút buồn:

“Mọi người không cần lo lắng đâu, tôi cũng sẽ không làm gì mọi người mà”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, rất lâu sau đó nữ hầu gái sáng nay đưa tinh được đến cho cậu cũng dè dặt lên tiếng:

“Cậu cứ lên trên lầu nghỉ ngơi đi, lát nữa ngài chỉ huy trở về rồi tôi sẽ gọi cậu xuống ăn cơm”

Phùng Kiến Vũ đáp:

“Tôi muốn... nấu một món ăn cho ngài chỉ huy”

Phùng Kiến Vũ bước đến phía vị đầu bếp chính, đầu bếp chính là một người phụ nữ trung niên đã ngoài 50, bà ấy nhìn cậu một chút rồi cũng lên tiếng:

“Ngài chỉ huy rất khắt khe trong việc dùng bữa, cho nên tôi nghĩ là cậu không nên động tay vào thì hơn, tránh để ngài ấy tức giận”

Phùng Kiến Vũ cũng hiểu ý bà ấy, dù sao Vương Thanh cũng không phải là người có thể chọc vào, nhưng mà cậu vẫn muốn làm một cái gì đó cho Vương Thanh ăn:

“Không sao đâu, tôi sẽ cố gắng làm thật tốt, nếu như đến cuối cùng món đó không được có thể để lại không mang lên cũng được mà”.

Bởi vì Phùng Kiến Vũ đã kiên quyết muốn làm, cho dù địa vị của cậu trong căn nhà lớn này mà nói lớn thì không lớn nhưng nói để cho người ta được phép khinh thường không để tâm thì cũng không thể nào, chính vì thế mà đầu bếp chính mới để cho cậu ở tại chỗ này làm loạn một hồi.

51. Chương 51: Tôi Cũng Sợ Ngài Ấy

Phùng Kiến Vũ sau một hồi đứng ở dưới bếp liền biết được thì ra đầu bếp chính gọi là Đới Xuân, cũng là vú nuôi của Vương Thanh từ nhỏ, bà ấy năm nay đã 56 tuổi, nhưng mà xem ra có vẻ như sống rất tốt cho nên cũng nhìn trẻ hơn tuổi một chút. Trong nhà này ngoại trừ Vương Thanh ra thì Đới Xuân chính là người được những người còn lại kính nể nhất, bởi vì trong nhà không có quản gia cho nên mọi chuyện trong nhà từ lớn đến nhỏ đều do một tay Đới Xuân sắp xếp.

Phùng Kiến Vũ cảm thấy người phụ nữ này có điểm khó tính, khi cậu nấu ăn đều đứng ở một bên xét nét nhìn cậu thật cẩn thận, khiến cho Phùng Kiến Vũ cũng phải thật là tập trung để chắc chắn rằng mình không có bỏ quá nhiều hay là thiếu gia vị gì cả

“Ngài chỉ huy không có món nào đặc biệt yêu thích, từ nhỏ đến lớn đã như vậy rồi, cho nên mỗi ngày đều phải lên một thực đơn thật mới mẻ” Đới Xuân vừa gọt khoai tây vừa chậm chậm giải thích cho Phùng Kiến Vũ nghe.

Phùng Kiến Vũ đang đứng ướp thịt bò, nghe bà ấy nói vậy liền nhanh chóng gặt đầu ăn một tiếng. Thật ra cái thói quen khi nghe người ta nói cái gì đó là cậu phải rất nhanh gặt đầu này đã được hình thành từ khi cậu nói chuyện cùng với Vương Thanh, Vương Thanh không bao giờ thích người chậm chạp cả cho nên bản thân cậu cũng có thể nói là đã bị hấn ép buộc phải thay đổi.

Một nữ hầu gái đứng ở trước mặt Phùng Kiến Vũ đang rửa rau xanh cũng thuận miệng hỏi Phùng Kiến Vũ một câu thế này:

“Cậu là gì của ngài chỉ huy vậy?”

Câu nói này vừa phát ra từ trong miệng của cô ấy thì cô ấy cũng hốt hoảng đưa tay che lại miệng của mình, Phùng Kiến Vũ hơi dừng tay lại một chút, không gian tiếp theo đều giống như ngưng đọng lại, ngay cả một tiếng hít thở khe khẽ cũng không nghe thấy. Đới Xuân có lẽ là người phản ứng nhanh nhất chỗ này, mang ngượng ngùng của mọi người gạt sang một bên mà lên tiếng khiển trách cô gái kia:

“A Nặc, cô có phải ăn quá nhiều rồi hay không hả?”

A Nặc đưa tay lên vả nhẹ vào miệng mình một cái:

“Xin lỗi dì Đới, xin lỗi cậu, cậu đừng để ý, là tôi tiện miệng mới hỏi thôi”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu lên nhìn A Nặc rồi khẽ thở dài một hơi tiếp tục ở một bên mang hạt tiêu tỉ mỉ rắc lên miếng thịt bò. A Nặc cứ tưởng Phùng Kiến Vũ tức giận cho nên liền rối rít giải thích:

“Cậu đừng để ý nhé, tôi không có ý gì đâu, cậu đừng mang chuyện này nói với ngài chỉ huy nhé có được không”

Hóa ra ai cũng đều sợ Vương Thanh cả, không phải là vì quan tâm đến tâm trạng của cậu mà bọn họ sợ Vương Thanh sẽ trách phạt bọn họ. Phùng Kiến Vũ còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình thì A Nặc đã chạy tới bên cạnh cậu nói:

“Cậu đừng mang chuyện này nói cho ngài chỉ huy có được không, nếu như để ngài ấy tức giận tôi thật sự không biết nên làm thế nào, tôi xin lỗi cậu”

Phùng Kiến Vũ giật mình trở về hiện tại, cậu quay sang phía A Nặc mỉm cười gật đầu:

“Không sao đâu, tôi sẽ không nói cho ngài chỉ huy, dù sao thì chuyện này cũng không có gì quan trọng cả mà”

Một câu nói này của Phùng Kiến Vũ liền khiến cho mọi người trong phòng bếp đều thở nhẹ ra, Phùng Kiến Vũ cũng cảm thấy bất ngờ khi bọn họ lại đồng loạt như vậy, cậu dừng tay một chút ngẩng đầu hỏi mọi người:

“Mọi người đều sợ ngài chỉ huy sao?”

Không ai có ý định lên tiếng nhưng mà thông qua các biểu hiện của mọi người xung quanh, Phùng Kiến Vũ liền có thể thu được một đáp án chính xác. Phùng Kiến Vũ khẽ mỉm cười cúi đầu nhìn miếng thịt bò dưới bàn chậm chậm nói:

“Tôi cũng vậy đó, cũng đều sợ ngài ấy”

Một cô gái sau một hồi do dự liền quyết định lên tiếng đáp:

“Ngài chỉ huy đối xử với cậu tốt như vậy, cậu còn nói cậu sợ ngài ấy sao?”

Thật ra mọi người trong căn nhà lớn này đều có suy nghĩ giống như cô gái đó, không ai biết Phùng Kiến Vũ có thân phận thế nào, cũng không ai biết tại vì sao Vương Thanh lại đưa cậu về căn nhà này, chỉ biết rằng Vương Thanh có vẻ như rất cưng chiều cậu, bởi vì cả ngày chỉ thấy Phùng Kiến Vũ ở trên phòng cho đến khi Vương Thanh trở về thì cậu mới xuống dùng bữa cùng với hắn.

Phùng Kiến Vũ nghe vậy thì cười nhạt, cậu chỉ ngắn gọn nói qua loa một câu:

“Ngài ấy sao? Chỉ sợ là đối với các cô còn tốt hơn là đối với tôi đây”

Mọi người cảm thấy Phùng Kiến Vũ thật ra rất dễ gần chính vì thế cũng cùng cậu nói chuyện nhiều hơn, một cô gái khác nâng giọng:

“Đương nhiên không phải rồi, cậu có thể cùng nhau dùng bữa với ngài ấy, dự tiệc ngài ấy cũng đưa cậu đi, nước cậu tắm rửa hàng ngày cũng đâu phải là nước bình thường đều là rượu vang đỏ thượng hạng giá trên trời đấy”

Phùng Kiến Vũ xoay người lấy thêm một chút muối, mang lọ muối nhỏ rắc lên miếng thịt bò:

“Muối bỏ như vậy đã đủ hay chưa hả dì Đới?”.

52. Chương 52: Hôm Nay Ngài Về Sớm

Phùng Kiến Vũ ở dưới bếp rất là lâu cùng mọi người nói chuyện xem như tạo lập được một mối quan hệ tốt, dù sao đây cũng là bước đầu thuận lợi. Phùng Kiến Vũ ngày hôm nay nấu cho Vương Thanh món thịt bò hầm khoai tây, bởi vì Đới Xuân không cho phép bất cứ ai được nếm thử thức ăn trong quá trình nấu cho nên Phùng Kiến Vũ cậu hiện tại mới phải lén lén nếm thử một chút, cảm thấy quả thật mùi vị cũng không tệ thì liền vui vẻ rất nhiều.

“Món thịt bò hầm khoai tây này rất ít khi nấu, một tháng chỉ lặp lại món đó có hai lần mà thôi. Ngài chỉ huy không thích ăn những món quá mềm như là những món hầm” Đới Xuân nhìn đĩa thịt bò hầm khoai tây đã được Phùng Kiến Vũ tỉ mỉ bày lên đĩa chậm chậm nói.

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn Đới Xuân đáp:

“Không sao, ngài ấy ăn một miếng cũng được rồi... Được rồi ngài chỉ huy cũng sắp về rồi, tôi phải đi tắm rửa đây”

Phùng Kiến Vũ nhanh chóng bước ra ngoài, tiếng chuông đình đang đồng dạng cùng nhịp bước chân gấp gáp của Phùng Kiến Vũ, mọi người đứng trong phòng bếp cũng bị thu hút bởi thứ âm thanh đó cho nên khi Phùng Kiến Vũ vừa xoay lưng liền không hẹn mà gặp cùng nhau nhìn xuống chuông nhỏ trên cổ chân của cậu.

Phùng Kiến Vũ dạo gần đây đều được Vương Thanh cho tắm bằng rượu vang đỏ, mặc dù cậu mỗi lần ngửi thấy mùi rượu liền đau đầu nhưng mà cũng không thể làm trái ý Vương Thanh được. Hôm nay Phùng Kiến Vũ mặc một bộ đồ màu xanh nhạt vô cùng có sức sống, áo vải lanh ngắn tay thêu một hàng hoa văn

không rõ hình thù phía hai bên vai, quần cũng đồng dạng như vậy có một hàng hoa văn kéo dài ở hai bên dọc quần, bộ quần áo này có điểm rộng so với cậu một chút nhưng dù sao quần áo mặc ở nhà ngoài chất liệu ra thì chính là chú trọng rộng rãi thoải mái.

Phùng Kiến Vũ đang dùng khăn bông lau mái tóc còn ướt của mình chợt nghe thấy phía bên dưới những giọng nói đồng loạt chào Vương Thanh, cậu giật mình vội vã mang khăn bông bỏ xuống, bước chân gấp gáp muốn đi xuống nhà. Lần trước Phùng Kiến Vũ đã bị Vương Thanh nhắc nhở về việc xuống dùng bữa muộn, cho nên lần này cậu không muốn bị nhắc nhở một lần nữa.

Vương Thanh nghe thấy tiếng chuông đình đang liên hồi, từ âm thanh kia có thể cảm nhận được Phùng Kiến Vũ đang rất gấp gáp, hần nhú mày nhìn chăm chăm bóng người nhỏ bé kia nhảy cách hai bậc cầu thang đi xuống, Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh có vẻ không hài lòng liền điều chỉnh lại một chút, chậm từng bước một an toàn đứng ở dưới bậc thang:

“Ngài về rồi sao?”

Vương Thanh chỉ ừ một tiếng không có ý định nói thêm gì nữa cả, Phùng Kiến Vũ cũng đã quen với thái độ này của hắn rồi cho nên cũng không cảm thấy lạ lẫm, cậu tiến về phía trước ý muốn mang mũ chỉ huy kia cầm giúp hắn:

“Hôm nay ngài về sớm”

Vương Thanh đưa mũ của mình vào tay Phùng Kiến Vũ, hắn thản nhiên tiến về phía bàn ăn ngồi xuống:

“Em có ý gì?”

Phùng Kiến Vũ hử một tiếng, Vương Thanh liền quay lại nhìn cậu trầm giọng:

“Tôi về sớm hay muộn cũng phải báo cáo em sao?”

Phùng Kiến Vũ giật mình a một tiếng, trong lòng lại bắt đầu gấp gáp bất an:

“Không có, ý em không phải như vậy đâu”

Vương Thanh đưa mắt nhìn về phía bàn ăn:

“Ngồi xuống ăn cơm đi”

Phùng Kiến Vũ đưa mũ chỉ huy cho một nữ hầu gái rồi nhanh chân kéo ghế ngồi xuống bên trái Vương Thanh. Vương Thanh cầm đũa gấp một miếng thịt gà để vào bát:

“Tôi về sớm em không vui sao?”

Phùng Kiến Vũ hai tay nghiêm chỉnh đặt trên đầu gối lắc đầu liên tục:

“Không có, em rất là vui”

Vương Thanh liếc mắt nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Vui sao? Tôi chẳng thấy em có một chút vui gì”

Phùng Kiến Vũ cúi đầu nho nhỏ giải thích:

“Không có, em thật sự vui, chỉ là ngày hôm nay bất ngờ về sớm như vậy cho nên vừa rồi em mới chưa kịp chuẩn bị xong, chính vì thế mà mới có chút gấp gáp như thế này”

Vương Thanh nhú mày:

“Em ở nhà cần làm gì sao? Còn cần thời gian chuẩn bị cái gì?”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Thanh khi bắt gặp được ánh mắt âm trầm kia của hắn liền nhanh chóng mang đầu cúi xuống:

“Không có cần làm gì cả, nhưng mà như mọi khi thì ngày 6 giờ mới trở về, em 5 rưỡi sẽ đi tắm đợi đến khi ngày trở về liền có thể cùng ngày ăn cơm. Nhưng hôm nay ngày lại trở về sớm hơn 15 phút cho nên em mới nói mình mới chưa kịp chuẩn bị xong, chính là tóc vẫn còn chưa kịp lau khô hẳn, vì thế đứng trước mặt ngày thế này liền rất căng thẳng”

Vương Thanh mang một miếng cà rốt đưa vào trong miệng:

“Em từ sau cứ lau tóc xong rồi xuống”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền vội vàng đứng dậy:

“Thế em bây giờ liền lau khô tóc”

Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ chẳng khác gì đang ngồi trên lò xo cả, hắn hơi buồn cười nhưng vẫn không để lộ ra nửa điểm khác thường:

“Được rồi ngồi xuống ăn cơm đi, lần sau làm sau việc của em rồi xuống cũng được”

Phùng Kiến Vũ lại ngồi xuống, căng thẳng mang hai tay đặt trên đầu gối của mình:

“Em sợ ngài phải đợi sẽ tức giận”

Vương Thanh không nói thêm gì cả, dù sao thì Phùng Kiến Vũ ý thức được điều này là một việc tốt, hai phút trôi qua rồi nhưng Phùng Kiến Vũ vẫn chưa chịu cầm đũa, Vương Thanh chợt nhớ ra rằng mình chưa nói cậu ăn cơm cho nên lúc này mới nói:

“Ăn cơm đi”

Phùng Kiến Vũ gật đầu nhanh nhẹn cầm đũa lên ăn, nhưng lúc ăn cơm lại không hề có một chút tập trung nào, từ đầu đến cuối đều luôn lén lút nhìn Vương Thanh, mỗi khi Vương Thanh ngẩng đầu lên thì cậu lại hốt hoảng cúi đầu xuống. Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ hôm nay có hành động rất kỳ quái cho nên liền hỏi:

“Có việc gì?”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy Vương Thanh hỏi thế thì giật mình ngay cả đũa đang cầm ở trên tay cũng suýt chút nữa rơi xuống sàn:

“A, không có”

Vương Thanh nhú mày:

“Ăn cơm đi”.

53. Chương 53: Một Chút Cũng Không Được

Vương Thanh lúc ăn cơm sẽ không nói chuyện vì thế mà không khí trên bàn ăn rất im lặng. Phùng Kiến Vũ trong cả một quá trình ăn đều để ý đến từng động tác của Vương Thanh, nhưng mà cậu chẳng thể nào trực tiếp nhìn hẳn cả chỉ có thể lợi dụng lúc hẳn không để ý hoặc là như vô tình nhìn qua hẳn một chút. Bàn ăn có rất nhiều món nhưng chỉ có duy nhất món thịt bò hầm khoai tây kia là Vương Thanh không hề chạm đũa tới, Vương Thanh ăn xong cầm lấy khăn ở bên cạnh chậm rãi đưa lên miệng lau:

“Tối mai sẽ có một bữa tiệc, em cùng tôi đi”

Phùng Kiến Vũ nhìn thấy Vương Thanh có ý định đứng dậy liền vội vàng gọi hắn lại:

“A, khoan đã”

Vương Thanh ngẩng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ thấy vậy thì giật mình nhẹ giọng:

“Àn, ngài mai mấy giờ a?”

Vương Thanh nhú mày trầm giọng:

“Buổi tối, tôi sẽ trở về đón em”

Phùng Kiến Vũ chỉ muốn Vương Thanh ăn món mình đã làm, dù sao thì món thịt bò hầm khoai tây kia cậu đã ăn thử qua rồi cũng rất được, cậu do dự một chút sau đó cũng quyết định đưa tay về phía trước chỉ vào đĩa thịt bò hầm khoai tây:

“Hôm nay em đã nấu món này”

Vương Thanh im lặng không có nói gì cả, Phùng Kiến Vũ lại bắt đầu gấp gáp hơn, cậu có phải là lại chọc giận hắn rồi hay không. Khi Phùng Kiến Vũ đang định lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này, thì Vương Thanh liền chậm rãi mang đũa gắp lên một miếng thịt bò đưa vào trong miệng nhai nhai rồi nuốt xuống. Phùng Kiến Vũ ngồi ở một bên chăm chú nhìn Vương Thanh, sau khi xác định Vương Thanh đã ăn xong miếng thịt bò đó rồi cậu liền nhỏ giọng hỏi hắn:

“Ngài thấy thế nào?”

Vương Thanh bỏ lại một câu rồi đứng dậy đi lên phòng:

“Không có gì đặc biệt”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền thở dài một hơi, nhưng mà dù sao Vương Thanh cũng đã ăn món ăn cậu làm rồi cho nên tâm trạng của cậu cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Lúc Phùng Kiến Vũ bước lên phòng ngủ thì thấy Vương Thanh từ trong phòng tắm bước ra, trên khuôn ngực lớn rắn chắc kia vẫn còn đọng vài giọt nước, mái tóc đen bóng của hắn hiện tại bị nước làm cho xẹp xuống một chút. Phùng Kiến Vũ đỏ mặt bởi vì hiện tại Vương Thanh không có mặc đồ gì cả, Vương Thanh ngồi xuống mép giường thản nhiên gọi Phùng Kiến Vũ:

“Lại đây”

Phùng Kiến Vũ bước tới trước mặt hắn, Vương Thanh đưa cho cậu một chiếc khăn bông khô, Phùng Kiến Vũ hiểu ý nhẹ nhàng giúp hắn lau khô tóc. Vương Thanh chậm rãi di chuyển tay chạm tới đỉnh đầu của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ lúc đầu giật mình cứng người nhưng sau đó cũng phải cố gắng thả lỏng tập trung giúp Vương Thanh lau tóc, Vương Thanh luồn tay vào trong quần của Phùng Kiến Vũ, bàn tay to lớn của hắn xoa nắn lấy hai bên hông cậu khẽ dằn vò:

“Em muốn mặc vest màu đen hay trắng?”

Phùng Kiến Vũ vốn định trả lời là tùy ý Vương Thanh, nhưng cậu nghĩ dù sao thì Vương Thanh cũng đang hỏi ý kiến cậu, đây là một trong số những lần hiếm hoi hắn hỏi cậu cho nên cậu muốn nắm bắt cơ hội này muốn tự đưa ra quyết định. Phùng Kiến Vũ tập trung suy nghĩ, một lúc sau mới đáp lại Vương Thanh:

“Em nghĩ mặc màu đen sẽ hợp với em hơn”

Vương Thanh đưa một ngón tay cắm vào trong động nhỏ của Phùng Kiến Vũ, phía sau động nhỏ của cậu liền bắt đầu co rút liên hồi:

“Thế sao? Tôi đã chuẩn bị cho em một bộ vest màu trắng, như vậy thì coi như là thử xem màu trắng có hợp với em hay không”

Phùng Kiến Vũ nào dám từ chối Vương Thanh, cậu gật đầu ưm một tiếng, giây tiếp theo quần của cậu đã bị Vương Thanh chậm chậm cởi ra. Phùng Kiến Vũ dừng lại động tác, mang khăn bông ở trên đầu Vương Thanh bỏ ra. Vương Thanh kéo cậu ngồi xuống đùi hắn, bàn tay to lớn đưa vào trong áo cậu xoa nắn sờ soạng tất cả mọi nơi, hai điểm nhỏ trước ngực cậu còn được hắn đặc biệt dùng sức. Phùng Kiến Vũ rất nhạy cảm, chỉ một chút trêu chọc này của Vương Thanh đã khiến cho cả người thở dốc ô ô. Vương Thanh ngẩng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ phát hiện ra mái tóc kia của cậu đã dài ra một chút, tăng tóc trước trán còn chạm vào mắt gây cản trở khó chịu:

“Sáng mai tôi sẽ gọi người đến cắt tóc cho em”

Phùng Kiến Vũ sớm đã rơi vào mê loạn chỉ còn biết ưm a theo nhịp, Vương Thanh hơi dừng lại động tác để nói cho cậu biết một chuyện:

“Ngày hôm nay tôi đã gặp bà ta, có lẽ bà ta đang đi tìm em”

Phùng Kiến Vũ khó chịu, bàn tay gấp gáp nắm chặt lấy cổ tay Vương Thanh ý nói hắn giúp cậu:

“Ai a?”

Vương Thanh trầm giọng:

“Mẹ của em”

Phùng Kiến Vũ giật mình, Vương Thanh liền mạnh tay bóp mạnh vào điểm nhỏ trước ngực của cậu, Phùng Kiến Vũ bị đau khẽ a lên một tiếng:

“Thất thần cái gì?”

Phùng Kiến Vũ có điểm lo lắng:

“Mẹ nhất định là biết chuyện của Phương Phương rồi, mẹ nhất định sẽ trách em, sức khỏe của mẹ...”

Vương Thanh nâng cằm của Phùng Kiến Vũ lên:

“Trên đời này tôi ghét nhất là nói dối, tôi còn nhớ rõ em đã nói từ bây giờ mọi suy nghĩ và tâm tư của em ngoài tôi ra sẽ không có bất cứ một ai khác bước vào”

Phùng Kiến Vũ im lặng, bàn tay ở dưới cũng tự động nắm chặt lại với nhau, cậu hơi mất tập trung một chút như khi bất gặp thấy ánh mắt âm trầm kia của Vương Thanh thì cậu liền luống cuống giải thích:

“Em chỉ là... chỉ là lo lắng mẹ một chút thôi”

Vương Thanh không hài lòng với câu trả lời đó của Phùng Kiến Vũ:

“Một chút cũng không được đã nhớ kỹ hay chưa?”

54. Chương 54: Phùng Kiến Vũ Lo Lắng

Phùng Kiến Vũ gật đầu ân một tiếng, sau đó không thấy Vương Thanh làm gì cả cậu liền bất an, tự động mang đầu nhỏ ngã xuống trên vai hắn:

“Em nhớ kỹ rồi, ngày mai em đợi ngài về đón em đi tiệc nhé”

Phùng Kiến Vũ vòng hai tay ôm lấy cổ Vương Thanh, cúi đầu hôn xuống đôi môi mỏng của hắn bất an nhỏ giọng:

“Ngài đừng tức giận, em xin lỗi, em sẽ không như thế nữa”

Vương Thanh đẩy Phùng Kiến Vũ ra rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng ngủ, trước khi rời khỏi phòng ngủ còn không quên trầm giọng để lại một câu:

“Đi ngủ đi”

Phùng Kiến Vũ lo lắng, Vương Thanh nhất định đã tức giận, tuy rằng hôm nay tức giận hẳn không có vung roi quất cậu, nhưng mà hẳn cứ như vậy bỏ đi thế này lại càng khiến cậu sợ hãi hơn. Phùng Kiến Vũ trong lòng bồn chồn bởi vì Vương Thanh nói cậu phải đi ngủ cho nên cậu không dám mở cửa phòng bước ra ngoài nhìn xem hẳn đã đi đâu, chỉ có thể nằm ở trên giường đặt tay lên trán suy nghĩ mông lung.

Phùng Kiến Vũ tỉnh dậy vào buổi sáng ngày hôm sau vừa đúng lúc nhìn thấy bóng lưng mặc quân phục uy nghiêm của Vương Thanh bước ra khỏi phòng, cậu đưa tay chạm vào đệm chống phía bên cạnh phát hiện ra quả thật có hơi ẩm cho nên cậu biết ngày hôm qua hẳn đã quay lại ngủ, cậu khẽ thở dài một hơi dù sao Vương Thanh cũng đã trở về phòng ngủ.

Thợ cắt tóc Vương Thanh nói tối ngày hôm qua đến lúc 8 giờ sáng, anh ta nhìn qua cũng cùng trong độ tuổi với cậu, là một người ở tỉnh cầu khác có da trắng mũi cao, mái tóc vàng óng ả, người này rất hoạt bát nói cũng nhiều vừa nhìn thấy cậu liền đặt xuống hộp đựng dụng cụ của mình rồi mỉm cười chào hỏi:

“Xin chào, tôi là Alex thợ cắt tóc, cậu là Phùng Kiến Vũ phải không?”

Phùng Kiến Vũ bởi vì chuyện tối ngày hôm qua cho nên vẫn còn buồn bã, nghe Alex hỏi thì cũng chỉ khẽ gật đầu. Alex lấy ra một tấm khăn lớn quàng vào người Phùng Kiến Vũ ngăn cho tóc không bị rơi vào trong cổ áo cậu:

“Sao thế, cậu không thoải mái sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu không nói, Alex chậm rãi lấy hai tay chạm vào má Phùng Kiến Vũ rồi nâng đầu cậu lên nhìn thẳng vào gương:

“Nếu như cậu cứ ủ rũ thế này, tôi cũng không biết cắt cho cậu kiểu tóc nào cho hợp nữa”

Phùng Kiến Vũ nhìn mình ở trước gương lớn rồi im lặng, Alex lấy ra một chai nước xịt phun lên đầu cậu một chút:

“Cậu đang không vui về vấn đề gì, nếu như cậu cảm thấy được có thể nói ra, tôi cũng có thể giúp được cậu cũng không biết chừng”

Phùng Kiến Vũ nghĩ một hồi, từ khi đến nơi này Phùng Kiến Vũ không hề có bất cứ một người bạn nào cả, ngay cả nói chuyện cũng đều hạn chế, bây giờ có người tình nguyện nghe cậu nói chuyện, tuy chỉ là người xa lạ mới gặp lần đầu nhưng Phùng Kiến Vũ cảm thấy anh ta cũng không phải là người xấu:

“Ngài chỉ huy nói hôm nay sẽ đưa tôi tới một bữa tiệc”

Alex gật đầu, ở một bên chăm chú cắt tóc cho Phùng Kiến Vũ:

“Tôi biết rồi, ngài ấy nói sẽ đưa cậu đi dự tiệc cho nên muốn tôi tới đây cắt tóc cho cậu. Cậu không cần quá lo lắng, tôi nhất định sẽ tạo một kiểu tóc phù hợp cho cậu”

Phùng Kiến Vũ im lặng một chút sau đó liền không đầu không cuối nói ra một câu:

“Ngài ấy hình như đang tức giận tôi rồi”

Alex bật cười ha ha:

“Cậu dám chọc giận ngài ấy sao?”

Phùng Kiến Vũ mím mím môi:

“Tôi không biết, tôi nghĩ là ngài ấy tức giận tôi”

Alex cũng không muốn hỏi quá sâu vào chuyện tại vì sao Vương Thanh giận Phùng Kiến Vũ cho nên anh liền gợi ý đưa ra cách giải quyết cho cậu:

“Như vậy cậu liền xin lỗi ngài ấy không phải được rồi sao?”

Phùng Kiến Vũ lắc đầu ủ rũ:

“Tôi đã xin lỗi nhưng ngài ấy không nói gì cả”

Alex gật gật đầu suy nghĩ một chút:

“Như vậy thì cậu chủ động lấy lòng ngài ấy đi”

Phùng Kiến Vũ đáp:

“Cũng đã làm”

Ngày hôm qua Phùng Kiến Vũ cậu quả thật đã chủ động ngã vào vai Vương Thanh, nhưng mà người kia

không phải là vẫn lạnh lùng bỏ đi hay sao. Alex hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Cậu chủ động thế nào?”

Phùng Kiến Vũ đỏ mặt ấp úng, nói ra mấy cái chuyện này với người thứ ba thật sự khiến cho cậu vô cùng xấu hổ mà:

“Tôi... đã ngả đầu vào vai của ngài ấy... nhưng mà ngài ấy cũng không nói lời nào đã rời đi rồi”

Alex lớn tiếng bật cười, Phùng Kiến Vũ quay sang nhú mày nhìn Alex:

“Cậu cười gì chứ?”

Alex đưa hai tay về phía trước cố gắng nhịn cười:

“Được rồi, được rồi, tôi không cười nữa, nhưng mà như vậy mà cậu đã gọi là chủ động hay sao?”

Phùng Kiến Vũ mím mím môi bực bội:

“Vậy không phải gọi là chủ động thì là gì, tôi rất ít khi tự động ngả đầu vào vai ngài ấy”

Alex xoay kéo trên tay, chậm chậm cắt đi đám tóc phía trước trán của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ theo đó cũng nhắm mắt lại một chút:

“Cậu làm như vậy ngài ấy không nói gì bỏ đi cũng đều có thể hiểu được”

Phùng Kiến Vũ im lặng muốn lắng nghe Alex nói:

“Hay là cậu chủ động thêm một chút nữa đi”

Phùng Kiến Vũ nắm chặt tay đặt ở trên đầu gối do dự nói ra một câu thế này:

“Hay là... tôi chủ động hôn vào môi ngài ấy có được không?”

Alex lại phì cười:

“Tôi nghĩ là không đâu, lấy một người như ngài chỉ huy mà nói... chỉ như vậy làm sao đủ được”.

55. Chương 55: Ngài Thấy Kiểu Tóc Này Có Hợp Với Em Không

Phùng Kiến Vũ nói xong câu kia thì Alex cũng cắt xong mái tóc cho Phùng Kiến Vũ, anh ta đứng ở phía trước nhìn thành quả của mình, ánh mắt chăm chú giống như muốn đánh giá một tác phẩm nghệ thuật, cuối cùng Alex liền hài lòng mỉm cười bước sang một bên để cho Phùng Kiến Vũ có thể thấy cậu trong gương:

“Xong rồi”

Phùng Kiến Vũ mở mắt, lúc đầu cậu cũng không để tâm vào chuyện cắt tóc cho lắm nhưng mà bây giờ khi cậu nhìn thấy hình ảnh của chính mình phản chiếu trong gương lớn kia liền giật mình thất thần mất vài giây. Alex cắt cho cậu một kiểu tóc đúng là rất phù hợp với cậu, nhưng mà cậu vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên cho lắm, bởi vì là... thật sự rất đẹp. Đó là một mái tóc ngắn gọn gàng đơn giản, không đến mức quá cầu kỳ, tóc mái phía trước được cắt ngắn đi một chút, là một kiểu mái bằng càng làm cho đôi mắt to kia của cậu được nổi bật hơn, tóc vừa cắt xong gương mặt cũng cảm giác như nhỏ hơn rất nhiều, giống như là chỉ cần dùng bàn tay của Vương Thanh chạm tới liền có thể che hết đi gương mặt của cậu rồi.

Alex đứng ở phía sau Phùng Kiến Vũ nhìn vào gương:

“Cậu có một đôi mắt rất đẹp, gương mặt cũng đặc biệt nhỏ, tôi cắt kiểu tóc này cho cậu... ngài chỉ huy cho dù có là người sắt đá không tùy tiện biểu lộ cảm xúc như thế nào đi chăng nữa thì tôi khẳng định ngài ấy nhất định sẽ phải thất thần nếu nhìn thấy cậu đấy”

Phùng Kiến Vũ trong lòng kích động vội ngẩng đầu lên hỏi Alex;

“Thật sao?”

Alex vỗ vào vai Phùng Kiến Vũ mỉm cười:

“Ừ, ít nhất thì tôi nghĩ vậy”

Phùng Kiến Vũ đưa tay lên vuốt mái tóc ngắn của mình, bởi vì đã ngắn đi rất nhiều rồi cho nên không thể nào nắm chúng vào lòng bàn tay được nữa, Phùng Kiến Vũ nhớ Vương Thanh rất hay đưa những đầu ngón tay của hắn luồn vào trong tóc cậu, nhưng mà tóc cậu bây giờ ngắn thế này rồi Vương Thanh còn thích nữa hay không. Vừa nghĩ như vậy Phùng Kiến Vũ liền gấp gấp quay sang nói:

“Tôi thấy ngắn quá rồi”

Alex thốt lên:

“Ngắn quá sao? Thời tiết gần đây rất nóng, ngắn như thế này không phải càng dễ chịu sao?”

Phùng Kiến Vũ biết sẽ không hay nếu mình chê bai thành quả của người khác, vì thế mà cậu cố gắng tìm những lời lẽ khôn khéo nhất:

“Tôi thì rất là thích, nhưng mà tôi sợ ngài chỉ huy sẽ không vui... tóc tôi bây giờ ngắn như vậy, ngài ấy không thể nắm được nữa”

Alex hiểu ý cười xấu xa:

“Cậu là chỉ lo lắng ngài chỉ huy thấy kiểu tóc mới này của cậu sẽ không quen thôi đúng không? Cậu yên tâm đi tôi thấy đẹp, cậu cũng thấy đẹp, ngài chỉ huy làm sao lại thấy xấu được”

Dù sao thì cũng chẳng còn cách nào để làm tóc dài ra ngay lập tức nữa, cho nên Phùng Kiến Vũ cũng đành gạt đầu ừ một tiếng. Alex nhìn đồng hồ ở trên tay, sau đó liền mang đồ đạc thu dọn cất lại vào trong hộp vừa làm vừa nói:

“Được rồi trước khi rời đi tôi sẽ tặng cho cậu một món quà nhé, thứ này tôi mới vừa rồi mua được ở trung tâm thương mại đấy, nhưng mà thấy cậu ủ rũ như vậy cho nên sẽ tặng cho cậu. Cậu dùng thứ này, cho dù cậu chỉ cần ngả đầu vào vai ngài chỉ huy thôi, ngài ấy cũng nhất định sẽ không thể lạnh nhạt với cậu nữa”

Alex nói rồi liền mang một hộp nhỏ hình chữ nhật đưa vào tay cậu, Phùng Kiến Vũ mặc dù không biết đó là cái gì nhưng mà nghe Alex nói vậy thì cậu cũng vô cùng chờ mong, vui vẻ cảm ơn Alex:

“Có thật thế không? Cảm ơn cậu!”

Alex rời đi rồi, Phùng Kiến Vũ liền mang hộp nhỏ kia mở ra ngay lập tức, không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền khiến cho Phùng Kiến Vũ đỏ cả mặt, cậu vội vã mang hộp nhỏ đó đóng lại bỏ sang một bên, ngẩng đầu nhìn gương lớn phía trước mặt phát ra bộ dạng lúc này của mình... quả thật rất trêu người. Phùng Kiến Vũ đưa hai tay lên vỗ vỗ vào má mình một cái, hít vào thở ra một chút cũng vẫn chưa thể nào làm cho trái tim đập điên loạn trong lồng ngực dừng lại. Phùng Kiến Vũ đưa mắt nhìn ra chiếc hộp ở phía xa kia, chậm chậm mở ra xem một lần nữa, đỏ mặt một lần nữa, tim lại đập mạnh một lần nữa cuối cùng liền đem nó đóng lại để ngay ngắn ở một bên.

Khi Vương Thanh trở về nhà thì Phùng Kiến Vũ đã sớm chuẩn bị xong mọi thứ, Phùng Kiến Vũ mặc trên người một bộ vest trắng mà hần đặt may cho riêng cậu, từng đường kim mũi chỉ đều là hàng thủ công chuẩn xác đến từng mm, quần có độ dài vừa phải tinh tế làm tôn lên đôi chân dài gợi cảm, áo sơ mi trắng đồng dạng được đóng đến hàng cúc trên cùng, bên ngoài khoác chiếc áo vest cùng màu, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, ngay cả kiểu tóc mới kia cũng càng làm cho Phùng Kiến Vũ trở lên đẹp hơn, vô cùng thu hút ánh nhìn của người khác.

Đám người hầu ở dưới khi nhìn thấy Phùng Kiến Vũ mang bộ dạng kia bước xuống cũng phải chói mắt thất thần, Vương Thanh đứng ở giữa nhà ngẩng đầu lên nhìn người đang chậm rãi bước từng bậc cầu thang đi

xuống, gương mặt kia dường như đang căng thẳng. Phùng Kiến Vũ lúc bước xuống lầu không gian vô cùng im ắng, mọi người đều không ai nói với nhau câu nào cả, ngay cả Vương Thanh cũng dùng ánh mắt không rõ ý tứ kia nhìn cậu chăm chăm. Phùng Kiến Vũ đứng ở trước mặt Vương Thanh đưa tay lên đầu sờ loạn mái tóc ngắn của mình một chút:

“Ngài thấy kiểu tóc này có hợp với em không?”.

56. Chương 56: Em Có Cái Này Muốn Cho Ngài Thấy

Nếu dùng một từ đẹp thôi để tán thưởng Phùng Kiến Vũ lúc này thì quá mức tầm thường rồi, chính vì vậy Vương Thanh liền trực tiếp khoác lấy eo của Phùng Kiến Vũ cùng cậu bước ra ngoài đi đến phía phi thuyền:

“Đi thôi”

Bàn tay của Vương Thanh hờ hững đưa xuống mông của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ bị Vương Thanh chạm vào nơi đó liền giật mình né tránh, bước chân của Vương Thanh chợt khựng lại, bàn tay của hắn vẫn để ở giữa không trung kia. Phùng Kiến Vũ quay đầu phát hiện ra Vương Thanh không được vui, cậu liền nhanh chóng lùi một bước về phía sau, để mông mình chạm vào tay của Vương Thanh rồi nói nhỏ:

“Em có chút căng thẳng... ngài đừng tức giận, đừng tức giận”

Vương Thanh vẫn để tay ở trên mông của Phùng Kiến Vũ, cứ như vậy cùng cậu bước tới chỗ phi thuyền. Vương Thanh lần này không đặt chế độ tự lái nữa mà đích thân điều khiển, Phùng Kiến Vũ ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh Vương Thanh cố gắng muốn tìm chuyện để nói:

“Bộ vest này rất là đẹp, em phát hiện ra mình mặc màu trắng cũng được”

Vương Thanh:

“...”

Phùng Kiến Vũ lại bắt đầu căng thẳng vì Vương Thanh không lên tiếng:

“Ngài mặc vest đẹp lắm”

Vương Thanh tiếp tục duy trì im lặng, Phùng Kiến Vũ khẽ thở dài không lên tiếng nữa, không biết qua bao lâu Vương Thanh mới mở miệng:

“Tôi chỉ đẹp lúc mặc vest thôi sao?”

Phùng Kiến Vũ xoa tay:

“Không, ngài mặc quân phục cũng đẹp vô cùng uy phong, nếu như ngài mặc vest sẽ là đẹp theo kiểu sang trọng, ngài tùy tiện mặc một bộ đồ ngủ cũng đều đẹp, sẽ là cảm giác vô cùng đẹp mắt”

Vương Thanh hừm một tiếng:

“Là như vậy sao? Tôi không mặc đồ thì thế nào?”

Phùng Kiến Vũ a một tiếng, gương mặt ửng hồng nói khe khẽ:

“Chính là nét đẹp hoang dã”

Vương Thanh khởi động chế độ tự lái, hần quay sang nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Đến đây ngồi”

Phùng Kiến Vũ hiểu ý đứng dậy tiến tới ngồi ở trên đùi của Vương Thanh, Vương Thanh vòng tay ôm lấy eo cậu, gương mặt vùi ở trong lòng ngực cậu hít loạn:

“Tôi đang nghĩ lát nữa có nên để em vào trong bữa tiệc hay không, em thích trêu người thế này đúng là không yên tâm được”

Phùng Kiến Vũ hả một tiếng, Vương Thanh ngẩng đầu hôn vào môi cậu, đầu lưỡi đưa vào bên trong càn quét khắp khoang miệng cậu:

“Em đẹp như vậy sẽ thu hút rất nhiều ánh nhìn của người khác”

Phùng Kiến Vũ đỏ mặt cúi đầu:

“Em... cảm ơn ngài, em còn lo lắng ngài sẽ không thích kiểu tóc mới này của em”

Vương Thanh nghe thấy câu nói nhỏ nhỏ kia của Phùng Kiến Vũ, tâm trạng quả thật cũng tốt hơn rất nhiều, hần đưa ngón tay khẽ nâng cằm Phùng Kiến Vũ lên, mang gương mặt vẫn còn ửng hồng vì bối rối của cậu đối diện với hần:

“Em vì tôi mà lo lắng bản thân như vậy, tôi vô cùng hài lòng!”

Phùng Kiến Vũ nhìn Vương Thanh ngượng ngùng không biết nên nói cái gì cả, Vương Thanh đưa tay chạm vào đôi môi đỏ của Phùng Kiến Vũ miết nhẹ:

“Không phải vừa rồi còn cố tìm chuyện để nói với tôi hay sao, tại vì sao bây giờ lại im lặng?”

Phùng Kiến Vũ vừa định mở miệng nói cái gì đó thì ngón tay của Vương Thanh đã ngay lập tức đưa vào trong khoang miệng cậu kẹp lấy đầu lưỡi ẩm ướt trơn trượt kia, Phùng Kiến Vũ ưm một tiếng nhưng không hề dám né tránh cứ để cho Vương Thanh như vậy mang đầu ngón tay của hắn trên chóc khoang miệng cậu. Vương Thanh đưa tay di chuyển xuống đũng quần của Phùng Kiến Vũ, cách qua lớp vải trắng kia xoa nắn kích động:

“Mang chân mở rộng ra đi”

Phùng Kiến Vũ nghe lời dè dặt mang chân tách rộng ra một chút, bàn tay đặt ở trên đầu gối cũng nắm chặt lại với nhau cố gắng kiềm chế, Vương Thanh ghé đầu vào sát bên vành tai mềm mọng của Phùng Kiến Vũ:

“Có phải rất muốn tôi hay không?”

Phùng Kiến Vũ cả người nóng như lửa đốt, thật sự rất muốn Vương Thanh bây giờ tiến vào trong cậu, nhưng mà cậu ngại sắp đến chỗ dự tiệc sẽ mang bộ dáng xộc xệch tới cho nên mới cẩn thận hỏi Vương Thanh:

“Sắp đến nơi hay chưa?”

Vương Thanh hơi tăng thêm lực ở dưới tay bóp lấy phía dưới của cậu, Phùng Kiến Vũ theo đó hơi ưỡn người ưm a một chút:

“Còn 20 phút sẽ tới”

Phùng Kiến Vũ nắm lấy cổ tay Vương Thanh, mang đầu tựa vào vai hắn, giọng nói nhảm đầy dục vọng vô cùng nhu mềm:

“Em có cái này muốn cho ngài thấy... nhưng mà em không biết ngài có thích hay không”

Vương Thanh hừm một tiếng, bàn tay đã muốn mang cúc quần của Phùng Kiến Vũ mở ra:

“Thế sao? Là cái gì?”

Phùng Kiến Vũ nắm chặt cổ tay của Vương Thanh ngẩng đầu xấu hổ nhìn hấn:

“Em sợ ngài sẽ tức giận... nếu như ngài không thích, ngài cũng đừng tức giận có được không?”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ, mang bàn tay to lớn kia bỏ áo vest trắng của cậu sang một bên:

“Thứ đó nằm ở chỗ nào, mau lấy ra đây để tôi xem, nếu như không quá mức nghiêm trọng thì tôi sẽ không tức giận”

Phùng Kiến Vũ do dự một hồi cuối cùng cũng quyết định để cho Vương Thanh xem, hai tay cậu vòng lên cổ hấn, mang gương mặt nóng bừng đỏ ửng đối diện hấn khe khẽ nói:

“Ồ trên người em, ngài tự xem”

Vương Thanh híp mắt khăn giọng:

“Thế sao, là ở phía trên hay phía dưới?”

Phùng Kiến Vũ kéo tay Vương Thanh để ở trên eo mình:

“Là ở chỗ này”.

57. Chương 57: Trêu Đùa

Vương Thanh mang khóa quần của Phùng Kiến Vũ kéo xuống, động tác của hấn chợt dừng lại khi nhìn thấy thứ mà Phùng Kiến Vũ nói muốn cho hấn xem. Vương Thanh nâng mông Phùng Kiến Vũ mang quần âu trắng vứt sang một bên, gương mặt âm trầm lại không rõ đang suy nghĩ cái gì. Phùng Kiến Vũ gấp gáp khi không thấy Vương Thanh có hành động gì tiếp theo, cậu sợ hãi hỏi nhỏ:

“Không phải là chuyện quá nghiêm trọng đúng không? Ngài đừng tức giận nhé, ngài đừng tức giận, nếu như ngài không thích thì em sẽ không để ngài nhìn thấy”

Không gian im lặng, trầm mặc nặng nề, ba phút trôi qua không ai nói thêm một câu nào nữa, Phùng Kiến Vũ cũng không dám cử động tùy tiện chỉ có thể như vậy cúi đầu lo lắng. Alex nói nếu như cậu dùng thứ này Vương Thanh cho dù có lạnh lùng sắt đá đến đâu cũng không thể không quan tâm cậu, nhưng mà tại sao bây giờ hấn lại không nói gì, dường như hấn lại tức giận nữa rồi.

“Đứng dậy đi” Vương Thanh ra lệnh

Phùng Kiến Vũ giật mình hai vai cũng giật cả lên, cậu đứng dậy ngay ngắn ở trước mặt Vương Thanh:

“Ngài đừng tức giận nhé, em không biết ngài thích cái gì nữa, em chỉ muốn xin lỗi ngài chuyện tối ngày hôm qua thôi”

Vương Thanh mang cúc áo sơ mi của Phùng Kiến Vũ mở ra nhưng lại không trực tiếp cởi hẳn chiếc áo đó sang một bên:

“Em đi vào trong rót cho tôi một ly nước”

Phùng Kiến Vũ không hiểu Vương Thanh muốn cái gì nữa nhưng vẫn nghe lời xoay người bước vào trong rót nước cho Vương Thanh. Alex tặng cho Phùng Kiến Vũ một chiếc quần lót vô cùng kỳ quái, đây là lần đầu tiên cậu thấy chiếc quần lót kỳ quái như vậy, chỉ có duy nhất một sợi dây vô cùng mảnh ở phía sau, phía trước có một tấm ren mỏng màu đỏ cũng chẳng che được thứ cần che gì, Phùng Kiến Vũ lúc mang quần lót mặc vào còn nghi ngờ thứ đồ này không dùng cho đàn ông mà là của phụ nữ, mặc vào vô cùng khó chịu bởi vì mỗi khi cậu bước đi sợi dây mảnh nhỏ kia sẽ càng cọ sát lấy phía sau hai rãnh mông của cậu, giống như bây giờ cũng vậy càng thêm khó chịu kỳ quặc hơn.

Phùng Kiến Vũ mang một ly nước đưa tới cho Vương Thanh, Vương Thanh tiếp nhận cầm lên uống một ngụm rồi để sang một bên. Phùng Kiến Vũ không được phép ngồi, cũng không được phép tránh khỏi tầm mắt của Vương Thanh, chỉ có thể bất an đứng ở trước hắn một khoảng cách rất gần.

“Không khó chịu sao?” Vương Thanh khàn giọng hỏi.

Phùng Kiến Vũ thành thật trả lời:

“Em có”

Vương Thanh đưa tay hơi hơi chạm tới phía lớp ren đỏ kia rồi thả ra:

“Vì sao có thứ đồ này?”

Phùng Kiến Vũ cảm giác các dây thần kinh bắt đầu co cứng lại với nhau:

“Hôm nay Alex tặng cho em, em nói với cậu ấy rằng ngài đang không được vui, cậu ấy liền tặng cho em thứ này, cậu ấy nói nếu như em mặc nó tâm trạng của ngài sẽ khá hơn”

Vương Thanh gật gật đầu:

“Là vì lo lắng tâm trạng tôi sao? Cũng coi như có thể giảm bớt một chút tội trạng đi”

Phùng Kiến Vũ căng thẳng khi nghe Vương Thanh nhắc đến hai từ tội trạng kia, hai tay nắm chặt lại với nhau để song song ở bên bắp đùi mím môi im lặng. Vương Thanh tiếp tục nói:

“Mang áo sơ mi vén lên cao đi, để tôi nhìn kỹ một chút xem thế nào”

Phùng Kiến Vũ bất an mang áo sơ mi vén cao lên một chút, Vương Thanh hí mắt đưa tay chạm tới lớp ren mỏng sờ soạng:

“Xem ra Alex tặng cho em chiếc quần may bằng vải tốt đấy”

Phùng Kiến Vũ hai chân hơi hơi dính lấy nhau, miệng nhỏ ngậm chặt cố gắng không phát ra tiếng kêu nào cả, Vương Thanh hài lòng mang tay thu về:

“Xoay người lại để tôi xem”

Phùng Kiến Vũ xoay người lại, Vương Thanh yết hầu khê di chuyển, sợi dây màu đỏ vô cùng mảnh biến mất ở trong rãnh hông của Phùng Kiến Vũ không nhìn thấy được, chỉ có thể thấy sợi dây ôm lấy phía trên hông cậu. Vương Thanh mang tay tách hai hông của Phùng Kiến Vũ ra, dùng một ngón tay cầm lấy sợi dây mảnh kia cố tình ma sát lên xuống chỗ rãnh hông đó:

“Có phải mặc rất chặt?”

Phùng Kiến Vũ thành thật đáp:

“Em ở nhà đã nhìn qua size quần... ưm... nhỏ hơn size em thường mặc một chút”

Vương Thanh kéo căng sợi dây mảnh kia rồi thả ra, sợi dây đó lọt vào giữa hai rãnh hông của Phùng Kiến Vũ rồi biến mất chỉ để lại một tiếng tách nho nhỏ. Phùng Kiến Vũ bị đau đứng cũng không vững, Vương Thanh đưa tay tách mạnh hai rãnh hông của cậu ra nhìn thì phát hiện ra một đường hằn đỏ do dây thun để lại vô cùng chói mắt:

“Vùng da nhạy cảm thế này, chỉ hơi dùng sức một chút đã để lại vết hằn, thế mà em vẫn có thể mặc quần lót nhỏ hơn một size sao?”

Phùng Kiến Vũ im lặng không nói, Vương Thanh tiếp tục cầm lấy dây thun kia kéo lên kéo xuống khiến cho nơi đó của cậu như bị hằn trêu đùa đến đau rát bốc cháy. Vương Thanh nhìn đồng hồ thấy đã sắp đến giờ tối bữa tiệc, hẳn có chút không nỡ muốn rời xa vật nhỏ này nhưng mà vẫn phải miễn cưỡng buông tay:

“Được rồi, mặc đồ vào đi, lát nữa đến bữa tiệc tôi sẽ xem xét xem nên phạt em như thế nào”.

58. Chương 58: Em Nghĩ Mình Nên Nhận Mấy Roi

Phùng Kiến Vũ sợ hãi bất an đưa tay đóng cúc áo sơ mi lại, lúc lấy quần rơi ở dưới đất mặc vào còn muốn cởi đi chiếc quần lót kia xuống bởi vì cậu nghĩ Vương Thanh chán ghét nó, Vương Thanh thấy Phùng Kiến Vũ định cởi ra liền trầm giọng ngăn lại:

“Tôi lúc nào nói em cởi nó hả”

Phùng Kiến Vũ giật mình a một tiếng không dám cởi ra nữa mà cúi người mặc quần âu lên:

“Đó chính là bằng chứng phạm tội của em, em đang cố muốn hủy bỏ chứng cứ phạm tội, tôi chỉ khoan dung cho những người biết sai chịu hối cải, chứ tuyệt đối không khoan dung cho những người cố gắng lấp liếm tội danh đâu”

Phùng Kiến Vũ nghe tới đây hốc mắt liền nóng lên, kết quả liền bị Vương Thanh dọa cho muốn khóc, ở bên cạnh hắn điên cuồng lắc đầu:

“Em không có, không có đâu, em nghĩ ngài không thích cái đó nên em mới muốn cởi ra, chứ em không hề nghĩ vậy đâu”

Vương Thanh vắt chân ngồi ở một bên thưởng thức người trước mặt hoảng loạn đến đáng thương:

“Khi nào thì đến lượt em tự đưa ra phán quyết thế? Tôi nói em có thì tức là em có, có vấn đề gì sao?”

Phùng Kiến Vũ hoảng sợ đưa tay lau nước mắt, giọng mũi nho nhỏ đáng thương:

“Àn, không có, em xin lỗi, không phải em nghĩ như thế... ần...”

Phùng Kiến Vũ hoảng loạn đến nói không lưu loát, mọi câu chữ đều lộn xộn hết cả lên, Vương Thanh khoát khoát tay nói:

“Được rồi, tới đây để tôi kiểm tra xem em có thành thật là nghĩ như vậy hay không?”

Phùng Kiến Vũ vừa bước tới, Vương Thanh liền trực tiếp kéo lấy tay cậu ngã ngồi lên đùi hắn, bàn tay kia chậm rãi luồn xuống phía dưới cậu kiểm tra khe xoa nắn trên đùi:

“Cứng như vậy là đang cố gắng gồng mình nói dối đây mà”

Phùng Kiến Vũ hoảng sợ lắc đầu:

“Không có, em thật sự không nói dối...”

Vương Thanh ngẩng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Thế sao?”

Phùng Kiến Vũ đưa tay lên lau nước mắt vội vã gật đầu ưm một tiếng, Vương Thanh giúp cậu chỉnh lại mái tóc ngắn kia một chút, ở bên khe khẽ nói thế này:

“Em nghĩ mình nên nhận mấy roi? 10 doi? Hay là 20 roi?”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền mở lớn hai mắt, gương mặt khổ sở muốn khóc nhưng vẫn phải cố gắng nói cho rõ ràng:

“Em từ sau sẽ không tùy tiện tự quyết định nữa, em sẽ hỏi ý kiến ngài trước, ngài đừng quát em, thật đau lắm”

Vương Thanh mang khóa quần Phùng Kiến Vũ kéo lên, khàn giọng đáp:

“Không được, em nói xem mình xứng đáng nhận mấy roi?”

Phùng Kiến Vũ nắc lên một cái, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, cuối cùng cũng nho nhỏ đưa ra một con số:

“3 roi, em có thể gắng chịu được”

Vương Thanh cố tình nói thế này:

“Được, 30 roi thì 30 roi”

Phùng Kiến Vũ hoảng sợ nhìn Vương Thanh:

“Em nói 3 roi, ngài quát em 30 roi, như vậy... như vậy... em không thể được... xin lỗi ngài... em xin lỗi ngài mà”

Vương Thanh bật cười nhắc nhở Phùng Kiến Vũ:

“Được rồi, mau mang nước mắt lau sạch đi, còn khóc nữa tôi liền quất gấp đôi”

Phùng Kiến Vũ vội vã đưa tay lên lau nước mắt:

“A... ân... ngài đừng a...”.

Phi thuyền vô cùng uy mãnh dừng lại ở bên ngoài sảnh đãi tiệc, Vương Thanh ôm lấy eo Phùng Kiến Vũ, trước khi bước xuống khỏi phi thuyền còn không quên trầm giọng nói:

“Cười một cái để tôi nhìn”

Phùng Kiến Vũ quay sang nhìn Vương Thanh mỉm cười, bởi vì trong lòng vẫn còn đang lo sợ chuyện của Vương Thanh cho nên nụ cười kia không có tự nhiên được. Vương Thanh đưa tay vuốt nhẹ má của Phùng Kiến Vũ:

“Nếu như em không thành thật cười cho tôi xem, tôi nhất định sẽ thật sự dùng roi quất em đấy”

Phùng Kiến Vũ giật mình vội vàng cười một cái đến chói mắt, Vương Thanh hài lòng ôm Phùng Kiến Vũ bước xuống khỏi phi thuyền vừa đi vừa nói:

“Ngoan như vậy thử hỏi tôi làm sao lại nỡ quất em chứ”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền hơi khựng lại một chút, cậu ngẩng đầu quan sát sườn nhan cân đối kia của hắn, tuy rằng vô cùng nghiêm khắc nhưng cậu vẫn có thể nhìn ra được nét ôn nhu dịu dàng trên gương mặt hắn. Phùng Kiến Vũ nhỏ giọng vừa muốn để cho Vương Thanh nghe thấy nhưng lại vừa không muốn để hắn nghe được:

“Như vậy, ngài đừng quất em nhé”

Vương Thanh bật cười ha ha vừa lúc cùng Phùng Kiến Vũ đặt chân vào sảnh lớn bên trong, mọi người bị tiếng cười của Vương Thanh làm cho thu hút liền quay lại phía sau nhìn, mắt thấy ngài chỉ huy trưởng của tinh cầu X đã tới liền tự động đứng ngay ngắn sang hai bên khẽ cúi đầu thành kính. Vương Thanh một đường bước thẳng phía trước, ánh mắt không một giây phút lơ đãng nào đảo mắt nhìn sang người xung quanh, Phùng Kiến Vũ cậu hiện giờ quả thật có cảm giác hư vinh, bởi vì khi cậu bước cạnh Vương Thanh thế này liền nghiêm nhiên có thể đứng trong cùng một vầng sáng hào quang với hắn.

Đây là buổi tiệc ăn mừng cho việc hợp tác thành công giữa hai tinh cầu, chủ nhân bữa tiệc là ngài chỉ huy của tinh cầu A cũng phải đích thân đến chào hỏi với Vương Thanh một tiếng trước:

“Ngài chỉ huy mời qua bên này ngồi”

Vương Thanh khẽ gật đầu, vòng tay vững chãi ôm lấy eo của Phùng Kiến Vũ tiến về phía trước. Phùng Kiến Vũ nhìn thấy trên bàn ăn có rất nhiều thức ăn, còn có món tráng miệng là kem lạnh đủ màu sắc, cậu quả thật có một chút thèm.

59. Chương 59: Ôn Nhu Hiếm Có

Vương Thanh mới đầu không có để ý nhiều cho lắm nhưng sau khi nghe thấy bụng nhỏ của người bên cạnh khe khẽ kêu liền quay sang nhìn cậu. Phùng Kiến Vũ đỏ mặt đưa tay sờ lên bụng mình gấp gấp giải thích:

“Không phải, em không...”

Vương Thanh trầm giọng lên tiếng:

“Được rồi, cho em đi ăn một chút, mau đi đi”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền rất vui mừng, trước khi rời đi còn không quên nói thế này:

“Ngài đợi một chút nhé, em sẽ lấy cho cả em và ngài”

Vương Thanh nhìn theo bóng lưng kia rồi đi lấy đồ ăn, rất nhanh sau đó liền có rất nhiều người lân la tới chỗ Vương Thanh làm quen, muốn tạo lập mối quan hệ với hắn. Phùng Kiến Vũ đứng ở một bên im lặng cầm đĩa thức ăn đợi Vương Thanh nói chuyện xong mới dám đi đến, nhưng mà đợi mãi đợi mãi rồi số người đến chỗ Vương Thanh càng ngày càng đông, cái bụng nhỏ của cậu cũng bắt đầu kêu ục ục biểu tình dữ dội. Phùng Kiến Vũ dạo gần đây không hiểu sao rất nhanh đói, hơn nữa còn luôn cảm thấy cả người mệt mỏi chỉ muốn ngủ, bây giờ đứng ở chỗ này lâu như vậy rồi cũng thật mỏi chân nhưng lại không dám tự ý ăn trước. Vương Thanh liếc nhìn sang phía Phùng Kiến Vũ thấy người nào đó vẫn chưa dám ăn cho nên hắn liền tỏ ý muốn đuổi đám người kia đi. Khi Phùng Kiến Vũ xác định đã không còn ai tới nói chuyện với Vương Thanh nữa cậu liền nhanh chóng cầm đĩa thức ăn đi về phía hắn:

“Ngài nhìn xem ngài muốn ăn cái gì, em đã lấy mỗi thứ một ít”

Vương Thanh nhìn đĩa thức ăn đa dạng ở trên tay Phùng Kiến Vũ, quả thật là đồ ăn ở đây bàn lớn phía trước kia đã bị người này hầu như bỏ hết vào trong chiếc đĩa nhỏ này, Vương Thanh tiến tới mang miệng của mình ghé sát vào tai cậu thổ khí:

“Em”

Phùng Kiến Vũ vừa nghe thấy lời Vương Thanh nói hai tai liền bắt đầu đỏ ửng lên, gương mặt nóng rực bối rối không biết nên phải như thế nào:

“Ha?”

Vương Thanh cầm lấy đĩa nhỏ ở trên đĩa, tùy tiện lấy một miếng thịt đưa tới trước miệng Phùng Kiến Vũ:

“Há miệng ra”

Phùng Kiến Vũ vô cùng nghe lời, miệng nhỏ dè dặt há ra một chút, Vương Thanh nhẹ nhàng đặt miếng thịt kia vào trong miệng cậu rồi đem đĩa thu lại. Đây là lần đầu tiên Vương Thanh ôn nhu như vậy, Phùng Kiến Vũ bỗng cảm thấy miếng thịt đang nhai trong miệng mình kia cũng mềm hơn rất nhiều, giống như là chỉ cần ngậm thôi nó cũng bị ngọt ngào làm cho tan chảy vậy. Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Thanh bất giác cảm thán:

“Thật là tốt”

Phùng Kiến Vũ nói xong câu này liền hối hận, ánh mắt có điểm luống cuống tránh né cái nhìn của Vương Thanh, cậu đứng ở một chỗ cầm đĩa thức ăn trên tay nhìn chằm chằm nó, Vương Thanh ở bên cạnh đặt đĩa vào trên đĩa thức ăn đó rồi nói:

“Được rồi, tự mình ăn đi, tôi bây giờ cần đi nói chuyện với một vài người, lát nữa sẽ quay trở lại chỗ này tìm em”

Khi Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu lên thì Vương Thanh đã sớm biến mất rồi, cậu khẽ thở dài một tiếng nhưng mà hần rồi đi lúc này cũng tốt, đỡ phải khiến cho cậu bị hần làm cho ngại ngùng luống cuống chân tay. Phùng Kiến Vũ ngoan ngoãn đứng gọn sang một bên, một mình mang hết số đồ ăn kia bỏ vào trong bụng, mấy ngày đây cậu cảm thấy cái bụng nhỏ này của mình sắp thành cái thùng không có đáy mất rồi, đồ ăn bao nhiêu cũng không cảm thấy lo. Phùng Kiến Vũ nhìn thức ăn ở phía sau, lại nhìn đến bụng của mình hình như nhô ra một chút, kết quả liền không dám ăn thêm nữa, chỉ sợ ăn thêm liền trở thành một người mập, đến lúc đó Vương Thanh có khi nào sẽ chán ghét cậu. Phùng Kiến Vũ cầm lấy đĩa thức ăn trống không tiến về phía bàn muốn để lại vào chỗ cũ, nhưng mắt nhìn thấy số đồ ăn trắng miệng vô cùng tinh xảo kia liền nhịn không được phải lấy thêm một ly kem lạnh nho nhỏ ăn thử. Kem lạnh vị đào vừa đưa vào đầu lưỡi liền tan ra rất nhanh, Phùng Kiến Vũ hai mắt sáng lên cảm thán kem thật là ngon, đây là lần đầu tiên kể từ khi cậu bị bắt đi mới được ăn một ly kem ngon đến như vậy, Phùng Kiến Vũ vừa ăn vừa nhìn đến chỗ để mấy ly kem đó phát hiện ra có những 7 vị, cậu khổ sở đưa tay xuống ấn ấn bụng của mình muốn nó nhỏ lại đi, nhưng mà xem ra không có ích lợi gì cả, Phùng Kiến Vũ cắn răng quyết định ăn hết 7 ly kem khác vị kia, tự nghĩ lại đến khi trở về nhà sẽ ăn ít đi một chút.

Phùng Kiến Vũ mang mấy ly kem rỗng bị mình ăn sạch để ở một bên, đúng lúc này có một cô gái đột nhiên tiến tới dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn cậu:

“Đúng là hạ đẳng”

60. Chương 60: Tiểu Bại Hoại Này Khắp Người Đều Là Mùi Rượu

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu quay sang nhìn người phát ra giọng nói kia, đó là một cô gái trẻ rất xinh đẹp mặc trên người một bộ váy dài màu bạc ánh kim, đứng ở dưới dàn đèn điện nguy nga càng làm hiệu ứng ánh sáng của bộ váy đó thêm lấp lánh chói mắt. Phùng Kiến Vũ có điểm xấu hổ nhìn xuống chỗ mấy ly kem vừa rồi mình ăn, cậu nhanh chóng muốn xoay người rời đi chỗ khác, tiếng chuông bạc đing đing đang đang cũng từ ở dưới chân cậu phát ra, kéo theo phía sau đó là tiếng cười khinh miệt của cô gái đó. Phùng Kiến Vũ đứng ở giữa sảnh lớn, cảm thấy mình thật lạc lõng không thích hợp ở chỗ này, muốn nhanh một chút tìm thấy Vương Thanh sau đó cậu chợt nhớ ra rằng Vương Thanh vừa rồi nói sẽ quay trở lại tìm cậu, nơi này lớn như vậy cậu không nên chạy loạn, vạn nhất nếu như Vương Thanh không tìm thấy cậu hẳn nhất định sẽ tức giận, nghĩ vậy Phùng Kiến Vũ liền nhanh chân xoay người trở lại chỗ cũ, tiếng chuông ở chân cũng phát ra lớn hơn khiến cho người xung quanh cũng phải quay lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cậu.

Phùng Kiến Vũ quay trở về chỗ cũ, cô gái vừa rồi cũng vẫn đứng ở đó, cậu giật mình dừng bước đứng ở sau tháp rượu im lặng đợi Vương Thanh, vốn muốn mượn tháp rượu đó để cho cô gái kia không nhìn thấy cậu, nhưng ai ngờ cô ta vừa liếc mắt nhìn qua liền đưa chân bước tới phía cậu đang đứng. Phùng Kiến Vũ giật mình muốn rời đi, nhưng mà ngại tiếng chuông ở chân phát ra sẽ lại làm cho mọi người đều nhìn cậu nữa cho nên Phùng Kiến Vũ quyết định đứng im ở tại chỗ này, mong Vương Thanh nhanh một chút đến tìm cậu.

“Xem kìa chúng ta lại gặp nhau, cậu theo ai tới đây vậy?” Cô gái nọ cầm trên tay một ly rượu đứng ở trước mặt Phùng Kiến Vũ dùng giọng điệu khinh khỉnh hỏi.

Phùng Kiến Vũ bối rối nếu như không trả lời có thể hay không sẽ lại gây phiền toái rắc rối với đối phương, tuy rằng Phùng Kiến Vũ không biết cô gái này có thân phận thế nào nhưng mà đã đến đây dự tiệc hẳn là người có địa vị cao quý:

“Tôi cùng ngài chỉ huy tới”

Cô gái kia có điểm bất ngờ nâng giọng hỏi:

“Ngài chỉ huy sao?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu mang theo sự gấp gáp, cô gái kia giống như nghĩ ra điều gì đó liền bật cười ha ha:

“Thì ra là cái loại đó, cũng xem như có một chút dễ nhìn, nhưng mà tư thái thấp hèn đúng là không thể nào che giấu nổi”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy thế trong lòng liền rất khó chịu, một câu cái loại đó cùng thấp hèn kia mà cô ấy nói chẳng khác nào chạm đến nơi sâu nhất trong lòng Phùng Kiến Vũ, cậu im lặng cố gắng khắc chế sự tức giận trong lòng đứng ở một chỗ. Cô gái nó bỗng nhiên lớn tiếng gọi người nào đó ở phía trước:

“Anh à, mau tới đây đi”

Một người đàn ông cao lớn bước tới, nhìn qua độ tuổi cũng bằng với Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ bắt đầu âm thầm lo sợ, sợ xảy ra chuyện gì đó không hay, ở nơi này gây loạn lất nữa Vương Thanh quay trở lại khẳng định sẽ nổi giận.

“Anh nhìn cậu ta, là người mà ngài chỉ huy đưa tới” Cô gái kia một bộ dáng cười châm chọc chỉ về phía Phùng Kiến Vũ, người đàn ông nọ cũng theo hướng của cô ta nhìn về phía cậu, Phùng Kiến Vũ bắt đầu bất an thật muốn nhanh một chút Vương Thanh hãy quay trở lại.

“Ồ” Người đàn ông kia không có nói quá nhiều trước sau chỉ nhìn Phùng Kiến Vũ ồ một tiếng như vậy

Cô gái kia tiếp tục nói:

“Dưới chân cậu ta còn mang chuông, mỗi lần bước đi sẽ phát ra tiếng chuông thật chẳng khác là Cầu Cầu a”

Người đàn ông trong mắt chợt lóe lên tia bất ngờ cùng thích thú tiến tới phía Phùng Kiến Vũ, đứng ở phía sau cậu dùng sức một chút đẩy tới, khiến cho cậu không kịp phòng bị cả người liền phải bước lên phía trước một bước, chuông nhỏ ở phía dưới cũng phát ra tiếng đing đing đang đang.

Người đàn ông đó đứng ở phía sau phá lên cười:

“Ha ha, thật sự còn mang chuông theo”

Phùng Kiến Vũ không muốn ở chỗ này để cho người khác cười nhạo nữa thế cho nên liền muốn xoay người rời đi, bất chợt liền bị người kia nắm chặt lấy cổ tay kéo lại:

“Đi đâu, ngài chỉ huy không dạy cậu phép tắc khi gặp người khác sao?”

Phùng Kiến Vũ bị người kia nắm chặt cổ tay đến đau nhức cổ sức muốn dấy dựa nhưng không thể nào chống lại được sức mạnh kinh người kia, thế cho nên chỉ còn cách run giọng nói:

“Tôi muốn đi tìm ngài chỉ huy”

Người đàn ông kia nhún vai không có ý định thả tay Phùng Kiến Vũ ra, cô gái vừa rồi liền lên tiếng:

“Anh à, em muốn xem chuông ở chân cậu ta”

Người đàn ông kia nhanh chóng cầm lấy một bên quần áo của Phùng Kiến Vũ kéo lên cao một chút, làm cho ống quần phía dưới cũng bị nhấc lên chuông nhỏ theo đó cũng bị lộ ra ngoài, Phùng Kiến Vũ hốt hoảng muốn đẩy người đàn ông kia cách xa mình một chút, nhưng càng đẩy thì người nọ càng tiến sát về phía cậu hơn, giọng nói đột nhiên chuyển khàn khàn có điểm lạ:

“Tiểu bại hoại này khắp người đều là mùi rượu”.

61. Chương 61: Bị Kéo Đi

Phùng Kiến Vũ đương nhiên nhận ra được giọng nói trầm khàn kia biểu hiện cho điều gì, càng có thể chắc chắn với suy nghĩ của mình hiện tại là đúng khi cảm nhận được vật cứng nóng rực kia đang cọ vào hông cậu, Phùng Kiến Vũ trong lòng giật thót muốn nhanh một chút cách thật xa người đàn ông này, có điều khi Phùng Kiến Vũ vừa định dùng lực thì hai tay cậu liền bị người đàn ông đó khóa chặt ở phía sau lưng:

“Gấp gáp cái gì? Khắp người không có chỗ nào không lắng lơ”

Phùng Kiến Vũ không phải chưa bao giờ nghe mấy lời như vậy, Vương Thanh rất thường xuyên mang mấy lời lẽ đó ra nói với cậu, nhưng mà cậu trước sau đều không cảm thấy khó chịu, chẳng hiểu sao bây giờ từ người khác nói ra cậu liền cảm thấy bài xích vô cùng:

“Ngài chỉ huy nhất định...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, người đàn ông kia đã mạnh tay mang hai má cậu bóp lấy:

“Ân Nhi, mang rượu đến đây đi”

Cô gái vừa rồi lập tức từ trên tháp rượu lấy xuống một ly rượu cười ha ha đưa tới trước miệng Phùng Kiến Vũ ép buộc cậu uống, người xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng bắt đầu đi tới đứng ở xung quanh vây xem, có người trong lòng ôm tâm trạng xem kịch vui, cũng có người cảm thấy khó chịu không hài lòng nhưng mà ngại thân phận của hai người phía trước cho nên không có bất cứ ai dám đứng ra ngăn cản hay giúp đỡ Phùng Kiến Vũ cả.

Cô gái kia dốc ly rượu vào miệng Phùng Kiến Vũ, cậu vốn dĩ đối với rượu không thể thích nghi được cho nên khi cô gái đó mang rượu rót vào miệng cậu, cậu liền nhanh chóng phun ra hết một bên rồi ho sặc sụa. Người đàn ông đứng phía sau thấy cảnh này hai mắt chợt híp lại, cả người đang ép sát Phùng Kiến Vũ cũng muốn ép sát tới càng gần hơn, Phùng Kiến Vũ vì bị hoảng sợ, hơn nữa còn bị sặc rượu cho nên lúc này hô hấp vô cùng khó khăn, miệng nhỏ mở ra cố muốn hít lấy không khí, khuôn ngực bị rượu đổ lên áo sơ mi trắng cũng đang ướt nhẹp phập phồng liên hồi.

Người đàn ông kia nhìn thấy cảnh này ham muốn mãnh liệt cũng giống như lửa cháy lan rộng khắp người, anh ta lập tức dùng sức muốn kéo Phùng Kiến Vũ rời đi, muốn đưa cậu đến phòng của mình từ từ từ từ thỏa thích. Phùng Kiến Vũ mơ hồ hoa mắt chóng mặt một tay bị kéo mạnh đi về phía trước, cậu giật mình dùng sức muốn phản kháng:

“Mau buông tay, thả tôi ra... anh muốn làm gì”

Người đàn ông kia gấp đến độ không một lời giải thích chỉ điên cuồng muốn kéo Phùng Kiến Vũ đi cho bằng được. Phùng Kiến Vũ hướng ánh mắt cầu cứu đến người xung quanh nhưng phát hiện ra không có bất cứ một ai muốn đứng ra giúp cậu cả:

“Làm ơn giúp tôi... làm ơn hãy gọi ngài chỉ huy tới... làm ơn”

Phùng Kiến Vũ bị kéo đi rất mạnh, tuy rằng cậu đã dùng sức muốn thoát khỏi đến mức cánh tay cũng như muốn bị phá hỏng nhưng cho dù có như thế nào thì cậu cũng không thể thoát được khỏi người đàn ông này. Đúng lúc này từ trong tiếng xì xào bàn tán liền có một giọng nam trầm thấp mang theo uy lực, nếu để ý kỹ còn có thể nghe ra được người nọ đang tức giận không vui:

“Đang làm cái gì?”

Phùng Kiến Vũ quay lại phát hiện ra bóng dáng quen thuộc của Vương Thanh, khóe mắt chẳng hiểu sao liền nóng lên, vô cùng ủy khuất dùng giọng mũi nói:

“Ngài chỉ huy”

Người đàn ông đang kéo tay Phùng Kiến Vũ cũng phải dừng bước nhưng mà anh ta thủy chung vẫn không có ý định buông tay Phùng Kiến Vũ ra. Vương Thanh nhìn thấy vật nhỏ kia, hiện tại thế nhưng lại mang một bộ dạng câu nhân dụ hoặc như vậy, chẳng trách lại có người không quản cái gì mà kéo cậu đi, nếu như hẳn vừa mới rồi đến muộn một chút chẳng biết chừng người đàn ông kia còn có thể nhìn thấy được thứ mà ngày hôm nay Phùng Kiến Vũ chuẩn bị riêng cho hắn. Vương Thanh càng nghĩ đến đây trong lòng càng thêm tức giận rõ rệt, có điều Vương Thanh lại là người thâm tàng bất lộ cho nên hiện tại mới đứng ở chỗ này thản nhiên nói:

“Có phải cậu Hách đây kéo đi nhằm người rồi hay không?”

Hách Trạch Á là con trai của chỉ huy tinh cầu A, tuy rằng cũng coi như là có một chút đầu óc, nhưng xem ra lúc này đây có vẻ như đều vì Phùng Kiến Vũ mà làm cho lu mờ mất rồi. Hách Trạch Á luôn nghĩ Vương Thanh cho dù có là ngài chỉ huy tinh cầu X đi chăng nữa thì cũng phải ít nhiều nể mặt ba mình, bây giờ anh ta chỉ là đơn giản muốn cùng người của Vương Thanh vui vẻ một chút cũng xem như là chẳng có gì to tát cả:

“Có lỗi với ngài chỉ huy rồi, tôi vừa nhìn liền thấy thích người này, cũng chỉ là muốn cùng cậu ta nói chuyện một chút thôi, muốn đưa cậu ta đến phòng của tôi rồi thì tôi sẽ đến hỏi ý kiến ngài chỉ huy đây, không ngờ ngài chỉ huy thế nhưng đã tới sớm như vậy, ngài không tức giận chứ?”

Vương Thanh ồ một tiếng, đứng ở phía trước chậm chậm đáp lời:

“Thì ra là hiểu lầm rồi hay sao? Được rồi cậu trước cứ mang vật nhỏ này thả ra, nhìn xem người cũng bị dọa sợ đến run rẩy rồi kia”

Tuy rằng đây là địa bàn của Hách Trạch Á, nhưng mà Vương Thanh đã nói như vậy rồi thì anh ta cũng phải để lại cho hắn một chút mặt mũi. Hách Trạch Á vừa buông tay Phùng Kiến Vũ ra, cậu liền thật nhanh chạy tới phía Vương Thanh, cả người hăm sâu vào lòng ngực hắn không ngừng ủy khuất run rẩy.

62. Chương 62: Người Không Sạch Sẽ

Có một điều rất buồn cười đó chính là Vương Thanh có thể dùng roi da quất Phùng Kiến Vũ không run tay, nhưng mà hắn lại không cho phép bất cứ một người nào có quyền được khi dễ cậu cả, lấy kết cục của Ryder liền có thể rõ ràng thấy được, chỉ vì có suy nghĩ không đứng đắn với Phùng Kiến Vũ liền bị hắn một roi hủy đi bàn tay.

Vương Thanh đưa tay lên khê vỗ vỗ nhẹ sống lưng đang run rẩy kia của Phùng Kiến Vũ, giống như là đang thay lời dỗ dành cậu, Phùng Kiến Vũ mới vừa rồi mới chân chính nhận ra được một việc, thì ra khắp thế giới này đều không có một ai dám đứng ra giúp đỡ cậu, cũng không có bất cứ một ai thật lòng với cậu ngoài Vương Thanh cả. Trong tình thế nguy hiểm đó khi cậu đã cố gắng cầu cứu người xung quanh, thì cũng chỉ có duy nhất một mình Vương Thanh kịp thời đến đó bình tĩnh thay cậu giải quyết mọi chuyện. Phùng Kiến Vũ đưa tay ôm lấy eo của Vương Thanh, hai tay run rẩy siết chặt lấy người hắn, giọng nói cũng nhỏ vô cùng chỉ đủ để cho hai người nghe thấy được:

“Em vừa rồi thật sự rất sợ, nhưng bây giờ thật tốt quá... ngài cuối cùng cũng đến rồi”

Chỉ một câu nói kia của Phùng Kiến Vũ liền làm cho Vương Thanh cảm thấy đau lòng vật nhỏ này, Vương Thanh vừa vuốt nhẹ sống lưng của Phùng Kiến Vũ vừa ngẩng đầu âm trầm nói với Hách Trạch Á:

“Vật nhỏ này sức khỏe không được tốt như người bình thường, em ấy bị dọa sợ nhất định sẽ hô hấp khó khăn, cậu Hách đây vừa rồi bất chấp kéo em ấy đi như vậy khiến cho em ấy bây giờ thành ra thế này, cậu cũng nên hướng tôi giải thích một chút đi”

Hách Trạch Á tuy rằng có chút e dè thái độ hiện tại của Vương Thanh, nhưng mà anh ta cũng không tin rằng Vương Thanh có thể làm gì quá đáng với anh được, chính vì vậy liền cười ha ha nói thế này:

“Nếu như nói một cách đề cao cậu ta một chút thì cũng chỉ là tình nhân nhỏ bé, còn nói trắng ra cũng chỉ là súc vật được ngài nuôi ở bên cạnh, ngài chỉ huy đây có cần thiết vì một người như thế mà nóng nảy tức giận hay không đây?”

Phùng Kiến Vũ vừa nghe thấy lời của Hách Trạch Á, trong lòng tuy rằng vốn biết rằng mình quả thực là đang ở vị trí đó, nhưng mà khi những sự thật đó được nói ra cậu vẫn nhịn không được mà xúc động, tay nhỏ đang ôm lấy eo Vương Thanh cũng bất giác dùng sức một chút rồi chậm chậm buông ra. Vương Thanh nhận ra được hành động nhỏ kia của Phùng Kiến Vũ, hắn hơi nhíu mày một chút đưa tay vuốt nhẹ lấy mái tóc kia của cậu:

“Cậu Hách đây xem như vẫn còn có trí nhớ tốt, biết được vật nhỏ này là người của tôi mà còn dám ở nơi

đồng người kéo em ấy đi?”

Hách Trạch Á kiêu ngạo có tiếng, không bao giờ muốn khuất phục trước một ai cả, nhưng hôm nay gặp Vương Thanh xem ra đã gặp sai người rồi:

“Nhìn dáng vẻ lẳng lơ kia cũng chẳng biết đã qua bao nhiêu người, nói không chừng trước ngài chỉ huy đây cậu ta cũng đã có người bao dưỡng rồi, ngài chỉ huy cần gì vì một người không sạch sẽ như vậy mà cùng tình cầu chúng tôi nảy sinh bất hòa đây?”

Hách Trạch Á cố ý nhấn mạnh bốn từ tình cầu chúng tôi kia chủ yếu là để cho Vương Thanh thấy được bên nào nặng bên nào nhẹ, cũng muốn cho hắn biết nơi đây không phải là địa bàn của hắn chớ nên tự tung tự tác ra oai.

Phùng Kiến Vũ sau khi nghe xong lời kia cũng không có suy nghĩ gì nhiều chỉ vội vã ở bên cạnh Vương Thanh lắc đầu luống cuống giải thích:

“Không có đâu, em không có đâu”

Vương Thanh ánh mắt chợt chuyển màu đục ngầu, mọi người đứng bên cạnh hắn giống như cũng cảm thấy được khí tức lạnh băng kia mà âm thầm nuốt một ngụm nước miếng:

“Cậu Hách đây cảm thấy vật nhỏ này cả người có chỗ nào lẳng lơ không sạch sẽ, em ấy một thân tây trang lịch sự cùng tôi đến đây dự tiệc, thế nhưng tôi chỉ mới vừa rời đi một chút, quay lại liền nhìn thấy em ấy thành ra như vậy? Có rất nhiều người xung quanh đều có thể chứng kiến, người có mấy hành động bẩn thỉu không ai khác chính là cậu đấy”

Hách Trạch Á cứng miệng tức giận, Hách Trạch Áo lúc này mới không biết từ đâu chạy tới, ông ta vừa nhìn thấy bộ dạng tức giận kia của Vương Thanh liền bị dọa cho hết hồn, chỉ còn biết đứng lên hòa giải:

“Có chuyện gì vậy ngài chỉ huy, Trạch Á đưa con này của tôi không hiểu chuyện, có chuyện gì thì ngài đừng để ý”

Vương Thanh quay sang nhìn Hách Trạch Áo âm trầm nói:

“Tôi đối với từng người đối địch đều ghi nhớ kỹ càng, không phải một tiếng đừng để ý tới liền bỏ qua được”

Tinh cầu A lần này muốn tạo lập mối quan hệ với tinh cầu X là vì muốn nhờ sự chi viện giúp đỡ của tinh cầu X, bọn họ đang trong cuộc chiến tranh mở rộng lãnh thổ với tinh cầu khác, cuộc chiến đã sớm diễn ra được 3 tháng không có thuyền chuyển gì cả, lương thực cùng vũ khí đạn dược cũng đã cạn sạch, ngày hôm nay mở buổi dạ tiệc này cũng là dốc hết toàn bộ những thứ quý giá còn có ở tinh cầu mà tổ chức, nếu như bây giờ con trai Hách Trạch Á của ông lại cùng Vương Thanh phát sinh hiềm khích như vậy chẳng phải cả tinh cầu A sẽ rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc hay sao, nhẹ thì sẽ ngừng mọi chi viện còn nặng hơn

nữa chính là tinh cầu X sẽ liên hợp với tinh cầu kia chống lại tinh cầu A:

“Hách Trạch Á còn không mau thành kính xin lỗi ngài chỉ huy”

Hách Trạch Á kiêu ngạo muốn rời đi, Hách Trạch Áo thấy vậy liền chạy tới túm lấy Hách Trạch Á lại quát:

“Mau hướng ngài chỉ huy xin lỗi nếu không đừng trách ta”.

63. Chương 63: Hay Là Ngài Cũng Yêu Em Đi

Vương Thanh vốn chẳng muốn đứng ở chỗ này xem cha con bọn họ diễn trò nữa, hắn muốn nhanh một chút mang Phùng Kiến Vũ rời đi, vật nhỏ kia có vẻ như cả người phát sốt nóng bừng bừng đang chảy mồ hôi liên tục rồi. Vương Thanh từ bên hông rút ra một khẩu súng bạc, hướng đến phía Hách Trạch Á bắn tới, tiếng súng kia không phát ra bất kỳ một thanh âm nào, chỉ chớp mắt một cái liền thấy máu từ đầu gối của Hách Trạch Á chảy ra, mọi người nhất thời hết hoảng nhìn về phía Vương Thanh. Phùng Kiến Vũ cả một quá trình luôn vui đùa vào lòng ngực của Vương Thanh, ánh mắt nhắm nghiền không thể mở ra nổi, súng kia rất kỳ quái không phát ra bất cứ một thanh âm nhỏ nào cho nên cậu căn bản không hề phát giác ra được Vương Thanh vừa rồi mới làm cái gì.

Khi mọi người còn đang cứng họng trước sự quyết đoán của Vương Thanh thì hắn đã ngay lập tức bắn thêm một phát nữa vào đầu gối bên kia của Hách Trạch Á, khiến cho Hách Trạch Á liền suy yếu ngã xuống dưới sàn kêu lên vì đau đớn. Vương Thanh quét ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh, Hách Trạch Ân chẳng khác gì con chuột run rẩy tránh né chỉ sợ người tiếp theo Vương Thanh động thủ sẽ là cô

“Nhớ cho kỹ, từng người ở chỗ này nhớ cho thật kỹ cho tôi, tuyệt đối không được nảy sinh tà tâm với người của tôi” Vương Thanh quét ánh mắt rét lạnh nhìn tất cả mọi người xung quanh hội trường lớn, đồng đặc đánh thép tuyên bố.

Mọi người bị dọa sợ lùi lại phía sau, không gian yên tĩnh tới đáng sợ, chỉ còn tồn tại tiếng thút thít khe khẽ của Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh nâng tay mang súng kia hướng tới tay của Hách Trạch Á bắn tới, máu tươi lại tiếp tục từ nơi đó chảy ra, Hách Trạch Áo đứng bên cạnh vốn định bước tới cầu xin cho con trai nhưng khi bắt gặp ánh mắt như muốn giết người kia của Vương Thanh liền ngưng lại cứng họng.

“Bò tới, mau nói lời xin lỗi với em ấy” Vương Thanh rõ ràng đang tức giận.

Hách Trạch Á đau đến muốn ngất ngay tại chỗ, cả người không sao có thể cử động di chuyển được, Vương Thanh không cho phép người đang nằm dưới đất lăn lộn kia có một chút chậm trễ nào, trực tiếp rút súng bắn tới tay còn lại của Hách Trạch Á rồi quát lớn:

“Còn không mau tới”

Hách Trạch Á bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, tứ chi đau nhức tê dại chẳng khác nào bị hàng vạn mảnh thủy tinh ghim lấy nhưng vẫn phải cố gắng bò tới phía trước, giọng nói suy yếu dần dần nói:

“Xin lỗi... xin lỗi cậu”

Vương Thanh tiếp tục mang súng tới dí vào trán của Hách Trạch Á hét:

“Nói thật lớn lên”

Hách Trạch Á cả người run rẩy nói lớn:

“Xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi cậu”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không muốn lưu lại ở chỗ này thêm một giây phút nào nữa, cậu biết mọi người đều đang cười nhạo cậu ở trong lòng, cười nhạo cậu chẳng qua chỉ là tình nhân hay nói trắng ra là súng vật ở bên cạnh Vương Thanh thôi. Tuy rằng điều này là sự thật rồi nhưng mà cậu lại không muốn để cho người khác biết, hay ít nhất là cậu không muốn bị người khác thẳng thắn nói ra như vậy. Phùng Kiến Vũ hô hấp càng ngày càng nghẹn lại, cả người cũng yếu ớt muốn ngã khụy may mắn có Vương Thanh ở bên cạnh đỡ lấy cậu kịp thời, Phùng Kiến Vũ nhỏ giọng hỗn hển:

“Khi nào mới dự tiệc xong... em cảm thấy hơi chóng mặt một chút”

Vương Thanh mang súng thu lại, quay sang nhẹ giọng đáp ứng Phùng Kiến Vũ:

“Xong rồi, chúng ta bây giờ liền về”

Phùng Kiến Vũ cố gắng mở mắt thật lớn, nụ cười xinh đẹp yếu ớt hiện lên:

“Àn, thật tốt quá rồi”

Vương Thanh mang theo Phùng Kiến Vũ rời khỏi đại sảnh rộng lớn, phi thuyền uy mãnh cũng tự động mở ra cánh cửa phía bên hông, Vương Thanh ôm Phùng Kiến Vũ tiến vào để cậu ngồi trên băng ghế lớn phía sau rồi kích hoạt chế độ lái tự động. Phùng Kiến Vũ không rõ vì sao cả người nóng bừng, mồ hôi cũng tuôn ra không ngừng, Vương Thanh vừa nhìn liền biết được người này nhất định đã phát sốt. Phùng Kiến Vũ cố gắng ngồi dậy nhìn Vương Thanh hỏi một câu thế này:

“Em là tình nhân hay súng vật?”

Vương Thanh có điểm bất ngờ một chút, hắn không nói gì chỉ im lặng nhìn chăm chăm Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ khẽ rơi nước mắt:

“Cô gái kia nói em đeo chuông nhỏ rất giống Cầu Cầu, mỗi lần em bước đi tiếng chuông kia đều kêu đing đing đang đang, mọi người đều bị tiếng chuông đó mà nhìn chăm chăm em, có phải vì thế mà vừa rồi Hách Trạch Á nói em là sủng vật của ngài, bởi vì chỉ có sủng vật mới đeo chuông nhỏ đúng hay không?”

Vương Thanh kéo Phùng Kiến Vũ vào lòng khẽ vuốt nhẹ sống lưng cậu:

“Được rồi, tôi chẳng phải đã nói em là tiểu khoái lạc rồi hay sao”

Phùng Kiến Vũ khẽ thở dài một hơi, tiếng thở kia vô cùng náo nề:

“Thì ra là tình nhân rồi, như vậy cũng tốt... còn đỡ hơn là sủng vật”

Vương Thanh đưa tay vuốt tóc Phùng Kiến Vũ, hắn ngày hôm nay quả thật thay đổi rất nhiều, nếu là lúc trước Phùng Kiến Vũ có nói như thế Vương Thanh hắc hắc định cũng chẳng có để tâm quá nhiều, nhưng mà hôm nay hắn lại vì người này mà muốn dỗ dành một chút:

“Tôi vừa rồi chẳng phải đã nói với mọi người em là người của tôi rồi hay sao”

Phùng Kiến Vũ im lặng thật lâu, không biết qua bao lâu cậu đột nhiên nắm lấy bàn tay của Vương Thanh, đầu ngón tay đan xen với đầu ngón tay kia của hắc hắc nói:

“Em cảm thấy mình yêu ngài mất rồi, em thật sự rất sợ một ngày nào đó ngài chán ghét, không cần em nữa”

Vương Thanh nhẹ giọng trấn an Phùng Kiến Vũ:

“Được rồi, sẽ không có ngày đó đâu”

Phùng Kiến Vũ kiên quyết khẳng định:

“Ngày đó nhất định có, em chỉ là tình nhân của ngài, tình nhân không thể nào vĩnh viễn được, nói không biết chừng chỉ vài ngày nữa thôi ngài có thể sẽ tìm được một khác, đến lúc đó ngài sẽ lại đuổi em đi mất...”
Phùng Kiến Vũ nói đến đây liền ngẩng đầu lên hỏi Vương Thanh: “Hay là ngài cũng yêu em đi, chỉ có như vậy mới vĩnh viễn, mới không thể chán ghét em được”.

64. Chương 64: Yêu Em

Vương Thanh ngẩn người, Phùng Kiến Vũ cúi đầu buồn bã nói:

“Bỏ đi, em nghĩ mình đòi hỏi quá đáng rồi”

Vương Thanh nâng cằm Phùng Kiến Vũ lên đối diện mình, nhìn đôi mắt ửng hồng sưng lớn kia của cậu cũng có điểm đau lòng:

“Tôi sẽ cho em một đặc quyền nhé, chỉ duy nhất một đặc quyền mà thôi cho nên em hãy suy nghĩ trước khi nói, chỉ cần em nói cho dù bất cứ điều gì tôi cũng đều đáp ứng em”

Phùng Kiến Vũ trái tim nhảy nhót, cậu im lặng suy nghĩ rất kỹ càng, cậu không hề hỏi lại xem Vương Thanh nói có thật hay không, cậu ngẩng đầu nhìn hắn có chút bất an đưa ra lời đề nghị:

“Em chỉ muốn ngài cũng sẽ yêu em, có được không?”

Vương Thanh cúi đầu hôn vào môi Phùng Kiến Vũ, bàn tay chậm rãi mang quần áo của Phùng Kiến Vũ cởi ra, mặc kệ hiện tại trong người cậu có đang nóng sốt:

“Yêu em!”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy hai tiếng kia liền giật mình giống như không thể tin vào tai của mình, cậu thất thần một lúc rất lâu, rất lâu sau đó mới vòng tay ôm lấy cổ Vương Thanh nhỏ giọng đòi hỏi thêm nữa:

“Em gọi là Phùng Kiến Vũ, ngài sau này có thể hay không sẽ gọi em là Vũ Vũ?”

Phùng Kiến Vũ có tên, tên của cậu là Phùng Kiến Vũ, tiểu khoái lạc chỉ là tên Vương Thanh đặt cho cậu, căn bản không phải là một cái tên, cậu không thể mỗi khi ra ngoài để cho người ngoài nghe thấy Vương Thanh gọi cậu bằng cái tên như thế, nó rất có thể khiến cho người khác hiểu lầm cậu chỉ là tình nhân của Vương Thanh mà thôi.

Vương Thanh mút lấy cần cổ của Phùng Kiến Vũ, bàn tay gấp gáp đưa tới phía mông cậu chạm lấy dây quần lót mảnh mỏng kia:

“Tiểu khoái lạc không phải rất hợp với em sao, nếu như em e ngại bị người khác nghe được vậy thì sau này khi có mặt người khác tôi sẽ gọi em là Vũ Vũ, còn khi chỉ có hai chúng ta tôi vẫn sẽ gọi em là tiểu khoái lạc thế có được hay không?”

Phùng Kiến Vũ lần đầu tiên nghe thấy Vương Thanh gọi tên mình, trong lòng tránh không khỏi kích động liên hồi, cậu chỉ mới cùng Vương Thanh tiến thêm một bước cũng không thể ngay lúc này đòi hỏi ở hắn quá nhiều, nếu không hắn nhất định sẽ tức giận cậu mất. Phùng Kiến Vũ mang hai chân tách rộng ra một chút, để cho Vương Thanh có thể tiến vào dễ dàng hơn, cậu nghĩ muốn hỏi hắn cậu có thể gọi tên của hắn hay không, nhưng kết quả vẫn là không dám lên tiếng hỏi.

Vương Thanh vẫn giống như trước đây, hắn có thể đọc được tất cả những suy nghĩ trong đầu của Phùng Kiến Vũ, hắn mang quần lót khiêu gợi kia cởi xuống chậm chậm nói thế này:

“Em cũng có thể gọi tên của tôi”

Phùng Kiến Vũ hai mắt sáng lên, so với sao trời ở bên ngoài kia đặc biệt phá lệ sáng lấp lánh khác thường:

“Vậy thì... em liền gọi ngài... Thanh... ư?”

Vương Thanh tiến vào, Phùng Kiến Vũ theo đó ngâm nga, vật nhỏ phía dưới bắt đầu kích bạo cả người điên cuồng lắc lư, Vương Thanh đột nhiên cảm thấy rằng một tiếng Thanh này phát ra từ miệng của Phùng Kiến Vũ chẳng khác nào ngọt ngào như mật ong hảo hạng cả, hắn chính là muốn nghe thêm thật nhiều lần nữa:

“Gọi lại cho tôi nghe”

Phùng Kiến Vũ ưm a đứt quãng nhưng tiếng Thanh lại phi thường rõ ràng:

“Ưm... ha... Thanh...”

Vương Thanh dùng sức húc mạnh tới, Phùng Kiến Vũ ôm chặt lấy cổ Vương Thanh, chân bị hắn ép chặt nhấc lên cao, tư thế thực mỗi nhưng lòng thì thỏa mãn, thỏa mãn cả về thể xác lẫn tinh thần, chẳng biết chuyện này chỉ là một giấc mộng hay sự thật, nhưng nếu như là giấc mộng Phùng Kiến Vũ cậu nguyện không bao giờ muốn mở mắt ra.

Vương Thanh cúi người mút lấy hai bên điểm nhỏ của Phùng Kiến Vũ, tiếng nước nhép nhép kia thật khiến cho người ta cũng phải đỏ mặt theo, sau đó Vương Thanh giống như nhận ra điều gì đó liền ngẩng đầu lên hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Nơi này của em từ khi nào lại lớn lên một chút rồi?”

Phùng Kiến Vũ nghĩ Vương Thanh nói đùa liền phối hợp trả lời theo:

“Có sữa rồi”

Vương Thanh khê bật cười ha ha mang đầu ngón tay tiến vào trong miệng Phùng Kiến Vũ:

“Xem này, càng ngày càng mạnh dặn như vậy, những lời nói lảng lơ như vậy cũng có thể nói ra, ngay cả quần lót xấu hổ như vậy cũng có thể mặc vào”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền xấu hổ, hai má đỏ bừng quay sang một bên không dám đối diện Vương Thanh:

“Ngài đừng nói a”

Vương Thanh đưa tay xoay cầm Phùng Kiên Vũ đối diện mình, ôn nhu yêu thương nói:

“Gọi là Thanh”

Phùng Kiến Vũ mỉm cười ngượng ngùng nhưng ánh mắt kia chẳng thể nào giấu được vui vẻ bên trong:

“Thanh đừng nói như vậy a”

Một tiếng Thanh kia liền làm cho Vương Thanh mang mọi thứ bắn ra ở trong động nhỏ của Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh vẫn còn chưa thỏa mãn muốn làm thêm thật nhiều lần nữa nhưng mà ngại người bên dưới vẫn còn hơi sốt cho nên mới tạm tha. Vương Thanh ngồi dậy, Phùng Kiến Vũ liền duỗi thẳng chân, cả người giống như căng cứng hơn một chút. Vương Thanh khó hiểu định ôm Phùng Kiến Vũ đi tắm:

“Được rồi, tôi đưa em đi tắm”

Phùng Kiến Vũ vừa thấy Vương Thanh chạm vào người mình muốn nhấc lên liền ngăn lại:

“Ngài đừng động a, đợi một chút có được không?”

Vương Thanh ngừng động tác hỏi Phùng Kiến Vũ:

“Em sao thế?”

Phùng Kiến Vũ một bộ dạng nghiêm túc nhìn Vương Thanh:

“Em muốn có con, nằm im một chút như thế này không biết chừng lại có kỳ tích”

Vương Thanh vừa nghe thấy lời kia liền bật cười ha ha:

“Thôi nào đừng nghịch nữa, mau tới tắm đi”

Phùng Kiến Vũ nắm chặt lấy cổ tay Vương Thanh nghiêm túc nói:

“Không, ngài đợi một chút đi mà, chỉ 3 phút thôi, sẽ rất nhanh”

Vương Thanh ngồi ở một bên chống cằm nhìn Phùng Kiến Vũ, hần phát hiện ra mình càng nhìn người này càng cảm thấy yêu thích, sau đó lại nhin không được phải nhảy lên băng ghế lớn kia đem hai chân Phùng Kiến Vũ tách ra tiếp tục mang vật cương cứng của mình điên cuồng tiến tới ra vào một lần nữa:

“Như vậy để tôi giúp em dễ dàng thụ thai đi”

65. Chương 65: Tôi Nói Bỏ Là Bỏ

Phùng Kiến Vũ đã rất mệt mỏi rồi làm sao có thể chịu thêm được một lần điên cuồng kia, cậu suy yếu nắm chặt lấy vai Vương Thanh cầu xin:

“Không thể nữa, em đang sốt cao, cả người em mệt mỏi rồi, ngài nếu như còn muốn nữa, em không thể nào a”

Vương Thanh nhếch môi cười:

“Bởi vì em lại không gọi tên của tôi cho nên tôi sẽ phạt em thêm một lần nữa”

Phùng Kiến Vũ cả người đau nhức rơi vào hố sâu khoái cảm không tài nào có thể thoát ra được, chỉ còn biết ngâm nga theo nhịp mơ mơ màng màng tùy ý để Vương Thanh thao túng:

“Thanh a... ân... chậm chậm a”

Khi phi thuyền dừng lại ở trước ngôi nhà lớn, Vương Thanh ôm Phùng Kiến Vũ trên tay tiến vào nhà, người nọ có vẻ như đang giận dữ nằm ở trong lòng ngực hắn im lặng không hề chủ động nói lời nào cả. Tiến sĩ Most vừa rồi được Vương Thanh gọi tới để khám bệnh cho Phùng Kiến Vũ đã đợi sẵn ở bên ngoài, Phùng Kiến Vũ nằm ở trên giường giả bộ nhắm mắt ngủ, Vương Thanh ngồi ở bên cạnh nhìn tiến sĩ Most khám bệnh cho vật nhỏ kia. Không rõ Phùng Kiến Vũ mắc bệnh gì nguy hiểm mà tiến sĩ Most khám đi khám lại rất lâu, đôi lông mày cũng nhíu chặt lại với nhau, Vương Thanh có điểm bất an trầm giọng hỏi:

“Sao rồi?”

Tiến sĩ Most đáp ứng:

“Có một vấn đề”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy cũng mở mắt, Vương Thanh sốt ruột:

“Chuyện gì?”

Tiến sĩ Most khó xử nói ra một câu:

“Cậu ấy mang thai rồi, đã được hơn một tháng”

Phùng Kiến Vũ và Vương Thanh đồng loạt hỏi lớn:

“Cái gì?”

Tiến sĩ Most gật đầu quả quyết:

“Đã cẩn thận khám lại rất nhiều lần, kết quả đều vẫn như vậy”

Phùng Kiến Vũ đưa tay sờ lên bụng, chẳng trách dạo gần đây cậu ăn nhiều như thế, bụng lại nhô ra một chút, còn tưởng là mình bị mập lên. Vương Thanh đối với cơ thể của Phùng Kiến Vũ vô cùng quen thuộc, lúc vừa mới rồi hắn ở trên phi thuyền hỏi cậu tại vì sao ngực lại lớn hơn một chút cũng không phải là hỏi đùa.

Vương Thanh lạnh giọng:

“Không thể nào, em ấy sao có thể mang thai chứ?”

Tiến sĩ Most giải thích:

“Cậu ta trong khoảng thời gian bị giam giữ ở chỗ tôi, tôi đã tiêm vào người cậu ta rất nhiều thuốc thí nghiệm, trong đó cũng có loại thuốc giúp đàn ông mang thai, thật không ngờ cơ thể cậu ta lại có thể phản ứng tích cực lại được với thứ thuốc đó”

Phùng Kiến Vũ nằm ở trên giường, tâm trạng vô cùng hỗn loạn phức tạp tuy rằng cậu thật sự rất muốn có đứa nhỏ, muốn có một đứa nhỏ để mang Vương Thanh chắc chắn ở bên mình hơn, nhưng chuyện đàn ông có thể mang thai này thật sự rất kỳ quái. Phùng Kiến Vũ quay sang nhìn tiến sĩ Most rồi lại nhìn Vương Thanh, cứ nhìn qua nhìn lại như vậy cuối cùng liền đỏ mặt nhỏ giọng hỏi ra chuyện mà mình nghi ngờ này giờ:

“Như vậy, đứa nhỏ sau này sẽ như thế nào sinh ra?”

Phùng Kiến Vũ vừa mới hỏi xong câu kia, tiến sĩ Most đang định lên tiếng trả lời cậu thì Vương Thanh ở bên cạnh đã lạnh giọng cắt ngang:

“Phá bỏ!”

Một câu này của Vương Thanh liền làm cho cả Phùng Kiến Vũ và tiến sĩ Most im lặng, Phùng Kiến Vũ có điểm hốt hoảng ngồi dậy hướng Vương Thanh luống cuống nói:

“Ngài chỉ huy...”

Vương Thanh đưa tay lên ý ngăn Phùng Kiến Vũ không cần nói, hắc quả quyết nhìn tiến sĩ Most mở miệng:

“Trở về chuẩn bị đi, khi nào sẵn sàng chỉ cần thông báo với tôi, tôi sẽ đưa em ấy tới”

Tiến sĩ Most gật đầu rời đi, Phùng Kiến Vũ nhìn cánh cửa phòng đóng lại, Vương Thanh ngồi ở bên giường thản nhiên im lặng, cậu mới vừa rồi còn vô cùng vui vẻ, nhưng mà bây giờ liền chẳng khác nào bị đẩy xuống vực thẳm vạn thước cả, nước mắt một lần nữa rơi xuống, có điểm nức nở cầm lấy tay Vương Thanh nói:

“Ngài sao vậy, ngài đừng như thế mà, em không muốn bỏ”

Vương Thanh nhìn Phùng Kiến Vũ lâu thật lâu, mang đầu ngón tay chai sạn kia lên lau đi nước mắt cho cậu, giọng nói của hắn lúc này vô cùng rõ ràng:

“Bỏ đi, em không thể giữ lại đứa trẻ này”

Phùng Kiến Vũ hốt hoảng nắm chặt lấy cổ tay Vương Thanh:

“Vì sao, tại vì sao không thể? Ngài vì sao không muốn?”

Vương Thanh âm trầm:

“Có quá nhiều vấn đề nếu như em thật sự muốn giữ lại đứa bé này”

Phùng Kiến Vũ thất thần buông tay Vương Thanh ra, ngồi ở trên giường suy yếu hỏi hắn:

“Ngài có phải là sợ người khác biết chuyện ngài cùng một người đàn ông lại có thể mang thai được hay không?”

Vương Thanh đưa tay vuốt nhẹ hai một bên má của Phùng Kiến Vũ:

“Em suy nghĩ nhiều rồi”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu mang ánh mắt đáng thương dưng dưng nước mắt nhìn Vương Thanh:

“Đừng bỏ được không, em sẽ chỉ ở trong nhà thôi, sẽ không để cho bất cứ ai biết chuyện này, xin ngài đó”

Vương Thanh nghiêm mặt, đưa tay nắm lấy cằm của Phùng Kiến Vũ đối diện mình:

“Cho dù em cả ngày không bước ra ngoài, đứa nhỏ này cũng tuyệt đối không thể giữ”

Phùng Kiến Vũ nức nở:

“Nhưng vì sao, ngài vì sao lại ghét bỏ nó như vậy, không phải ngài cũng nói đã yêu em rồi sao”

Vương Thanh tức giận đưa tay gạt đèn ngủ ở bên cạnh xuống, đèn ngủ tinh xảo vỡ choang một tiếng, hân lớn giọng hét:

“Tôi nói bỏ là bỏ, quyết định của tôi em còn dám nghi ngờ sao?”

66. Chương 66: Em Muốn Có Đứa Nhỏ

Phùng Kiến Vũ giật mình hoảng sợ, người cũng lùi lại phía sau một chút, dáng vẻ này của Vương Thanh lại thật giống với dáng vẻ hung bạo trước đây, Phùng Kiến Vũ sợ đến mức hai vai run rẩy không dám nói cái gì nữa, một tay theo bản năng cũng đưa tới chạm vào bụng mình. Vương Thanh thấy vật nhỏ phía trước sợ hãi như vậy cũng kiềm chế lại một chút, hân hít một hơi thật sâu kéo Phùng Kiến Vũ vào lòng nhẹ giọng nói:

“Đừng lo lắng, tôi sẽ không làm gì nguy hiểm cho em cả”

Phùng Kiến Vũ cẩn cẩn môi đầy hân cách xa mình một chút, giọng nói mang theo tia ghen ngào:

“Em muốn có đứa nhỏ, em thật sự muốn có một đứa nhỏ lắm, ngài không muốn có đứa nhỏ hay là ngài không muốn em sinh đứa nhỏ cho ngài?”

Vương Thanh thành thật trả lời Phùng Kiến Vũ:

“Tôi không muốn em sinh đứa nhỏ cho tôi”

Phùng Kiến Vũ sớm đã biết đáp án này nhưng lại không thể ngờ rằng Vương Thanh thế nhưng lại có thể thẳng thắn nói ra như vậy, một câu nói đó của Vương Thanh liền khiến cho cậu khóc lớn hơn:

“Ngài không muốn em sinh đứa nhỏ cho ngài, ngài không phải nói ngài yêu em rồi sao, ngài vì sao không muốn em sinh cho ngài một đứa nhỏ?”

Vương Thanh nghe thấy giọng nói của Phùng Kiến Vũ đã khàn đặc đi rất nhiều, vật nhỏ kia hiện tại đang vô cùng hoảng loạn nắm lấy cổ tay hắn:

“Đừng phá bỏ, đừng phá bỏ có được không, em thật sự rất mong chờ có đứa nhỏ”

Vương Thanh dùng tay giữ chặt lấy hai vai của Phùng Kiến Vũ, ánh mắt kia mang theo tia quả quyết, môi mỏng kiêu ngạo khẽ nhếch phát ra duy nhất một từ, một từ kia chẳng khác nào làm cho Phùng Kiến Vũ thành công ngã xuống vực thẳm một lần nữa, Vương Thanh nói:

“Bỏ!”

Phùng Kiến Vũ hai vai buông thõng ngồi thất thần ở trên giường suy nghĩ rất nhiều, cậu vừa mới chỉ trải qua một chút ngọt ngào, một chút ngọt ngào đó tại vì sao lại ngăn ngủ đến thế, nó giống như là chỉ diễn ra đúng trong một cái chớp mắt thôi, chớp mắt mọi cái liền xoay lưng lại với cậu. Vương Thanh ở trên phi thuyền cũng đã nói yêu cậu, nhưng bây giờ chính miệng hắn lại nói không muốn cậu sinh đứa nhỏ cho hắn, tình yêu này rốt cuộc là cái gì đây? Phùng Kiến Vũ vội vã mang tay đặt ở trên bụng nhỏ, vô cùng bất an nhìn Vương Thanh, cậu đến tận cùng vẫn không hiểu Vương Thanh tại vì sao lại nhẫn tâm với cậu như thế. Vương Thanh đỡ Phùng Kiến Vũ nằm xuống giường, ở bên cạnh cậu mang chăn mỏng đắp lên:

“Đừng lo lắng, rất nhanh thôi sẽ không sao nữa”

Phùng Kiến Vũ nhắm mắt lại, thật muốn chẳng bao giờ mở mắt ra nữa, hoặc giả như nếu như có mở mắt thì cậu tình nguyện muốn mang đoạn ký ức tối hôm nay xóa bỏ hoàn toàn, chỉ dừng lại ở thời điểm Vương Thanh ở trên phi thuyền nói cũng yêu cậu mà thôi. Phùng Kiến Vũ không muốn có đoạn ký ức hiện tại này bởi vì cậu biết Vương Thanh căn bản không có yêu cậu, hắn thật sự chỉ coi cậu là tình nhân của hắn mà thôi.

Phùng Kiến Vũ nhắm mắt, từ bên khóe mắt vẫn không ngừng chảy ra những giọt nước mắt nóng bừng, Vương Thanh ở bên cạnh đưa tay giúp cậu lau đi những giọt nước mắt đó, giúp cậu mang mái tóc hơi rối vuốt lại có quy củ, hắn nhẹ giọng giống như muốn thôi miên:

“Đừng khóc, sẽ không đau, em chỉ cần nhắm mắt lại rất nhanh thôi là xong rồi”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy câu nói kia liền hốt hoảng mở mắt ra, cậu vội vàng mang tay mình đẩy Vương

Thanh ra muốn bước xuống giường, mảnh thủy tinh từ đèn ngủ tinh xảo vẫn còn ở dưới sàn nhà, Phùng Kiến Vũ không để ý mang chân dẫm phải, máu từ dưới lòng bàn chân cũng ồ ạt chảy ra, có vẻ như mảnh thủy tinh sắc nhọn kia đã đâm trúng động mạch máu của cậu. Vương Thanh chỉ kịp nghe thấy Phùng Kiến Vũ hét lên một tiếng, hấn ngay lập tức kéo cậu ngồi lại trên giường nhứ mảy tức giận:

“Đừng để tôi phải dạy dỗ em lại một lần nữa, nếu như em không nghe lời tôi thì tôi sẽ không cần em nữa”

Nếu như là trước đây Phùng Kiến Vũ khi nghe thấy câu này này sẽ luống cuống xin lỗi Vương Thanh, nhưng mà bây giờ cậu liền quay sang nhìn hấn nói một câu thế này:

“Ngài không cần em... cũng được, ngày mai em sẽ rời đi”

Vương Thanh có điểm bất ngờ, hấn im lặng một chút rồi bất chợt dùng lực nắm chặt lấy cổ tay của Phùng Kiến Vũ:

“Đừng nghĩ là tôi đang nói đùa”

Phùng Kiến Vũ muốn thu tay lại nhưng không thể, chỉ còn biết ngồi ở tại chỗ ghen giọng trả lời hấn:

“Em không muốn bỏ đứa nhỏ này, em phải làm thế nào ngài mới chịu thay đổi ý định đây?”

Vương Thanh tức giận mang cổ tay Phùng Kiến Vũ siết chặt hơn, hấn lớn tiếng quát vào mặt cậu:

“Đứa nhỏ, đứa nhỏ, em lúc nào cũng nói muốn có đứa nhỏ, em căn bản không có khả năng có nó được”

Phùng Kiến Vũ nước mắt lã chã tuôn rơi, đây là lần đầu tiên cậu không quản Vương Thanh có tức giận hay không mà cũng mang tức giận đã tích tụ trong lòng mình bấy lâu nay lớn tiếng quát lại hấn:

“Em có thể, không phải ngài đã nghe tiến sĩ Most nói em có rồi sao, ngài tại vì sao còn muốn phá bỏ, ngài không thể một lần thôi cũng quan tâm đến cảm nhận của em hay sao? Em không cần ngài cũng sẽ yêu em nữa, em chỉ cần có đứa nhỏ thôi, em muốn rút lại đặc quyền lúc trước ngài cho em, em muốn có đứa nhỏ!”.
.

67. Chương 67: Em Sẽ Chết Mất

Vương Thanh nói lỏng lực đạo ở tay, mang Phùng Kiến Vũ tiến vào lòng dịu dàng vỗ lưng cậu:

“Em có thể có tất cả những gì em muốn, ngoại trừ đứa nhỏ này”

Phùng Kiến Vũ máy móc lặp lại lời nói lúc trước của mình:

“Em muốn có đứa nhỏ”

Vương Thanh hơi dừng lại động tác một chút, sau đó rất nhanh liền chậm chậm tiếp tục vuốt ve sống lưng của Phùng Kiến Vũ:

“Nếu em muốn có đứa nhỏ, tôi sẽ sắp xếp để người khác sinh đứa nhỏ, lúc đó em sẽ nuôi đứa nhỏ đó”

Phùng Kiến Vũ lại đẩy mạnh Vương Thanh ra:

“Em có thể có đứa nhỏ, ngài vì sao còn muốn phá bỏ đứa nhỏ đó, ngài vì sao còn muốn kiếm một người phụ nữ khác sinh cho ngài đứa nhỏ chứ không muốn em sinh cho ngài đứa nhỏ này?”

Vương Thanh ánh mắt chuyển đục ngầu, hắn đang giận giữ điều này Phùng Kiến Vũ có thể dễ dàng cảm nhận được:

“Đây là điểm cực hạn cuối cùng của tôi, nếu như em muốn có đứa nhỏ tôi sẽ cho em một đứa nhỏ, nhưng tuyệt đối không phải là do em sinh!”

Phùng Kiến Vũ gào thét dây dựa, máu ở chân cũng chảy xuống ướt đầm một mảng ở trên sàn nhà:

“Ngài chán ghét em phải không? Ngài khinh thường em, cảm thấy em rất kỳ quái có phải không? Ngài cảm thấy em có đứa nhỏ chính là chuyện rất nực cười, cho nên ngài mới không muốn em sinh đứa nhỏ cho ngài?”

Vương Thanh mang Phùng Kiến Vũ ôm chặt vào trong lòng ngực, giọng nói mang theo tia đau lòng rõ rệt:

“Em không thể sinh đứa nhỏ, em sẽ chết mất”

Phùng Kiến Vũ giật mình ngừng lại một chút sau đó lại bắt đầu điên loạn muốn dây dựa thoát khỏi lòng ngực của Vương Thanh. Vương Thanh nắm chặt lấy cổ tay của Phùng Kiến Vũ, giọng nói cũng có điểm gấp gáp nâng cao:

“Mẹ tôi cũng vì sinh tôi mà không còn, tôi không muốn em cũng như vậy, em sẽ chết nếu như sinh đứa nhỏ này ra, tôi không muốn mất em!”

Phùng Kiến Vũ sau khi nghe thấy lời nói kia của Vương Thanh quả thật ngừng dây dựa, cậu ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt mở to chăm chú giống như muốn nhìn cho thật kỹ, đánh giá cho thật chuẩn xác xem Vương Thanh rốt cuộc là đang nói dối hay nói thật. Khi Phùng Kiến Vũ bắt gặp ánh mắt bi thương kia của hắn, cậu liền nhận ra rằng Vương Thanh không nói dối. Phùng Kiến Vũ giống như bắt được sợi dây

cứu mạng, vội vàng bám chặt lấy sợi dây đó, gấp gáp nói với Vương Thanh:

“Sẽ không, đứa nhỏ nhất định sẽ bình an sinh ra, em nhất định cũng sẽ không chết”

Ngày Vương Thanh được sinh ra chính là ngày mẹ của hắn qua đời, hắn lúc nhỏ không hiểu được nỗi đau mất mẹ này, nhưng sau khi lớn lên một chút hắn cảm thấy ba hắn đối với hắn vô cùng nghiêm khắc, mỗi lần cùng hắn nói chuyện sẽ không có một chút tình cảm nào, lúc nào cũng giống như một cấp trên đối với cấp dưới của mình. Sau đó mỗi khi đến ngày sinh nhật của Vương Thanh, hắn muốn tổ chức sinh nhật nhưng ngày đó bao giờ cũng là ngày đen tối nhất, ba của hắn nhất định nhìn thấy hắn sẽ tức giận, lớn lên một chút, hiểu biết một chút Đới Xuân nói cho hắn biết lý do tại vì sao ba hắn mỗi lần nhìn thấy hắn đều sẽ tức giận, thì ra là vì sinh ra hắn mà mẹ hắn mới qua đời, cho đến khi ba hắn nhắm mắt rồi cũng không bao giờ duy trì một chút tình cảm ba con nào với hắn cả. Kể từ đó về sau Vương Thanh liền giống như hiện tại, luôn mang bộ dáng lạnh lùng độc đoán đối với mọi người xung quanh, một nụ thật sự của hắn chưa có bất cứ một ai thấy được bao gồm cả Phùng Kiến Vũ.

Khi nghe tin Phùng Kiến Vũ có đứa nhỏ, Vương Thanh không có một chút tia vui mừng nào ngược lại chính là càng bất an, càng lo lắng cho cậu sẽ vì sinh đứa nhỏ cho hắn mà chết, hắn không muốn lại có thêm một người nữa vì hắn mà chết, huống chi Phùng Kiến Vũ hiện tại quả thật đã có chỗ đứng vô cùng quan trọng trong lòng hắn.

Phùng Kiến Vũ cố gắng bình tĩnh lại mang nước mắt trên mặt lau đi thật sạch sẽ, cậu cầm lấy tay của Vương Thanh ôn nhu nắm lấy:

“Sẽ không có chuyện gì xảy ra cả, em sẽ thật cẩn thận, tất cả sẽ không sao, ngài đừng lo lắng”

Vương Thanh mang tay thu lại kiên quyết muốn Phùng Kiến Vũ phá bỏ đứa nhỏ này đi:

“Không thể được, em nhất định sẽ vì đứa nhỏ này mà mất mạng”

Phùng Kiến Vũ vội vàng nắm chặt lấy cổ tay Vương Thanh kéo về phía mình:

“Không đâu, em sẽ không sao cả, nếu không ngài có thể gọi tiến sĩ Most đến khám cho em, để cho ông ấy nói qua một chút có nguy hiểm hay không... có được hay không? Em thật sự muốn có đứa nhỏ, em muốn sinh cho ngài đứa nhỏ, em thật sự rất mong đợi sự ra đời của đứa nhỏ này, ngài đừng phá bỏ nó, có được hay không?”

Vương Thanh im lặng nhìn Phùng Kiến Vũ, hắn không muốn mất đi vật nhỏ này nhưng cũng không muốn làm cho vật nhỏ này bị tổn thương, hắn có thể nhìn thấy trong ánh mắt của Phùng Kiến Vũ vô cùng thành khẩn, người này quả thật muốn sinh đứa nhỏ kia ra. Vương Thanh với tay lấy băng gạc cùng thuốc để trong tủ vừa giúp Phùng Kiến Vũ xử lý vết thương ở chân vừa nói:

“Ngủ đi, bây giờ cũng đã muộn rồi”

Phùng Kiến Vũ vừa nằm xuống giường liền tiến vào trong lòng ngực của Vương Thanh, mang tay của hắn đặt lên bụng mình nhẹ giọng nói:

“Vẫn chưa thể cảm nhận được cái gì cả, nhưng mà thật sự có người ở trong đó đấy”

Vương Thanh muốn mang tay của mình thu lại nhưng Phùng Kiến Vũ lại kiên quyết nắm chặt lấy tay hắn:

“Nếu như có đứa nhỏ em sẽ rất vui vẻ, ngài cũng sẽ rất vui vẻ, chúng ta một nhà ba người sẽ thật vui vẻ. Em ngày ngày sẽ vì ngài và đứa nhỏ này chú ý một chút, lúc đi đứng ăn ngủ đều sẽ chú ý, sẽ không có gì ngoài ý muốn xảy ra cả, có được hay không?”

Vương Thanh đối với đứa nhỏ này không có tình cảm gì, nhưng đối vật nhỏ đang nằm ở trong lòng hắn kia lại vô cùng để ý, hắn thật sự không muốn vì đứa nhỏ này mà Phùng Kiến Vũ sẽ bỏ mạng. Lúc Vương Thanh còn đang suy nghĩ, Phùng Kiến Vũ liền quay lại phía sau mang môi của cậu chạm vào môi hắn, hôn một cái rất sâu giống như muốn mang tất cả ngọt ngào dịu dàng chuyển đến cho Vương Thanh.

“Thật tốt quá, em có thể có đứa nhỏ” Phùng Kiến Vũ ngập tràn hạnh phúc nhắm mắt ngoan ngoãn ở trong lòng ngực Vương Thanh ngủ thiếp đi.

68. Chương 68: Có Phải Hôm Qua Hai Người Đã Quan Hệ

Sáng sớm ngày hôm sau Phùng Kiến Vũ đột nhiên bị giật mình mà tỉnh giấc, cậu vội vàng mang tay đặt lên bụng mình sờ soạng một hồi, cho dù bụng nhỏ hiện tại chỉ nhô lên một chút không đáng kể, cũng không hề có bất cứ một cử động lạ gì bên trong nhưng chẳng hiểu vì sao Phùng Kiến Vũ vẫn cứ muốn kiểm tra một chút, xem xem đứa nhỏ có còn bình an hay không.

Vương Thanh bước từ phòng tắm ra nhìn thấy cảnh này liền có chút đau lòng, nhưng hắn rất nhanh liền quay người đi không để ý đến Phùng Kiến Vũ mà tập trung đứng ở trước gương lau khô tóc. Phùng Kiến Vũ nhìn thấy Vương Thanh bước ra liền ngồi dậy hướng hắn vui vẻ hỏi:

“Hôm nay buổi chiều ngài đi làm về chúng ta đến chỗ tiến sĩ Most được không?”

Vương Thanh không quay lại nhìn Phùng Kiến Vũ chỉ ừ một tiếng, Phùng Kiến Vũ nghe thấy một tiếng ừ kia lại bắt đầu có chút bất an, nhưng ngoài miệng vẫn giữ thái độ dịu dàng nói chuyện với hắn:

“Chúng ta cùng nhau đến chỗ tiến sĩ Most xem xem trong thời gian kế tiếp sẽ phải tránh cái gì, để ý những cái gì nhé”

Vương Thanh dừng lại động tác quay lại phía sau nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ, nhìn thấy gương mặt kia có điểm sưng lên một chút vì ngày hôm qua khóc phá lệ nhiều, hắn hít một hơi hướng Phùng Kiến Vũ

trầm giọng:

“Nếu như tiến sĩ Most nói em không thích hợp để mang thai, quá trình mang thai sẽ gặp nguy hiểm cao, vậy thì tôi nhất định sẽ phá bỏ nó đến lúc đó em không được phép nói không có biết chưa?”

Phùng Kiến Vũ mang chân bỏ ra bước xuống giường hướng về phía hắn, bởi vì chân của cậu ngày hôm qua bị thương cho nên bước đi hiện tại cũng có phần chậm chạp, chuông nhỏ ở chân cũng vì thế mà phát ra tiếng kêu bé hơn. Phùng Kiến Vũ ngã vào trong lòng ngực Vương Thanh, cầm lấy bàn tay hắn khe khẽ nói:

“Ngài đừng lo lắng, em cẩn thận chú ý một chút sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu”

Vương Thanh ôm Phùng Kiến Vũ một chút rồi buông cậu ra:

“Được rồi tôi phải đi làm đây, buổi chiều sẽ về sớm đón em đi kiểm tra”

Phùng Kiến Vũ quay lại phía sau kiễng chân đặt vào môi hắn một nụ hôn nhẹ, sau đó gương mặt liền có chút ửng đỏ xấu hổ nói:

“Đợi ngài trở về!”

Vương Thanh vuốt nhẹ mái tóc của Phùng Kiến Vũ rồi gật đầu rời đi, hắn cảm thấy hàng ngày được Phùng Kiến Vũ hôn tạm biệt đi làm như vậy cũng thật tốt, nhưng chỉ nghĩ đến chuyện Phùng Kiến Vũ vì sinh đứa nhỏ mà biến mất, ánh mắt của Vương Thanh liền chuyển sang âm trầm đi rất nhiều.

Vương Thanh đi rồi Phùng Kiến Vũ cũng không muốn ngủ nữa, cậu đi vào phòng tắm tắm một chút, hôm nay không phải là nước tắm bằng rượu vang đỏ nữa bởi vì cậu có đứa nhỏ rồi, nếu như để đứa nhỏ ngửi được mùi rượu có thể nào sẽ ảnh hưởng hay không. Phùng Kiến Vũ ngồi ở trong bồn tắm khoe miệng cứ kéo lên cao, hai tay đặt trên bụng mình một lúc liền giật mình nhăn mặt lại. Phùng Kiến Vũ thật cẩn thận đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm khẽ thở dài một tiếng: Đứa nhỏ lại đói nữa rồi.

Buổi chiều ngày hôm ấy Vương Thanh quả thật về sớm hơn 30 phút, Phùng Kiến Vũ sớm đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở dưới phòng khách ngồi đợi hắn. Vương Thanh vừa bước vào, Phùng Kiến Vũ liền nhanh chóng đứng dậy bước tới chỗ hắn mỉm cười:

“Ngài về rồi”

Vương Thanh gật đầu ôm lấy eo Phùng Kiến Vũ bước ra ngoài vừa đi vừa nói:

“Tôi đã sắp xếp một cuộc hẹn với tiến sĩ Most, chúng ta bây giờ đến đó thôi”

Phùng Kiến Vũ ngoan ngoãn gật đầu ưm một tiếng, xe hơi của Vương Thanh rất nhanh đỗ lại ở trước nơi làm việc của tiến sĩ Most, Phùng Kiến Vũ nhanh chóng đi đến bên cạnh Vương Thanh khoác lấy tay hắn, nhìn bộ dạng hiện tại của cậu đúng là có chút khản trương. Vương Thanh mang theo Phùng Kiến Vũ tiến vào, tiến sĩ Most đang nghiên cứu thứ gì đó vừa thấy hắn đến liền dừng tay đứng dậy chào hỏi:

“Ngài chỉ huy”

Phùng Kiến Vũ đứng bên cạnh Vương Thanh cũng gật đầu một cái với tiến sĩ Most. Vương Thanh lên tiếng:

“Kiểm tra cho em ấy đi, tôi muốn biết tất cả những rủi ro có thể xảy ra nếu như em ấy có đứa nhỏ”

Tiến sĩ Most cẩn thận mang mọi thứ máy móc ra áp dụng với Phùng Kiến Vũ, đa số đều là những thiết bị điện tử kiểm tra nhịp tim chứ không hề có một chút gì cần phải làm xét nghiệm lấy máu gì cả. Sau khoảng 10 phút kiểm tra kỹ càng, Phùng Kiến Vũ từ trên giường bệnh ngồi dậy, tiến sĩ Most bỏ xuống cặp kính trắng đặt lên trên bàn rồi hướng Vương Thanh nói:

“Tình trạng sức khỏe của cậu ta hiện giờ không có gì đáng lo ngại, có điều đứa nhỏ trong bụng không ổn định...”

Phùng Kiến Vũ nghe đến đây liền giật mình nắm chặt lấy cổ tay của Vương Thanh, tiến sĩ Most ngưng lại một chút nhìn hai người trước mặt một bộ dạng khó nói, cuối cùng hít một hơi mở miệng:

“Nếu xác định muốn giữ lại đứa nhỏ thì 3 tháng đầu là thời điểm vô cùng quan trọng cần phải lưu ý, không được hoạt động làm việc quá sức, cũng hạn chế quan hệ. Có điều cậu ta là trường hợp đặc biệt cho nên 3 tháng đầu khi mang thai này tốt nhất không nên quan hệ, theo kiểm tra vừa rồi của tôi phát hiện ra được đứa nhỏ trong bụng cậu ấy có chút nằm lệch vị trí, có phải hôm qua hai người đã quan hệ hay không?”

69. Chương 69: Không Muốn Nhìn Thấy

Phùng Kiến Vũ nghe vậy thì đỏ mặt, nhưng Vương Thanh thì lại vô cùng thản nhiên giống như đây chính là chuyện hiển nhiên, hắn lạnh lùng hỏi tiến sĩ Most:

“Có chuyện gì sao?”

Tiến sĩ Most vuốt vuốt sống mũi nhìn vào kết quả cuộc kiểm tra trên màn hình máy vi tính:

“Bởi vậy cho nên đứa nhỏ trong bụng cậu ta mới đang nằm lệch một chút, tôi nghĩ tốt hơn hết 3 tháng đầu này hai người không nên quan hệ, nếu như không thể nhất định sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ”

Phùng Kiến Vũ ở bên cạnh chăm chú lắng nghe, tiến sĩ Most nói câu nào sẽ khe khẽ gật đầu, Vương Thanh thì vẫn giữ một bộ dạng lạnh lùng không mấy quan tâm đến đứa nhỏ này:

“Nói về tình trạng sức khỏe, những rủi ro, nguy hiểm của em ấy nếu như giữ đứa nhỏ này đi”

Tiến sĩ Most gật đầu:

“Về cơ bản thì sức khỏe của cậu ta không có gì đáng lo ngại cả, có sức đề kháng rất tốt, nhưng bởi vì cậu ta là đàn ông cho nên không thể áp dụng phương thức sinh đẻ bình thường giống như phụ nữ được, cho nên khi có dấu hiệu chuyển dạ cần áp dụng phương thức sinh mổ”

Vương Thanh vừa nghe đến đây liền nhú mày, có điểm kích động định lên tiếng nói gì đó, nhưng mà Phùng Kiến Vũ đã nhanh chóng nói trước hẵn:

“Không sao, như vậy cũng được”

Vương Thanh lạnh giọng:

“Không được, như vậy quá nguy hiểm, chi bằng nhanh một chút tiến hành phá bỏ đứa nhỏ này đi”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy lại hốt hoảng cậu vội vàng quay sang nắm chặt lấy cổ tay Vương Thanh nói:

“Sẽ không sao đâu mà ngài đừng lo, sẽ không quá nguy hiểm đâu”

Vương Thanh không hài lòng nhìn Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ mang đầu ngón tay đan vào trong tay của hẵn, giọng nói vô cùng gấp gáp muốn khuyên nhủ:

“Tiến sĩ Most không phải đã nói sức khỏe của em rất tốt rồi hay sao, sinh mổ cũng không phải là chuyện không tốt, không biết chừng còn có thể nhanh một chút mang đứa nhỏ ra tránh để cho nó ở bên trong lâu sẽ bị ngạt”

Tiến sĩ Most cũng ở một bên nói tiếp:

“Theo thể trạng của cậu ta quả thật rất thích hợp để mang thai, nhưng chỉ có duy nhất một lựa chọn là sinh mổ, đương nhiên không thể nói là không có bất cứ rủi ro nào, nhưng nếu như quyết định giữ tôi sẽ đích thân giúp cậu ta, cho nên ngài chỉ huy cũng không cần quá lo lắng”

Phùng Kiến Vũ quay sang nhìn tiến sĩ Most rồi lại nhìn về phía Vương Thanh, dùng ánh mắt mở lớn kia nhìn hẵn chăm chú:

“Ngài xem, không phải mọi chuyện đều rất tốt đẹp hay sao, em sẽ cẩn thận chú ý một chút, sẽ không có nguy hiểm nào cả”

Vương Thanh im lặng không nói nữa, tiến sĩ Most tiếp tục quay sang nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Đương nhiên khi cậu có đứa bé sẽ rất bất tiện, không phải là mọi thứ đều tốt đẹp, trong quá trình mang thai tính khí sẽ thay đổi thất thường, còn sẽ có thời gian ăn vào liền nôn ra hết, cũng sẽ có thời gian ăn rất nhiều”

Phùng Kiến Vũ gật đầu ân một tiếng, tiến sĩ Most nhìn cậu mở miệng:

“Còn có một chuyện, cậu có thể sẽ không có hoặc có rất ít sữa, cho nên chuyện muốn cho đứa nhỏ kia ăn no sẽ cần có sữa ngoài hoặc vú nuôi”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy lại đỏ mặt a một tiếng, lại nghĩ đến ngày hôm qua Vương Thanh nói ngực của cậu lớn lên một ít rồi, sau này có đứa nhỏ rồi ngực đột nhiên lớn ra sẽ nhìn rất kỳ quặc:

“Như vậy... ngực của tôi sau này sẽ lớn ra rất nhiều sao?”

Tiến sĩ Most lắc đầu:

“Căn bản chỉ lớn ra một chút so với bình thường, nếu như không thường xuyên để ý cũng chẳng thể phát hiện ra”

Phùng Kiến Vũ nhận được đáp án mới thầm thở phào một hơi, may mắn ngực không có lớn ra quá nhiều. Vương Thanh ở bên cạnh có điểm nóng này:

“Tôi muốn biết em ấy có gặp nguy hiểm nếu như cố tình muốn sinh đứa nhỏ này hay không?”

Tiến sĩ Most nhìn Vương Thanh nhanh chóng đáp:

“Không thể nói là không gặp bất cứ một nguy hiểm nào, nhưng nếu như cậu ta cứ giữ vững tình trạng sức khỏe như thế này, hoặc không có việc gì ngoài ý muốn xảy ra, đương nhiên phần trăm nguy hiểm sẽ rất ít”

Phùng Kiến Vũ nắm lấy tay Vương Thanh cười đến ngọt ngào:

“Được rồi, ngài đừng lo lắng mà, sức khỏe của em rất tốt đấy”

Ba người trao đổi với nhau một chút, nói đúng hơn chỉ có hai người có hứng thú muốn nghe, riêng chỉ có

duy nhất một mình Vương Thanh là thập phần thấp thỏm bất an, hắn không muốn đứa bé này ra đời, bởi vì hắn sợ Phùng Kiến Vũ vì đứa bé này sẽ biến mất mãi mãi.

Buổi tối hôm ấy Phùng Kiến Vũ nằm ở trên giường gối đầu vào tay Vương Thanh khe khẽ hỏi:

“Ngài không thích có đứa nhỏ hả?”

Vương Thanh thẳng thắn đáp:

“Đúng thế”

Phùng Kiến Vũ khẽ thở dài lại kéo tay Vương Thanh đặt lên bụng mình:

“Đứa nhỏ này sinh ra nhất định sẽ giống ngài, ngài không thích nhìn thấy một tiểu bảo bảo giống ngài hay sao?”

Vương Thanh thu tay về nhắm mắt lại:

“Không muốn nhìn thấy”

Phùng Kiến Vũ có điểm hơi buồn một chút, nhưng mà cậu biết lý do tại vì sao Vương Thanh luôn như vậy cho nên cậu cũng không có chút tức giận nào:

“Được rồi, đứa nhỏ hiện tại hắn là chưa nghe được nhưng mà khi nó ra đời rồi, ngài đừng nói những lời như thế nữa nhé”

Vương Thanh im lặng không nói gì cả, Phùng Kiến Vũ quay sang ngắm nhìn hắn sau đó không biết nghĩ cái gì liền ghé vào hôn lên môi hắn một cái. Vương Thanh đột nhiên mở mắt ra khàn giọng lên tiếng:

“Đừng để tôi ngay bây giờ cùng em quan hệ, đứa nhỏ kia cũng không giữ được đâu”

Phùng Kiến Vũ a một tiếng:

“Đừng như vậy, đến lúc đó đứa nhỏ không giữ được, em cũng sẽ gặp nguy hiểm đấy”

Vương Thanh nhắm mắt lại ra lệnh:

“Đi ngủ đi”

Phùng Kiến Vũ khẽ mỉm cười, đầu nhỏ tiến sâu vào lòng ngực Vương Thanh hạnh phúc nói:

“Ngài nhất định là thật sự đã yêu em rồi”

Vương Thanh dọa Phùng Kiến Vũ:

“Đừng nói nhiều nếu không tôi ngay bây giờ phá bỏ đứa nhỏ”

Phùng Kiến Vũ vội vã đưa tay lên che miệng Vương Thanh lại:

“Ngài đừng nói lời như vậy nữa, đứa nhỏ sẽ buồn, em cũng sẽ không vui”.

70. Chương 70: Tôi Không Có Hứng Thú Đợi Đứa Nhỏ

Thời gian cứ thế trôi qua chớp mắt một cái Phùng Kiến Vũ đã mang thai đến tháng thứ 3, bụng nhỏ đã không còn gọi là bụng nhỏ nữa, hiện tại đã có thể nhìn thấy nó nhô ra rõ ràng rồi. Người trong nhà trên dưới đều biết Phùng Kiến Vũ mang thai, cho nên đối với cậu đặc biệt cẩn thận, lúc đầu mọi người biết tin này thì vô cùng bất ngờ, nhưng sau đó nhìn thấy Phùng Kiến Vũ có điểm xấu hổ không dám đi ra khỏi phòng thì bọn họ liền thay đổi thái độ, khi gặp Phùng Kiến Vũ sẽ chủ động nói chuyện nhiều với cậu hơn một chút, thỉnh thoảng còn hướng bụng lớn kia của cậu nói chuyện, Phùng Kiến Vũ đương nhiên rất vui cho nên tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều chỉ có vương một chỗ chính là Vương Thanh trước sau đều vẫn giữ vững thái độ không muốn quan tâm đến đứa nhỏ trong bụng cậu.

Ngày hôm ấy Phùng Kiến Vũ mặc áo sơ mi của Vương Thanh ngồi trên bàn ăn ăn cơm, thức ăn vô cùng đa dạng phong phú, nhưng vừa mới đưa một miếng thịt dê vào trong miệng liền truyền đến một trận buồn nôn, cậu vội vã chạy vào trong nôn ra hết, đến khi trở lại bàn ăn gương mặt biến sắc rõ rệt, Vương Thanh nhìn chằm chằm Phùng Kiến Vũ không vui nói:

“Đứa nhỏ đứa nhỏ, em lúc nào cũng nói muốn có đứa nhỏ, bây giờ thì thấy rồi đấy, tôi đã nói em không thích hợp mang thai”

Phùng Kiến Vũ uống một ngụm nước lọc, vẫn không có gì tức giận cả quay sang nhẹ nhàng giải thích cho Vương Thanh hiểu:

“Không phải đâu, em đã hỏi tiến sĩ Most rồi, dấu hiệu như vậy cũng là chuyện thường tình thôi”

Vương Thanh bực bội cau gắt:

“Ăn cơm đi”

Trong nhà ai cũng có thể nhận ra được một điều nghịch lý, Phùng Kiến Vũ khi mang thai thì càng ngày càng dịu dàng ngọt ngào, nhưng Vương Thanh vốn dĩ không có thai lúc nào cũng cáu gắt bực bội. Phùng Kiến Vũ mang thịt bò gấp vào bát Vương Thanh mỉm cười nhìn hắn:

“Ngài đang tức giận sao, ngài đừng tức giận mà”

Vương Thanh ngày nào trở về nhà cũng thấy Phùng Kiến Vũ ăn được bao nhiêu đều nôn hết ra thì vô cùng tức giận, nhưng mà Phùng Kiến Vũ bao giờ cũng đều mỉm cười nói hắn đừng tức giận là khiến cho hắn không thể lớn tiếng với cậu được.

Buổi tối khi Phùng Kiến Vũ tắm xong, cả người mang theo mùi hương sữa tắm thoang thoảng, nụ cười của người nào đó luôn duy trì mỗi khi nhìn thấy Vương Thanh, càng khiến cho Phùng Kiến Vũ hiện tại trở nên ngọt ngào hơn rất nhiều. Vương Thanh mấy tháng nay đã không cùng người này ân ái, nhưng lúc nào cậu cũng đều làm ra một bộ dáng câu nhân dụ hoặc như vậy hại hắn thống khổ một phen.

Phùng Kiến Vũ cũng biết Vương Thanh ghen lâu rồi, ngày hôm nay lúc đến kiểm tra cậu còn vứt hết toàn bộ xấu hổ ra phía sau lưng hỏi tiến sĩ Most vấn đề ấy, khi nhận được câu trả lời liền vô cùng vui vẻ trở về nhà. Phùng Kiến Vũ hiện tại chỉ mặc duy nhất một chiếc áo choàng tắm, bụng ở phía dưới cũng ẩn hiện nhô lên:

“Ngài mấy ngày nay làm việc rất vất vả đúng không, em thấy ngài hình như đã gầy đi một chút rồi”

Vương Thanh nhìn chằm chằm vào một cuốn sách ở trên tay, hắn không muốn chú ý đến người bên cạnh, bởi vì chỉ cần hắn nhìn qua liền sẽ nhận không được mà lao đến:

“Em đừng ở đó nói nhiều nếu không tôi sẽ trực tiếp làm em”

Phùng Kiến Vũ mang sách ở trên tay Vương Thanh đặt sang một bên, dịu dàng hỏi hắn:

“Ngài đang tức giận à?”

Vương Thanh im lặng không nói gì, Phùng Kiến Vũ đột nhiên nắm lấy tay Vương Thanh luồn vào trong áo mình, để tay hắn ở trên bụng cậu nói tiếp:

“Cũng đã một thời gian rồi, ngài vì sao vẫn giữ thái độ lạnh nhạt với đứa nhỏ như vậy?”

Vương Thanh dùng sức thu tay lại, chạm vào cái bụng đang chứa đứa nhỏ đáng ghét kia liền khiến cho hắn cả người nóng nảy khó nhịn rồi. Phùng Kiến Vũ đột nhiên ngả đầu vào vai Vương Thanh, khiến cho mái tóc ẩm ướt thơm mát kia chạm vào môi hắn, Vương Thanh hơi nhíu mày muốn đẩy người nọ cách xa mình một chút nhưng vẫn là luyến tiếc thân thể mềm mại này. Phùng Kiến Vũ cố chấp mang tay Vương Thanh để ở trên bụng của mình, giọng nói cũng rất nhỏ giống như đang thủ thỉ với hắn:

“Bình thường vào giờ này đứa nhỏ sẽ cử động, ngài đợi một chút nhất định sẽ cảm nhận được”

Vương Thanh khàn giọng:

“Tôi căn bản không có hứng thú đợi đứa nhỏ này, nếu không phải vì lo cho sức khỏe của em thì tôi đã không cần kìm hãm ham muốn của bản thân rồi”

Phùng Kiến Vũ cũng có một chút đau lòng thay đứa nhỏ nhưng mà cậu vẫn muốn Vương Thanh có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, vì thế mà cậu ngồi rất lâu im lặng nắm lấy tay Vương Thanh đặt lên bụng mình. Đã được 10 phút rồi, lưng của Phùng Kiến Vũ cũng đã mỏi nhưng đứa nhỏ trong bụng lại không có ý định cử động, Vương Thanh thu tay lại muốn nằm xuống:

“Đi ngủ đi”

Phùng Kiến Vũ thở dài nhìn Vương Thanh lại nhìn xuống bụng của mình, cậu mang áo choàng tấm cởi ra để ở một bên, bàn tay mềm mại cũng chậm rãi di chuyển đến phía bụng Vương Thanh, ngón tay thành thực tiến sâu xuống dưới. Vương Thanh mở mắt giữ chặt cổ tay Phùng Kiến Vũ lại quay sang khàn giọng hỏi cậu:

“Em muốn làm cái gì?”.

71. Chương 71: Trước Nay Chưa Từng

Phùng Kiến Vũ không nhiều lời nữa trực tiếp mang đầu lưỡi của mình tách mở khuôn miệng Vương Thanh ra tiến vào, bàn tay ở phía dưới cũng đã luồn được vào bên trong quần hần, cầm lấy vật thô cứng kinh người kia khẽ xoa nắn. Động tác của Phùng Kiến Vũ vô cùng dịu dàng chậm rãi càng khiến cho Vương Thanh dục hỏa khó nhịn, hần đáp lại nụ hôn của cậu nhưng không hề có ý định động tay động chân, bụng của Phùng Kiến Vũ đã lớn rồi đứa nhỏ kia cũng không thể nói muốn phá bỏ là phá bỏ được nữa, nếu như hần điên cuồng tiến tới đứa nhỏ trong bụng kia khẳng định sẽ gặp nguy hiểm, hơn nữa Phùng Kiến Vũ cũng không thể an toàn được.

Phùng Kiến Vũ hơi hơi tách khỏi môi Vương Thanh một chút, ánh mắt có điểm mơ màng mang theo tia dụ tình lan tràn, cái miệng nhỏ nhắn bị nước miếng làm cho bóng loáng kia khẽ cử động mấp máy:

“Có phải ngài gần đây tâm trạng không tốt cho nên mới bực bội với đứa nhỏ, nếu như tâm trạng ngài tốt lên rồi thì ngài đừng như vậy với đứa nhỏ nữa nhé”

Vương Thanh không nói chỉ nhìn Phùng Kiến Vũ chằm chằm, Phùng Kiến Vũ giống như nhận ra được điều gì đó liền gấp gấp kéo lấy tay Vương Thanh đặt lên bụng mình:

“Đứa nhỏ đang động”

Vương Thanh cũng cảm nhận được bụng của Phùng Kiến Vũ nhô lên rồi hạ xuống một chút, tuy rằng không phải là quá mức mạnh mẽ nhưng hắn vẫn có điểm bất an hỏi cậu:

“Có đau không?”

Phùng Kiến Vũ phì cười:

“Một chút cũng không đau”

Vương Thanh nhắm mắt lại muốn trời sáng thật nhanh, Phùng Kiến Vũ đột nhiên kéo lấy tay Vương Thanh đặt xuống bụng mình, giọng nói hiện tại chẳng khác nào gió mùa thu đang thổi:

“Nếu như ngài không quá mạnh bạo... liên có thể rồi”

Vương Thanh quang sang nhìn Phùng Kiến Vũ, khi bắt gặp được khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ kia của cậu liền hiểu ra được chuyện gì đang diễn ra, hắn vội vã lật người đưa đầu ngón tay thăm dò vào trong động nhỏ của cậu, Phùng Kiến Vũ đã lâu cũng không được tiếp xúc thân mật như vậy cho nên vô cùng nhớ nhung mà đón nhận, đầu ngón chân cũng vì sung sướng mà quặp chặt lại với nhau, mười đầu ngón tay nắm lấy ga trải giường khó nhẹn, miệng nhỏ liên tiếp phát ra tiếng kêu ngâm nga tà mị:

“Ừm...ha... ân”

Vương Thanh nhìn cái bụng lớn của Phùng Kiến Vũ e ngại một chút, nếu như để cho hắn tự mình làm chủ thì hắn cũng không chắc mình có thể không mạnh bạo điên cuồng hay không, dù sao cũng đã có một khoảng thời gian lâu thật lâu hắn không được chạm vào thân thể nhu mềm này rồi, cho nên vấn đề lúc này đây là như thế nào tiến vào mới có thể đảm bảo được an toàn cho Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ cũng hiểu được sự do dự của Vương Thanh, khi hắn vẫn còn đang suy nghĩ kỹ càng ở một bên thì cậu đã trực tiếp mang hai chân mình tách rộng ra rồi:

“Nếu như ngài nhẹ nhàng một chút thì sẽ không sao đâu”

Vương Thanh nghĩ một hồi liền trở mình ngồi tựa lưng vào thành giường, mang bàn tay vỗ vỗ lên đùi mình nói:

“Đến đây ngồi”

Phùng Kiến Vũ nhỏ giọng đáp:

“Sẽ nặng lắm đấy”

Vương Thanh giọng nói có tia nóng nảy khó nhịn:

“Không sao, mau đến đây nhanh lên”

Phùng Kiến Vũ bước đầu là mang hai chân tách rộng ra quỳ gối ở trên giường chưa dám ngồi xuống chân hẳn, Vương Thanh nhú mày trực tiếp dùng một chút sức lực ôm lấy cậu vào trong lòng, bàn tay gấp gáp mang hai rãnh móng cậu tách ra đưa liền một lúc ba đầu ngón tay vào khuấy đảo, Phùng Kiến Vũ bất ngờ bị như vậy cả người liền mềm nhũn gục ở trên vai Vương Thanh, mái tóc cũng bị mồ hôi làm nhiễm ẩm mà bết dính trước trán. Vương Thanh nhấn người Phùng Kiến Vũ xuống, động nhỏ chật hẹp kia trực tiếp bao lấy vật đang cương cứng nóng nảy của hắn, Phùng Kiến Vũ hức một tiếng, môi mỏng chạm vào tai Vương Thanh mấp máy:

“Thanh a... ưm”

Một tiếng Thanh kia của Phùng Kiến Vũ chẳng khác nào khiến cho lý trí cuối cùng trong đầu Vương Thanh bị đánh đổ hoàn toàn, hắn ở phía dưới nhắc thân chuyển động, Phùng Kiến Vũ ở phía trên cũng bị rung lắc điên cuồng, Phùng Kiến Vũ hốt hoảng vội vã đưa tay chạm lên bụng mình gấp gáp nói:

“Ngài đừng như vậy... sẽ nguy hiểm đến đứa nhỏ mất”

Vương Thanh gấp đến phát điên rồi nhưng lại bị Phùng Kiến Vũ nói dừng lại, hắn không thể làm khác hơn là đành chỉ động tác bất mãn chửi thề một câu:

“Chết tiệt”

Phùng Kiến Vũ biết Vương Thanh bị mất hứng cho nên liền đưa đôi môi kia gấp gáp hôn vào khắp mọi nơi trên gương mặt để lấy lòng hắn:

“Ngài đừng tức giận nhé... không phải là không thể, mà là ngài chậm một chút thôi, nếu như quá nhanh đứa nhỏ trong bụng rất có thể bị kinh sợ”

Vương Thanh không muốn chuyển động nữa, hắn một là nhanh hai là trực tiếp dừng lại, bảo hắn làm thật chậm rãi chẳng khác nào lấy mạng hắn rồi. Phùng Kiến Vũ sợ Vương Thanh sẽ tức giận cho nên miệng nhỏ không dám ngừng nghỉ một giây phút nào, cứ như vậy vừa hôn hắn vừa nói:

“Ngài đừng tức giận, đừng không vui...” Phùng Kiến Vũ vừa nói vừa tự mình di chuyển thân dưới: “Chậm như vậy thôi, là có thể mà... ưn?”

Vương Thanh cả đời ngang ngược uy mãnh chưa bao giờ chịu nghe theo chỉ thị của người khác, cũng chưa

bao giờ làm việc gì để cho bản thân bức bối, nhưng hiện tại đây thì người phía trước này đã có thể mang cái gọi là “trước nay chưa từng” lần lượt để cho hắn trải nghiệm hết rồi.

Phùng Kiến Vũ vừa uốn éo thân mình, cả người mềm mại nhu nhu ôm lấy cổ Vương Thanh hôn hắn, một bên phát ra tiếng ngâm nga đứt quãng khiến cho một người nào đó trong căn phòng này phải thống khổ:

“Ngài đừng tức giận nhé, đừng tức giận...”.

72. Chương 72: Trong Bụng Có Thêm Một Đứa Nhỏ

Phùng Kiến Vũ không dám gọi tên Vương Thanh bởi vì cậu mới vừa rồi gọi tên hắn liền bị dọa cho hoảng sợ một phen, Vương Thanh cuối cùng cũng chịu đáp lại Phùng Kiến Vũ chậm rãi mà cẩn thận ôm lấy eo cậu, cúi người cắn lên khuôn ngực đã muốn lớn hơn một chút ít kia. Phùng Kiến Vũ kêu đau Vương Thanh liền dừng lại ngẩng đầu nhìn cậu:

“Sao thế?”

Phùng Kiến Vũ khó xử đẩy đầu Vương Thanh ra một chút:

“Nơi đó dạo gần đây rất nhạy cảm, chỉ dùng lực một chút sẽ đau”

Vương Thanh đen mặt thật muốn ngay bây giờ ngắt xỉu để thoát khỏi cơn bức bối nóng nảy này, bây giờ thì hắn làm cái gì cũng không được nữa rồi, Phùng Kiến Vũ nhìn thấy bộ dạng âm trầm của Vương Thanh liền cảm thấy có lỗi:

“Không sao, nếu như ngài muốn... ân... có thể nhẹ một chút... vẫn còn được...”

Vương Thanh lạnh giọng:

“Không cần nữa!”

Phùng Kiến Vũ khó xử mang ngực của mình tiến sát đến trước miệng của Vương Thanh:

“Ân... em còn có thể... cái này hắn cũng sẽ không ảnh hưởng đến đứa nhỏ đâu”

Nếu như Phùng Kiến Vũ không nhắc đến đứa nhỏ Vương Thanh nhất định sẽ vì cậu mà nhịn xuống, nhưng mà Phùng Kiến Vũ vừa nhắc đến đứa nhỏ tâm trạng của hắn liền nóng nảy không vui, cũng vì đứa nhỏ này mà hại hắn ngậm một bụng lửa lâu thật lâu rồi. Vương Thanh không có kiên kị gì nữa tức giận nắm thật

mạnh lấy khuôn ngực kia mà dày vò nắn bóp, một bên lại đưa vào trong miệng mút mạnh. Phùng Kiến Vũ cảm nhận được cơn đau tê dại truyền tới nhưng lại không dám kêu đau nữa vì sợ Vương Thanh sẽ tức giận, cho nên chỉ còn biết gục đầu vào vai hắn thở dốc, thân dưới cũng theo đó gấp gáp điên cuồng hơn một chút.

Vương Thanh đương nhiên biết vật nhỏ xấu xa kia bị đau đớn nhưng hắn không thể nào mà dừng lại được ngay lúc này, tiếng thở dốc kia của cậu càng giống như là hồi trống đánh cổ vũ hắn mau dùng sức hơn, cho đến khi Phùng Kiến Vũ không thể nhịn được nữa liền suy yếu ngả đầu lên mê man nói:

“Ân... em đau quá rồi...”

Vương Thanh nhìn thấy mái tóc bết dính, ánh mắt phiếm hồng đến đáng thương, còn có môi dưới do cố gắng không phát ra tiếng kêu đau đớn kia của cậu mà bị cắn rách, Vương Thanh nhìn thấy bộ dáng đáng thương kia mới chịu nhẹ nhàng một chút, đầu lưỡi chuyển sang khẽ liếm, tay cũng chuyển sang xoa nắn dịu dàng. Vừa rồi bị đau bây giờ lại bị ngứa ngáy, Phùng Kiến Vũ rơi vào tình thế khó xử hơi hơi cong người hừ hừ nói:

“Ân... có thể đừng chạm nơi đó... được không?”

Vương Thanh khàn giọng hỏi:

“Khắp người em còn chỗ nào có thể chạm, chỗ nào em cũng nói không được sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ”

Phùng Kiến Vũ cắn cắn môi khó xử:

“Ừm... nhưng thật ngứa... nơi đó của em... gần đây không... ân”

Vương Thanh đưa tay nâng cằm của Phùng Kiến Vũ, ánh mắt âm trầm nhìn cậu:

“Tôi cảm thấy nơi đó dùng rất tốt đấy”

Phùng Kiến Vũ ánh mắt mơ màng mệt mỏi:

“Ha... ân”

Khi Vương Thanh mang mọi thứ bắn ra ở trong động nhỏ kia, Phùng Kiến Vũ lại được một phen gấp gáp hoảng loạn nữa:

“Không được rồi... lỡ như có thêm một đứa nhỏ nữa... bảo bảo cũ ở trong bụng sẽ rất chật chội”

Phùng Kiến Vũ sợ mình thời khắc này sẽ có thể một đứa nhỏ nữa, tuy rằng cậu không chán ghét chuyện có thêm đứa nhỏ nhưng mà nếu như bây giờ có, vậy thì có hai đứa nhỏ ở trong bụng sẽ rất chật chội, nói không biết chừng còn có thể bị ngạt. Vương Thanh cũng không biết có thể có đứa nhỏ nữa hay không, nhưng khi hắn nghe thấy Phùng Kiến Vũ nói sẽ có thêm một đứa nhỏ nữa liền ngay lập tức mang cậu vào trong phòng tắm đặt vào trong bồn nước ấm. Vương Thanh mang đầu ngón tay lớn kia vào trong động nhỏ của Phùng Kiến Vũ giống như là muốn mang thật sạch sẽ thứ vừa rồi mình bắn vào lấy ra hết, Phùng Kiến Vũ nghiêng người ở bên bồn tắm cắn răng nhịn đau để Vương Thanh rửa đi thật sạch thứ đó cho mình:

“Ngài lần sau đừng... ân... như vậy nhé... nếu quả thật có thêm một đứa nhỏ nữa sẽ... ưm... nguy hiểm a”

Vương Thanh nghe thấy Phùng Kiến Vũ nói sẽ nguy hiểm thì liền gấp gáp hơn, miệng cũng cáu gắt:

“Tôi ngay từ đầu đã nói phá bỏ đi, em cứ khẳng khẳng giữ lại”

Phùng Kiến Vũ đưa bàn tay của mình chặn lấy miệng Vương Thanh:

“Ngài đừng nói như vậy mà, tiến sĩ Most nói đứa nhỏ bây giờ có thể nghe thấy được rồi đấy”

Vương Thanh trầm giọng:

“Nó nghe thấy cũng tốt, tôi chính là muốn để nó nghe thấy”

Phùng Kiến Vũ a a, vội vàng đưa tay xoa lấy bụng của mình rồi quay lại phía sau nhắc nhở Vương Thanh:

“Ngài đừng như vậy mà, ngài có thể hay không nói mình sẽ rút bỏ lời nói vừa rồi được không”

Vương Thanh không nói gì cả chỉ tập trung kỳ cọ hai bên mông của Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ nhúu mày cố chấp bắt Vương Thanh nói cho bằng được:

“Ngài nói là ngài rút lại lời nói vừa rồi đi, đứa nhỏ thật sự nghe thấy đấy”

Vương Thanh cũng hết cách chỉ còn biết không tình nguyện làm theo lời Phùng Kiến Vũ nói:

“Tôi rút lại lời vừa rồi nói”

Phùng Kiến Vũ nghe được mới hài lòng khẽ mỉm cười đưa tay lên bụng mình xoa nhẹ một cái.

Ngày hôm sau khi Vương Thanh đưa Phùng Kiến Vũ đến chỗ tiến sĩ Most kiểm tra liền nhận được thông báo rằng trong bụng của Phùng Kiến Vũ có hai đứa nhỏ, Vương Thanh sau khi nghe xong liền hận không

thể đánh chết mình, đứa nhỏ kia có phải hay không ngày hôm qua đã chui vào trong bụng vật nhỏ của hân rồi.

73. Chương 73: Rất Nhanh Thôi Ngài Sẽ Nhìn Thấy Đứa Nhỏ

Từ ngày biết tin trong bụng mình có thêm một đứa nhỏ nữa, Phùng Kiến Vũ ngày ngày càng cẩn thận hơn, lúc nào cũng vô cùng u sầu ngồi ở một chỗ thờ dài, có một nữ hầu gái nhìn thấy Phùng Kiến Vũ ngồi ở trong vườn hoa sầu não như vậy liền đi đến hỏi cậu:

“Cậu sao thế?”

Phùng Kiến Vũ đưa tay lên xoa bụng mình nhìn nữ hầu gái đó nói:

“Trong bụng của tôi có thêm một đứa nhỏ nữa rồi”

Nữ hầu gái nghe vậy liền bất ngờ thốt lên:

“Có hai đứa nhỏ sao?”

Người làm vườn nghe được tiếng hét lớn kia của nữ hầu gái cũng dừng tay lại vội vã đặt xuống cây kéo cắt cỏ xuống dưới bước nhanh về phía Phùng Kiến Vũ:

“Có chuyện gì thế, cậu mang song sinh thai sao?”

Phùng Kiến Vũ buồn bã gật đầu, hai người đứng đối diện thì lại trái ngược vô cùng vui vẻ, từ khi Phùng Kiến Vũ có thai Vương Thanh cũng thay đổi tính cách rất nhiều, tuy vẫn lạnh lùng như vậy nhưng mà cũng không có khắt khe như trước kia nữa, mọi người đều biết trong nhà này ai đã làm thay đổi Vương Thanh, cho nên người nào cũng đều cảm thấy yêu quý Phùng Kiến Vũ:

“Cậu vì sao lại không vui như thế? Có thêm một đứa nhỏ nữa là chuyện tốt mà”

Phùng Kiến Vũ im lặng một chút mới nói:

“Bụng của tôi nhỏ như vậy, hai đứa nhỏ ở bên trong có khi nào sẽ ngạt mất hay không”

Nữ hầu gái nọ chợt cười phá lên, Phùng Kiến Vũ nhú mày nhìn cô ấy:

“Cô vì sao lại cười?”

Nữ hầu gái kia cố gắng nhin cười, thật ra thì mọi người khi ở trước Phùng Kiến Vũ không bao giờ có cảm giác chủ tớ cả, cho dù bọn họ có vô tình làm sai chuyện gì đó Phùng Kiến Vũ cũng không hề trách phạt, hơn nữa cũng chẳng mang chuyện đó ra kể với Vương Thanh:

“Sẽ không có chuyện đó đâu, chị của tôi ở dưới quê một lúc liền mang thai ba đứa, đến khi sinh đều bình bình an an, cậu cứ yên tâm đi”

Phùng Kiến Vũ hai mắt mở lớn:

“Thật sao?”

Nữ hầu gái kia gật đầu, thật ra thì chị cô còn chưa có lấy chồng chứ nói gì là có đứa nhỏ, nhưng bởi vì cô muốn cho Phùng Kiến Vũ vui vẻ lên một chút cho nên mới nói dối như vậy, dù sao thì đây cũng coi như là lời nói dối có ý tốt, nếu như Phùng Kiến Vũ sau này biết được cũng sẽ không trách cô.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái bụng lớn của Phùng Kiến Vũ đã to vượt mặt, bước đi cũng vô cùng chậm chạp không còn nhanh nhẹn nữa, chân mấy ngày nay cũng đều rất mỏi, lúc từ chỗ tiền sảnh Most trở về còn không thể đi được nữa, Vương Thanh liền trực tiếp bế lấy cậu đi ra xe. Phùng Kiến Vũ có điểm gấp gáp luống cuống:

“Sẽ nặng lắm đó”

Vương Thanh vẫn im lặng vững chãi bước đi, Phùng Kiến Vũ cũng mặc kệ Vương Thanh không nói nữa, khi ngồi vào trong xe rồi hẳn còn cẩn thận giúp cậu hạ ghế xuống thấp một chút để ngồi cho thoải mái, Phùng Kiến Vũ đưa tay lên xoa bụng hơi nhú mào một chút, hai đứa nhỏ trong bụng đang đạp rất mạnh khiến cho cậu cũng hơi đau. Vương Thanh lạnh mặt quay sang, Phùng Kiến Vũ liền nhanh chóng nở nụ cười làm như cơn đau vừa rồi hoàn toàn không có, cậu sợ Vương Thanh sẽ vì vậy mà tức giận với hai đứa nhỏ trong bụng cậu nữa:

“Còn 20 ngày nữa sẽ sinh rồi, rất nhanh thôi ngài sẽ nhìn thấy đứa nhỏ, em thật nôn nóng muốn nhìn thấy chúng”

Vương Thanh lái xe lạnh lùng nói:

“Tôi không có hứng thú”

Phùng Kiến Vũ đã quen nghe thấy lời nói này của Vương Thanh rồi nhưng bao giờ khi nghe thấy hẳn nói lời đó cũng đều lo lắng, nhất là bây giờ ngày sinh chuẩn bị đến, đứa nhỏ rất nhanh có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh, cậu không muốn khi nó nhận biết được mọi thứ, Vương Thanh sẽ vẫn giữ thái độ đứng đưng với nó như vậy:

“Ngài đừng như vậy mà, đó là đứa nhỏ của chúng ta, hai đứa nhỏ sinh ra sẽ rất giống ngài đấy, ngài không

thích nhìn thấy có hai đứa nhỏ giống y hệt ngài sao?”

Vương Thanh đáp:

“Không thích”

Phùng Kiến Vũ thở dài buồn bã nhỏ giọng nỉ non:

“Ngài đừng như vậy mà...”

Vương Thanh liếc nhìn Phùng Kiến Vũ, càng đến ngày cận kề sinh đẻ Vương Thanh lại càng cảm thấy lo lắng bất an hơn, hắn rất sợ Phùng Kiến Vũ cũng như mẹ của hắn mà rời xa khỏi hắn vĩnh viễn, nếu như là thế hắn thà không cần có đứa nhỏ còn hơn:

“Nếu như em không sao tôi mới có thể cảm thấy thoải mái”

Phùng Kiến Vũ đưa tay xoa xoa bụng của mình:

“Em thì làm sao có chuyện gì được chứ, đứa nhỏ này cũng thật là đáng thương”

Vương Thanh không nói gì, Phùng Kiến Vũ thì liên miện khe khẽ hỏi:

“Ngài đã nghĩ ra tên để đặt cho đứa nhỏ hay chưa?”

Vương Thanh lạnh lùng:

“Không muốn nghĩ, em tùy tiện đặt đi”

Phùng Kiến Vũ lại thở dài nỉ non:

“Ngài đừng như vậy mà...”

Tiến sĩ Most nói nếu như để cho tâm trạng của Phùng Kiến Vũ xấu đi thì khi đến ngày sinh rất có thể bất lợi, chính vì vậy mà Vương Thanh cũng hết cách đành nói một câu thế này:

“Được rồi, để tối về nhà tôi sẽ nghĩ”

Phùng Kiến Vũ nghe thấy thế liền mỉm cười ngọt ngào, hai mắt rõ ràng là vui vẻ lắm, ngoan ngoãn gật đầu ân một tiếng.

74. Chương 74: Đặt Tên Con

Bụng của Phùng Kiến Vũ lớn thật lớn cho nên khi cúi xuống mặc quần cũng sẽ rất khó khăn, Vương Thanh vì việc này mà đặt may cho cậu rất nhiều áo lông thú đáng dài, mùa đông tới Phùng Kiến Vũ cả ngày cũng chỉ mặc duy nhất những chiếc áo lông thú đó, vừa vặn có thể giữ ấm cũng vừa vặn không phải mặc quần.

Hôm nay Phùng Kiến Vũ mặc một chiếc áo lông thú màu trắng vô cùng đẹp, áo dài đến tận mắt cá chân, cái cổ cao có thể mang yếm hầu cậu che kín không bị gió thổi vào. Khi xác định Vương Thanh sắp trở về nhà, Phùng Kiến Vũ liền một thân áo choàng lông trắng đó đứng ở trước cửa đợi Vương Thanh trở về, cái bụng sau lớp áo choàng lông kia cũng bắt đầu động, Phùng Kiến Vũ đã quá quen thuộc với điều này, cứ khi nào hai đứa nhỏ kia đập vào bụng cậu thì xe của Vương Thanh nhất định sẽ dừng lại ở trước cửa, hôm nay đương nhiên cũng không phải ngoại lệ, cậu một tay đặt lên bụng mình vuốt nhẹ một cái, nụ cười ngọt ngào hiện lên trên môi hướng ánh mắt hạnh phúc nhìn về phía trước.

Bão tuyết ở bên ngoài thổi vù vù, Vương Thanh mặc quân phục uy mãnh bước tới phía cậu, trên gương mặt thủy chung vẫn không có một nụ cười nào, có điều Phùng Kiến Vũ cũng không có để ý đến điều này, Vương Thanh vừa đứng ở trước cậu, cậu liền đưa tay giúp hắn lấy đi mấy bông tuyết ở trên vai:

“Ngài trở về rồi, hôm nay tuyết rơi thật lớn, em còn lo sợ ngài sẽ về muộn”

Vương Thanh nhíu mày ôm eo Phùng Kiến Vũ bước vào nhà:

“Lần sau không cần ra ngoài này đứng”

Phùng Kiến Vũ cười cười:

“Đứa nhỏ cũng muốn đón ngài trở về, vừa rồi có tiếng xe dừng lại ở trước cửa, đứa nhỏ cũng liền chuyển động một chút đấy, nó thật là cũng lo lắng cho ngài”

Phùng Kiến Vũ không dám nói là hai đứa nhỏ đập vào bụng mình mà chỉ dám nói là đứa nhỏ chuyển động một chút, cậu bao giờ cũng vô cùng khéo léo nói giảm mức độ như vậy, nếu không Vương Thanh nhất định sẽ tức giận với đứa nhỏ trong bụng cậu. Vương Thanh không nói gì cả, Phùng Kiến Vũ liền nắm lấy tay hắn đặt lên bụng mình:

“Ngài xem nó thật sự là đang lo lắng cho ngài đấy”

Vương Thanh nhanh chóng thu tay về lạnh giọng nói:

“Được rồi mau ăn cơm thôi”

Phùng Kiến Vũ cố chấp muốn kéo tay Vương Thanh đặt lên bụng của mình, tuy rằng trong bụng hiện tại bị đập vô cùng khó chịu nhưng cậu vẫn cố gắng nở nụ cười thật tươi nhìn Vương Thanh nỉ non:

“Hay là ngài cũng nói một câu với đứa nhỏ đi, ngài chỉ cần nói ngài trở về rồi để cho nó yên tâm, có được không?”

Vương Thanh là vì lo lắng cho Phùng Kiến Vũ cho nên mới bất đắc dĩ nghe theo lời cậu, giọng nói kia không có một chút cảm xúc nào:

“Tôi trở về rồi”

Phùng Kiến Vũ không tức giận chỉ ở một bên dịu dàng nói với hắn:

“Ngài đừng nói như vậy mà, ngài có thể đơn giản nói ba trở về rồi, đứa nhỏ khẳng định sẽ nghe được”

Vương Thanh trừng mắt nhìn Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ luôn biết điểm yếu của Vương Thanh, cậu bây giờ cũng không còn sợ hắn nữa, ngược lại còn biết tìm ra cách đối phó với hắn:

“Ngài đừng như vậy mà...”

Vương Thanh nhú mày thở dài, kết quả vẫn phải hạ giọng xuống:

“Ba trở về rồi”

Nói rồi Vương Thanh liền ngay lập tức thu tay về bước tới bàn ăn ý muốn ngồi xuống, Phùng Kiến Vũ cũng không làm khó Vương Thanh nữa vừa ngồi vào bàn liền ân cần mang thịt bò gấp vào bát cho Vương Thanh:

“Ngài đã nghĩ ra tên nào để đặt cho đứa nhỏ hay chưa?”

Vương Thanh im lặng không nói, hắn mấy ngày nay luôn lo lắng bất an vì sắp đến ngày dự sinh của vật nhỏ này, còn đâu thời gian mà nghĩ chuyện đặt tên cho hai đứa nhỏ đáng ghét này. Phùng Kiến Vũ thấy Vương Thanh không nói liền biết hắn chưa nghĩ cho nên khẽ mỉm cười nhẹ giọng:

“Như vậy lát nữa lên phòng chúng ta cùng nghĩ nhé, hôm nay người trong nhà cũng cùng em thảo luận vấn đề này rồi, nhưng mà em vẫn muốn tên của hai đứa nhỏ là do ngài đặt.”

Khi Vương Thanh tắm xong, Phùng Kiến Vũ đang ngồi ở trên giường vẩy tay với hân:

“Đến đây, em giúp ngài lau tóc”

Vương Thanh ngồi xuống giường mang khăn bông để vào trong tay của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ đứng dậy nhẹ nhàng lau khô tóc cho Vương Thanh:

“Chúng ta cùng nhau nghĩ tên cho đứa nhỏ nhé, một trai một gái thì sẽ đặt là gì đây, đứa nhỏ được phát hiện vào mùa hạ, như vậy con gái sẽ đặt là Vương Hạ được hay không?”

Vương Thanh đối với vấn đề này cũng không có hứng thú cho nên nghe thấy Phùng Kiến Vũ nói thế thì gật đầu luôn. Phùng Kiến Vũ cũng biết điều này, cậu muốn đứa thứ hai sẽ là Vương Thanh đặt tên cho nên liền hỏi hân:

“Con gái sẽ là Hạ Bảo Bảo, còn con trai sẽ là gì, ngài nghĩ xem nên đặt tên là gì mới được đây?”

Vương Thanh thản nhiên:

“Tuy em đi, tên gì cũng được”

Phùng Kiến Vũ mang khăn bông bỏ sang một bên nhảy lên giường tiến vào trong lòng ngực của hân:

“Ngài đừng như thế mà, em muốn ngài sẽ đặt cho con trai một cái tên”

Vương Thanh nghĩ một hồi liền đáp:

“Gọi Vương Đậu”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu, cậu cảm thấy cái tên này có điểm kỳ cục nhưng vì là Vương Thanh đặt cho nên cậu cũng không muốn nói không hay:

“Tại sao gọi là Vương Đậu?”

Vương Thanh vừa nói vừa tức giận:

“Đứa nhỏ còn lại kia không phải giống như hạt đậu đó hay sao, chỉ cần vô ý reo xuống liền có thể nảy mầm ngay được rồi”

Phùng Kiến Vũ biết Vương Thanh vẫn còn để ý đến chuyện ngày hôm đó, cậu hơi hơi đỏ mặt giải thích cho Vương Thanh hiểu:

“Đứa nhỏ còn lại không phải là vô ý mà có đâu, nó có cùng thời điểm với Hạ Bảo Bảo, chỉ là lúc đầu chưa thể siêu âm được cho nên không thể biết thôi, tiến sĩ Most cũng đã nói rất rõ rồi mà”

Vương Thanh mặc kệ, hần từ đầu đến cuối luôn nghĩ rằng đứa nhỏ còn lại này là do lần hần sơ suất bắn ra trong động nhỏ Phùng Kiến Vũ mà vội vã chui tới chứ căn bản không phải là có từ đâu:

“Gọi Vương Đậu, nếu không em muốn gọi nó là gì thì gọi”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy tên này thật sự rất kỳ quái nhưng dù sao cũng là do Vương Thanh đặt cho nên cậu không muốn bác bỏ vì vậy liền gật đầu đồng ý:

“Ừm, con trai sẽ gọi là Vương Đậu, gọi là Đậu Đậu cũng rất hay”.

75. Chương 75: Vị Khách Không Mời

Trước ngày dự sinh một ngày là sinh nhật của Vương Thanh, Đới Xuân nói Vương Thanh lúc nhỏ rất muốn tổ chức sinh nhật nhưng đều không được, sau này lớn lên rồi biết được những chuyện đau lòng kia, kể từ đó về sau hần không bao giờ muốn tổ chức sinh nhật nữa. Phùng Kiến Vũ đã lên kế hoạch hết từ hôm qua rồi, cậu muốn tổ chức sinh nhật cho Vương Thanh, càng nghĩ đến sinh nhật đầu tiên của Vương Thanh sẽ là trải qua cùng cậu, Phùng Kiến Vũ lại thêm quyết tâm muốn làm tốt hơn.

Khi Vương Thanh theo thường lệ đứng giờ ra khỏi nhà, Phùng Kiến Vũ liền mở mắt bước xuống giường đánh răng rửa mặt, sau đó liền đi xuống phòng bếp muốn làm bánh sinh nhật cho Vương Thanh. Bình thường Vương Thanh luôn nhắc nhở mọi người để ý đến Phùng Kiến Vũ, không được để cho cậu động tay vào bất cứ việc nào cả, thế cho nên hiện tại thấy Phùng Kiến Vũ muốn nấu ăn liền khiến cho mọi người trong nhà phải một phen hoảng loạn:

“Cậu muốn làm gì thế?”

Phùng Kiến Vũ bị giọng nói lớn của một nữ hầu gái làm cho giật mình, tay đang cầm thìa nhỏ cũng đánh rơi xuống sàn, mọi người vội vàng chạy tới phía cậu lo lắng. Phùng Kiến Vũ thấy vậy liền bất đắc dĩ mỉm cười xoa tay:

“Không sao đâu, tôi muốn làm cho ngài chỉ huy một chiếc bánh sinh nhật, hôm nay là sinh nhật của ngài ấy rồi, đều là việc nhẹ nhàng cả sẽ không sao đâu”

Đới Xuân đứng ở một bên nhìn cậu do dự nói:

“Ngài chỉ huy không bao giờ tổ chức sinh nhật cả”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn Đới Xuân giải thích:

“Cũng không phải là tổ chức quá lớn, chỉ là có một chiếc bánh sinh nhật thôi, tôi nghĩ ngài chỉ huy sẽ không tức giận đâu”

Bởi vì Phùng Kiến Vũ quá cố chấp muốn làm cho nên mọi người cũng không còn cách nào khác ngăn cản cả, chỉ còn biết đứng ở một bên bất an nhìn cậu kiểng chân lên lấy đồ. Phùng Kiến Vũ cảm thấy không khí có phần căng thẳng liền thở dài, cậu biết mọi người cũng đều giống như Vương Thanh lo lắng cho cậu thái quá như vậy, thế cho nên Phùng Kiến Vũ liền hiểu ý nhờ mọi người giúp đỡ mình lấy đồ vật này đồ vật kia, cậu chỉ việc đứng ở một chỗ làm bánh.

Phùng Kiến Vũ ngày hôm trước có đọc qua sách dạy nấu ăn, trong đó có vài trang nhắc đến phương thức làm bánh ngọt, Phùng Kiến Vũ lúc ấy cảm thấy cũng không có cái gì khó làm cả, bây giờ lúc bắt tay vào làm rồi mới cảm thấy thật phức tạp, tất cả mọi thứ sách nói căn bản đều đã giảm bớt đi rất nhiều độ phức tạp rồi. Trong bếp có một chiếc cân nhỏ dùng để đo chính xác lượng gia vị, Phùng Kiến Vũ mỗi lần muốn cho thêm cái gì đó đều đặt lên chiếc cân nhỏ ấy cân qua một lượt, cả một quá trình đều vô cùng tỉ mỉ mà cẩn thận.

Đến khi làm bánh sinh nhật xong ngẩng đầu lên phát hiện ra đã là 10 giờ trưa rồi, Vương Thanh nói hôm nay hắn sẽ về sớm hơn ba tiếng, tức là tới 3 giờ chiều hắn sẽ trở về, Phùng Kiến Vũ miễn nguyện nhìn chiếc bánh kem đơn giản đặt ở trên bàn, đích thân mang nó để vào trong tủ lạnh, chỉ cần đợi Vương Thanh về liền có thể mang ra cho hắn thấy.

Buổi trưa hôm ấy khi Phùng Kiến Vũ ăn cơm xong liền có một vị khách không mời ghé thăm, khi xác định người tới là ai cậu ngay lập tức có điểm giật mình. Mẹ Phùng một thân quần áo cũ kỹ đứng ở ngoài cửa, gương mặt cũng tiêu tụy đi rất nhiều, Phùng Kiến Vũ tránh không khỏi xúc động đứng sững lại một chút, hai người cứ như vậy trao đổi ánh mắt nhìn nhau. Có một cơn gió mạnh đột nhiên thổi tới, mang lớp lông dày trên áo Phùng Kiến Vũ cũng khẽ cử động, cậu giật mình nói bảo vệ ở bên ngoài để mẹ Phùng mau vào nhà.

Bởi vì Phùng Kiến Vũ hiện tại mặc áo choàng lông vừa rộng vừa dày cho nên mẹ Phùng cũng không có để ý nhiều đến bụng của cậu, chỉ là nghĩ do áo choàng kia lớn nên mới như thế. Phùng Kiến Vũ trước là nói mẹ Phùng ngồi xuống ghế:

“Mẹ sao biết nơi này mà đến?”

Mẹ Phùng đã biết Phùng Kiến Vũ ở chỗ này lâu lắm rồi, Phùng Kiến Vũ đương nhiên cũng không bất ngờ việc mẹ mình biết cậu ở chỗ này, điều cậu bất ngờ chính là mẹ Phùng thế nhưng còn tìm đến tận đây.

Mẹ Phùng mấy ngày nay rơi vào tình thế cùng quẩn lắm rồi, bà bị chủ nợ truy đuổi, con gái Phùng Tiểu Phương sống ở nơi xa xôi cũng không khá khẩm hơn bà là mấy, cho nên người hiện tại có thể nương tựa được chỉ có thể là Phùng Kiến Vũ. Mẹ Phùng đưa tay lau nước mắt trên mặt khổ sở nói:

“Đại Vũ, mẹ lên đây tìm Phương Phương, tại sao lâu lắm rồi mẹ liên lạc với nó không được?”

Mẹ Phùng chỉ là đang kiểm soát chứ thật ra bà đã biết Phùng Tiểu Phương hiện tại đang rơi vào hoàn cảnh như thế nào rồi. Phùng Kiến Vũ sau khi nghe thấy mẹ Phùng hỏi câu kia, ánh mắt liền chuyển lạnh đi, vừa nghe liền có thể hiểu ra được rằng mẹ Phùng đang muốn lừa dối cậu nữa, Phùng Kiến Vũ thẳng thắn nói cho mẹ Phùng biết:

“Phương Phương không còn ở đây nữa, em ấy đến tỉnh cầu H rồi”

Mẹ Phùng giả bộ bất ngờ:

“Tỉnh cầu H? Phương Phương đến đây làm cái gì?”

Phùng Kiến Vũ im lặng nhìn chằm chằm mẹ Phùng, ánh mắt kia từ đầu đến cuối đều không có một chút tình cảm nào nữa. Mẹ Phùng chợt dạ trốn tránh ánh mắt của Phùng Kiến Vũ:

“Con đang ở ngôi nhà lớn này sao, thấy con sống tốt thế này là mẹ vui rồi”.

76. Chương 76: Bị Ngã

Phùng Kiến Vũ chỉ ừ một tiếng, mẹ Phùng cuối cùng cũng lại một lần nữa nặn ra hai hàng nước mắt:

“Đại Vũ à mẹ ở dưới quê quanh năm ốm yếu cho nên không thể làm gì cả, mẹ có vay người ta một khoản tiền nhưng hiện tại không có khả năng chi trả, bây giờ muốn lên đây tìm con giúp đỡ, còn có tiền hay không, có thể cho mẹ vay, mẹ nhất định sẽ trả lại cho con sớm nhất... mẹ cũng là bất đắc dĩ mới lên đây tìm con như vậy”

Phùng Kiến Vũ im lặng rất lâu, sau đó mới mở miệng hỏi lại mẹ Phùng:

“Số tiền tiết kiệm kia mẹ cũng đã dùng rồi sao?”

Mẹ Phùng đến bây giờ vẫn chưa chạm vào số tiền tiết kiệm đó, đó là tiền bà chuẩn bị cho tuổi già, nếu bây giờ lấy ra dùng thử hỏi sau này đau ốm bà biết sống sao. Phùng Kiến Vũ nhìn bộ dáng kia của mẹ Phùng liền biết bà ta căn bản chưa có chạm tới số tiền tiết kiệm kia:

“Được rồi mẹ, con không có tiền!”

Mẹ Phùng vốn tưởng Phùng Kiến Vũ sẽ cho bà một khoản tiền kha khá vì dù sao hiện tại cậu cũng đã kiếm

được một người giàu có, nhưng thật ngờ hiện tại Phùng Kiến Vũ lại nói lời này. Phùng Kiến Vũ nhấp một ngụm sữa nóng, đây là thứ thức uống thường ngày của cậu, tất cả đều là vì muốn đứa nhỏ cũng được uống sữa:

“Con không có tiền đâu, nhưng con có thể sắp xếp cho mẹ một công việc...”

Phùng Kiến Vũ quả thật không có tiền, tiền trong nhà này đều là của Vương Thanh, cho dù cậu có thể tùy ý lấy ra một chút đưa cho mẹ Phùng cũng không vấn đề gì, nhưng mà cậu lại không có ý định muốn làm như thế, bởi vì mẹ Phùng căn bản không đáng được như vậy. Xem như số tiền thường ngày cậu gửi về lúc trước là số tiền cậu trả cho mẹ Phùng mấy chục năm nuôi dưỡng mình, như vậy hẳn cũng không gọi là qua cầu rút ván.

Mẹ Phùng giả bộ ho khụ khụ:

“Đại Vũ sức khỏe của mẹ không được tốt cho lắm...”

Phùng Kiến Vũ đưa tay về phía trước ý muốn mẹ Phùng không cần nói nữa:

“Mẹ à, đây là lần cuối cùng con gọi mẹ như vậy, mẹ lần sau không cần đến tìm con nữa”

Mẹ Phùng lúc đầu là giật mình thất thần sau đó liền tức giận đập bàn trở thành con người khác:

“Phùng Kiến Vũ tao nuôi mày lớn đến chừng này rồi, bây giờ mày kiếm được chỗ tốt liền trở mặt không nhận người thân sao?”

Người trong nhà nghe thấy tiếng quát lớn liền vội vã chạy ra nhưng bị Phùng Kiến Vũ khê lắc đầu ngăn cản ý nói cậu không sao cả. Phùng Kiến Vũ vẫn giữ thái độ bình tĩnh nhìn mẹ Phùng:

“Bà đừng lớn tiếng như vậy, tôi có thể giúp bà có một công việc, sau này bà cũng có thể sống dựa vào đồng lương do chính mình làm ra”

Mẹ Phùng trợn trắng mắt:

“Chủ nợ đang tìm kiếm tao, mày còn muốn tao đi làm việc vậy chẳng khác nào là đẩy tao vào chỗ chết sao, căn nhà này lớn như vậy mày cũng không dám bỏ ra một chút tiền cho tao sao?”

Phùng Kiến Vũ lạnh giọng:

“Số tiền tiết kiệm của bà tuy không nhiều nhưng hẳn cũng đủ để trả nợ”

Mẹ Phùng lớn tiếng quát tháo:

“Tiền đó là tiền để tao dưỡng già, tiêu số tiền đó rồi sau này tao biết sống sao?”

Phùng Kiến Vũ đứng dậy, cậu không muốn ở chỗ này nhiều lời vô bổ cùng người phụ nữ này nữa:

“Bà có thể lấy số tiền đó ra trả nợ, sau đó liền đi làm tiết kiệm tiền dưỡng già cho chính mình”

Mẹ Phùng nắm chặt lấy cổ tay Phùng Kiến Vũ kéo lại:

“Mày muốn tao làm đến chết cũng chưa được nghỉ ngơi hả?”

Phùng Kiến Vũ theo bản năng đưa tay lên bảo vệ bụng của mình, đứa nhỏ trong bụng bắt đầu cử động, tiếng xe hơi ở bên ngoài cũng rõ ràng hơn, hai đứa nhỏ này đều rất tinh mỗi lần thấy Vương Thanh về sẽ đập vào bụng cậu một chút, ngay cả hôm nay Vương Thanh đột xuất trở về nó cũng thể nhận ra được. Phùng Kiến Vũ nhìn thấy bóng dáng cao lớn mặc quân phục uy nghiêm bước xuống từ xe hơi, cậu nhanh chóng dùng sức một chút muốn mang tay người phụ nữ phía trước gạt ra:

“Mau thả tay ra”

Mẹ Phùng lão đảo suýt chút nữa ngã xuống sàn, mắt thấy Phùng Kiến Vũ hướng cửa lớn bước tới, bà ở phía sau liền tức giận dùng sức đẩy mạnh vào lưng cậu một cái, Phùng Kiến Vũ không kịp tránh né cứ như vậy bất ngờ ngã sấp xuống, người trong nhà thấy cảnh này liền hoảng sợ chạy tới thật nhanh, Vương Thanh ở ngoài vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Phùng Kiến Vũ đang ngã xuống, hấn giật mình bước chân khựng lại, bên tai ngoài tiếng bão tuyết chính là tiếng la thất thanh của vật nhỏ kia. Vương Thanh đánh rơi túi đồ đang xách trên tay, nhanh chóng chạy về phía Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ đau đến mức cả người đều đổ mồ hôi lạnh, nhất là bụng dưới của cậu đau quá, đứa nhỏ bên trong bị va chạm mạnh như vậy cũng không hề cử động gì cả, Phùng Kiến Vũ sợ hãi nắm lấy tay Vương Thanh, hô hấp khó khăn:

“Đứa nhỏ, cứu đứa nhỏ a...”

Vương Thanh chân tay luống cuống, hấn hiện tại rất sợ hãi, nhìn bộ dạng suy yếu kia của Phùng Kiến Vũ, Vương Thanh trong nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào cho phải. Đối Xuân có lẽ là người phản ứng nhanh nhất, giọng nói gấp gáp ở bên cạnh Vương Thanh nhắc nhở:

“Mau đưa cậu ấy tới chỗ tiến sĩ Most đi”

Vương Thanh vội vã bế Phùng Kiến Vũ ở trên tay, trước khi rời đi còn không quên phần nợ hết lớn với tất cả mọi người đang đứng xung quanh:

“Chết hết đi”.

77. Chương 77: Nguy Kịch

Lái xe nhanh chóng chạy ra xe của Vương Thanh, Vương Thanh mở cửa xe ôm Phùng Kiến Vũ ngồi vào phía sau, Phùng Kiến Vũ một tay đặt ở trên bụng, một tay nắm chặt lấy tay của Vương Thanh, khóe mắt không rõ là đau đớn hay sợ hãi mà liên tục chảy ra những giọt nước mắt trong suốt, giọng nói của Phùng Kiến Vũ dần yếu đi:

“Đứa nhỏ không sao phải không, ngài nói đi...”

Vương Thanh không thể nói được điều gì nữa cả chỉ còn biết ôm chặt Phùng Kiến Vũ ở trong tay, ngày này từ trước đến nay đối với hắn đều là ngày đáng sợ nhất, trước đây cũng vậy và cho đến bây giờ cũng đều như thế. Hắn đã nói rất nhiều lần với Phùng Kiến Vũ rằng hắn không hề cần đứa nhỏ, hắn chỉ cần cậu mà thôi, nhưng người này trước sau vẫn cố chấp muốn lưu lại đứa nhỏ này. Phùng Kiến Vũ không thấy Vương Thanh nói gì cả, cơn đau cũng càng ngày càng truyền tới nhiều hơn, cậu cảm thấy từng đợt hô hấp cũng yếu dần, cậu rất trách bản thân tại vì sao lại không cẩn thận chú ý, cậu còn muốn cùng Vương Thanh, Vương Hạ, Vương Đậu, một nhà bốn người trải qua những tháng ngày hạnh phúc, cậu còn chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười thật tâm của Vương Thanh cả, cậu luyện tiếc mọi thứ, nhưng xem ra thời gian đã sắp không còn nhiều nữa rồi:

“Thanh... hứa với em... đừng lạnh lùng với đứa nhỏ nữa... có được không?”

Vương Thanh gấp gấp ôm chặt lấy Phùng Kiến Vũ, cúi đầu hôn lên trán cậu, mắt cậu, má cậu, môi cậu, tất cả mọi nơi trên gương mặt cậu đều muốn hôn lên. Phùng Kiến Vũ lần đầu tiên nhìn thấy Vương Thanh khóc, cho dù chỉ là trong một khoảnh khắc thôi cậu liền không nhìn thấy gì nữa cả.

Vương Thanh giật mình khi không thấy vật nhỏ kia cử động nữa, hắn điên cuồng quát người lái xe:

“Lái xe nhanh lên”

Phòng bệnh tĩnh lặng, mùi thuốc khử trùng tràn ngập xung quanh, người bước ra người chạy vào từ nãy tới giờ, nhưng trong số người đó vẫn không thấy bóng dáng vật nhỏ của hắn đâu. Vương Thanh ngồi ở bên ngoài đưa tay chống đầu, cả người run rẩy lo lắng. Ngay từ lần đầu tiên gặp Phùng Kiến Vũ hắn đã bị đôi mắt mở lớn của linh tính kia thu hút, từ sau khi biết Phùng Kiến Vũ lừa hắn, hắn liền vô cùng tức giận muốn dạy dỗ cậu, kế tiếp hắn liền nhận ra được một điều hắn có thể khi dễ cậu bao nhiêu tùy thích nhưng người khác tuyệt đối không thể, để bây giờ hắn lại hối hận, hối hận mình tại sao lúc trước luôn luôn nghiêm khắc với Phùng Kiến Vũ như vậy. Phùng Kiến Vũ lúc nào cũng nhìn hắn mỉm cười, lúc nào cũng lo lắng sợ hắn sẽ tức giận, cậu lúc nào cũng đều sợ hắn bỏ rơi cậu, nhưng bây giờ Vương Thanh mới chân chính hiểu ra được lý do tại vì sao Phùng Kiến Vũ lại sợ bị bỏ rơi đến thế, cảm giác này thật sự dày vò đau đớn vô cùng.

- Ngài đừng tức giận mà...

- Ngài đang tức giận phải không?

- Ngài đừng nói không cần em nữa, em sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời của ngài...

Mọi lời nói, mọi hành động từ cái nhú mảy đến cái nhếch môi, từ thói quen cho đến dáng vẻ hạnh phúc của Phùng Kiến Vũ đều đồng loạt hiện lên trong đầu Vương Thanh lúc này. Hắn chợt nhận ra rằng mình không hề nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của Phùng Kiến Vũ, bởi vì Phùng Kiến Vũ trước sau đều rất ngọt ngào, dịu dàng quan tâm hắn, lúc nào cũng đều hướng hắn cười thật tươi. Vương Thanh đứng dậy trực tiếp đẩy cánh cửa phòng kia tiến vào, mọi người nhìn thấy bộ dạng đáng sợ kia của Vương Thanh cũng không dám ngăn cản hắn. Vương Thanh loáng thoáng nhìn thấy một đứa nhỏ được đưa ra từ trong bụng của Phùng Kiến Vũ, tiếp sau đó là tiếng khóc oa oa vô cùng lớn, nhanh lắm lại có thêm một đứa nhỏ nữa được đưa ra, hai đứa trẻ kia khóc rất nhiều, giống như là từ lúc ra đời đến giờ đều không thể ngừng khóc được, càng khiến cho tâm trạng của Vương Thanh hiện tại thêm loạn hơn.

“Tiến sĩ Most, nhịp tim của cậu ấy đang lên cao” Một nữ y tá nói

Vương: Thanh nghe thấy thế liền vội vã tiến tới bên cạnh Phùng Kiến Vũ mang tay cậu nắm chặt, cả một quá trình đều không có ý định thả ra, hắn chỉ im lặng đứng đó, gương mặt không có bất cứ một tia cảm xúc nào. Nếu như để cho thời gian quay trở lại hắn nhất định sẽ mặc kệ Phùng Kiến Vũ có cố chấp thế nào cũng phải kiên quyết phá bỏ đứa nhỏ kia đi, không để cho cậu mang thai nữa.

Phùng Kiến Vũ này giờ không mở mắt, nhịp thở cũng suy yếu dần, Vương Thanh ù ù nghe được người trong phòng cấp cứu nói tình trạng của Phùng Kiến Vũ gặp nguy kịch, hắn chỉ lẳng lặng bỏ lại một câu rồi tiếp tục nhìn người đang nhắm nghiền mắt nằm trên giường kia:

“Nếu không cứu được em ấy thì chết hết đi”

Vương Thanh chẳng thể cảm nhận được độ ấm trên người Phùng Kiến Vũ nữa, bởi vì tay của hắn hiện tại vô cùng lạnh, hắn cũng không biết là do người mình lạnh hay căn bản là do Phùng Kiến Vũ lạnh, Vương Thanh cúi đầu, bất chấp xung quanh có bao nhiêu người rất ồn ào đi chẳng nữa hắn cũng vẫn mở miệng nói chuyện cùng vật nhỏ đang nằm trên giường bệnh kia:

“Vũ Vũ...”

Hai tiếng Vũ Vũ kia chỉ vừa mới kịp phát ra ở trên môi Vương Thanh, thì tiếng tí tí đơn điệu ở máy đo nhịp tim cũng cất lên, tiến sĩ Most đưa tay lau mồ hôi ở trên trán nhìn Vương Thanh sợ hãi. Vương Thanh giật mình quay lại nhìn mọi người, sau khi xác nhận chuyện gì đã xảy ra hiện tại hắn liền điên cuồng hét lớn:

“Cút hết đi”

Một tiếng thét này liền làm cho mọi người trong phòng cũng phải hoảng sợ nhanh chân chạy ra ngoài. Căn phòng tĩnh mịch lạnh lẽo, vào ngày này năm nào cũng đều như vậy, đều là ngày Vương Thanh hấn phải ở một mình, đều là ngày đen tối nhất đối với hấn, cũng đều là ngày hấn cảm thấy bản thân mang nhiều tội lỗi nhất, dĩ nhiên năm nay cũng không phải ngoại lệ lại có thêm một người vì hấn mà rời đi.

78. Chương 78: Mang Cả Tinh Cầu Đặt Vào Trong Tay Em

Ngày hôm nay Vương Thanh cảm thấy rất bất an bởi vì hấn biết ngày này là ngày gì, thế cho nên hấn liền muốn sớm một chút muốn quay trở về nhìn xem Phùng Kiến Vũ bây giờ đang làm gì. Xe hơi vừa dừng trước cửa nhà liền nhìn thấy Phùng Kiến Vũ một thân áo lông đỏ mỉm cười bước tới, Vương Thanh thâm thở nhẹ một hơi may mắn vật nhỏ này vẫn còn an toàn. Vương Thanh không hề biểu lộ trạng thái đó ra ngoài, hấn trước sau vẫn giữ vững thái độ lạnh lùng như thường ngày, hơn nữa hôm nay còn đưa mắt nhìn sang chỗ khác không quá tập trung vào cậu. Nhưng mà thật không ngờ chỉ một cái đưa mắt nhìn xung quanh kia lúc sau liền nghe thấy được tiếng hét thất thanh của Phùng Kiến Vũ, khoảnh khắc khi hấn ngẩng đầu lên nhìn cậu liền thấy cậu cứ như vậy ngã xuống trước mặt hấn, Vương Thanh khi ấy đến thở cùng quên chỉ còn biết chạy thật nhanh đến ôm lấy cậu.

Hấn không biết tại vì sao Phùng Kiến Vũ đột nhiên lại bị ngã, cũng không biết trong nhà có thêm một người nữa, khi hấn thấy Phùng Kiến Vũ đau đớn nằm ở dưới sàn mọi người xung quanh đối với hấn lúc này đều trở thành xa lạ, đều là kẻ thù của hấn cả. Khi đưa Phùng Kiến Vũ ngồi vào trong xe, người nọ vẫn một mực nhắc tới đứa nhỏ, càng khiến cho Vương Thanh thêm tức giận hơn, đứa nhỏ, đứa nhỏ, trong miệng Phùng Kiến Vũ lúc nào cũng là đứa nhỏ, hấn không cần bất cứ một đứa nhỏ nào hết, hấn chỉ cần có mình cậu là đủ rồi. Trước khi Phùng Kiến Vũ rơi vào hôn mê còn không quên nói hấn hứa với cậu đừng lạnh lùng với đứa nhỏ nữa, nhưng mà hấn căn bản không thể làm được. Hấn cuối cùng cũng hiểu tại vì sao ba hấn luôn đối xử với hấn như vậy, trong giây phút đó cũng không còn oán hận ba của hấn nữa, cái cảm giác vì đứa nhỏ mà mất đi người mình yêu quý nhất nó thật vô cùng đau đớn phẫn nộ. Vương Thanh không thể nào hứa với Phùng Kiến Vũ lời hứa kia, cho nên khi cậu nói như vậy hấn trước sau đều không lên tiếng, hấn chắc chắn một điều rằng nếu như Phùng Kiến Vũ thật sự mất đi, thì đứa nhỏ kia hấn cũng không cần nữa.

Khi Vương Thanh ngồi ở bên ngoài phòng bệnh, nhìn mọi người từ trong phòng bước ra rồi lại vội vã đi vào, tâm trạng của hấn vô cùng bất ổn, chỉ sợ sẽ có người đi ra thông báo với hấn tin tức không tốt về cậu. Từ hình ảnh trong quá khứ của Phùng Kiến Vũ đều hiện lên trong đầu Vương Thanh, vui có, buồn có, hoảng sợ có nhưng chưa bao giờ có lạnh lùng cả, hấn nhận ra rằng Phùng Kiến Vũ rất hay cười nhưng mà hình như đều là vì muốn cười cho hấn xem, hấn nhận ra rằng Phùng Kiến Vũ lúc nào cũng hoảng sợ, lúc nào cũng đều khóc cả, tất cả đều là do hấn gây lên, nhưng đến cuối cùng Phùng Kiến Vũ cũng chưa bao giờ lạnh lùng thờ ơ với hấn. Lúc Vương Thanh bước vào trong phòng bệnh, đứa nhỏ cũng được trùng hợp lấy ra, tiếng khóc kia làm cho hấn vô cùng bức bối, nó vì sao lại khóc lớn như vậy, người nên khóc lớn như thế phải là vật nhỏ kia của hấn mới đúng.

Đến bây giờ đây khi mọi người đã ra khỏi phòng cả rồi, Vương Thanh mới suy sụp quỵ xuống ở bên cạnh Phùng Kiến Vũ, nước mắt của ngài chỉ huy độc quyền tàn bạo mà khắp mọi tình cầu nghe thấy tên cũng phải dè chừng cuối cùng cũng lần thứ hai rơi xuống chỉ vì một người. Vương Thanh mang tay của Phùng Kiến Vũ để ở trên môi hấn, cúi xuống hôn thật sâu nhưng lại chẳng lẽ buông ra:

“Vũ Vũ, cầu xin em tỉnh lại đi, tôi có thể cho em tất cả mọi thứ, em muốn cái gì tôi cũng sẽ đáp ứng... nếu

như em tỉnh lại tôi nhất định sẽ không lạnh lòng với đứa nhỏ nữa”

Người ta nói công lý thì chẳng bao giờ là muộn màng, nhưng lời nói thì lại hoàn toàn ngược lại, nếu như nói chậm một chút thôi thì căn bản sẽ không có cơ hội thực hiện nữa, cũng giống như bây giờ vậy, Phùng Kiến Vũ trước sau như một vẫn nhắm nghiền mắt không mở ra. Vương Thanh mang một viên đá từ trường đặt vào trong tay của Phùng Kiến Vũ, viên đá này mỗi chỉ huy tinh cầu đều có, viên đá nào càng lớn thì tượng trưng cho uy lực của vị chỉ huy đó càng mạnh, cũng tượng trưng cho sức mạnh của vị chỉ huy đó. Ai cũng đều biết viên đá này có một luồng sức mạnh thần bí, cho nên chỉ huy của một tinh cầu chưa bao giờ để cho đá rời khỏi người mình cả. Vương Thanh hiện tại mang cả tinh cầu đặt vào trong tay của Phùng Kiến Vũ, đặt lâu thật lâu rồi cũng đều không tác dụng:

“Vũ Vũ tỉnh lại có được không, tôi thật sự mong muốn em tỉnh lại... tôi đã mất mẹ của mình... tôi không muốn mất đi em nữa”

Đá quý thì cũng chỉ là đá quý, đương nhiên chẳng thể nào có chức năng cải tử hồi sinh, Vương Thanh buồn bã chậm chậm nói:

“Nếu như em không tỉnh lại, tôi không chắc mình có thể bình thường được với hai đứa nhỏ kia”

Máy đo nhịp tim bắt đầu hoạt động trở lại, đầu ngón tay của Phùng Kiến Vũ cũng cử động nhẹ, Vương Thanh đối với phản ứng nhỏ kia thì giật mình, hần vội vã chạy ra ngoài hét lớn:

“Mau tới đây”

Có vài người nghe thấy Vương Thanh gọi liền đi tới, hần tức giận từ bên hông rút ra một khẩu súng bạc bắn vào khoảng không một cái, lần này súng bắn ra phá lệ lớn, tiếng súng khiến cho mọi người hoảng loạn, hai đứa nhỏ nằm ở một phòng cách đó không xa cũng đều đồng thanh khóc oa oa dữ dội:

“Gọi tiến sĩ Most mau lên”

Vương Thanh hét xong liền chạy vào trong phòng bệnh nắm lấy tay Phùng Kiến Vũ, ở một bên gấp gáp cùng cậu nói chuyện:

“Đợi một chút, rất nhanh người sẽ tới, đừng lo lắng... em sẽ không sao cả”.

79. Chương 79: Mở Đầu Hoàn Mỹ

Tinh cầu nhỏ trong tay Phùng Kiến Vũ nóng lên, Vương Thanh có thể cảm nhận được sức nóng của nó, nó chỉ nóng lên mỗi khi Vương Thanh chinh chiến, hiện tại đây cũng vì cuộc chiến sinh tử của Phùng Kiến Vũ mà nóng. Vương Thanh cực kỳ hy vọng Phùng Kiến Vũ sẽ tỉnh lại, hần muốn cậu cùng hần trải qua những

tháng ngày ở tương lai phía trước:

“Vũ Vũ tỉnh lại nhé, đợi em tỉnh lại rồi tôi sẽ dẫn em đến nơi đẹp nhất của tỉnh cầu chúng ta”

Mọi người xung quanh nghe thấy lời nói kia của Vương Thanh cũng phải giật mình, nơi đẹp nhất của tỉnh cầu mọi người đều biết nhưng chưa bao giờ được đặt chân đến, bởi vì nơi đó chính là nơi cất giữ toàn bộ điểm yếu của người đứng đầu tỉnh cầu, từ thể hệ này đến thể hệ khác cũng chỉ có duy nhất chỉ huy trưởng được bước vào.

Phùng Kiến Vũ hẳn là không nghe thấy lời Vương Thanh nói được, bởi vì cả một quá trình kia cậu đều nhắm nghiền mắt, ngoài máy đo nhịp tim đang nảy số thì cậu hoàn toàn không có biểu hiện gì khác mình chứng cho việc mình đã tỉnh lại, ngay cả hơi thở cũng rất yếu ớt gần như không rõ ràng.

Phùng Kiến Vũ đã trải qua bốn tiếng đồng hồ, Vương Thanh bốn tiếng đồng hồ rồi không hề buông bàn tay kia ra, tiến sĩ Most cùng nhóm người làm phẫu thuật cho Phùng Kiến Vũ cũng từng đẩy giờ làm việc căng thẳng áp lực, họ chỉ sợ mình sơ sót làm sai điều gì đó, hoặc nếu như không cứu được Phùng Kiến Vũ, thì tương lai của bọn họ sau này sẽ bấp bênh. Tiến sĩ Most hoàn thành đường khâu cuối cùng, mang cây kéo đặt xuống khay nhôm thở nhẹ một hơi:

“Cậu ấy đã qua cơn nguy hiểm, có thể vài tiếng nữa sẽ tỉnh lại”

Vương Thanh nhận được kết quả hài lòng kia, gương mặt từ đầu đến cuối cũng không có ý định giãn ra được một chút nào, hắn trầm giọng ra lệnh với mọi người:

“Ra ngoài đi”

Mọi người nhanh chóng rời đi, căn phòng lại chỉ có một mình hắn và Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, đưa tay khẽ vuốt nhẹ mái tóc hỗn loạn kia của Phùng Kiến Vũ, cả một quá trình đều vô cùng cẩn trọng, nhẹ nhàng giống như là sợ Phùng Kiến Vũ sẽ bị đau. Hắn chỉ ngồi đó im lặng ngắm nhìn Phùng Kiến Vũ, hắn muốn chắc chắn Phùng Kiến Vũ sẽ không có bất chắc gì xảy đến nữa.

Vòng đồng hồ chỉ có mười hai con số, nhưng lại vô cùng trêu người chạy rất lâu, Vương Thanh ngồi ở đó nhẩn lại cùng với kim đồng hồ đợi Phùng Kiến Vũ tỉnh dậy. Lúc đưa Phùng Kiến Vũ tới đây trời vẫn còn sáng, ánh mặt trời còn treo ở trên trời cao, hiện tại nhìn ra khung cửa sổ tuyết đã ngừng rơi rồi, mặt trời đã không thấy nữa, Vương Thanh cuối cùng cũng có thể đợi đến lúc Phùng Kiến Vũ mở mắt ra.

Phùng Kiến Vũ toàn thân mất hết sức lực, người đầu tiên cậu thấy là Vương Thanh nhưng việc đầu tiên cậu làm là đưa tay sờ lên bụng mình, vừa chạm vào bụng liền trúng vết mổ khe nhăn mi, bụng lớn đã chuyển thành bụng nhỏ rồi cậu hốt hoảng khàn khàn nói:

“Đứa nhỏ...”

Vương Thanh tức giận ngăn không cho Phùng Kiến Vũ đặt loạn tay, hấn trầm giọng:

“Đứa nhỏ, đứa nhỏ, em lúc nào cũng luôn miệng nhắc tới đứa nhỏ, tại vì sao khi đó lại không chú ý cẩn thận đây?”

Phùng Kiến Vũ hốc mắt nóng bừng, cậu còn nhớ rõ khi mình bị ngã xuống sàn bụng của cậu vô cùng đau nhức, đứa nhỏ trong bụng bị va chạm mạnh như vậy cũng không hề có một chút động nào, hiện tại xung quanh phòng chỉ có một mình Vương Thanh, hơn nữa bây giờ hấn còn nói như vậy với cậu, Phùng Kiến Vũ liền nghĩ rằng mình mất đứa nhỏ rồi. Phùng Kiến Vũ nức nở nằm ở trên giường, ánh mắt hiện rõ tia bi thương, khóe miệng mấp máy muốn nói cái gì đó nhưng lại không thể phát ra tiếng được. Vương Thanh ở bên cạnh giúp cậu lau đi nước mắt, vẫn một thái độ lạnh lùng của vị chỉ huy như thường ngày ra lệnh cho cậu:

“Nghỉ ngơi thật tốt đi”

Phùng Kiến Vũ khóc đến hai vai run rẩy, Vương Thanh nhìn thấy vật nhỏ phía dưới đau lòng như vậy cũng cảm thấy đau lòng theo, hấn hạ thấp giọng xuống một chút nói cho cậu biết:

“Nghỉ ngơi thật tốt đi, tôi nói người mang đứa nhỏ đến cho em xem”

Phùng Kiến Vũ vừa nghe thấy câu kia liền ngừng khóc a một tiếng, bàn tay nắm chặt lấy cổ tay Vương Thanh hỏi hấn:

“Ngài nói sao, đứa nhỏ không sao rồi, có phải không?”

Vương Thanh nhú mày gật đầu, Phùng Kiến Vũ ngay lập tức buông tay hấn ra rồi đẩy nhẹ hấn:

“Vậy ngài nhanh một chút mang đứa nhỏ đến cho em nhìn, nhanh một chút được không...”

Vương Thanh nhìn xuống dưới tay mình, không có ý định đứng lên nữa mà nói thế này:

“Đứa nhỏ hiện tại không thể tới, nó đang làm một vài kiểm tra”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy lại nắm chặt lấy tay Vương Thanh, lo lắng gấp gáp muốn ngồi dậy, nhưng vừa mới chuyển mình liền bắt đầu có cơn đau kéo đến, Vương Thanh hốt hoảng trừng mắt nhìn Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ không quan tâm Vương Thanh có tức giận hay không chỉ một lòng hướng tới đứa nhỏ:

“Có chuyện gì với chúng sao, có gặp nguy hiểm hay không, ngài nói cho em biết đi”

Thật ra từ lúc hai đứa nhỏ ra đời Vương Thanh không hề có ý định đến muốn nhìn qua chúng, hấn nữa

bước chưa từng rời khỏi phòng bệnh này. Bởi vì Phùng Kiến Vũ vừa mới rời đột nhiên đẩy hắn đi cho nên hắn mới không muốn ngay lập tức mang đứa nhỏ đến cho cậu nhìn, nhưng khi nhìn thấy người nọ hốt hoảng thể kia hắn lại không nhẫn tâm:

“Không có chuyện gì cả, nó đang uống sữa”

Phùng Kiến Vũ vẫn lo lắng lắm, cậu thấp thỏm bồn chồn không yên thật muốn ngay bây giờ có thể nhìn thấy đứa nhỏ. Phùng Kiến Vũ nắm lấy tay Vương Thanh liên tục hỏi:

“Hai đứa nhỏ đều bình an khỏe mạnh sao? Khi nào hai đứa nhỏ mới uống sữa xong, ngài có thể giúp em đến nhìn xem chúng đã xong chưa được hay không, em hiện tại có chút đau lắm chưa thể đi được...”

Vương Thanh đau lòng cúi người xuống hôn lên đôi môi đang liên tục nói không ngừng kia, hôn rất sâu vô cùng nhẹ nhàng, mọi dịu dàng đều đặt lên nụ hôn này mà chuyển cho Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ cũng bị bất ngờ trước nụ hôn đột nhiên của Vương Thanh, nhưng câu trước sau cũng không có ý định tránh né, trong lòng cũng bắt đầu bình ổn trở lại không gấp gáp nữa. Vương Thanh chậm rãi buông Phùng Kiến Vũ ra thâm tình nói:

“Cám ơn em đã không rời bỏ tôi”.

Phùng Kiến Vũ tỉnh dậy, hai đứa nhỏ bình an ra đời, và một điều đặc biệt quan trọng hơn tất cả... Vương Thanh cuối cùng cũng đã hiểu ra được như thế nào gọi là yêu, đó chính là một mở đầu hoàn mỹ cho viễn cảnh tương lai phía trước của bọn họ.

80. Chương 80: Nụ Cười Hạnh Phúc

Vương Thanh nói người ôm đứa nhỏ đến cho Phùng Kiến Vũ nhìn, Phùng Kiến Vũ vừa nhìn thấy hai đứa nhỏ đang nhắm mắt ngủ say kia liền vô cùng kích động, cậu không giấu nổi vui mừng khe khẽ hạ thấp giọng nói với Vương Thanh:

“Có thể để em...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, Vương Thanh đã trực tiếp đánh gãy suy nghĩ trong đầu đó của cậu:

“Không được, em cần có thời gian để vết mổ lành lại, nếu như cử động mạnh rất có thể sẽ rách ra”

Phùng Kiến Vũ đưa tay chạm vào má của hai đứa nhỏ, ánh mắt chuyên chú quan sát, một lúc sau cậu lại ngẩng đầu lên nhìn Vương Thanh mỉm cười. Phùng Kiến Vũ giống như nhớ ra điều gì đó liền nhanh chóng mang khăn lông phía bên dưới của chúng lật mở, sau một hồi kiểm tra kỹ càng liền chỉ vào đứa bên trái nói: “Đây là Đậu Đậu” Phùng Kiến Vũ lại chỉ sang đứa nhỏ bên phải: “Đây là Hạ Bảo, là đứa nhỏ nào ra

trước?”

Vương Thanh im lặng không nói, Phùng Kiến Vũ lại ngẩng đầu lên hỏi lại hần một lần nữa:

“Ngài có biết Hạ Bảo Bảo ra trước hay Đậu Đậu ra trước hay không?”

Vương Thanh đối với vấn đề này hoàn toàn không biết, cho nên cũng không thể mang đáp án nói cho Phùng Kiến Vũ được:

“Tôi không biết”

Phùng Kiến Vũ hơi thất vọng một chút nhưng cũng không trách móc gì Vương Thanh:

“Cũng không sao, một hồi hỏi tiến sĩ Most là được rồi”

Vương Thanh quay lại nhìn hai nữ hộ lý ý muốn nói bọn họ đem đứa nhỏ đi, nữ hộ lý hiểu ý Vương Thanh nhanh chóng tiến tới bế Vương Hạ cùng Vương Đậu rồi đi, Phùng Kiến Vũ giật mình gấp gáp:

“Sao thế, sao tự nhiên lại muốn bế đi?”

Vương Thanh nắm lấy hai vai của Phùng Kiến Vũ nghiêm mặt nhìn cậu:

“Như vậy là đủ rồi, em bây giờ cần nghỉ ngơi rất nhiều”

Phùng Kiến Vũ cứ nhìn theo bóng dáng hai nữ hộ lý cho đến khi bọn họ biến mất hoàn toàn, Phùng Kiến Vũ nuối tiếc than thở:

“Thời gian thật ngắn quá, em còn chưa có nhìn thấy hai đứa nhỏ mở mắt nữa”

Vương Thanh lạnh lùng mang chăn mỏng đắp lên thật cẩn thận cho Phùng Kiến Vũ:

“Nghỉ ngơi cho thật tốt đi”

Phùng Kiến Vũ nằm xuống, lúc này cậu mới có thời gian nhớ tới Vương Thanh, cậu có làm bánh kem cho hần, hôm nay là sinh nhật của hần cho nên cậu muốn hần được ăn:

“A phải rồi, bánh kem của ngài, là tự tay em làm đấy, hiện tại đang ở nhà, ngài trở về nhìn xem đi”

Vương Thanh nghe đến đây liền hơi khựng lại một chút, hần ngẩng đầu nhìn chăm chăm Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ thấy vậy liền mỉm cười giải thích cho hắn hiểu:

“Hôm nay là sinh nhật của ngài mà, bánh kem đều tự tay em làm đấy, làm xong từ sáng rồi vẫn còn trong tủ lạnh... nếu không ngài có thể nói người mang bánh kem tới đây hay không, em muốn cùng ngài đón sinh nhật”

Vương Thanh từ đầu đến cuối vẫn duy trì trầm mặc, Phùng Kiến Vũ cũng có điểm bất an đưa tay lên chạm vào má hắn, ánh mắt kia rõ ràng là đang lo lắng điều gì đó:

“Ngài lại tức giận nữa sao, ngài đừng tức giận mà... có được không?”

Vẫn là câu nói quen thuộc đó, nhưng lần này câu trả lời của Vương Thanh đã không còn giống như trước đây:

“Tôi không tức giận, tôi sau này cũng sẽ không tức giận với em, tôi sẽ nói người mang bánh kem tới đây”

Phùng Kiến Vũ lúc đầu là bất ngờ nhưng sau đó cậu lại vô cùng vui vẻ, nụ cười hạnh phúc hiện rõ ở trên môi. Phùng Kiến Vũ nghiêng nghiêng đầu nhỏ, gương mặt tuy vẫn còn tái nhợt nhưng lúc này đây cũng không làm giảm đi một chút dịu dàng nào:

“Hai đứa nhỏ cũng sinh cùng ngày với ngài, chúng ta hôm nay sẽ tổ chức sinh nhật liền một lúc cho ba người được không? Ngài đến nói người bé Hạ Bảo cùng Đậu Đậu qua đây được không?”

Vương Thanh không nói gì cả nhưng vẫn nghe theo lời Phùng Kiến Vũ ra ngoài nói hộ lý bé hai đứa nhỏ kia đến cho Phùng Kiến Vũ. Lúc này hai đứa nhỏ đã được vú nuôi cho ăn no rồi, ánh mắt mở lớn chớp động nhìn mọi thứ xung quanh, Phùng Kiến Vũ hiện tại đây lại tránh không khỏi xúc động chảy nước mắt, Vương Thanh ngồi bên cạnh nhủ thầm:

“Em sao thế?”

Phùng Kiến Vũ đưa tay lau nước mắt lắc đầu nói:

“Không sao cả, là quá vui vẻ mà thôi. Ngài tới nhìn xem này, Đậu Đậu giống ngài rất nhiều đó, Hạ Bảo cũng giống nữa”

Vương Thanh vẫn ngồi im ở đối diện Phùng Kiến Vũ, chân vắt lên nhau, nghe Phùng Kiến Vũ nói vậy cũng chỉ lười biếng liếc nhìn qua hai đứa nhỏ kia một chút rồi thản nhiên đáp:

“Tôi thấy rồi”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Thanh nhíu mi:

“Ngài không vui sao? Hai đứa nhỏ nhìn rất giống ngài đó, ngài qua đây đứng ở chỗ này đi, Đậu Đậu này giờ đều luôn phải ngược ngược lên phía trước nhìn ngài”

Vương Thanh bất đắc dĩ đứng dậy bước tới phía sau Phùng Kiến Vũ, hai đứa nhỏ vừa thấy Vương Thanh liền ngay lập tức cứng nhắc không cử động loạn xạ nữa, ánh mắt cũng không chớp lấy một giây, bộ dáng kia của Vương Thanh nhất định là đã dọa sợ đứa nhỏ rồi. Phùng Kiến Vũ lo lắng nhìn Vương Thanh nhắc nhở:

“Ngài đừng như vậy mà, hay là ngài nói vài câu với đứa nhỏ đi”

Vương Thanh lạnh giọng:

“Nói cái gì?”

Vương Hạ vừa nghe thấy Vương Thanh mở miệng liền meo meo như sắp khóc, Phùng Kiến Vũ cũng gấp gáp:

“Ngài đừng như vậy, ngài dịu dàng một chút có được hay không, ngài nói Hạ Bảo đừng khóc cũng được mà”

Vương Thanh quả thật dịu giọng nói:

“Hạ Bảo đừng khóc”

Một câu nói đó của Vương Thanh liền trực tiếp làm cho nó khóc òa, Phùng Kiến Vũ ở một bên làm đủ trò cho đứa nhỏ kia nhưng nó vẫn khóc, nữ hộ lý đứng bên cạnh lúc này mới đi tới kiểm tra tã lót của Vương Hạ phát hiện ra nó đã tè ra tã rồi. Vương Thanh cảm thấy đứa nhỏ kia thật yếu đuối, chắc không phải nhìn thấy hần liền tè ra quần rồi chứ, vẫn là đứa nhỏ có thêm nhân lúc hần bắt cần kia mà cố chấp chạy vào trong bụng vật nhỏ của hần mạnh mẽ, từ đầu đến cuối không có phản ứng gì vẫn nhìn chăm chăm hần. Rất nhanh sau đó Vương Thanh liền phát hiện ra được, Vương Đậu căn bản không phải mạnh mẽ mà là vô cùng nhát gan, chính là nhìn thấy hần liền không dám phản ứng gì cả.

Hai đứa nhỏ một lần nữa được đưa ra ngoài, bánh kem cũng rất nhanh được mang tới, Phùng Kiến Vũ ngồi ở trên giường bệnh thở dài ảo não, nếu như Vương Hạ cùng Vương Đậu sợ Vương Thanh như thế thử hỏi cậu làm sao có thể vui được đây. Vương Thanh mang bánh kem để xuống bàn vừa làm vừa nói:

“Hai đứa nhỏ căn bản không có điểm nào giống tôi cả, nó đều nhát gan giống như em”

Phùng Kiến Vũ im lặng không nói, Vương Thanh liền tự mình cắt bánh kem để vào trong đĩa im lặng ăn. Hần trước nay không ăn đồ ngọt, bánh kem cũng chưa bao giờ ăn cả, ngày hôm nay vừa đưa bánh kem này vào miệng liền có cảm giác xúc động không nói lên lời, Phùng Kiến Vũ bởi vì đang lo lắng chuyện hai đứa

nhỏ cho nên không để ý Vương Thanh, lúc quay lại nhìn Vương Thanh đã phát hiện ra được hân này giờ cầm trên tay đĩa bánh kem ngồi im nhìn chăm chăm vào đó.

Phùng Kiến Vũ cảm thấy mình nhất định là vô tâm quên mất Vương Thanh rồi, thế cho nên liền vội vã nói chuyện với hân:

“Bánh kem có ngon không?”

Vương Thanh giật mình mang một miếng bánh kem nữa bỏ vào trong miệng, Phùng Kiến Vũ khe khẽ gọi:

“Thanh à...”

Vương Thanh quay lại nhìn Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ đưa tay về phía trước ý muốn Vương Thanh ngồi lại gần cậu một chút, Vương Thanh đặt đĩa bánh kem xuống bàn, đứng dậy bước tới ngồi ở phía sau cậu, để cho cậu có thể tựa vào lồng ngực hân:

“Từ giờ mỗi khi đến sinh nhật của ngài đều sẽ tổ chức nhé, ngày này không phải chỉ dành riêng cho mỗi ngài nữa rồi mà còn là ngày của Vương Hạ cùng Vương Đậu nữa”

Vương Thanh nắm lấy tay Phùng Kiến Vũ, hân không nói gì cả nhưng hân nắm tay cậu rất chặt, biểu hiện cho việc hân đồng ý với lời nói kia của Phùng Kiến Vũ.

Phùng Kiến Vũ ngủ rồi Vương Thanh liền bước tới phòng của Vương Hạ và Vương Đậu, hai đứa nhỏ kia cũng đã ngủ, Vương Thanh đứng ở bên nôi nhìn hai đứa nhỏ thật lâu, Vương Đậu không biết tại vì sao đột nhiên giật mình mở mắt, Vương Thanh cũng đứng im lặng nhìn chăm chăm nó. Vương Đậu có đôi mắt rất giống Vương Thanh, mắt nhỏ hẹp dài, hân bây giờ còn có cảm giác đứa nhỏ kia đang giả bộ nhắm mắt thì hí nhìn lên hân, bởi vì đôi mắt của Vương Đậu có mở cũng nhìn như không mở.

Vương Thanh thấy Vương Đậu nằm im như vậy, cả người chẳng khác nào đang chơi trò 1 2 3 người gõ với hân cả. Vương Thanh cúi người bế Vương Đậu ở trên tay, động tác có điểm không tự nhiên cho lắm, hân khe khẽ nói:

“Đừng sợ, ta là ba của con”

Vương Đậu có vẻ như nghe hiểu nhưng lại chẳng dám cử động, chỉ như vậy im lặng giả làm người gõ với hân. Vương Thanh xoay người mang Vương Đậu tới phòng bệnh của Phùng Kiến Vũ, mang nó đặt ở bên cạnh cậu rồi lại nhanh chóng rời đi bế Vương Hạ đang ngủ say đến đặt cạnh vật nhỏ nhà mình. Vương Thanh nhìn ba người đang ngủ ở trên giường, nói đúng hơn là chỉ có duy nhất một mình Vương Đậu còn thức, nhưng đứa bé kia thủy chung so với người đã ngủ rồi cũng giống nhau. Vương Thanh đưa tay chạm vào mái tóc của Phùng Kiến Vũ, rồi chuyển đến nắm lấy tay Vương Đậu, cuối cùng chạm vào chóp mũi nhỏ của Vương Hạ, nụ cười trên môi hân chợt kéo lên cao. Vương Đậu thấy Vương Thanh không nghiêm mặt nữa, cả người liền thả lỏng khẽ cử động một chút. Buổi tối hôm ấy ngài chỉ huy trưởng độc đoán tàn bạo kia cuối cùng cũng chịu nỡ một nụ cười hạnh phúc, sinh nhật của hân lần này có thêm ba người quan trọng

nhất đến dự, năm sau và cả năm sau nữa nữa vẫn là sẽ có ba người này.

HOÀN

81. Chương 81: Phiên Ngoại 1: Sữa Thì Ít Nhưng Dân Số Lại Đông

Có một chuyện cho dù Phùng Kiến Vũ bỏ qua được nhưng Vương Thanh tuyệt đối cũng không thể bỏ qua, đó chính là việc người đàn bà kia đã hại vật nhỏ của hắn suýt chút nữa mất mạng. Phùng Kiến Vũ nói bởi vì bà đã có ơn với cậu lúc còn nhỏ, nếu không phải bà ấy nhận nuôi cậu thì cậu cũng chưa chắc có được ngày hôm nay, Vương Thanh hiểu ý của Phùng Kiến Vũ cho nên cũng không trực tiếp mang một phát súng tiền bà ấy một đoạn đường, chỉ đơn giản nói cho chủ nợ biết tung tích của bà đang ở đâu, quãng thời gian sau đó của mẹ Phùng chính là sống trong đau khổ, dĩ nhiên chuyện này Phùng Kiến Vũ một chút cũng không muốn để ý tới nữa.

Ngày ấy đón người từ bệnh viện trở về, Phùng Kiến Vũ mặc áo choàng lông màu đỏ tươi, trước cửa nhà còn đặc biệt chuẩn bị sẵn một chậu than hồng để cho cậu bước qua. Vương Thanh cẩn thận đỡ Phùng Kiến Vũ từ trên xe xuống, Phùng Kiến Vũ hiện tại đã tốt lắm rồi nhưng người nào đó cứ một mực không chịu yên tâm, lúc đi vào nhà còn sợ cậu bị đánh tuyết mà cảm lạnh cho nên vị chỉ huy trưởng nào đã đó đích thân mang dù che cho cậu, người làm trong nhà nhìn thấy cảnh này ai ai cũng nhất thời choáng váng, Vương Thanh sau vài ngày liền trở thành một con người hoàn toàn khác rồi. Nữ hộ lý đi sau bé Vương Hạ và Vương Đậu vào trong nhà, mọi người ai cũng nóng lòng muốn nhìn thấy hai đứa nhỏ kia, nhưng mà trước sau vẫn còn sợ hãi Vương Thanh sẽ trách phạt chuyện bọn họ thất trách để người đàn bà kia đẩy Phùng Kiến Vũ bị ngã, chính vì thế mà mọi người đều không ai dám ngẩng đầu lên cả. Phùng Kiến Vũ hiểu chuyện này liền chủ động lên tiếng trước tiên:

“Nào nào, mọi người có muốn nhìn qua đứa nhỏ một chút hay không?”

Không gian im lặng không có một tiếng đáp lại, Phùng Kiến Vũ quay sang nhìn Vương Thanh ý muốn hắn đừng như vậy nữa, Vương Thanh sau một hồi mới nói:

“Được rồi, không trách mọi người”

Người trong nhà thấy vậy liền nhanh chóng ngẩng đầu lên, ánh mắt mong chờ nhìn hai đứa nhỏ trên tay nhị vị hộ lý. Phùng Kiến Vũ vui vẻ chỉ vào từng đứa một nói:

“Này gọi là Vương Hạ, ra trước cho nên làm chị. Đây là Vương Đậu, là em trai”

Một người làm nghe thấy tên Vương Đậu liền cảm thấy rất kỳ quái, Vương Hạ nghe tên thật hay biết mấy, nhưng Vương Đậu... cái tên này thật sự có điểm lạ:

“Nhị thiếu gia gọi là Vương Đậu sao?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu ân một tiếng, còn đặc biệt nói rằng đây là tên do Vương Thanh đặt:

“Là do ngài chỉ huy đặt, thật ra tôi cảm thấy gọi là Đậu Đậu cũng rất hay”

Vương Thanh dĩ nhiên cảm thấy cái tên mình đặt ra đương nhiên là có ý nghĩa, nhất là khi nghe thấy hai từ Đậu Đậu phát ra từ trong miệng nhỏ kia của Phùng Kiến Vũ lại càng cảm thấy thích thú hơn. Có một sự thật mà Vương Thanh lâu rất lâu sau này mới có thể nhận ra đó chính là, Phùng Kiến Vũ mở miệng nói cái gì hắn cũng đều cảm thấy hay cả, cho dù chuyện đó có trái ý của hắn, hắn cũng đều răm rắp làm theo.

Phùng Kiến Vũ đột ngột bị ngã, còn suýt chút nữa mất mạng cho nên sữa gần như không có một chút nào cả. Vương Hạ và Vương Đậu đều phải uống sữa của vú nuôi, Phùng Kiến Vũ vì việc này mà phiền não lắm, cậu muốn hai đứa nhỏ kia được uống sữa của chính mình, dù chỉ là một lần cũng được, chính vì thế mà Phùng Kiến Vũ có gọi điện hỏi tiến sĩ Most xem cách nào khắc phục hay không, tiến sĩ Most nói cần tăng cường ăn một số thực phẩm bổ ích, ngày ngày chăm chỉ mát xa nơi đó trước khi đi ngủ. Phùng Kiến Vũ thường ngày đều ăn rất nhiều những thứ lợi sữa, buổi tối cũng đều có một người giúp cậu mát xa ngực.

Ngày hôm đó Phùng Kiến Vũ nằm ở trong lòng Vương Thanh, ngài chỉ huy trưởng của chúng ta vô cùng thành thật mà giúp vợ mình mát xa vùng ngực, đương nhiên việc này đối với hắn vô cùng có lợi, ngực Phùng Kiến Vũ rất là mềm, chỉ muốn sờ sờ thật nhiều.

“Ngài đi làm về mệt như vậy rồi còn giúp em mát xa nữa” Phùng Kiến Vũ nói.

Vương Thanh khàn giọng, ngón tay như có như không ở trên điểm nhỏ của cậu khe miết lấy, hắn cúi người ghé miệng sát tai cậu thổi khí:

“Không hề gì đều là muốn vì con của chúng ta”

Phùng Kiến Vũ hạnh phúc gật đầu ưm một tiếng, Vương Thanh bình thường mát xa được một lúc sẽ ôm lấy cậu ngồi lên đùi, dùng miệng của hắn khe mút lấy khuôn ngực mềm mại kia:

“Được rồi, để tôi giúp em nhanh một chút có sữa cho Hạ Bảo cùng Đậu Đậu”

Phùng Kiến Vũ đặt hai tay trên vai Vương Thanh, cảm giác người phía dưới đang dùng sức mút lấy hai bên ngực mình, Phùng Kiến Vũ lúc nào cũng sẽ hỏi một câu như thế này:

“Nếu như ngài thấy có liên thông báo cho em nhé, em muốn Hạ Bảo cùng Đậu Đậu... ân”

Phùng Kiến Vũ cảm thấy khoái cảm lại truyền đến rồi, cứ mỗi lần Vương Thanh dùng miệng mát xa như vậy là cậu đều lâm vào mê man hết cả. Phùng Kiến Vũ ôm lấy đầu của Vương Thanh, miệng nhỏ khe ưm

a dứt quãng, cậu luồn tay vào mái tóc của hân khẽ nắm lấy, đột nhiên cảm thấy ngực có cơn đau buốt liền đẩy đầu Vương Thanh ra, Vương Thanh không kịp phòng bị cứ như vậy bị Phùng Kiến Vũ đẩy mạnh ra, một dòng sữa trắng vẫn còn ở trên miệng hân chảy xuống, ngay cả trước ngực của Phùng Kiến Vũ vẫn còn lưu lại sữa. Phùng Kiến Vũ giật mình nhìn Vương Thanh ấp úng hỏi:

“Ngài... uống sao?”

Vương Thanh không nhiều lời nữa trực tiếp ôm lấy Phùng Kiến Vũ tiếp tục ngậm lấy ngực cậu, thật ra thì Phùng Kiến Vũ sớm đã có sữa từ lâu rồi, tuy chỉ là có một ít thôi không nhiều nhứt gì, nhưng mà mỗi tối đến Vương Thanh đều giấu cậu lấy lý do giúp cậu mát xa mà mang sữa uống bằng sạch không để lại cho Vương Hạ và Vương Đậu một giọt nào. Rất lâu sau đó Phùng Kiến Vũ cuối cùng cũng tự mình biết được chuyện này, cậu vì chuyện đó mà giận Vương Thanh không nói chuyện với hân nữa, Vương Thanh thời điểm đó chỉ còn cách ngồi ở một bên xót xa nhìn hai đứa nhỏ kia dày vò nơi vốn dĩ thuộc về một mình hân.

Một hôm Phùng Kiến Vũ sau khi cho Vương Hạ cùng Vương Đậu ăn xong liền nhẹ giọng nỉ non với Vương Thanh:

“Ngài lần sau đừng như vậy nữa nhé, nếu như ngài muốn uống sữa em sẽ giúp ngài pha một ly sữa...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, Vương Thanh ở bên cạnh đã thản nhiên đáp lại cậu thế này:

“Sữa ngoài và sữa em căn bản không giống nhau!”

Phùng Kiến Vũ hết cách chỉ còn biết đỏ mặt khẽ quát:

“Ngài đừng như thế mà”

Vương Thanh không muốn nhiều lời nữa trực tiếp mang Phùng Kiến Vũ đè xuống giường gặm cắn hết mọi nơi trên cơ thể cậu, lúc dừng lại ở trên khuôn ngực phập phồng kia còn đặc biệt luyến tiếc dừng lại nơi đó ngửi mùi hương ngọt ngào quen thuộc mà Vương Hạ cùng Vương Đậu mới vừa rồi thay nhau hút sạch của hân.

Sau đó Vương Thanh liền nghĩ ra một cách, cứ mỗi lần đến giờ hai đứa nhỏ được đưa đến cho Phùng Kiến Vũ để uống sữa, hân luôn nhanh hơn một bước mang hai đứa nhỏ kia cho vú nuôi cho uống sữa thật no, có điều đạo cao một thước ma cao một trượng, hai đứa nhỏ kia cho dù có uống no đến mức trở hết sữa ra ngoài cũng phải gan lì hút cho bằng sạch sữa của Phùng Kiến Vũ... Vương Thanh đột nhiên cảm thấy đám mây đen trên đầu nặng trĩu, sữa thì ít nhưng dân số lại đông, ngài chỉ huy trưởng một đời ngang ngực của chúng ta chỉ có thể ngày ngày được ngửi mùi sữa thơm thơm của vợ mình mà thôi.

82. Chương 82: Phiên Ngoại 2: Tôi Muốn Uống Sữa

Một ngày họ Vương Thanh trở về liền nhìn thấy Phùng Kiến Vũ ngồi ở trên giường ôm Vương Đậu, nếu như chỉ đơn giản là ôm một chút thôi thì không sao nhưng mà đứa nhỏ kia lại vô cùng đáng ghét, miệng nhỏ ngậm lấy bên ngực trái của Phùng Kiến Vũ, tay còn lại bóp ngực phải của cậu, Phùng Kiến Vũ nơi đó đặc biệt nhạy cảm khe khẽ rên rỉ, một bộ dạng chật vật khổ sở cầm lấy khăn giấy lau đi sữa trắng từ bên ngực phải kia. Đạo gần đây Đới Xuân không biết học đâu được phương thức lợi sữa bí truyền, mỗi ngày đều nấu cho Phùng Kiến Vũ ăn món ăn đó khiến cho sữa không còn ít như trước nữa mà nhiều vô cùng, tưởng chừng như có thể đủ cho 3 ba con hắn uống cũng được, nhưng mà vật nhỏ kia của hắn vô cùng xấu xa cho dù sữa có bỏ phí cũng nhất định không để cho hắn.

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu phát hiện ra Vương Thanh đứng ở bên ngoài liền mỉm cười dịu dàng:

“Ngài về rồi sao?”

Vương Thanh lạnh lùng liếc nhìn Vương Đậu một cái rồi bước tới trước tủ quần áo thản nhiên lấy đồ ra thay. Phùng Kiến Vũ cũng biết Vương Thanh không vui vì cái gì cho nên cậu liền nhanh chóng gạt tay của Vương Đậu đang đặt ở trên ngực phải của mình xuống, nhưng mà tay của Vương Đậu rất là cố chấp cứ một mực đòi để vào đó cho bằng được, đến cuối cùng Phùng Kiến Vũ buộc phải giữ chặt lấy tay của nó. Vương Thanh quay lại nhìn Phùng Kiến Vũ nói:

“Ngày mai tôi được nghỉ, tôi sẽ mang em đi xem nơi đẹp nhất của tỉnh cầu này”

Phùng Kiến Vũ há một tiếng, nơi đẹp nhất của tỉnh cầu ngoài ngài chỉ huy trưởng không ai được tới cả, mọi người luôn đồn đại nơi đó là đẹp nhất nhưng căn bản ngay cả nơi đó ở chỗ nào thì bọn họ cũng đều không biết. Bởi vì nơi đẹp nhất tỉnh cầu chứa đựng toàn bộ bí mật của tỉnh cầu, từ những thứ quan trọng cho đến thứ nguy hiểm có thể phá hủy mọi thứ đều được đặt ở đó cho nên không ai khác ngoài chỉ huy trưởng mới có thể đến:

“Hả, Vương Hạ và Vương Đậu...”

Vương Thanh trực tiếp cắt lời:

“Để ở nhà!”

Phùng Kiến Vũ nghe vậy liền gấp gáp lo lắng:

“Sao có thể được chứ, hai đứa nhỏ sẽ đói mất... hay là thôi đi để khi khác đến cũng được”

Vương Thanh nâng giọng mang theo ý vị ra lệnh buộc Phùng Kiến Vũ phải nghe theo:

“Hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút đi”

Vương Đậu uống nó đến mức trớ sữa ra ngoài, Vương Thanh nhìn thấy vậy liền ghét bỏ liếc nhìn Vương Đậu. Phùng Kiến Vũ hướng Vương Thanh gọi:

“Ngài đến, giúp em bế Đậu Đậu, Hạ Bảo vẫn còn chưa được ăn”

Vương Thanh ghét bỏ:

“Để nó nằm ở dưới giường đi”

Phùng Kiến Vũ kiên nhẫn nhẹ giọng:

“Đậu Đậu vừa mới ăn no không thể để nằm được, ngài giúp em bế Đậu Đậu đi xung quanh một chút có được không?”

Vương Thanh xua tay muốn rời đi:

“Tôi bận lắm”

Phùng Kiến Vũ ở phía sau nhẹ giọng gọi:

“Thanh à”

Vương Thanh dừng lại thở dài một hơi cuối cùng vẫn phải bế Vương Đậu đi xung quanh nhà. Vương Thanh nhìn Vương Đậu nhú mào, đứa nhỏ này như thế nào càng lớn mắt lại càng nhỏ vào rồi, nhất định là uống sữa của Phùng Kiến Vũ sung sướng lắm cho nên mới béo mập híp hết cả hai mắt lại, bây giờ thì hay rồi uống sữa vật nhỏ của hắn còn bắt hắn mang đi dạo cho đỡ no. Vương Đậu nằm ở trong vòng tay Vương Thanh nhìn mọi thứ xung quanh, nhìn một lúc lại lim dim nhắm mắt vào ngủ, khi Vương Đậu ngủ rồi Vương Thanh liền mang đứa nhỏ đến phòng của nó, nói vú nuôi để ý rồi bước về phòng ngủ của mình.

Phùng Kiến Vũ đang cho Vương Hạ uống sữa, cậu không cần ngẩng đầu lên cũng biết Vương Thanh đã trở về rồi:

“Đậu Đậu ngủ rồi sao?”

Vương Thanh lạnh giọng ừ một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm Vương Hạ đang ngậm lấy ngực của Phùng Kiến Vũ uống sữa rất hăng say:

“Cho nó ăn ít thôi, mắc công lát nữa lại bắt tôi bế nó đi quanh nhà”

Ngài chỉ huy trưởng của chúng ta chính là đang thay vợ tiếc sữa, mặc dù sữa không được uống nhưng hẳn cũng tiếc. Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu mỉm cười dịu dàng, Phùng Kiến Vũ bao giờ cũng đều dịu dàng như vậy, có lẽ có hai đứa nhỏ rồi cho nên càng mức càng mặn mà hơn, mỗi lần Vương Thanh tức giận không vui đều có thể mỉm cười dịu dàng với hắn được:

“Hạ Bảo rất biết dừng lại, nếu như no bụng rồi sẽ không ăn nữa, ngài yên tâm đi”

Vương Thanh đương nhiên là biết chuyện này nhưng mà Vương Hạ ăn cực kỳ khỏe mỗi lần ăn đều giống như mang sữa của vật nhỏ nhà hắn muốn hút cạn vậy. Phùng Kiến Vũ cho Vương Hạ ăn xong liền bế đứa nhỏ qua phòng của nó rồi mới quay về phòng ngủ, Vương Thanh đã cởi quần áo nằm sẵn ở trên giường rồi, Phùng Kiến Vũ đóng cửa lại khẽ nói:

“Ngày mai có thể đưa Hạ Bảo cùng Đậu Đậu đi được không?”

Vương Thanh không cần suy nghĩ nhiều:

“Không được!”

Phùng Kiến Vũ thở nhẹ một hơi rồi tắt điện lên giường kéo chăn nằm xuống, Vương Thanh mở đèn ngủ cho nên vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia của Phùng Kiến Vũ. Vương Thanh đưa tay qua muốn cởi quần của Phùng Kiến Vũ, Phùng Kiến Vũ có điểm yếu ớt cản lại. Vương Thanh dễ dàng mang quần của Phùng Kiến Vũ cởi ra được, tiếp đó lại kéo cậu ngồi dậy cởi đi chiếc áo ngoài mỏng manh kia. Vương Thanh cúi đầu tính ngậm lấy ngực của người ta thì bị Phùng Kiến Vũ ngăn lại:

“Ngài đừng uống, không tốt đâu”

Vương Thanh không vui nhưng quả thật không cúi đầu xuống nữa, hắn đưa tay vào trong chăn cầm lấy Tiểu Vũ Vũ vuốt ve, Phùng Kiến Vũ ngả đầu ở bên vai hắn thở dốc. Vương Thanh làm một lúc liền kéo người Phùng Kiến Vũ ngồi lên đùi mình, mang hai chân của cậu tách ra thật là rộng để cho hắn có thể dễ dàng đưa tay vào trong động nhỏ kia. Vương Thanh một tay cầm vào rút ra ở tại nơi đó của Phùng Kiến Vũ, một tay lại bóp lấy hai bên ngực của cậu, sữa nóng từ đó cũng nhanh chóng chảy ra, hai mắt Vương Thanh chợt chuyển khác nhìn theo dòng sữa kia, Phùng Kiến Vũ cũng phát hiện ra được điểm khác thường của Vương Thanh liền đưa tay lau đi sữa ở nơi đó, sữa chảy ra bao nhiêu liền lau bấy nhiêu, Vương Thanh tức giận bóp càng mạnh hơn đến khi Phùng Kiến Vũ nhịn không được đau đón liền nức nở nói:

“A... ngài đừng mạnh tay như vậy... thật đau quá...”

Vương Thanh đen mặt:

“Tôi muốn uống”

Phùng Kiến Vũ che đi hai bên ngực của mình:

“Không được đâu, dì Dối nói không được để cho người lớn uống... nếu không sẽ lại mất sữa”

Vương Thanh chửi thề một tiếng nhanh chóng đẩy mạnh Phùng Kiến Vũ xuống giường, mang vật to lớn cương cứng kia đâm mạnh vào bên trong. Phùng Kiến Vũ bất ngờ bị đâm tới liền a lên một tiếng, Vương Thanh nhân lúc Phùng Kiến Vũ không kịp phòng bị liền cúi đầu ngâm xuống ngực của người ta hút mạnh, Phùng Kiến Vũ giật mình vội vã đẩy Vương Thanh ra nhưng mà không được, cuối cùng rất nhanh sau đó liền truyền đến tiếng nức nở khe khẽ:

“Ngài đừng như vậy mà... sẽ làm mất sữa mất”

Vương Thanh ngẩng đầu nhìn Phùng Kiến Vũ phát hiện ra người dưới thân hai mắt long lanh ngập nước, một bộ mặt đáng thương ướt đẫm nước mắt, hấn bức mình không làm nữa quay người lại với Phùng Kiến Vũ. Phùng Kiến Vũ đưa tay lau nước mắt rồi quay sang ôm lấy eo của Vương Thanh:

“Ngài đang tức giận sao? Hạ Bảo và Đậu Đậu...”

Phùng Kiến Vũ còn chưa kịp nói xong, Vương Thanh liền tức giận cắt lời:

“Em đừng lúc nào cũng Hạ Bảo với Đậu Đậu”

Phùng Kiến Vũ giật mình hoảng sợ, không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, khoảng vài phút sau đó Phùng Kiến Vũ liền đưa tay luồn vào trong chăn đưa tới xuống dưới cầm lấy vật nóng rực đang dựng thẳng kia của Vương Thanh an ủi:

“Ngài đừng tức giận nhé, có được không?”

Vương Thanh im lặng không nói gì cả, Phùng Kiến Vũ hôn xuống phía sau lưng Vương Thanh:

“Ngày mai em làm một vài món để chúng ta mang đến nơi đẹp nhất của tỉnh cầu ăn nhé, ngài muốn ăn món gì?”

Vương Thanh xoay người lại phía sau nhìn Phùng Kiến Vũ:

“Tôi muốn uống sữa”

Phùng Kiến Vũ cố tình không hiểu mỉm cười gật đầu:

“Ân, ngày ai em sẽ mang theo một chút sữa dê”

83. Chương 83: Phiên Ngoại 3: Cầu Cho Ngài Bình An

Tiết trời ngày hôm nay rất đẹp, ngay cả nhiệt độ cũng đang ấm dần lên, Phùng Kiến Vũ mặc một chiếc áo choàng lông màu trắng dài đến bắp chân, cả người so với những bông tuyết còn đọng lại trên từng nhánh cây bên ngoài kia còn muốn xinh đẹp hơn. Vương Thanh nói rất thích Phùng Kiến Vũ mặc đồ màu trắng, trong tủ quần áo của cậu có đến mười chiếc áo choàng lông thì có bảy chiếc là màu trắng, chiếc áo này ngày hôm nay đang mặc cũng là do Vương Thanh đích thân lấy đưa cho cậu. Bởi vì Vương Thanh không muốn Phùng Kiến Vũ bị hai đứa nhỏ kia quấy rầy cho nên sáng sớm lợi dụng lúc hai tiểu quỷ kia vẫn còn đang say giấc nồng liền ôm vật nhỏ của hắn rời đi, ngay cả để cho Phùng Kiến Vũ có cơ hội nhìn qua Vương Hạ và Vương Đậu cũng không có.

Phùng Kiến Vũ ngồi ở ghế lái phụ của phi thuyền, bởi vì địa hình của nơi cần đến có một chút phức tạp cho nên Vương Thanh không thể khởi động chế độ lái tự động được, hắn chỉ có thể tập trung đích thân tự điều khiển phi thuyền. Phùng Kiến Vũ ngồi ở bên cạnh nhìn về khoảng không bao la phía trước mặt nhẹ giọng hỏi Vương Thanh:

“Nơi đẹp nhất của tinh cầu cách đây có xa hay không?”

Wương Thanh gật đầu:

“Cũng không gần”

Phùng Kiến Vũ ngồi được một lúc lại tự mình nói:

“Hạ Bảo và Đậu Đậu giờ này hắn đã thức dậy rồi”

Wương Thanh im lặng trong lòng không vui, Phùng Kiến Vũ đứng dậy đi vào bên trong:

“Em muốn đi uống nước, ngài có muốn uống thứ gì đó không?”

Wương Thanh lạnh giọng:

“Không cần!”

Thật ra thì Phùng Kiến Vũ không phải khát nước mà là cậu muốn đi vào bên trong gọi điện cho người ở nhà, để Vương Hạ và Vương Đậu ở nhà cậu không có yên tâm cho lắm, dù cho ở nhà rất an toàn. Phùng Kiến Vũ đang say sưa nhắc nhở người làm giúp cậu chăm sóc hai đứa nhỏ thì phía sau liền có giọng nói lạnh lẽo của Vương Thanh vang lên:

“Đến nơi rồi”

Phùng Kiến Vũ giật mình vội vã cúp máy rồi nhanh chóng cất điện thoại vào trong túi áo lông, Phùng Kiến Vũ biết nếu như cậu gọi điện về lo lắng cho hai đứa nhỏ Vương Thanh sẽ không vui, bản thân cũng ý thức được mình thật ra có chút thiên vị hai đứa nhỏ hơn một chút, nhưng mà Vương Thanh cũng là người trưởng thành rồi hẳn hẳn là sẽ không để ý đến chuyện này, dù sao Vương Hạ và Vương Đậu cũng là con của hắn. Phùng Kiến Vũ mỉm cười dịu dàng, tự động đi tới khoác lấy tay của Vương Thanh, đầu nhỏ cũng ngả lên vai hắn nhẹ giọng nói:

“Đã đến rồi sao, chúng ta đi thôi”

Vương Thanh không đẩy Phùng Kiến Vũ ra cũng không vòng tay khoác lấy eo cậu, cả một đường đi đều im lặng không nói câu nào cả. Phùng Kiến Vũ quan sát quang cảnh xung quanh bầu trời ở đây một màu đen nhưng lại có rất nhiều ngôi sao sáng nhìn vô cùng đẹp, thỉnh thoảng sẽ có vài đợt sao băng vụt qua rất nhanh, mỗi lần nhìn thấy đám sao băng kia vụt qua Phùng Kiến Vũ liền nắm chặt lấy tay Vương Thanh một chút:

“Chỗ này luôn có nhiều sao băng như vậy sao?”

Vương Thanh cúi đầu quan sát sắc mặt vui vẻ kia của Phùng Kiến Vũ liền hài lòng:

“Không có, hôm nay không hiểu sao lại xuất hiện nhiều đến như vậy”

Phùng Kiến Vũ im lặng lắng nghe những lời Vương Thanh nói, bỗng nhiên có một đợt sao băng nữa vụt qua Phùng Kiến Vũ ngay lập tức đứng lại một chỗ đưa hai tay lên phía trước nhắm mắt cầu nguyện. Vương Thanh đợi đến khi Phùng Kiến Vũ chịu mở mắt ra liền trầm giọng hỏi:

“Em làm cái gì thế?”

Phùng Kiến Vũ lại khoác lấy tay Vương Thanh bước đi:

“Em cầu nguyện”

Vương Thanh lại hỏi:

“Em cầu nguyện cái gì, em muốn cái gì không phải chỉ cần nói với tôi là được hay sao”

Phùng Kiến Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Thanh dịu dàng trả lời:

“Có một số thứ không thể dùng tiền và quyền lực mua được”

Vương Thanh muốn biết Phùng Kiến Vũ muốn có thứ gì cho nên truy hỏi đến cùng:

“Em cầu nguyện cái gì?”

Phùng Kiến Vũ ngả đầu vào vai Vương Thanh:

“Em không thể nói được, nếu như nói ra sẽ không linh nghiệm được nữa đâu”

Vương Thanh nhú mày dừng bước, hấn đưa tay nâng cằm của Phùng Kiến Vũ lên đối diện mình:

“Em không nói thì tôi cũng có biện pháp đọc được suy nghĩ của em”

Vương Thanh đúng là có năng lực đọc được suy nghĩ của người khác, năng lực này chỉ có người chỉ huy trưởng của tinh cầu mới có. Phùng Kiến Vũ biết Vương Thanh không có nói đùa cho nên liền xụ mặt xuống một chút nói cho hắn nghe:

“Em cầu cho Vương Hạ và Vương Đậu lớn lên khỏe mạnh”

Vương Thanh có chút không vừa lòng:

“Chỉ thế thôi sao?”

Phùng Kiến Vũ gật đầu một cái, Vương Thanh ánh mắt chuyển lạnh nhìn chăm chăm cậu:

“Thế còn tôi thì sao?”

Phùng Kiến Vũ nhìn thấy một đợt sao băng đi qua liền a một tiếng ngay lập tức nhắm mắt lại đưa tay ra cầu nguyện, sau khi cầu nguyện xong cậu liền mỉm cười nói cho hắn biết:

“Lần này em cầu cho ngài bình an”

Vương Thanh ôm lấy eo Phùng Kiến Vũ siết vào lòng:

“Thế còn em thì sao?”

Phùng Kiến Vũ chủ động nhón chân lên hôn một cái vào môi Vương Thanh nhẹ giọng đáp:

“Chỉ cần ngài bình an thì ngài sẽ bảo vệ được em và con rồi, không phải vậy sao?”

Vương Thanh rất hài lòng với câu trả lời này của Phùng Kiến Vũ, tâm trạng của hắn cuối cùng cũng khá lên được:

“Không cần, tôi chỉ muốn bảo vệ mình em thôi”

Phùng Kiến Vũ vội vàng đưa tay lên chạm vào môi Vương Thanh gấp gấp nói:

“Ngài đừng nói như thế mà”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-khoai-lac-cua-ngai-chi-huy>